

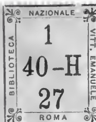
Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

PHILOSTRATI EPISTOLAE.

Digitized by Google

Digitized by Google

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

PHILOSTRATI EPISTOLAE

QUAS AD CODICES

RECENSVIT

ET NOTIS OLEARII SVISQVE

INSTRVXIT

JO. FR. BOISSONADE.

PARISIIS ET LIPSIAE,
APVD BROCKHAVS ET AVENARIVS.

MDCCCXLII.

Digitized by Google

LVDOVICO DE SINNER

INGENII EXCVLTISSIMI VIRO

QVI ADOLESCENTES NAVITER INSTITVENDO ET ERVDIENDO DILIGENTER PLVRIMOSQVE OPTIMORVM AVCTORVM LIBROS ACCVRATE EDENDO ET DOCTE ILLVSTRANDO STVDIA LITERARVM ANTIQVARVM IN VNIVERSITATE NOSTRA INSIGNITER ALVIT AC PROMOVIT

CONCESSVM NVPER CIVITATIS IVS FRANCOGALLICAE GRATVLATVR AC SIMVL NOVVM LIBELLVM DICAT

EDITOR IPSI DEDITISSIMVS.

Digitized by Google

PRAEFATIO OLEARII.

Epistolae Philostrati agmen claudunt collectionis operum Philostrateorum,... de quibus uti non multa adeo, ita nonnulla tamen monenda veniunt, quae scire interesse putent sua, antequam ad ipsas legendas Epistolas hasce accesserint, lectorum diligentiores.

Hoc itaque ante omnia monendum, aliquanto auctiorem nos hic Epistolarum Philostrati collectionem exhibere, quam vel in volumine Epistolarum variarum ab Aldo Manutio A. 1499 in .4. edita fuit (nam operum reliquorum Philostrateorum collectioni, quae postea An. 1501 et 1503 prodiit, Epistolas Aldus non adjecit), vel in collectione veterum Epistolarum, cui Cujacii nomen praefixum est *), vel in editione Morelliana operum Philostrateorum. In eis enim LXIII numerabantur Philostrati Epistolae; nos LXXIV exhibemus, ut adeo undecim Epistolis auctior hucusque recensitis haec nostra editio

*) Praefixum quidem, sed errore manifesto, de quo plurimi monuerunt, et ipse jam ad Theophylacti Simocattae Epistolas p. XXXIII.

in lucem procedat. Earum octo, illas quae LXIII inter et LXXII a nobis collocatae fuerunt, Io. Meursius jam vulgaverat, una cum dissertatione de Philostratis, quae anno 1616 ex officina Elzeviriana prodiit [1]). In ea praeterea collectione Epistolas quasdam antea mutilas ille exhibuerat, quarum ex codicibus, quibus usus fuerat, implere lacunas, ipsi fuerat datum. Sunt illae Epistolae XXV, XXVI, XXIX et XLIV, quas ex Meursiana editione heic quoque supplevimus, suffragantibus codicibus Vaticanis, quorum indicium ad ipsa illa loca a nobis factum fuit. Ex iisdem vero Vaticanis codicibus habemus Epistolas LXXII, LXXIII et LXXIV, nisi tamen postrema sit Epistolae fragmentum potius quam epistola. Confido autem hac ratione resarcitum iri damnum, quod in collectione harum Epistolarum Iodoci Kimedoncii auctiore, quam in manibus suis fuisse testatur Gothofredus Iungermannus in epistola MS. ad Eliam Putschium apud Clariss. Fabricium Bibl. Gr. lib. II, c. 10, p. 421 [t. 5, p. 551 H.], respublica litteraria admisit. Vix enim alias ab iis quas a Meursio postea editas habuimus Epistolas fuisse puto, quibus Kimedoncianus codex se commendavit [2]). Plures autem forte quam nos addi-

1) Repetita fuit editio Meursiana in Lamiana Meursii editione t. 7.

2) Ipsa Jungermanni verba legesis in praefatione Olearii ad Vitam Apollonii p. IX. Kimedoncii notas possidet vir eruditiss. Kayserus, a quo integram Philostrateorum operum editionem exspectamus: vide ejus not. ad Philostratum De gymn p. 86.

disset, qui minus attento oculo in evolvendis Romanis codicibus versatus esset. Habentur enim in eis nonnullae, quae fragmenta sunt tantum Epistolarum integrarum in nostra collectione extantium, quae, si fugitivo oculo inspiciantur, ineditae videri queant; qualis est quam exhibet Cod. Vatic. LXXXVII, p. 523, quae in cod. CXXVII et CXL eadem facie comparet, incipitque verbis δοκεῖ καὶ μέμψεως ἄξιον, desinit vero in istis οὔτε αὐλὸς ἡδὺ ἄκουσμα οὕτως ὡς τὰ σὰ ῥήματα, quam fragmentum esse Epistolae LXIIX nostrae editionis est manifestum. Similiter quae in iisdem codicibus habetur Epistola, cujus initium ἦν ἄρα πάθος ἐρωτικὸν, finis νύκτωρ δὲ ὄναρ γίνεται, ipsissima est Epistola editionis nostrae LII, initio manca. Praeterea quae cod. Vatic. CX, p. 126, exhibentur inter Philostrati Epistolas, non epistolam mihi sapere videntur, sed laciniam philosophicae διαλέξεως, nescio unde depromtae atque alieno loco insertae. Mihi conjectura animo sedet esse has ex quadam Philostrati διαλέξει decerptas reliquias; ita sophistae mihi videntur olere in exornando philosophico argumento industriam. Meminit vero διαλέξεων suarum ipse Philostratus Vitae Apollonii lib. VI, cap. 35, et Suidas. Nisi forte cui longus discursus in epistolicum acumen desiturus tandem videatur in fine, quo mutila haecce epistola exhibeatur. Sed integro ea de re cuivis relicto judicio, ipsum fragmentum illud, qualecunque sit, hoc saltem loco nihil vetat exhibere:

Οἱ*) τὸν νόμον τῇ φύσει ἀνθομοιοῦντες ἀν-

*) In codice Parisino 1696 hoc fragmentum collocatum

τικεῖσθαι μὲν ταῦτά φασιν[1]) ἀλλήλοις, καθάπερ τὸ λευκὸν τῷ μέλανι καὶ τὸ μανὸν τῷ πυκνῷ καὶ τὸ μελιχρὸν τῷ πικρῷ καὶ τὸ ψυχρὸν τῷ θάλποντι· εἶναι δὲ φύσεως μὲν ἔργα, ζῶα καὶ ἄστρα καὶ ποταμοὺς καὶ ἴδας[2]) καὶ πεδία καὶ ἰσθμοὺς καὶ πορθμοὺς, καὶ καθάπαξ τὸ ὑπὲρ τέχνην· νόμου δὲ ἔργα, τείχη καὶ νεώσοικοι καὶ ναῦς καὶ ἄσπις καὶ λήϊα, καὶ πᾶν τὸ ὑπὸ χεῖρα· καὶ τὰ μὲν τῆς φύσεως ἄφθαρτα εἶναι τὸν ἀεὶ χρόνον, τήν τε θάλατταν μένειν ὁπόση ἐγένετο καὶ τὴν γῆν ὁπόση ὡρίσθη, καὶ τὸν αἰθέρα ὡς ἔφυ, ἄστρα τε καὶ ὥρας ὡς ἐκείνων κύκλος· καὶ τὸ ἐπὶ ζῶα δὲ, αὐτῆς ἧκον[3]), φθείρεσθαι μὲν αὐτὰ τὰ τικτόμενα, τὸ δὲ ἀεὶ τίκτον παρέχειν τῇ φύσει τὸν τοῦ ἀκηράτου λόγον· τὰ δὲ τοῦ νόμου φθαρτά τε εἶναι καὶ

reperi post Philostrati epistolas, et titulo carens. Videtur etiam Kaysero Praef. V. S. p. 22, fragmentum esse τῶν Διαλέξεων.

1) Cod. Par. ταῦτα φασίν.

2) Olearius vertit ἴδας „sylvas", probante Jacobsio ad Imagg. p. 379; improbante Tupio Emend. t. 4, p. 64, qui de montibus intelligit, et ita editores doctiss. Thesauri Stephaniani Didot. Quae significatio est probabilior. Tupius usus est Hesychii verbis: ἴδας· εἶδος, καὶ πάντα τὰ ὑψηλά. Corrupta quum videantur, sic emendat: εἴδας, εἴδες· καὶ πάντα τὰ ὑψ. Displicent confusae significationes verbi ac nominis. Conjeci legendum, Ἴδα, κατ' εἶδος, καὶ π. τὰ ὑψ., notante lexicographo posse capi nomen Ἴδα speciatim et generatim.

3) Olear. αὐτῆς εἶναι. Cod. Paris. αὐτῆς ἧκον, quod recepi; i. e. „quod ad eam pertinet."

ἁλωτά· τείχη τε γὰρ καὶ ἱερὰ τὰ μὲν ἁλίσκεσθαι, τὰ δὲ φθείρεσθαι σὺν χρόνῳ, οἰκίαν δὲ τὴν[1]) εὖ κατεσκευασμένην δῆλον εἶναι ὅτι οὐκ ἀεὶ ἑστήξει[2]), καὶ τὸ ναυπηγηθὲν οὐκ εἶναι βέβαιον, ὅτι[3]) μηδ' ἡ θάλασσα βεβαία ἀνθρώποις· τεκτονικήν τε καὶ χαλκευτικὴν πᾶσαν φθαρτὰ ἐργάζεσθαι τῷ νόμῳ· καὶ τὸν μὲν νόμον οὐκ ἂν δημιουργῆσαι ζῶον ἔμψυχον οὐδὲν, οὐδ' ἄστρον, οὐδ' αἰθέρα, οὐδ' ἄλλο τι τῶν ὧδε θεσπεσίων καὶ μεγάλων, τὴν φύσιν δὲ ὁμοιοῦσθαι πολλαχοῦ τοῖς τοῦ νόμου εἴδεσι· χωρία τε γὰρ ὀχυροῦν τείχεσιν ἀσφαλεστέροις τῶν ποιηθέντων, ἄντρα τε κισσηρεφῆ κατανοιγνύναι ἡδίω οἴκων, καί που καὶ ἄγαλμα διδόναι πέτρᾳ συμφυὲς Σατυρικόν τι ἢ Πανὶ[4]) ὅμοιον, ὄρη τε

1) E codice accessit τήν. Reddatur in transcursu is articulus Luciano Amor. 2: ἐγὼ γοῦν ἅπασαν αὐτῶν κενὴν ἀπολελεῖφθαι φαρέτραν νομίζω. Codex 2556: αὐτ. ἅπ. κ. ἀπ. τὴν φ...

2) Olearius edidit, δ. εἶναι καὶ εἰ ἑστίξει. Sic cod. 1696 sine copula. Recepi conjecturam Olearii.

3) Pro ὅτι forsan ὅτε. Quae vocabula permutantur. Libanius t. 4, p. 403, 9: τοὺς δ' ὅτε δύναιτο εὖ ποιεῖν. Malit Reiskius ὅ,τι. Reiskio favet codex 3017, in quo ὅτι. Libanius iterum Epist. 370: ἡμεῖς ἑσπέρας προσιούσης, ὅτι δὴ βαδίζειν εἰώθειμεν παρὰ σέ. Legam cum codice 3035, ὅτε δὴ β. εἰώθαμεν... Nilus Epist. 255: γεγράφηκάς μοι λέγων ὅτε ἤθελον μαθεῖν τί ὠφελεῖ ἡ ἀγρυπνία τὸν ἄνθρωπον. Scribendum ὅτι. Utitur oratione directa post ὅτι, quod obvium. Poterit etiam nitidius distingui: ...λέγων ὅτι Ἤθελον... Sic Nilus Epist. 73: λέγεις ὅτι ἤθελόν ποτε μηδένα ἄνθρωπον φοβηθῆναι.

4) Pro vulgato πάνυ recipiendam lectionem codicis Pari-

καὶ σκοπιὰς ὁμοιοῦν ζώοις, οἷον τῆς αὐτῆς[1]) ὁ ἐν Λήμνῳ δράκων καὶ ὁ ἐν Κρήτῃ λέων[2]) καὶ ἡ βούκρανος ἡ πρὸς Χίῳ, ἀγαλματοποιούσης τε κατὰ τὸν νόμον, καὶ τὰς νεφέλας εἰς εἴδη ζώων ἀγούσης· βλέψαντι γοῦν εἰς αὐτὰς λύκοις τε ὁμοιοῦνται καὶ παρδάλεσι καὶ κενταύροις καὶ ἅρμασι[3])· καὶ οὐδὲ ὁ κύκλος τῆς σελήνης ἄσημος, ἀλλὰ κἀκείνῳ τι ἐντετύπωται πρόσωπον, οἷον γραφῆς ἀῤῥήτου. Ἐμοὶ δὲ νόμος καὶ φύσις οὐ μόνον οὐκ ἐναντίω φαίνεσθον, ἀλλὰ καὶ ξυγγενεστάτω καὶ ὁμοίω καὶ διήκοντε ἀλλήλοιν[4]). Νόμος τε γὰρ[5]) παραιτητέος[6]) εἰς φύσιν καὶ φύσις

sini παντὶ jam significaveram ad Aristaen. p. 744. De his fortuitis simulacris monet Olear. videndum Philostr. V. A. 3, 13.

1) Vocabula τῆς αὐτῆς jungit constructione Jacobsius cum sequentibus participiis ad Imagg. p. 195.

2) Vid. Philostr. V. Apollon. Tyan. 4, 34. OL.

3) De figuris nubium remittit Olearius ad Philostr. V. A. 2, 22. Adde iis quae notavi ad Pselli Opuscula p. 259, Jacobsium ad Philostr. Imagg. p. 195.

4) E codice Par. scripsi ἀλλήλοιν pro Oleariana lectione ἀλλήλοις.

5) Inserui τε e codice Parisino. Particula τε saepe omissa, saepe male addita fuit. Oracula Sibyllina 4, 13: Οὐ νύξ τε δνοφερή τε, καὶ ἡμέρη, ἠέλιός τε. Delendum τε post δνοφερή. Libanius t. 1, p. 525: τὸ ξίφος δὲ μικροῦ διὰ παντὸς ἐχώρει τοῦ γένους, ὁμοίως πατέρων τε καὶ παίδων. Restitui τε e codice 963 deletum a Reiskio. Aristoteles citatus a Bessarione ap. Boivin. Hist. Acad. Inscript. t. 3, p. 285: τὰ δὲ εἴδη χαιρέτω· τερετίσματά τε γάρ εἰσι. Deleatur τε quo carent codex 3053 et editiones Philosophi Anal. Post. 1, 22, §. 8.

6) Sic est scriptum in codice Parisino. Olearius edidit παριτητέος.

εἰς νόμον, καὶ καλοῦμεν αὐτοῖν τὸ μὲν ἀρχὴν, τὸ δ᾽ ἑπόμενον. Κεκληρώσθω δὲ ἀρχὴν [1]) μὲν φύσις, νόμος δὲ τὸ ἕπεσθαι· οὔτε γὰρ νόμος ἐτειχοποίησεν, ἢ ὑπὲρ τείχους ὥπλισεν, εἰ μὴ φύσις ἔδωκεν ἄνω χεῖρας [2])· οὔτ᾽ ἂν ἡ φύσις τῶν ἐνεργούντων ἔδειξεν, εἰ μὴ τέχναι ἐνομίσθησαν· ἔδωκέ τε φύσις μὲν νόμῳ θάλασσαν, αἰθέρα, ἄστρα· νόμος δὲ αὖ φύσει γεωργίαν, ναυτιλίαν, ἀστρονομίαν, καὶ ὀνόματα κεῖσθαι ταῖς ὥραις· ἄργυρόν τε καὶ χρυσὸν, καὶ ἀδάμαντα καὶ μάργαρον· καὶ τὰ ὧδε σπανιστὰ, φύσις μὲν εὗρε, νόμος δ᾽ ἐτίμησε. Περιωπήσοις [3]) δ᾽ ἂν καὶ τὰ ἀνθρώπου ὁμοίως ἔχοντα. Φύσις μὲν ἔννουν δημιουργεῖ τὸν ἄνθρωπον καὶ λογικὸν καὶ εὐφυᾶ πάντα· νόμος δὲ παιδεύει, καὶ ὁπλίζει καὶ ὑποδεῖ καὶ ἀμφιέννυσιν, ἐπειδὴ γυμνὸς αὐτῷ παρὰ τῆς φύσεως πέμπεται. Προτίθησι δὲ ὁ νόμος καὶ ἀρετῆς ἆθλα ἀνθρώποις, οἷον τιμῶν τὴν φύσιν. Καὶ μὴ τὸν νόμον ἀφαιρώμεθα τὸν

---

1) De verbo *κληροῦσθαι* monui ad Theophyl. Simoc. p. 169. Anonymus De coma editus a Millero v. d. p. 37: *σιγὴ δὲ μακρὰ καὶ αἰδὼς πολλὴ καὶ οἰκουρία, καὶ ταλασία εὐφυὲς ἔργον, τῇ γυναικὶ προσκεκλήρωνται.*

2) Olear. et codex Paris., *χέρας*. Contrario mendo metrum accusativo *χεῖρας* corrupit librarius epigrammatis hujusce, in quo sunt alia gravissima vitia ex alio emendanda codice: *Οἷος ἀποστάζει μηρῶν πόθος! οἷον ἀκμαῖον Ὥριον ἐκ λαγόνων ἄνθος ἀποκρέμαται! Οἷον δ᾽ οἱ δροσόεντες ὑποιδαίνουσιν ἀκμαίως Αὐτοερυθρὰ φαιδρὰ σαλευόμενον! Τίς πλάστης τοιοῦτο τεχνήσατο; τρισμακάριστος Κεῖνος, ὃς ἐργοπόνους τῷ δ᾽ ἐπέθηκε χέρας.* — Pro *ἄνω* legam *ἀνθρώπῳ*.

3) Sic et cod. Paris.

τοῦ ἀθανάτου λόγου. Καὶ γὰρ εἰ καὶ φθαρτὰ ἐργάζεται, ἀλλ' ἀθάνατά γε αὐτὰ[1]) *ποιεῖ· ὄνομα δὲ αὐτῷ τέχνη. Ἠπείρου δὲ ἀποῤῥαγεῖσα*[2]) *νῆσος καὶ νήσῳ ξυμβαλοῦσα ἤπειρος, καὶ Πηνειὸς Ὀλύμπου διεκπεσὼν*[3]) *οὐ φύσεως ταῦτα οὐδὲ νόμου ἔργα· ἔστι τι ἀμφοῖν μέσον, ὃ καλεῖται συμβεβηκὸς, ὑφ' οὗ ὁ νόμος ὁμοιοῦται φύσει*[4]) *καὶ φύσις μεταβάλλει εἰς νόμον.*

---

1) Sic cod. Paris. Olearius, *ἀθάνατα τάγε αὐτά*, librarii vel sui lapsu calami. Eugenicus Epistola a Kaysero edita p. 178: *ἀσφαλῶς ἔχεται τὰ ἡμέτερα*, similis iteratio articuli *τὰ* peperit illud *ἔχεται*. Legendum *ἔχει*.

2) Oleariana, *ἀποῤῥωγεῖσα*, mendo typorum, ut videtur. Codex, *ἀπορραγεῖσα*. Philostratus Icon. 2, 17, p. 838: *ἡ δ' ἀποῤῥὼξ καὶ ἡ ἀποῤῥαγεῖσα πέτρα καὶ ὁ τῶν αἰθυιῶν δῆμος καὶ ὁ ἐν μέσαις ὄρνις ἀπὸ τοῦ τοιοῦδε γέγραπται λόγου.* Verba *καὶ ἡ ἀποῤῥαγεῖσα πέτρα* ut scholium deleri jubebat Pierson Verisim. p. 232, cui favet Jacobsii annotatio esse in codice Parisino deleta litura quatuor illa verba. Sed ipse deleri tantum suadet *ἡ δὲ ἀποῤῥαγεῖσα*, servatis *ἡ δ' ἀποῤῥὼξ πέτρα*, cui favet revera idem codex in quo tria *καὶ ἡ ἀπορραγεῖσα* verba tantum lituravit nescio quis. Bona ejusdem codicis lectio *ἀπὸ τοῦ τοιοῦδε* firmatur codice Vaticano 87, cujus varietatem mecum communicavit Bassus humanissime.

3) Philostratus Imagg. 2, 14, de Peneo olim undique montibus incluso ac stagnante: *ῥήξει γοῦν ὁ Ποσειδῶν τῇ τριαίνῃ τὰ ὄρη καὶ πύλας τῷ ποταμῷ ἐργάζεται.* Ibi Jacobs. Propius in descriptione Thessaliae Lucanus 6, 347: „postquam discessit Olympo Herculea gravis Ossa manu, subitaeque ruinam Sensit aquae Nereus..."

4) Olearius, *τῇ φύσει*. Codex Paris. sine *τῇ*. Obiter Himerio prodero Or. 28, 1, ubi de Apolline: *πᾶσαι πόλεις ἐπὶ θεὸν ἐστέλλοντο.* Reperi in codice, *ἐπὶ τὸν θ.* Quam

Verum ut ad Epistolas redeam Philostrati, non suffragor viris doctis qui omnes hucusque editas unius hominis esse existimavere, Lemnii nempe Philostrati, qui Juliae, conjugis Alexandri Severi, jussu conscripsit Vitam Apollonii Tyanensis. Certe quotquot sunt in ea collectione Epistolae ἐρωτικαὶ, eas non invitus ei concessero: tales enim ipsi tribuit Suidas, nec causam video ob quam ejus testimonium in dubium sit revocandum. Eam tamen quae agmen ducit in hisce Epistolis, Aspasiae inscripta vulgo, pro qua Aspasium substituendum esse in notis observavimus ad eam, neque generis ejusdem neque autoris esse ego quidem arbitror. Id quod invicto argumento evinci potest, si concedatur nobis, quod prolixius probavimus in Prolegomenis Generalibus, Vitae Apollonii et Sophistarum Historiae autorem esse eundem. Nam cum ille, in ea Historia lib. II. cap. ultimo, de Aspasio agens diserte memoret diversum a se autorem Epistolam quae ad Aspasium spectat agnoscere, nihil est quod amplius ad evincendam sententiam desiderari possit. Quod enim in codicibus MSS. reliquis non juncta inveniatur ea, sed seorsim fere in eis exhibeatur, nunc taceo, quemadmodum et id quod indoles ejus a reliquis sit plane diversa, qualis et est Epistolae IV, VII, VIII, IX, X, XI, XV, XVII, XIIX; quas proinde ad autorem a Philostrato Epistolarum ἐρωτικῶν autore di-

orationem dictam fuisse monet argumentum in quemdam φοιτήτην γενόμενον καὶ παρὰ γνώμη τῶν πατέρων αὐτόθι φοιτῶντα. Melius idem codex: παρὰ γνώμην τ. π. αὐτοῦ φοιτῶντα.

versum, si quis referendas esse itidem judicaverit, is me quidem non valde repugnantem habuerit.

Epistolas autem hasce primus quod sciam Anton. Bonfinius in Latinam linguam convertit, et juxta cum Heroicis, Iconibus et Vitis Sophistarum eadem lingua redditis, Matthiae Corvino obtulit, ex cujus bibliotheca Budensi in Vindobonensem juxta cum aliis ille codex commigravit, ut docet Lambecius Bibl. Vindob. lib. II. p. 995. Bonfinianam vero esse versionem, quae in Epistolarum collectione J. Cujacii nomen praeferente exhibetur itemque in editione operum Philostrati Morelliana, nescio unde hauserit cl. Fabricius in Bibliothecae Graec. lib. II. c. 10, p. 421 [t. 1, p. 689, §. 26; cf. t. 5, p. 551, H.]. Non satisfecerit ea, adhuc juveni licet, P. Lambecio oportet; nam, ut ex Epistola Lucae Holstenii ad eum patet, quae extat Bibl. Vindob. lib. VI, p. 239 *), earum nova versione illustrandarum consilium ceperat, quod ab eo, ut alia infinita, omissum, quo successu a nobis perfectum fuerit lectoribus relinquimus judicandum. Ad notas quod attinet, quales potuimus explicandoque autori maxime existimavimus conducere, dedimus. Quas enim Kimedoncius collectioni suae supra a nobis commemoratae addiderat, nostris fortasse magis elaboratas, eis fatorum invidia caremus. A Casanovano vero instructas, quas laudari

*) Holstenius Lambecio, editionis ejus Epistolarum a me curatae p. 348: „Philostrati Epistolarum versionem probo, et ut in publicum proferas, sed moroso examine castigatam, etiam hortor.“

se vidisse ait, ipsas non vidisse l. c. doctissimus Fabricius, nobis quoque videre non licuit *).

Ceterum occurrit in codicibus quibusdam manuscriptis scheda De characteribus epistolicis Philostrati nomen quae jactet. Meminit ejus in Bibliothecae Vindobonensis lib. V, p. 258, Lambecius, ejusque ἀπόγραφον ex codice Barocciano nobiscum communicatum fuit. Verum nihil aliud istud De charactere epistolico opusculum est quam ipsa Epistola ad Aspasium, quae primum locum in hac collectione quam edimus tuetur. Ei vero subjunctae sunt definitiones generis epistolarum eorumque quae sub eo genere sunt, qualia παραινετικὴ, συστατικὴ, εἰρωνικὴ, et reliquae, brevissimae. Quae uti Philostrati non sunt, ita ne viri quidem esse videntur eruditi, sed pueriles potius variorum nominum explicationes, ut sine taedio lectorum locum eas heic invenire non posse judicaverimus.

---

*) Nec viderat Harlesius, Fabricii editor, t. 5, p. 552. Librum qui possideo describam paulo diligentius quam talia curare soleo, propter raritatem. Impressus est Turnoni a. 1620, forma quaterna, titulumque praefert: „Lettres de Philostrate, mises de Grec en François, et illustrées d'annotations et remarques, par Louys de Caseneuve, conseiller et medecin du Roy.“ Convertit Casanova gallico idiomate Epistolas decem duntaxat, primam scilicet, 13am, 19am, 15am, 8am, 16am, 9am, 17am, 18am, 10am, adjectis animadversionibus eruditis, prolixis, unde criticus editor non multum proficiet. Monet etiam Cupeus Spicil. t. 2, p. 270, fecisse se gallicas in Vesperis Literariis plurimas e Philostrateis Epistolas. Sed quum noverim quam male imo pessime se cum aliis auctoribus gesserit ille Cupeus, ejus librum non omnino inventu facilem mihi comparare vix operae pretium esse credidi.

NOVI EDITORIS PRAEFATIO.

Me semper pudait editionis Heroicorum Philostrateorum meae. Quum typis excuderetur, Vincellis tunc temporis prope Altisiodorum habitabam, ac fuit a typographo fere solo curata, qui, quum circa calami mei non nitidos nexus haereret nimium, vicinum Bosquillonem medicum graece doctum consulturus adibat, sed rarenter, quod comperi serius. Multum quidem spei in Bastii viri amicissimi et desideratissimi diligentia ac doctrina reposueram; sed in Darmstadium et alia Germaniae loca fuerat muneris caussa excurrere coactus, unde tandem rediit libro fere absoluto. Quod in causa fuit cur mendis scateat, quarum plurimum quantum vel ego sustulissem, etsi ad talia parum oculatus, vel sustulisset lector typographo doctior. Ergo non sine voluptate certior sum factus ante annos jam plures de exemplorum apud bibliopolas raritate, et statim cogitavi de libro iterum edendo, de novis etiam notis conficiendis. Sed dum quaeritur typographus, dum alius et alius me a proposito labor avocat, rumor spargitur integris Philostratorum reliquiis sospitatorem exoriri, Kayserum, a quo editae exstant, praeclarum specimen, Sophistarum Vitae. Quem rumorem non falsum esse quum ab ipso viro doctissimo rescivissem, et intelligerem illi omnes esse in promtu codicum omnium lectiones summa cum diligentia et sumtibus non mediocribus

undique conquaesitas, melioribus ejus curis ac praestantiori doctrinae Heroica reliqui. Epistolas tamen, quas cum ceteris operibus edet, edo et ipse, opus levidense ac tenuis materiae, quod illas jam haberem ad codices, quos Parisiis nancisci valui, recensitas et commentario qualicumque ornatas, seu, ut verius loquar, oneratas. Nam hic meus est mos, verbis auctoris ad digressiones uti et abuti quoque. Vitium quidem est, fatebor enim; sed ferendum quadamtenus in auctoribus plerumque malis, etiam pessimis, quos edendos mihi sumsi. Atque in ea sum opinione sic me posse bibliopolarum rebus consulere. Nam qui auctorem spernit ipsum nec in manus sumere dignabitur, aegre tamen ejus editione carebit homo criticus et philologus, in cujus commentario ad aliorum illustrationem et emendationem frequenter excurritur.

Quibus de editionis hujus occasione et causa praemissis, narrabo quae habuerim recensionis subsidia.

Editionibus usus sum Aldina, Genevensi, Morelliana, Meursiana et Oleariana; codice autem Parisino 1696, in notis, brevitatis causa, litera A designato, cui insunt epistolae triginta quatuor; Parisino 2551 = B; Vaticano 140 = C, quem olim raptim inspexi idque Parisiis, quo fuerat a victore missus cum reliquis Italiae spoliis; Parisino 1657 = D, qui Epistolas duntaxat quatuordecim continet; Parisinis 3026 = E, in quo sunt Epistolae quadraginta; recentissimo 2885 = F, in quo Epistolae quinque et quadraginta; Supplementario 352 = G, cujus folium 150 sede propria avulsum et huc casu quodam insertum extremam exhibet sententiam Epistolae quin-

quagesimae septimae, tum epistolas integras duodecim. Has sequitur ἐγκώμιον γεωργίας nescio cujus; an Philostrati: τὴν γεωργίαν ἐπαινοῦσι μὲν οἱ σοφοὶ, ζηλοῦσι δὲ πάντες οἱ ἀγαθοί· ἤδη δέ τινες ἀναγκάζονται. Cetera desunt.

Haec de codicibus summatim et tenuiore filo a me dicta erunt mihi quidem satis. Si qui plura desiderabunt de cujusque aetate, materia, continentia, origine, exspectent Kayseri praefationem viri d., a quo nihil omittetur mentione dignum, et omnia melius atque dilucidius tradentur quam ego facere valerem, qui ab eo cum doctrinae amplitudine tum diligentia et accurata industria superari me confiteor.

Epistolas quatuor et septuaginta Olearium secutus exhibeo. Quod moneo ne plures exstare opinetur qui forte inciderit in vocabulum Βουκόλιον Thesauri Stephaniani. Ibi enim Stephanus allegavit e Philostrati Epistola 77 exemplum hocce: ἐρυθρῷ ῥάκει τὰ βουκόλια διετάραξε. Sed lapsu calami Philostratum pro Theophylacto Simocatta scripsit Stephanus.

Parisiis a. d. VI. id. Febr. MDCCCXLII.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.(1)

ἈΣΠΑΣΙῼ(2).

Τὸν ἐπιστολικὸν χαρακτῆρα τοῦ λόγου μετὰ τοὺς παλαιοὺς ἄριστά μοι δοκοῦσι διεσκέφθαι (3) φιλοσόφων μὲν ὁ Τυανεὺς (4) καὶ Δίων (5), στρατηγῶν δὲ Βροῦτος (6) ἢ ὅτῳ Βροῦτος ἐς τὸ ἐπιστέλλειν ἐχρῆτο (7), βασιλέων δὲ ὁ θεσπέσιος Μάρκος (8), ἐν οἷς αὐτὸς ἐπέστελλε· πρὸς γὰρ τῷ κεκριμένῳ τοῦ λόγου (9), καὶ τὸ ἑδραῖον τοῦ ἤθους ἐντετύπωται τοῖς γράμμασι. Ῥητόρων δὲ ἄριστα μὲν Ἡρώδης ὁ Ἀθηναῖος ἐπέστελλεν· ὑπεραττικίζων (10) δὲ καὶ ὑπερλαλῶν, ἐκπίπτει πολλαχοῦ τοῦ πρέποντος ἐπιστολῇ χαρακτῆρος· δεῖ γὰρ φαίνεσθαι τὴν τῶν ἐπιστολῶν ἰδέαν, ἀττικωτέραν μὲν συνηθείας, συνηθεστέραν δὲ ἀττικίσεως (11), καὶ συγκεῖσθαι μὲν πολιτικῶς, τοῦ δὲ ἁβροῦ μὴ ἀπᾴδειν (12). Ἐχέτω καὶ τὸ εὔσχημον ἐν τῷ μὴ ἐσχηματίσθαι (13)· εἰ γὰρ σχηματιοῦμεν, φιλοτιμεῖσθαι δόξομεν· φιλοτιμία δὲ ἐν ἐπιστολῇ μειρακιῶδες (14). Κύκλον δὲ ἀπο-

τορνεύειν ([15]), ἐν μὲν ταῖς βραχυτέραις τῶν ἐπιστολῶν συγχωρῶ, ἵνα τούτῳ γοῦν ἡ βραχυλογία ὡραΐζοιτο ἐς ἄλλην ἠχὼ ([16]), πᾶσα στενὴ οὖσα· τῶν δὲ ἐς μῆκος παρηγμένων ἐπιστολῶν ἐξαιρεῖν χρὴ τοὺς κύκλους ([17])· ἀγωνιστικώτερον γὰρ ἢ κατὰ ἐπιστολὴν ([18]) τοῦτο· πλὴν εἰ μή που ἐπὶ τελευτῆς τῶν ἐπεσταλμένων, ἢ ξυλλαβεῖν δέοι τὰ προειρημένα, ἢ ξυγκλεῖσαι ([19]) τὸ ἐπὶ πᾶσι νόημα. Σαφήνεια δὲ ἀγαθὴ μὲν ἡγεμὼν ἅπαντος λόγου, μάλιστα δὲ ἐπιστολῆς ([20])· καὶ γὰρ διδόντες καὶ δεόμενοι, καὶ ξυγχωροῦντες καὶ μὴ, καὶ καθαπτόμενοι καὶ ἀπολογούμενοι, καὶ ἐρῶντες, ῥᾷον πείσομεν εἰ σαφῶς ἑρμηνεύσομεν· σαφῶς δὲ ἑρμηνεύσομεν καὶ ἔξω εὐτελείας, ἢν τῶν νοηθέντων τὰ μὲν κοινὰ καινῶς φράσωμεν, τὰ δὲ καινὰ κοινῶς ([21]).

β. ΒΕΡΕΝΙΚΗι ([1]).

Ἡ πυρσαίνουσα μίλτος τὰ χείλη καὶ τὴν παρειὰν γράφουσα ([2]), κώλυμα φιλημάτων. Κατηγορεῖ ([3]) δὲ καὶ γῆρας τοῦ προσώπου, ὑφ᾽ οὗ πελιδνὸν μὲν τὸ στόμα, ῥυσσὴ δὲ ἡ παρειὰ καὶ ἔξωρος ([4]). Ἴσχε δὴ ([5]) χρωματοποιΐαν, καὶ μηδὲν ἐπιποίει τῷ κάλλει ([6]), μὴ καὶ γράψωμαί σε γήρως ἐπὶ τῇ τοῦ προσώπου γραφῇ ([7]).

γ. ἈΘΗΝΟΔΩΡΩι.

Οἱ ὀφθαλμοὶ ξύμβουλοι τοῦ ἐρᾶν ([1])· σὺ δ᾽, ἀκοὴν σπάσας, ἐρᾷς ([2]) Ἰωνικοῦ μειρακίου, οἰκῶν

Κόρινθον. Τουτὶ δὲ μανικὸν (3) φαίνεται τοῖς οὔπω εἰδόσιν ὅτι νοῦς ὁρᾷ (4).

δ'. ἘΠΙΚΤΗΤΩι (1).

Εἰ κρότῳ ἀνοήτῳ χαίρεις, καὶ τοὺς πελαργοὺς, ἐπειδὰν παριόντας ἡμᾶς κροτῶσιν, ἡγοῦ δῆμον, τοσούτῳ σωφρονέστερον τοῦ Ἀθηναίων (2), ὅσῳ μηδὲ αἰτοῦσι μηδὲν ὑπὲρ τοῦ κροτεῖν (3).

ε'. ἈΡΙΣΤΟΒΟΥΛΩι (1).

Τὸ ἐρῶντα (2) καρτερεῖν σωφρονέστερον τοῦ μηδὲ ἐρασθῆναι. καὶ γὰρ δὴ καὶ τὰ πολεμικὰ ἄνδρες οὐχ οἱ μὴ τρωθέντες, ἀλλ' οἱ νικῶντες ἐν τραύμασιν.

ϛ'. ἈΘΗΝΑΪΔΙ.

Τὸ μὲν μὴ ἐρῶντι χαρίζεσθαι Λυσίου δόξα, τὸ δὲ ἐρῶντι δοκεῖ Πλάτωνι, σοὶ δὲ (1) καὶ ἐρῶντι καὶ μὴ ἐρῶντι· τοῦτο δὲ σοφὸς μὲν οὐδεὶς, Λαῒς δὲ (2), οἶμαι, ἐπήνει.

ζ'. ἘΠΙΚΤΗΤΩι.

Φοβοῦ δῆμον, παρ' ᾧ πολλὰ δύνασαι.

η'. ΧΑΡΙΤΩΝΙ.

Μεμνήσεσθαι τῶν σῶν λόγων οἴει τοὺς Ἕλληνας, ἐπειδὰν (1) τελευτήσῃς. Οἱ δὲ μηδὲν ὄντες ὁπότε εἰσὶ τίνες ἂν εἶεν ὁπότε οὐκ εἰσί (2);

θ'. ΝΕΣΤΟΡΙ (1).

Ἔπεμψά σοι σῦκα ἠρινά. Θαυμάζοις δ' ἂν αὐτῶν ἢ τὸ ἤδη ἢ τὸ ἔτι (2).

ι΄. ΔΙΟΔΩΡΩι (1).

Τὰς ἀπυρήνους ῥόας(2) Ἐρυθραὶ κηπεύουσιν, οἰνοχοούσας νᾶμα πότιμον, ὥσπερ τῶν βοτρύων οἱ εὖ πράττοντες. Δέκα σοὶ τούτων τρυγήσας ἔπεμψα. Χρῶ δὲ αὐταῖς, σιτούμενος μὲν ὡς οἴνῳ, μεθύων δὲ ὡς σίτῳ.

ια΄. ΦΙΛΗΜΟΝΙ.

Τὸν τραγῳδὸν Διοκλέα (1), εἰ μὲν ἤδη γινώσκεις, ἐπαινεῖς δή που· εἰ δὲ ἀγνοεῖς, ἐν τοῖς ἐπαινουμένοις γράφε, καὶ γενοῦ περὶ αὐτὸν οἷον εἰκὸς ἢ τὸν πεπεισμένον, ἢ τὸν μὴ ἀπιστοῦντα.

ιβ΄. ΜΕΙΡΑΚΙΩι (1).

Καὶ σὺ πονηρὸς οὕτως ὡς μηδένα ἄλλον ἐλεεῖν, κἀγὼ δυστυχὴς οὕτως ὡς μηδὲ παρ' ἄλλου λαβεῖν (2). Καὶ πάνυ χαίρω τῇ κακοπραγίᾳ, βουλόμενος μὴ παύσασθαι διαμαρτάνων, ἵνα παύσῃ μηδὲ σὺ τῆς ἐπὶ τῷ μιαρῷ τοῦ τρόπου κακοδοξίας. τὸ μὲν γὰρ ἐμὸν, μιᾶς ἔργον ἡδονῆς· τὸ δὲ σὸν, κοινὸν, εἰς διαβολὴν, τῆς παρὰ πάντων αἰτίας.

ιγ΄. ἸΟΥΛΙΑι ΣΕΒΑΣΤΗι (1).

Οὐδὲ ὁ θεσπέσιος Πλάτων τοῖς σοφισταῖς ἐβάσκηνε (καὶ σφόδρα ἐνίοις δοκεῖ (2) τοῦτο), ἀλλὰ φιλοτίμως πρὸς αὐτοὺς εἶχεν, ἐπειδὴ διεφοίτων θέλγοντες μικράς τε καὶ μείζους πόλεις, τὸν Ὀρφέως καὶ Θαμύρου τρόπον (3)· τοῦ δὲ βασκαίνειν ἀπέσχε τοσοῦτον, ὅσον φιλοτιμία φθόνου. Φθόνος μὲν γὰρ τρέφει τὰς μοχθηρὰς φύ-

σεις, φιλοτιμία δὲ τὰς λαμπρὰς ἐγείρει· καὶ βασκαίνει μέν τις τὰ μὴ ἑαυτῷ ἐφικτά· ἃ δὲ ἄμεινον ἢ μὴ χεῖρον διαθήσεται, φιλοτιμεῖται πρὸς ταῦτα. Ὁ γοῦν Πλάτων καὶ εἰς τὰς ἰδέας τῶν σοφιστῶν ἵεται, καὶ οὔτε τῷ Γοργίᾳ παρίησι τὸ ἑαυτοῦ ἄμεινον γοργιάζειν (4), πολλά τε κατὰ τὴν Ἱππίου καὶ Πρωταγόρου ἠχὼ (5) φθέγγεται. Ζηλωταὶ δὲ ἐγένοντο, ἄλλοι μὲν ἄλλων· καὶ γὰρ δὴ καὶ ὁ τοῦ Γρύλλου (6) φιλοτιμεῖται πρὸς τὸν τοῦ Προδίκου Ἡρακλέα (7), ὁπότε ὁ Πρόδικος τὴν Κακίαν καὶ τὴν Ἀρετὴν ἄγει παρὰ τὸν Ἡρακλέα καλούσας αὐτὸν εἰς βίου αἵρεσιν. Γοργίου δὲ θαυμασταὶ ἦσαν ἄριστοί τε καὶ πλεῖστοι, πρῶτον μὲν οἱ κατὰ Θετταλίαν Ἕλληνες (8), παρ' οἷς τὸ ῥητορεύειν γοργιάζειν ἐπωνυμίαν ἔσχεν, εἶτα τὸ ξύμπαν Ἑλληνικὸν, ἐν οἷς Ὀλυμπιάσι διελέχθη (9) κατὰ τῶν Βαρβάρων ἀπὸ τῆς τοῦ νεὼ βαλβῖδος (10)· λέγεται δὲ καὶ Ἀσπασία ἡ Μιλησία (11) τὴν τοῦ Περικλέους γλῶτταν κατὰ τὸν Γοργίαν θῆξαι. Κριτίας (12) δὲ καὶ Θουκυδίδης οὐκ ἀγνοοῦνται τὸ μεγαλόγνωμον καὶ τὴν ὀφρῦν (13) παρ' αὐτοῦ κεκτημένοι, μεταποιοῦντες δὲ αὐτὸ εἰς τὸ οἰκεῖον, ὃ μὲν ὑπ' εὐγλωττίας, ὃ δ' αὖ ὑπὸ ῥώμης. Καὶ Αἰσχίνης δὲ ὁ ἀπὸ τοῦ Σωκράτους (14), ὑπὲρ οὗ πρώην ἐσπούδαζες ὡς οὐκ ἀφανῶς τοὺς διαλόγους κολάζοντος (15), οὐκ ὤκνει γοργιάζειν (16) ἐν τῷ περὶ τῆς Θαργηλίας λόγῳ (17)· φησὶ γάρ που ὧδε· „Θαργηλία ἐλ-

θοῦσα εἰς Θετταλίαν, ξυνῆν Ἀντιόχῳ Θετταλῷ, βασιλεύοντι πάντων Θετταλῶν[18]." Αἱ δὲ ἀποστάσεις [19] εἴτε προσβολαὶ τῶν λόγων [20] Γοργίου ἐπεχωρίαζον πολλαχοῦ μὲν, μάλιστα δὲ ἐν τῷ τῶν ἐποποιῶν κύκλῳ[21]. Πεῖθε δὴ καὶ σὺ, ὦ βασίλεια, τὸν θαρσαλεώτερον [22] τοῦ Ἑλληνικοῦ Πλούταρχον μὴ ἄχθεσθαι τοῖς σοφισταῖς, μηδὲ εἰς διαβολὰς καθίστασθαι τοῦ Γοργίου. Εἰ δὲ οὐ πείθεις, σὺ μὲν, οἵα σου σοφία [23] καὶ μῆτις, οἶσθα τί χρὴ ὄνομα θέσθαι τῷ τοιῷδε· ἐγὼ δὲ εἰπεῖν ἔχων, οὐκ ἔχω [24].

ιδ'. ΚΤΗΣΙΔΗΜΩι. *

Οἱ ἐρωτικοὶ τῶν ποιητῶν ἀγαθὴ ἀκρόασις[1] καὶ ἐξώροις· ἄγουσι γὰρ αὐτοὺς ἐς ἔννοιαν τοῦ ἐρᾶν, ὥςπερ ἀνηβηκότας. Μὴ δὴ νόμιζε σεαυτὸν ὑπερήμερον [2] τῆς τούτων ἀκροάσεως· ἡ γὰρ ξυνουσία τῶν τοιῶνδε ποιητῶν ἢ οὐκ ἐπιλήσει σε ἀφροδισίων, ἢ ἀναμνήσει.

ιε'. ἘΠΙΚΤΗΤΩι.

Οἱ τελούμενοι τῇ Ῥέᾳ μαίνονται[1] πληγέντες τὰ ὦτα κτύποις ὀργάνων. Ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν, κυμβάλων καὶ αὐλοῦ ἔργα· σὲ δὲ οὕτως ἐκπλήττουσιν Ἀθηναῖοι κροτοῦντες, ὡς ἐκλανθάνεσθαι τίς εἶ καὶ τίνων γέγονας.

ιϛ'. ΚΛΕΟΦΩΝΤΙ ΚΑΙ ΓΑΙΩι.

Ὑπὲρ ὧν ἐπέσταλται, τὰ μὲν ἤδη γέγονε, τὰ δὲ αὐτίκα ἔσται. Ἐγὼ γὰρ, Λήμνιος ὢν, πατρίδα ἐμαυτοῦ καὶ τὴν Ἴμβρον νομίζω [1], συνάπτων

εὐνοίᾳ καὶ τὰς νήσους ἀλλήλαις καὶ ἐμαυτὸν ἀμφοτέραις.

ιζ'. ΑΙΡΕΤΙΑΝΩι.

Τὸ ποιητικὸν ἔθνος πολλοὶ (1), καὶ πλείους ἢ οἱ τῶν μελιττῶν ἐσμοί· βόσκουσι δὲ τὰς μὲν λειμῶνες, τοὺς δὲ οἰκίαι καὶ πόλεις· ἀνθεστιῶσί τε οἱ μὲν κηρίοις, οἱ δὲ ὀψοποιΐᾳ λαμπρᾷ (2)· εἰσὶ δὲ τῶν ποιητῶν οἱ καὶ τραγήμασιν ἑστιῶντες. Τούτους δὲ ἡγώμεθα τοὺς τῶν ἐρωτικῶν ποιητάς, ὧν εἷς καὶ Κέλσος (3) οὗτος, ᾠδαῖς παραδεδωκὼς τὸν ἑαυτοῦ βίον, ὥσπερ οἱ χρηστοὶ τέττιγες. Ὡς δ' ἂν μὴ δρόσῳ (4), ἀλλὰ σιτίοις τραφείη, πεπίστευκά σοι μελήσειν.

ιη'. ἈΝΤΩΝΙΝΩι.

Οἱ πελαργοὶ τὰς πεπορθημένας πόλεις οὐκ ἐσπέτονται, κακῶν πεπαυμένων ἠχῷ φεύγοντες. Σὺ δὲ οἰκίαν οἰκεῖς ἣν αὐτὸς ἐπόρθησας, καὶ θεοῖς τοῖς ἐν αὐτῇ θύεις, ὥσπερ οὐκ οὖσιν (1), ἢ οὖσι μέν, ἐκλελησμένοις δὲ ὅτι καὶ τὰ ἐκείνων ἔχεις.

ιθ'. ΜΕΙΡΑΚΙΩι (1).

Χαῖρε, κἂν μὴ θέλῃς· χαῖρε, κἂν μὴ γράφῃς, ἄλλοις καλέ, ἐμοὶ δὲ ὑπερήφανε. Οὐκ ἦσθα συγκείμενος ἐκ σαρκὸς, καὶ τῶν ὅσα τούτῳ κίρναται (2), ἀλλὰ ἐξ ἀδάμαντος (3) καὶ πέτρας καὶ Στυγός. Ταχέως σε θεασαίμην (4) γενειῶντα, καὶ παρ' ἀλλοτρίαις θύραις κείμενον (5). Ναὶ Ἔρως, ναὶ Νέμεσις ὀξεῖς θεοὶ καὶ στρεφόμενοι (6).

κ΄. ΓΥΝΑΙΚΙ (1).

Ἡ Δανάη χρυσὸν ἐλάμβανεν, ἡ Λήδα ὄρνιθας (2), ἡ Εὐρώπη τὰ ἐξ ἀγέλης, ἡ Ἀντιόπη ὅσα ὄρεια, ἡ Ἀμυμώνη τὰ ἐν θαλάττῃ (3)· οἱ δὲ ποιηταὶ τὰ δῶρα μύθους ἐποίησαν (4), παράγοντες τὴν ἀλήθειαν ψυχαγωγίᾳ (5) ψευσμάτων. Λάβε, λάβε καὶ σὺ, τὸν ἀκκισμὸν (6) ἀφελοῦσα τοῦ μεγαλογνώμονος καὶ τὴν εἰρωνείαν ἀφεῖσα τοῦ σώφρονος (7), ἵνα κἀγὼ Ζεὺς γένωμαι καὶ Ποσειδῶν, διδοὺς μὲν ἃ θέλεις, ἃ δὲ θέλω λαμβάνων.

κα΄. ΤΗι ΑΥΤΗι.

Ὁ Μῶμος τῶν μὲν ἄλλων οὐδὲν ἔφη τῆς Ἀφροδίτης (1) αἰτιάσασθαι· τί γὰρ ἂν καὶ ἐμέμψατο (2); ἓν δὲ μόνον δυσχεραίνειν ἔφη, ὅτι τρύζοι αὐτῇ τὸ ὑπόδημα (3), καὶ λίαν εἴη λάλον καὶ τῷ ψόφῳ ὀχληρόν. Εἰ δὲ ἀνυπόδετος (4) ἐβάδιζεν ὥσπερ ἀνέσχεν (5) ἐκ τῆς θαλάττης, οὐκ ἄν ποτε ηὐπόρησε σκωμμάτων οὐδὲ κωμῳδίας ὁ ἀλιτήριος (6). καί μοι δοκεῖ μηδὲ μοιχευομένη διὰ τοῦτο μόνον λαθεῖν, ὅτι πάντα ὁ Ἥφαιστος ἔγνω τὰ κεκρυμμένα, τοῦ σανδαλίου διαβαλόντος (7). Ταῦτα μὲν ἡμῖν ὁ μῦθος· σὺ δὲ καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἔοικας βουλεύεσθαι ἄμεινον χρωμένη τοῖς ποσὶν, ὡς ἐτάχθης (8), καὶ φεύγουσα τοῦ Μώμου τὰ ἐγκλήματα. Ὦ ἄδετοι πόδες, ὦ κάλλος ἐλεύθερον! ὦ τρισευδαίμων ἐγὼ καὶ μακάριος, ἐὰν πατῇ με (9)!

κβ'. ΜΕΙΡΑΚΙΩι ἈΝΥΠΟΔΗΤΩι (1).

Μαλακώτερον διετέθης ὑπὸ τοῦ σανδαλίου· θλίβει σε, ὡς πέπεισμαι· δειναὶ γὰρ δακεῖν σάρκας ἁπαλὰς αἱ τῶν δερμάτων καινότητες (2). Διὰ τοῦτο ὁ Ἀσκληπιὸς, τὰ μὲν ἐκ πολέμου καὶ θήρας τραύματα καὶ πάσης τῆς τοιαύτης τύχης (3), ἰᾶται (4) ῥᾳδίως, ταῦτα δὲ ἐᾷ διὰ τὸ ἑκούσιον, ὡς ἀνοίᾳ μᾶλλον ἢ ἐπηρείᾳ δαιμόνων γενόμενα (5). Τί δὲ οὐκ ἀνυπόδετος βαδίζεις; τί δὲ τῇ γῇ φθονεῖς (6); Βλαυτία καὶ σανδάλια καὶ κρηπῖδες καὶ πέδιλα νοσούντων εἰσὶ φορήματα (7) ἢ γερόντων. Τὸν γοῦν Φιλοκτήτην ἐν τούτοις γράφουσι τοῖς ἐρύμασιν (8), ὡς χωλὸν καὶ ὡς νοσοῦντα (9), τὸν δὲ ἐκ Σινώπης φιλόσοφον (10) καὶ τὸν Θηβαῖον Κράτητα καὶ τὸν Αἴαντα καὶ τὸν Ἀχιλλέα ἀνυποδέτους, καὶ τὸν Ἰάσονα ἐξ ἡμισείας (11). Λέγεται γὰρ ὡς τὸν Ἄναυρον διαβαίνοντος αὐτοῦ τὸν ποταμὸν ἐνεσχέθη κρηπὶς τῷ ῥεύματι, εἰς ἀντίληψιν τῆς ἰλύος γενομένης· καὶ Ἰάσων οὕτως ἠλευθέρωτο (12) τῶν ποδῶν τὸν ἕτερον, τύχῃ τὸ δέον διδαχθεὶς, οὐ γνώμῃ ἑλόμενος, καὶ ἀπῄει καλῶς σεσυλημένος. Μηδὲν ἔστω σοι μεταξὺ τῆς γῆς καὶ τοῦ ποδός (13). Μὴ φοβηθῇς. Δέξεται τὴν βάσιν ἡ κόνις, ὡς πόαν (14), καὶ τὸ ἴχνος προσκυνήσομεν πάντες. Ὦ ῥυθμοὶ ποδῶν φιλτάτων! ὦ καινὰ ἄνθη, ὦ γῇ φιλήματα ἐρηρεισμένα!

κγ'. ΓΥΝΑΙΚΙ ΚΑΠΗΛΙΔΙ.

Πάντα μὲ αἱρεῖ (1) τὰ σά· καὶ ὁ λινοῦς χιτὼν ὡς ὁ τῆς Ἴσιδος (2), καὶ τὸ καπηλεῖον ὡς Ἀφροδίσιον, καὶ τὰ ἐκπώματα ὡς Ἥρας ὄμματα (3), καὶ ὁ οἶνος ὡς ἄνθος (4), καὶ τῶν τριῶν δακτύλων αἱ συνθέσεις, ἐφ' ὧν ὀχεῖται τὸ ποτήριον (5), ὥσπερ αἱ τῶν φύλλων τῶν ἐν τοῖς ῥόδοις ἐκβολαί (6). Κἀγὼ μὲν φοβοῦμαι μὴ πέσῃ· τὸ δὲ ἕστηκεν ὀχυρῶς, ὡς γνώμῃ ἐρηρεισμένον (7), καὶ τοῖς δακτύλοις συμπέφυκεν. Εἰ δὲ καὶ ἀποπίοις ποτὲ, πᾶν τὸ καταλειπόμενον γίνεται θερμότερον τῷ ἄσθματι (8), ἥδιον δὲ καὶ τοῦ νέκταρος. Κάτεισι γοῦν ἐπὶ τὴν φάρυγγα ἀκωλύτοις ὁδοῖς, ὥσπερ οὐκ οἴνῳ κεκραμένον, ἀλλὰ φιλήμασιν.

κδ'. ΤΗι ΑΥΤΗι.

Ἐξ ὑέλου μὲν τὰ ἐκπώματα· αἱ δὲ σαὶ χεῖρες ἄργυρον αὐτὰ ποιοῦσι καὶ χρυσὸν, ὡς καὶ τούτοις (1) τὸ βλέπειν ὑγρῶς παρὰ τῶν σῶν ὀμμάτων (2) εἶναι. Ἀλλὰ (3) τοῖς μὲν ἄψυχον καὶ ἀκίνητον τὸ διειδὲς, καθάπερ τῶν ὑδάτων τοῖς ἑστηκόσι (4). τὰ δὲ ἐν τοῖς προσώποις ἐκπώματα (5) τῇ τε ἄλλῃ ὑγρότητι εὐφραίνειν ἔοικε καὶ τῇ συνέσει τῶν φιλημάτων· ὥστε ἐκεῖνα μὲν κατάθου, καὶ χαίρειν ἔα, τά τε ἄλλα, καὶ διὰ τὸν ἐν τῷ σφαλερῷ τῆς ὕλης φόβον· ἐμοὶ δὲ μόνοις πρόπινε τοῖς ὄμμασιν (6), ὧν καὶ ὁ Ζεὺς γευσάμενος, καλὸν οἰνοχόον (7) παρεστήσατο. Εἰ

δὲ βούλει, τὸν μὲν οἶνον μὴ παραπόλλυε· μόνου δὲ ἐμβαλοῦσα ὕδατος (8), καὶ τοῖς χείλεσι προσφέρουσα, πλήρου φιλημάτων τὸ ἔκπωμα, καὶ δίδου τοῖς δεομένοις. Ἔστι γὰρ οὐδεὶς ἀνέραστος οὕτως, ὡς (9) ποθεῖν ἔτι τὴν Διονύσου χάριν, μετὰ τὰς τῆς Ἀφροδίτης ἀμπέλους (10).

κε'. ΤΗι ΑΥΤΗι (1).

Τὰ μὲν (2) ὄμματά σου διαυγέστερα τῶν ἐκπωμάτων (3), ὡς δύνασθαι δι' αὐτῶν καὶ τὴν ψυχὴν ἰδεῖν· τὸ δὲ τῶν παρειῶν ἐρύθημα εὔχρουν ὑπὲρ αὐτὸν τὸν οἶνον· τὸ δὲ λινοῦν τοῦτο χιτώνιον ἀντιλάμπει (4) ταῖς παρειαῖς· τὰ δὲ χείλη βέβαπται τῷ τῶν ῥόδων αἵματι. Καί μοι δοκεῖς καὶ τὸ ὕδωρ φέρειν (5) ὡς ἀπὸ πηγῶν τῶν ὀμμάτων καὶ διὰ τοῦτο εἶναι νυμφῶν μία. Πόσους ἱστᾷς ἐπειγομένους (6); πόσους κατέχεις παρατρέχοντας; πόσους μὴ φθεγξαμένη καλεῖς (7); ἐγὼ πρῶτος ἐπειδὰν ἴδω σε (8), διψῶ, καὶ ἵσταμαι μὴ θέλων, καὶ τὸ ἔκπωμα (9) κατέχων, τὸ μὲν οὐ προσάγω τοῖς χείλεσι, σοῦ δὲ οἶδα πίνων.

κϛ'. ΜΕΙΡΑΚΙΩι (1).

Οὐδὲ ὁ τοῦ Μενάνδρου Πολέμων καλὸν μειράκιον περιέκειρεν (2a), ἀλλ' αἰχμαλώτου ἐρωμένης κατετόλμησεν ὀργισθεὶς, ἣν οὐδὲ αὐτὸς ἀποκείρας ἠνέσχετο· κλαίει γοῦν καταπεσὼν, καὶ μεταγινώσκει τῷ φόνῳ (2b) τῶν τριχῶν· ἐφήβου δὲ ἄρα ἐφείσατο καὶ τὸ δρᾶμα. Σὺ δὲ οὐκ οἶδα τί μαθὼν σεαυτῷ πεπολέμηκας (3), ὦ ἀνδροφόνε

τῆς κεφαλῆς. Τί ἔδει μαχαιρῶν ἐπὶ τὰς τρίχας; τί δὲ ἐχουσίων καὶ πολλῶν τραυμάτων; οἷον θέρος ἐξεκόψας! οὐ δὲ οἱ ποιηταί σε ἐπαίδευσαν, τοὺς Εὐφόρβους ([4]) καὶ τοὺς Μενελάους ([5]) εἰσάγοντες κομῶντας καὶ ὅλον τὸ τῶν Ἀχαιῶν στρατόπεδον ([6])· καὶ εἴ τις αὐτοῖς καλὸς ποταμὸς, κομᾷ ([7]). Ὡς γὰρ χρυσὸς ἀνάθημα καὶ ἄργυρος, οὕτω καὶ τρίχες ([8]) κομῶσαι. Οἱ μὲν γὰρ Βάρβαροι πίλοις κεκόσμηνται, οἱ Ἕλληνες κράνεσιν, οἱ ὀφθαλμοὶ βλεφάροις, αἱ δὲ νῆες ἱστίοις, ἡ δὲ γῆ ὄρεσι, τὰ δὲ ὄρη νάπαις, ἡ δὲ θάλασσα νήσοις, οἱ δὲ ταῦροι κέρασιν, οἱ ποταμοὶ τέμπεσιν, αἱ πόλεις τείχεσιν· φοβερώτερος δὲ καὶ λέων ὁ λάσιος, καὶ ἵππος ὁ ἤδη τῇ χαίτῃ πεποιθὼς ([9]), καὶ ἀλεκτρυὼν μαχιμώτερος ὁ τὰ κάλλαια ([10]) ἐγηγερκώς. τιμῶσι δὲ οἱ σοφοὶ καὶ τῶν ἀστέρων τοὺς κομήτας, καὶ τῶν ἱερέων τοὺς τὰς κόμας ἀνέτους, καὶ τῶν θεῶν ἄλλον ἄλλως ([11]), τὸν Ποσειδῶνα ὡς κυανοχαίτην ([12]), τὸν Ἀπόλλωνα ὡς ἀκερσεκόμην ([13]), τὸν Πᾶνα ὡς δασὺν, τὴν Ἶσιν ὡς λυσίκομον ([14]), τὸν Διόνυσον ὡς μετὰ τῶν τριχῶν καὶ τῷ κιττῷ κομῶντα. Ἀφροδίτη δὲ οὐδὲ πενθοῦσα ([15]) ἀπεκείρατο. Ἤκουσά ([16]) γε μὴν ἀνδρὸς σοφοῦ καὶ τὰς ἀκτῖνας λέγοντος κόμας ἡλίου ([17]), καὶ τὸν Δία σεμνότερον τῶν ἄλλων θεῶν ὅτι τὴν κόμην σείει ([18]), κἂν ἐπινεύσῃ, οὐ ψεύδεται ([19]). Ὁ δὲ Ἑρμῆς κομᾷ καὶ τῷ ([20]) κροτάφῳ καὶ τοῖς σφυροῖς.

Τότε ἀποκείρεται καὶ πόλις ὅτε ἁλίσκεται (21), καὶ γυνὴ τότε ἀφίησι τῆς κεφαλῆς τὸ κάλλος ὅτε πενθεῖ, καὶ γῆς λιμὸς ὅτε μὴ κομᾷ (22). Ἀλλὰ δένδρον μὲν πεσὸν κλάεται καὶ ποιητὴς μεγαλόφωνος πολλὰ ἐπ' αὐτῷ λέγει (23)· σὺ δὲ φύλλα τοσαῦτα ἐκτεμὼν οὐ δακρύεις. Φέρε εἴπω σοι τὸν ἐπιτάφιον τῆς κόμης (24)· ὢ κάλλους ἀκρόπολις! ὢ ἔρωτος ἄλσος! ὢ ἄστρα κεφαλῆς (25)!

κζ'. ΜΕΙΡΑΚΙΩι (1).

Οἱ Λακεδαιμόνιοι φοινικοβαφεῖς ἐνεδύοντο θώρακας (2), ἢ ἵνα ἐκπλήττωσι τοὺς ἐναντίους (3) τῷ φοβερῷ τῆς χροιᾶς, ἢ ἵνα ἀγνοῶσι τὸ αἷμα τῇ κοινωνίᾳ τῆς βαφῆς· ὑμᾶς δὲ δεῖ τοὺς καλοὺς (4) μόνοις ῥόδοις ὁπλίζεσθαι, καὶ ταύτην λαμβάνειν παρὰ τῶν ἐραστῶν τὴν πανοπλίαν (5). Ὑάκινθος μὲν οὖν λευκῷ μειρακίῳ πρέπει, καὶ νάρκισσος μέλανι, ῥόδον δὲ πᾶσιν, ὡς καὶ μειράκιον πάλαι ὄν, καὶ ἄνθος καὶ φάρμακον καὶ μύρον (6). Ταῦτα Ἀγχίσην ἀνέπεισε (7), ταῦτα Ἄρην ἀπέλυσε (8), ταῦτα Ἄδωνιν ἐλθεῖν ὑπέμνησε· ταῦτα ἦρος κόμαι (9), ταῦτα γῆς ἀστραπαὶ, ταῦτα Ἔρωτος αἱ λαμπάδες (10).

κη'. ΓΥΝΑΙΚΙ.

Εἰ κἀμὲ φεύγεις, ἀλλ' ὑπόδεξαι κἂν (1) τὰ ῥόδα ἀντ' ἐμοῦ. Καί σου δέομαι μὴ στεφανοῦσθαι μόνον, ἀλλὰ καὶ κοιμηθῆναι ἐπ' αὐτῶν (2). Καὶ γὰρ ἔστιν ἰδεῖν μὲν καλὰ, οἷαν τὸ πῦρ ἔχει τὴν ἀκμήν· ἅψασθαι δὲ μαλακὰ, καὶ πάσης στρω-

μνῆς ἁπαλώτερα (³), ὑπὲρ τὸν Βαβυλώνιον κόκκον καὶ τὴν Τυρίαν πορφύραν (⁴)· καὶ γὰρ εἰ σπουδαῖα ἐκεῖνα, ἀλλ' οὐ πνεῖ καλόν. ἐνετειλάμην αὐτοῖς καὶ τὴν δειρήν σου φιλῆσαι, καὶ τοῖς μαστοῖς ἐπελθεῖν, καὶ ἀνδρίσασθαι ἂν ἀφῇς· καὶ, οἶδα, ἀκούσεται (⁵). Ὦ μακάρια, οἵαν γυναῖκα περιβάλλειν μέλλετε (⁶)! ἀλλὰ δεήθητε αὐτῆς ὑπὲρ ἐμοῦ, καὶ πρεσβεύσατε καὶ πείσατε· ἐὰν δὲ παρακούῃ (⁷), κατακαύσατε.

κθ'. ΜΕΙΡΑΚΙΩι.

Τὰ ῥόδα, ὥσπερ πτεροῖς τοῖς φύλλοις ἐποχούμενα, ἐλθεῖν παρὰ σὲ σπουδὴν ἐποιήσατο (¹). Ὑπόδεξαι αὐτὰ εὐμενῶς, ἢ ὡς Ἀδώνιδος ὑπομνήματα (²), ἢ ὡς Ἀφροδίτης βαφὴν (³), ἢ ὡς γῆς ὄμματα (⁴). Ἀθλητῇ μὲν οὖν κότινος (⁵) πρέπει, καὶ βασιλεῖ μεγάλῳ ὀρθὴ ἡ τιάρα (⁶), καὶ στρατιώτῃ λόφος· καλῷ δὲ μειρακίῳ ῥόδα (⁷), καὶ διὰ συγγένειαν τῆς εὐωδίας καὶ διὰ τὸ οἰκεῖον τῆς χροιᾶς (⁸). Περιθήσῃ δὲ οὐ σὺ τὰ ῥόδα, ἀλλ' αὐτά σε (⁹).

λ'. ΓΥΝΑΙΚΙ (¹).

Πέπομφά σοι στέφανον ῥόδων, οὐ σὲ τιμῶν (καὶ τοῦτο μὲν γάρ), ἀλλ' αὐτοῖς τι χαριζόμενος τοῖς ῥόδοις (²), ἵνα μὴ μαρανθῇ.

λα'. ΜΕΙΡΑΚΙΩι.

Εὖ πεποίηκας καὶ στρωμνῇ χρησάμενος (¹) τοῖς ῥόδοις· ἡ γὰρ πρὸς τὰ πεμφθέντα ἡδονὴ

σημεῖον μέγα τῆς πρὸς τὸν πέμψαντα τιμῆς· ὥςτε κἀγὼ σοῦ δι' αὐτῶν ἡψάμην (²)· καὶ γάρ ἐστιν ἐρωτικὰ καὶ πανοῦργα, καὶ κάλλει χρῆσθαι εἰδότα (³). Δέδοικα δὲ μὴ οὐδ' ἡσυχίαν ἤγαγεν, ἀλλ' ἠνώχλει (⁴) σοι καθεύδοντι, ὥςπερ τῇ Δανάῃ ὁ χρυσός. Εἰ δὲ βούλει τὶ φίλῳ χαρίζεσθαι, τὰ λείψανα αὐτῶν ἀντίπεμψον, μηκέτι πνέοντα ῥόδων μόνον, ἀλλὰ καὶ σοῦ.

λβ'. ΓΥΝΑΙΚΙ (¹).

Καὶ τῷ Διὶ, ὅτε ἐκοιμᾶτο ἐν τῇ Ἴδῃ τῷ ὄρει, ἄνθη ἀνῆκεν ἡ γῆ, λωτόν τε καὶ ὑάκινθον καὶ κρόκον (²)· ῥόδα δὲ οὐ παρῆν (³), πότερα (⁴) ὡς μόνης Ἀφροδίτης κτήματα (⁵), παρ' ἧς καὶ ταῦτα ἔδει τὴν Ἥραν δανείσασθαι, καθάπερ καὶ τὸν κεστὸν ἐδανείσατο (⁶), ἢ ὡς οὐκ ἂν κοιμηθέντος τοῦ Διὸς εἰ καὶ ταῦτα παρῆν· οἱ δὲ ἐδέοντο καθεύδειν τὸν Δία (⁷)· ὅταν δὲ πνέῃ ῥόδα, ἀνάγκη πᾶσα δήπου καὶ ἀνθρώποις καὶ θεοῖς ἀγρυπνεῖν ἡδέως· ἡ γὰρ εὐωδία δεινὴ πᾶσαν ἡσυχίαν ἐξοικίσαι. Ταῦτα μὲν οὖν ἀφείσθω Ὁμήρῳ καὶ τῇ τῶν ποιητῶν ἐξουσίᾳ· σὺ δὲ ἀγροίκως ἐποίησας μόνη κοιμηθεῖσα ἐν ῥόδοις, καὶ σωφρονήσασα ἐν οὐ σώφροσιν (⁸)· ἢ γὰρ τῶν ἐραστῶν ἐχρῆν σοι συμπαρεῖναί τινα, ἢ ἐμὲ, ἢ τὸν Δία· πλὴν εἰ μὴ ἐνεθυμήθης, ὦ καλὴ, τὸν στέφανον τοῖς στέρνοις προσαγαγοῦσα, καινῷ (⁹) μοιχῷ συμπλακῆναι.

λγ'. ΜΕΙΡΑΚΙΩι (1).

Τί παθόντα τὰ ῥόδα, πρὶν μὲν παρὰ σοὶ γενέσθαι, καλὰ ἦν καὶ ῥόδα (οὐ γὰρ ἂν αὐτὰ οὐδὲ ἔπεμψα, εἰ μή τι ἀξιόκτητον εἶχεν), ἐλθόντα δὲ, εὐθὺς ἐμαράνθη καὶ ἀπέπνευσε; τὸ μὲν σαφὲς οὐκ οἶδα τῆς αἰτίας· οὐ γάρ μοί τι εἰπεῖν ἠθέλησεν· ὡς δ' εἰκάσαι ῥᾴδιον, οὐκ ἤνεγκε παρευδοκιμούμενα, οὐδὲ ἠνέσχετο (2) τῆς πρὸς σὲ ἁμίλλης, ἀλλ' ὁμοῦ τε ἔθιγεν εὐωδεστέρου χρωτὸς (3) καὶ ἀπώλετο. Οὕτω καὶ λύχνος πίπτει πυρὸς ἡττηθεὶς μείζονος, καὶ ἄστρα ἀμαυρὰ (4), ὅταν ἀντιβλέπειν ἡλίῳ μὴ δύνηται.

λδ'. ΓΥΝΑΙΚΙ.

Ὄντως τὰ ῥόδα Ἔρωτος φυτά· καὶ γὰρ νέα ὡς ἐκεῖνος, καὶ ὑγρὰ (1) ὡς αὐτὸς ὁ Ἔρως, καὶ χρυσοκομοῦσιν ἄμφω. Καὶ τἄλλ' αὐτοῖς ὅμοια· τὰ ῥόδα τὴν ἄκανθαν ἀντὶ βελῶν ἔχει, τὸ πυῤῥὸν ἀντὶ δᾴδων· τοῖς φύλλοις ἐπτέρωται. Χρόνον δὲ οὔτε Ἔρως, οὔτε ῥόδα οἶδεν (2)· ἐχθρὸς γὰρ ὁ θεὸς (3) καὶ τῇ κάλλους ὀπώρᾳ, καὶ τῇ ῥόδων ἐπιδημίᾳ. Εἶδον ἐν Ῥώμῃ τοὺς ἀνθοφόρους τρέχοντας (4), καὶ τῷ τάχει μαρτυρουμένους τὸ ἄπιστον τῆς ἀκμῆς (5)· ὁ γὰρ δρόμος διδασκαλία χρήσεως. Εἰ μὲν οὖν ἅψῃ ταχέως τῶν ῥόδων, μένει· εἰ δὲ μελλήσαις, ἀπελήλυθε. Μαραίνεται καὶ γυνὴ (6) μετὰ ῥόδων, ἂν βραδύνῃ· μὴ μέλλε, ὦ καλή· συμπαίξωμεν (7), στεφανωσώμεθα τοῖς ῥόδοις, συνδράμωμεν.

λε'. ΜΕΙΡΑΚΙΩι (1).

Ἔστιν ἔαρ καὶ κάλλους καὶ ῥόδου (2)· ὁ δὲ μὴ χρησάμενος τοῖς παροῦσιν ἀνόητος, ἐν οὐ μένουσι μέλλων καὶ βραδύνων ἐν ἀπιοῦσι (3)· φθονερὸς γὰρ ὁ χρόνος, καὶ τὴν ἄνθους ὥραν ἀφανίζει, καὶ τὴν κάλλους ἀκμὴν ἀπάγει. Μηδὲν μέλλε, ὦ φθεγγόμενον ῥόδον (4), ἀλλ', ἕως ἔξεστι (5) καὶ ζῇς, μετάδος ἡμῖν ὧν ἔχεις.

λϛ'. ΓΥΝΑΙΚΙ.

Ἐπυθόμην ὡς τὰ ῥόδα ἐλθόντα παρὰ σὲ, ὅσα χρέος (1) ἀπέλαβεν (ἐγώ τε γὰρ ἐνετειλάμην αὐτοῖς), καὶ ὡς ἐκπιόντα ἀκηράτου χρωτὸς τῆς σῆς δρόσου, κατέσχον τὴν ψυχὴν ἐξιοῦσαν καὶ δυσανασχετοῦσαν. Καλῶς ἐποιήσατε, ὦ ῥόδα, ἀναβιώσαντα (2), καὶ, δέομαι, μείνατε ἔστ' ἂν ἔλθω· μαθεῖν γὰρ ἔγνωκα εἴ τι παρ' ἀλλήλων εἰλήφατε, εἰς εὐωδίαν αὐτὴ, καὶ ὑμεῖς εἰς χρόνον (3).

λζ'. ΜΕΙΡΑΚΙΩι.

Αἰτιᾷ (1) με, ὅτι σοι ῥόδα οὐκ ἔπεμψα. Ἐγὼ δὲ οὔτε ὡς ὀλίγωρος τοῦτο ἐποίησα, οὔτε ὡς ἀνέραστος ἄνθρωπος· ἀλλ' ἐσκόπουν ὅτι, ξανθὸς ὢν καὶ ῥόδοις ἰδίοις στεφανούμενος (2), ἀλλοτρίων ἀνθέων (3) οὐ δέῃ· οὐδὲ γὰρ Ὅμηρος τῷ ξανθῷ Μελεάγρῳ (4) στέφανον περιέθηκεν (ἐπεὶ τοῦτο ἂν ἦν ἄλλο πῦρ ἐπὶ πυρὶ (5) καὶ δαλὸς ἐπ' ἐκείνῳ διπλοῦς), ἀλλ' οὐδὲ τῷ Ἀχιλλεῖ, οὐδὲ τῷ Μενελάῳ, οὐδὲ ὅσοι ἄλλοι (6) παρ' αὐτῷ

κομῶσι· φθονερὸν γὰρ δεινῶς ἄνθος καὶ ὠκύμορον καὶ παύσασθαι ταχύ (7). Λέγεται δὲ αὐτῷ καὶ τὴν πρώτην γένεσιν ἐκ λυπηροτάτης ἄρξασθαι προφάσεως (8)· ἡ γὰρ ἄκανθα τῶν ῥόδων παριοῦσαν τὴν Ἀφροδίτην ἔκνισεν (9), ὡς Κύπριοι λέγουσι καὶ Φοίνικες. Αἵματος μὴ στεφανώμεθα· φεύγωμεν ἄνθος, ὃ μηδὲ Ἀφροδίτης φείδεται (10).

λη'. ΓΥΝΑΙΚΙ (1).

Οὖσα δὲ ξανθὴ, τί ῥόδα ζητεῖς (2); καὶ μὴν φύσεως οὕτως ἔχεις ὡς ἐκεῖνα. Τί οὖν λαμβάνη ἄνθους μετὰ μικρὸν οὐκ ὄντος (3); τί δὲ τὴν κεφαλὴν στεφανοῖς πυρί (4); ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ (5), καὶ τῆς Κολχίδος ὁ ὅρμος, ὃν ἔπεμψε τῇ Γλαύκῃ (6), ῥόδα ἦν πεφαρμαγμένα· καὶ διὰ τοῦτο ἐκαύθη λαβοῦσα. Εἴτε γὰρ τερπνὰ τὰ ῥόδα, μὴ παρευδοκιμείτω τὰς καλάς· εἴτε εὐώδη, μὴ ἀντιπνείτω· εἴτε ὠκύμορα, μὴ φοβείτω (7). Ἐμοὶ μὲν οὐδενὶ ἄλλῳ δοκεῖ προσεοικέναι φύλλα ῥόδων λυθέντων ἢ πίπτουσιν· οἱ πολλοί γε τῶν σφόδρα ἐρωτικῶν αὐτοῖς μᾶλλον ἄχθονται λυθεῖσιν, ἢ χαίρουσιν ἐπιτετειχισμένοις, ἐπεὶ τὴν παρουσίαν τῆς ἡδονῆς αὐτῶν ὁ μέλλων φόβος νικᾷ (8)· ἡ δὲ σὴ κεφαλὴ λειμὼν πολλὰ ἄνθη φέρων ἐστὶν, ἃ μήτε θέρους ἄπεισι, καὶ χειμῶνος μέσου φαίνεται (9), καὶ δρεψαμένων οὐ λύεται. Εἰ γὰρ ἐπιτρέψαις μοι κἂν ἕνα βόστρυχον ἐκτεμεῖν! εἰ γὰρ

ἀπέλθοιμι οὕτω πνέων! Ἔσῃ χαριζομένη ῥόδα μαρανθῆναι μὴ δυνάμενα.

λθ'. ΜΕΙΡΑΚΙΩι.

Ὡς δύσερί σοι καὶ φιλόνεικον (1) τὸ κάλλος! Ἀμελούμενον μᾶλλον ἀνθεῖ, καθάπερ τῶν φυτῶν ὅσα τῇ φύσει θαῤῥοῦντα καὶ τῆς τῶν γεωργῶν ἐπιμελείας μὴ χρῄζοντα (2). Οὐχ ἵππον ἀναβαίνεις, οὐκ εἰς παλαίστραν ἀπαντᾷς, οὐχ ἡλίῳ δίδως σεαυτόν (3)· ἄνθος γὰρ καὶ βαφὴ τοῖς καλοῖς· ἀλλ' αὐχμηρὸς περίει καὶ ῥυπῶν καὶ σεαυτῷ μαχόμενος. Ἐξηπάτησαι. Καλὸς εἶ, κἂν μὴ θέλῃς, καὶ πάντας ἕλκεις τῷ λίαν ἀμελουμένῳ, ὥσπερ οἱ βότρυς καὶ τὰ μῆλα (4), καὶ εἴ τι ἄλλο αὐτόματον καλόν. Ὁ μὲν γὰρ καλλωπισμὸς (5) ἑταιρικὸν, καὶ πάνυ δεῖ δυσχεραίνειν τὴν φαρμασσομένην εὐμορφίαν, ὡς πανουργίας ἐγγύς· τὸ δὲ ἀκέραιον καὶ ἄκακον καὶ ἀνεπιβούλευτον (6) μόνων ἴδιον τῶν αὐτὸ δεξαμένων τὸ κάλλος. Οὕτω καὶ ὁ Ἀπόλλων ποιμένων ἦρα, καὶ ἡ Ἀφροδίτη βουκόλων, καὶ ἡ Ῥέα ἀγροίκων, καὶ ἡ Δημήτηρ (7) τῶν τὰ ἄστη οὐκ εἰδότων (8), ὅτι πᾶν ἀληθέστερον τοῦ δεδολωμένου τὸ φύσει παρόν. Οὐδεὶς οὐδὲ ἀστέρας εἶδε κοσμουμένους, οὐδὲ λέοντας, οὐδὲ ὄρνιθας· ὁ δ' ἵππους καλλωπίζων χρυσῷ ἢ ἐλέφαντι ἢ ταινίαις λανθάνει λυμαινόμενος τοῦ ζώου τὸ γαῦρον καὶ τέχνῃ παραδιδοὺς τὸ ἄσχημα ἐπανορθοῦσθαι τῆς φύσεως τὰ λείποντα (9).

μ'. ΓΥΝΑΙΚΙ.

Ἡ καλλωπιζομένη γυνὴ θεραπεύει τὸ ἐλλιπὲς, φοβουμένη φωραθῆναι ὃ οὐκ ἔχει ἡ φύσις· ἡ δὲ καλὴ οὐδενὸς δεῖται τῶν ἐπικτήτων, ὡς προσαρκοῦσα ἑαυτῇ πρὸς πᾶν τὸ ὁλόκληρον (1). Ὀφθαλμῶν δὲ ὑπογραφαὶ καὶ κομῶν προσθέσεις, καὶ ζωγραφίαι παρειῶν (2) καὶ χειλέων βαφαὶ, καὶ εἴ τι ἐκ κομμωτικῆς φάρμακον, καὶ εἴ τι ἐκ φυκίου δολερὸν ἄνθος, ἐπανόρθωσις (3) τοῦ ἐνδεοῦς εὑρέθη· τὸ δὲ ἀκόσμητον, ἀληθῶς καλόν. Ὥςτε εἰ μάλιστα πεπίστευκας σεαυτῇ καὶ τεθάῤῥηκας (4), διὰ τοῦτό σε μάλιστα ἀγαπῶ, μαρτύριον τὸ ἄπραγμον ἡγούμενος τῆς ἐν εὐμορφίᾳ πίστεως· οὐ γὰρ κονιᾶς τὸ πρόσωπον (5), οὐδὲ ἐν ταῖς κηρίναις τέταξαι γυναιξὶν, ἀλλ᾽ ἐν ταῖς ἀδόλως καλαῖς, οἷα καὶ αἱ πρότεραι ἦσαν, ὧν χρυσὸς ἤρα καὶ βοῦς καὶ ὕδωρ καὶ ὄρνιθες καὶ δράκοντες (6). Τὸ δὲ φυκίον καὶ ὁ κηρὸς (7) καὶ τὸ ταραντινίδιον (8), καὶ οἱ ἐπικάρπιοι ὄφεις (9), καὶ αἱ χρυσαῖ πέδαι, Θαΐδος καὶ Ἀρισταγόρας καὶ Λαΐδος (10) φάρμακα.

μα'. ΜΕΙΡΑΚΙΩι (1).

Πόθεν εἶ, μειράκιον, εἰπὲ, ὅτι οὕτως ἀτέγκτως πρὸς ἔρωτα ἔχεις (2). Ἐκ Σπάρτης ἐρεῖς; Οὐκ εἶδες οὖν τὸν Ὑάκινθον (3), οὐδὲ ἐστεφανώσω τοῦ τραύματος (4); Ἀλλ᾽ ἐκ Θετταλίας; Οὐκ ἐδίδαξεν οὖν σε ὁ Φθιώτης Ἀχιλλεύς (5); Ἀλλ᾽

Ἀθήνηθεν; τὸν Ἁρμόδιον οὖν καὶ τὸν Ἀριστογείτονα οὐ παρῆλθες. Ἀλλ' ἀπ' Ἰωνίας (6); καὶ τί τῆς γῆς ἐκείνης ἁβρότερον, ὅπου Βράγχοι (7) καὶ Κλάροι οἱ Ἀπόλλωνος καλοί (8); Ἀλλ' ἐκ Κρήτης; ὅπου πλεῖστος Ἔρως, ὁ τὰς ἑκατὸν πόλεις περιπολῶν (9). Σκύθης μοι δοκεῖς καὶ βάρβαρος εἶναι (10), ἀπ' ἐκείνου τοῦ βωμοῦ καὶ τῶν ἀξένων θυμάτων (11). Ἔξεστιν οὖν σοι τὸν πάτριον τιμῆσαι νόμον. Εἰ δὲ σώζειν οὐ θέλεις, λάβε τὸ ξίφος· οὐ παραιτοῦμαι, μὴ φοβηθῇς· ἐπιθυμῶ κἂν τραύματος (12).

μβ'. ΓΥΝΑΙΚΙ (1).

Εἰ Λάκαινα ἦσθα, ὦ καλή, τῆς Ἑλένης ἂν ἐμνημόνευσας καὶ τῆς νεώς (2)· εἰ Κορινθία, τῶν Λαΐδος κώμων· εἰ Βοιωτία, τῶν Ἀλκμήνης γάμων. Εἰ τῶν ἐξ Ἤλιδος, οὐκ ἤκουσας τὸν Πέλοπος δρόμον; οὐκ ἐζήλωσας τὴν ἐκ θεάτρου γαμηθεῖσαν (3); οὐκ ἐθαύμασας τὸν Ἀλφειόν (4); οὐκ ἔπιες τοῦ νυμφίου (5); Ἡ δὲ Τυρὼ τῷ Ἐνιπεῖ ἐπενήξατο, καὶ ἀγρεύοντι ἐπὶ θάλατταν συνήγαγεν (6)· ἦν γὰρ ἀγαθὴ καὶ μεγάλων (7) ἐραστῶν ἀξία. Δοκεῖς δέ μοι μηδὲ Θεσπιακή τις εἶναι (πάντως γὰρ ἂν τῷ Ἔρωτι (8) ἔθυες), μηδὲ Ἀττική· τὰς γὰρ παννυχίδας καὶ τὰς ἑορτὰς καὶ τὰ Μενάνδρου δράματα (9) οὐκ ἄν ποτε ἠγνόησας. Ἀλλ' εἰ καὶ βάρβαρος, εἰ καὶ μία τῶν ἀπὸ Θερμώδοντος παρθένων, ἀλλ' οὖν καὶ ταύτας

BIBLIOTECA NAZ. VITTORIO EMANUELE ROMA

λόγος νεανίσκοις συμπλέκεσθαι καὶ τίκτειν ἐκ κλοπῆς (10). Ἀλλὰ μὴ Θρᾶττα καὶ Σιδωνία· καὶ μὴν καὶ τούτων ἔρως ἥψατο· καὶ ἡ μὲν τῷ Νίνῳ συνεπλάκη (11), ἡ δὲ τῷ Βοιωτῷ (12). Ἔοικα εὑρηκέναι σε, εἰ μὴ κακός εἰμι καὶ φαῦλος φυσιογνωμονεῖν· Δαναός σοι πατὴρ, καὶ χεὶρ ἐκείνη καὶ λῆμα φονικόν (13)· ἀλλὰ κἀκείνων τις τῶν ἀνδροφόνων παρθένων (14) νεανίσκου φιλοῦντος ἐφείσατο. Οὐχ ἱκετεύω σε, οὐ δακρύω· πλήρωσον τὸ δρᾶμα, ἵνα μου ψαύσῃς (15) κἂν ξίφει.

μγ'. ΓΥΝΑΙΚΙ (1).

Εἰ σωφρονεῖς, διὰ τί ἐμοὶ μόνῳ; εἰ δὲ χαρίζῃ, διὰ τί μὴ κἀμοί;

μδ'. ΜΕΙΡΑΚΙΩι.

Ὅτι πένης εἰμὶ ἀτιμότερός σοι δοκῶ· καὶ μὴν καὶ αὐτὸς ὁ Ἔρως γυμνός ἐστι (1), καὶ αἱ Χάριτες, καὶ οἱ ἀστέρες. Ὁρῶ δὲ ἐγὼ καὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν ταῖς γραφαῖς δορὰν θηρίου περιβεβλημένον καὶ τὰ πολλὰ χαμαὶ καθεύδοντα· τὸν δὲ Ἀπόλλωνα καὶ ὑψηλῷ ζώματι ἢ δισκεύοντα ἢ τρέχοντα ἢ τοξεύοντα (2). Οἱ δὲ Περσῶν βασιλεῖς τρυφῶσι, καὶ μετέωροι κάθηνται, τῷ πολλῷ χρυσίῳ προβαλλόμενοι τὸ σεμνόν (3)· τοιγαροῦν ἔπασχον κακῶς ὑπὸ τῶν πενήτων Ἑλλήνων νικώμενοι. Ἦν πτωχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπέτρεχεν αὐτοῦ τὸν τρίβωνα ὁ πλούσιος Ἀλκιβιάδης (4)· πενία γὰρ οὐκ ἔστιν ἔγκλημα· οὔτε τὴν ἑκάστου αἰτίαν

ἡ τύχη ἀπολύεται τῇ πρὸς ἀλλήλους κοινωνίᾳ (5). Ἄπιδε πρὸς τὸ θέατρον· πενήτων ὁ δῆμος. Ἄπιδε πρὸς τὰ δικαστήρια· πένητες κάθηνται. Ἄπιδε ἐπὶ τὰς μάχας· οἱ μὲν πολυτελεῖς καὶ χρυσοῖ τοῖς ὅπλοις λείπουσι τὰς τάξεις, ἡμεῖς δὲ ἀριστεύομεν. Ἐν αὐτοῖς τε τοῖς πρὸς τοὺς καλοὺς ὑμᾶς σκέψαι πόσον τὸ μεθόριον (6)· ὑβρίζει τὸν πεισθέντα ὁ πλούσιος ὡς ἐωνημένος (7), πένης οἶδε χάριν ὡς ἐλεούμενος· ἐκεῖνος σεμνύνεται τῷ θηράματι, ὁ πένης σιωπᾷ· πάλιν ὁ λαμπρὸς τὸ πεπραγμένον εἰς ἐξουσίαν ἀναφέρει τῆς οἰκείας δυνάμεως, ὁ πένης (8) εἰς τὴν τοῦ δόντος φιλανθρωπίαν· ὁ πλούσιος ἄγγελον πέμπει κόλακα, καὶ παράσιτον, καὶ μάγειρον, καὶ τοὺς ἐκ τῆς τραπέζης, ὁ πένης ἑαυτὸν, ὡς μηδὲ (9) ἐν τούτῳ τὴν τιμὴν ἀπεῖναι τῆς αὐτουργίας (10)· ὁ πλούσιος δοὺς εὐθέως ἐλέγχεται· τὸ γὰρ πρᾶγμα κατάφωρον γίνεται τῷ πλήθει τῶν συνεγνωκότων, ὡς μηδὲ τοὺς γείτονας μηδὲ τοὺς παριόντας τῶν ὁδοιπόρων (11) ἀγνοῆσαι τὸ δρᾶμα· ὁ πένητι χρησάμενος φίλῳ λανθάνει· οὔτε γὰρ ὄγκος τῇ δεήσει πρόσεστι· καὶ τὴν τῶν ἔξωθεν καταβόησιν ἐκτρεπόμενος, καὶ τὸ τῶν δυνατωτέρων αὐτοῦ γενέσθαι τινὰς ἀντεραστὰς, ὡς ὄντος ῥάστου τοῦ πράγματος, οὐχ ὁμολογεῖ τὴν εὐτυχίαν, ἀλλ' ἀποκρύπτεται. Καὶ τί δεῖ τὰ πολλὰ (12) λέγειν; Ὁ πλούσιος καλεῖ σε ἐρώμενον, ἐγὼ δὲ κύριον, ἐκεῖνος ὑπηρέτην, ἐγὼ δὲ θεὸν, ἐκεῖνος μέρος τῶν

αὐτοῦ κτημάτων, ἐγὼ δὲ πάντα (13). Ὅθεν ἄλλου πάλιν ἐρασθεὶς ὅμοιος πρὸς ἐκεῖνον ἔσται· πένης δὲ ἅπαξ ἐρᾷ (14). Τίς δύναται παραμεῖναι νοσοῦντι (15); τίς συναγρυπνῆσαι; τίς συνεξελθεῖν εἰς τὸ στρατόπεδον; τίς αὐτὸν προτάξαι, πεμπομένου βέλους; τίς ὑπὲρ σοῦ πεσεῖν; Ἐν τούτοις πᾶσι πλουτῶ.

με΄. ΓΥΝΑΙΚΙ (1).

Εἰ μὲν οὖν δέῃ χρημάτων (2), πένης εἰμί· εἰ δὲ φιλίας καὶ χρηστοῦ τρόπου, πλουτῶ (3). Ἔστι δὲ οὐχ οὕτως ἐμοὶ δεινὸν τὸ μὴ ἔχειν (4), ὡς σοὶ πρὸς αἰσχύνης (5) τὸ μισθοῦ φιλεῖν. Ἑταίρας μὲν γὰρ ἔργον προσίεσθαι τοὺς τὰς σαρίσσας ἔχοντας καὶ τὰς σπάθας (6) ὡς ἑτοίμως διδόντας, γυναικὸς δὲ ἐλευθέρας πρὸς τὸ βέλτιον ἀεὶ βλέπειν καὶ τὸν χρηστὸν ἐν εὐνοίᾳ τίθεσθαι. Πρόσταξον ὡς βούλει, καὶ πείθομαι· πλεῖν κέλευσον, ἐμβαίνω (7)· πληγὰς ὑπομεῖναι, καρτερῶ· ῥίψαι τὴν ψυχὴν, οὐκ ὀκνῶ· δραμεῖν διὰ πυρὸς, οὐκ ἀναίνομαι (8). Τίς ταῦτα πλούσιος ποιεῖ;

μς΄. ΜΕΙΡΑΚΙΩι.

Εἰ ξένος ὢν ἐρῶ σοῦ, μὴ θαυμάσῃς· οὐκ ἔστιν ὀφθαλμοὺς ξενίας ἁλῶναι (1)· καὶ γὰρ κάλλος αὐτῶν ὁμοίως καὶ πῦρ ἅπτεται. Καὶ δεῖ τὸ μὲν λάμψαι, τὸ δὲ εὐθὺς αἴθεσθαι (2). Διακρίσεως δὲ οὐ δεῖ οὔτε ὠσὶν, οὔτε ὄμμασιν· ἀλλ'

εἰσὶ καὶ ξένοις καὶ πολίταις οἱ τῆς ψυχῆς ἄγγελοι. Οὐ μὴν ὁ Βράγχος ἔφευγε τὸν Ἀπόλλωνα ὡς ξένον, οὐδὲ ὁ Ὕλας τὸν Ἡρακλέα, οὐδὲ ὁ Λικύμνιος τὸν Ῥαδάμανθυν (3), οὐδὲ ὁ Πάτροκλος τὸν Ἀχιλλέα, οὐδὲ ὁ Χρύσιππος τὸν Λάϊον (4). Ἥρα καὶ Σμερδίου Πολυκράτης (5) ὁ Σάμιος, καὶ τοῦ Πέρσου μειρακίου ὁ Ἀγησίλαος· οὐκ οἶδα τοῦ μειρακίου τὸ ὄνομα (6). Ξένοι καὶ οἱ ὄμβροι τῆς γῆς, καὶ οἱ ποταμοὶ τῆς θαλάσσης, καὶ ὁ Ἀσκληπιὸς Ἀθηναίων, καὶ ὁ Ζεὺς ἡμῶν, ὁ Νεῖλος Αἰγυπτίων, καὶ ὁ ἥλιος πάντων· ξένη καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος, καὶ ἡ ἀηδὼν τοῦ ἔαρος, καὶ ἡ χελιδὼν τῆς οἰκίας, καὶ ὁ Γανυμήδης (7) τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἡ ἀλκυὼν τῆς πέτρας, καὶ ὁ ἐλέφας Ῥωμαίων, καὶ ὁ ὄρνις ὁ φοίνιξ τῶν Ἰνδῶν τῶν μυρεψικῶν (8)· οὗτος μὲν ὁ ξένος καὶ βραδύς· τὸν δὲ πελαργὸν οἱ πρῶτοι θεασάμενοι καὶ προσκυνοῦσι (9). Ξένα καὶ τὰ γράμματα (ἐκ Φοινίκης γὰρ ἦλθε), καὶ Σηρῶν ὑφαὶ (10), καὶ μάγων θεολογία· οἷς πᾶσιν ἥδιον χρώμεθα ἢ τοῖς ἐγχωρίοις, ὅτι τῶν μὲν σπάνιον τὸ ἐπίκτητον, τῶν δὲ ὀλίγωρον τὸ οἰκεῖον (11). Ἀμείνων καὶ ἐραστὴς (12) ὁ ξένος, ὅσῳ καὶ ἀνύποπτος τῇ ἀγνωσίᾳ, καὶ πρὸς τὸ λαθεῖν ἀφανέστερος. εἰ δὲ δέῃ καὶ μένοντος, ἔγγραψόν με σὺ (13), καὶ Ζεὺς γενοῦ φράτριος (14), καὶ Ἀπόλλων πατρῷος· ἡ δὲ φυλὴ, τοῦ Ἔρωτος (15).

μζ'. ΓΥΝΑΙΚΙ (1).

Τὴν καλὴν ἀπὸ τοῦ τρόπου δεῖ τῶν ἐραστῶν ποιεῖσθαι τὸν κατάλογον, οὐκ ἀπὸ τοῦ γένους· καὶ γὰρ ξένος ἐπιεικὴς δύναται γενέσθαι, καὶ πολίτης κακὸς (2), ὅσῳ καὶ τοῦ φρονεῖν ἐγγύτερός ἐστιν. Ὁ μὲν οὖν ἐγχώριος οὐδὲν διαφέρει λίθων, καὶ παντὸς τοῦ μένοντος, ᾧ (3) τὸ ἑδραῖον ἀνάγκῃ πρόςεστιν· ὁ δὲ ξένος ἔοικε τοῖς ὀξυτάτοις θεοῖς, Ἡλίῳ καὶ Ἀνέμῳ (4), καὶ Ἄστροις, καὶ Ἔρωτι· ὑφ᾽ ὧν κἀγὼ πτηνὸς γενόμενος, δεῦρο ἐλήλυθα, κινηθεὶς προφάσει κρείττονι. Μή μου τὴν ἱκεσίαν ὑπερίδῃς, οὐδὲ γὰρ τὸν Πέλοπα ἡ Ἱπποδάμεια ἠτίμησε ξένον ὄντα καὶ βάρβαρον, οὐδὲ ἡ Ἑλένη τὸν δι᾽ αὐτὴν παρόντα, οὐδὲ ἡ Φύλλις (5) τὸν ἐκ τῆς θαλάττης, οὐδὲ ἡ Ἀνδρομέδα τὸν πρὸς αὐτὴν καταπτάντα (6)· ᾔδεσαν γὰρ ὡς παρὰ μὲν τῶν ἐγχωρίων μίαν πόλιν λαμβάνουσι (7), παρὰ δὲ τῶν ξένων πολλάς. Εἰ (8) δὲ δοκεῖ, φέρε ἐπὶ συνθήκαις γενέσθω τὸ πρᾶγμα· ἢ ἐνταῦθα ἀμφότεροι μένωμεν, ἢ μετὰ ἀλλήλων ἐκεῖσε ἀπέλθωμεν. Οὐ δέχῃ τοῦτο; Γνῶθι οὖν ὡς γενέσθαι μὲν ἰχθὺς ξένος οὐκ ἀνέχεται, χαίρει δὲ μεταβολαῖς τῆς γῆς οὔσης μιᾶς. Τί γὰρ ἄλλο αἱ πατρίδες ἢ μέτρα δειλὰ ἀγεννῶν (9) νομοθετῶν, ὅροις καὶ πύλαις διαγραφόντων τὰ οἰκεῖα, ἵνα ταῖς εὐνοίαις στενοχωρώμεθα, ὑπερβαίνειν ὀκνοῦντες τὸ πινάκιον τῆς χωροφιλίας. Καὶ μὴν κἀγὼ τοῦ ἔρωτος ξένος, καὶ σὺ τοῦ

κάλλους· οὐ γὰρ ἡμεῖς πρὸς αὐτὰ ἀπήλθομεν, ἀλλ' αὐτὰ πρὸς ἡμᾶς κατῆλθε· καὶ τὴν παρουσίαν αὐτῶν δεδέγμεθα ἡδέως, ὡς τὴν τῶν ἄστρων οἱ πλέοντες. Εἰ δ' ἐμοὶ τὸ ξένῳ εἶναι μὴ γίγνεται πρὸς τὸν ἔρωτα ἐμποδὼν, μηδὲ σοὶ κώλυμα ἔστω τὸ συνιέναι τῶν ἐρώντων (10)· ταχὺ γ' ἂν φυγάδα εἵλου νυμφίον, ὥσπερ Ἄδραστος τὸν Πολυνείκην καὶ τὸν Τυδέα, οὓς γαμβροὺς ἐποιήσατο ἐπὶ τῆς βασιλείας τὴν ἔκτισιν (11). Εἴ τις ἀποκλείει καὶ ξένον πυρὸς ἐναῦσαι θέλοντα, ἀλλὰ τὸ καόμενον σβέσαι (12). Μὴ λακώνιζε, ὦ γύναι, μηδὲ μιμοῦ τὸν Λυκοῦργον· ξενηλασίαν γὰρ ἔρως οὐκ ἔχει (13).

μη'. ΜΕΙΡΑΚΙΩι (1).

Ποσάκις σοι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνέῳξα, ἵνα ἀπέλθῃς (2), ὥσπερ οἱ τὰ δίκτυα ἀναπτύσσοντες τοῖς θηρίοις εἰς ἐξουσίαν τοῦ φυγεῖν; καὶ σὺ μένεις ἑδραῖος, κατὰ τοὺς δεινοὺς ἐποίκους (3), οἳ, χώραν ἅπαξ ἀλλοτρίαν καταλαβόντες, οὐκ ἔτι δέχονται τὴν ἀπανάστασιν. Καὶ δὴ πάλιν, ὥσπερ εἴωθα, ἐπαίρω τὰ βλέφαρα· ἀπόπτηθι ἤδη ποτὲ, καὶ τὴν πολιορκίαν λῦσον, καὶ γενοῦ ξένος ἄλλων ὀμμάτων. Οὐκ ἀκούεις, ὅς γε καὶ μᾶλλον ἔχῃ τοῦ πρόσω, καὶ μέχρι τῆς ψυχῆς (4). Καὶ τίς ὁ καινὸς ἐμπρησμός; Κινδυνεύω, αἰτῶ ὕδωρ (5)· κομίζει δὲ οὐδεὶς, ὅτι τὸ σβεστήριον εἰς ταύτην τὴν φλόγα ἀπορώτατον, εἴτε ἐκ πηγῆς κομίζοι

τις, εἴτε ἐκ ποταμοῦ λαμβάνοι. Καὶ γὰρ αὐτὸ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τὸ ὕδωρ κάεται (6).

μθ'. ΓΥΝΑΙΚΙ (1).

Τί τὸ καινὸν ἀνδρολήψιον τοῦτο (2); *τίς ἡ τυραννίς; Ἕλκεις με ἀπὸ τῶν ὀμμάτων καὶ σύρεις μὴ θέλοντα* (3), *ὥσπερ τοὺς πλέοντας ἡ Χάρυβδις ἀνεῤῥόφα* (4). *Ἦσαν ἄρα καὶ ἔρωτος πέτραι καὶ ὀφθαλμῶν πνεύματα, οἷς τις ἅπαξ ἐνσχεθεὶς καταδύεται. Τοῦτο μὲν οὖν οὐκ εἶχεν οὐδ' ἡ Χάρυβδις· ἐμπρόθεσμον ἐκεῖνο τὸ ναυάγιον; καὶ μικρόν τις ἀναμείνας σωτηρίας εὐπορεῖ, δένδρον εὑρὼν* (5) *ἐν πελάγει μέσῳ· ὁ δὲ εἰς ταύτην ἅπαξ τὴν θάλατταν καταδῤυεὶς, οὐκ ἔτ' ἐξέρχεται.*

ν'. ΜΕΙΡΑΚΙΩι (1).

Τοὺς ὄρνιξ αἱ καλιαὶ δέχονται, τοὺς ἰχθύας αἱ πέτραι, τὰ ὄμματα τοὺς καλούς (2). *Κἀκείνων μὲν πλάναι μεθισταμένων καὶ μετοικούντων ἄλλοτε ἐπ' ἄλλους τόπους* (3)· *ἄγουσι γὰρ αὐτοὺς ὡς ἄγουσιν οἱ καιροί* (4)· *κάλλος δὲ ἅπαξ ἐπ' ὀφθαλμοὺς ῥυὲν οὐκ ἔτ' ἄπεισιν ἐκ τούτου τοῦ καταγωγίου. Οὕτω κἀγώ σε ὑπεδεξάμην, καὶ φέρω πανταχοῦ τοῖς τῶν ὀμμάτων δικτύοις* (5). *Κἂν τε ἔμπορός τις ἐλθὼν, ποιμαίνειν μοι δοκῇς, κἂν καθῆσθαι, πείθων τοὺς λίθους· κἄν τε ἐπὶ θάλατταν, ἀνάγει σε ἡ θάλαττα, ὥσπερ τὴν Ἀφροδίτην ὁ μῦθος· ἄν τε ἐπὶ λειμῶνα, αὐτῶν τῶν*

ἀνθέων ἐξέχεις· καί τοι οὐδὲν τοιοῦτον ἐκεῖ φύεται· καὶ γὰρ εἰ καλὰ καὶ χαρίεντα ἄλλως (6), ἀλλὰ μιᾶς ἡμέρας. Καὶ μὴν (7) καὶ ποταμοῦ πλησίον γενόμενος, τὸν μὲν οὐκ οἶδα ὅπως ἠφάνισται (8), σὲ δὲ ῥεῖν ἀντ' ἐκείνου νομίζω καλὸν καὶ μέγα καὶ πολὺ μεῖζον τῆς θαλάττης. Ἀπιδὼν δὲ εἰς οὐρανὸν (9), τὸν μὲν ἥλιον ἡγοῦμαι πεπτωκέναι καὶ κάτω που βαδίζειν, ἀντ' ἐκείνου δέ σε φαίνειν ὃν ἐγὼ βούλομαι (10). Εἰ δὲ καὶ νὺξ γένηται (11), δύο βλέπω μόνους ἀστέρας, τὸν ἕσπερον καὶ σέ.

να'. ΓΥΝΑΙΚΙ (1).

Πόθεν μου τὴν ψυχὴν κατέλαβες; ἢ δῆλον ὅτι (2) ἀπὸ τῶν ὀμμάτων, ἀφ' ὧν μόνων κάλλος εἰσέρχεται. Ὥσπερ γὰρ τὰς ἀκροπόλεις οἱ τύραννοι καὶ τὰ ἐρυμνὰ οἱ βασιλεῖς, καὶ τὰ ὑψηλὰ οἱ ἀετοὶ καταλαμβάνουσιν, οὕτω καὶ ὁ Ἔρως τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἀκρόπολιν, ἣν οὐ ξύλοις οὐδὲ πλίνθοις, ἀλλὰ μόνοις βλεφάροις τειχίσας, ἡσυχῇ καὶ κατὰ μικρὸν εἰς τὴν ψυχὴν εἰσδύεται (3), ταχέως μὲν ὡς πτηνὸς, ἐλευθέρως δὲ ὡς γυμνὸς, ἀμάχως (4) δὲ ὡς τοξότης. Τὰ δὲ ὄμματα, ἐπεὶ πρῶτα συνίησι τοῦ κάλλους, διὰ τοῦτο μάλιστα καὶ κάεται, θεοῦ τινος, οἶμαι, θελήσαντος αὐτοῖς (5) τὴν αὐτὴν ὁδὸν καὶ τῆς εἰς τὸ βλέπειν ἡδονῆς εἶναι, καὶ τῆς εἰς τὸ λυπεῖσθαι προφάσεως. Τί γὰρ, ὦ κακοὶ δᾳδοῦχοι Ἔρωτος, καὶ

τῆς τῶν σωμάτων ὥρας περίεργοι μάρτυρες (6), πρῶτοι μὲν ἡμῖν τὸ κάλλος ἐπυρσεύσατε, πρῶτοι δὲ μνησθῆναι τὴν ψυχὴν ἐδιδάξατε (7) τῆς ἔξωθεν ἐπιῤῥοῆς, πρῶτοι δὲ ἐβιάσασθε τὸν ἥλιον καταλιπόντα (8), πῦρ ἀλλότριον ἐπαινεῖν; τοιγαροῦν ἀγρυπνεῖτε καὶ κάεσθε, ἀπαλλαγὴν ὧν εἵλεσθε εὑρεῖν μὴ δυνάμενοι (9). Μακαρίων, ὦ θεοὶ, τῶν ἐκ γενετῆς (10) τυφλῶν, ἐφ' οὓς ἔρως ὁδὸν οὐκ ἔχει.

νβ'. ΜΕΙΡΑΚΙΩι.

Ἀπέκλειόν σοι τὰ ὄμματα (1)· πῶς σοι; εἴπω· ὡς οἱ πολιορκούμενοι τὰς πύλας· καὶ σὺ τὴν φρουρὰν λαθὼν, ἔνδον εἶ. Λέγε τίς σε εἰσήγαγεν, εἰ μή τι τὰ ὄμματα. ** Ἦν ἄρα πάθος ἐρωτικὸν (2) καὶ κατὰ τῆς ψυχῆς γενόμενον, ἦγε πάλαι μὲν μόνα ἐνεθυμεῖτο ἃ ἤθελε, καὶ περὶ τὰ κάλλιστα ἐσπουδάκει φιλοσοφοῦσα· καὶ ἦν αὐτῆς ὁ ἔρως τὰ οὐρανοῦ νῶτα (3) ὁρᾶν, καὶ περὶ τῆς κατὰ ταῦτα ὄντως οὔσης οὐσίας (4) πολυπραγμονεῖν, καὶ τίνες αἱ τοῦ παντὸς περίοδοι, καὶ τίς ἡ ταῦτα ἄγουσα ἀνάγκη· καὶ τὸ σκέμμα (5) ἐδόκει χαριέστατον ἡλίῳ συνδραμεῖν καὶ σελήνῃ συγκινδυνεῦσαι μὲν ἀπιούσῃ, συνησθῆναι δὲ πληρουμένῃ, τῷ τε ἄλλῳ χορῷ τῶν ἀστέρων συμπλανηθῆναι, καὶ μηδὲν ἄβατον μηδὲ ἀθέατον καταλιπεῖν τῶν ὑπὲρ γῆν (6) μυστηρίων. Ἀφ' οὗ δὲ, ἀνθρωπίνῳ πλησιάσασα ἔρωτι, ἑάλω κάλλους ὄμμασι, πάντων ἀμελήσασα ἐκεί-

νων, περὶ ἓν τοῦτο ἐσπούδακε· καὶ ὅσον ἂν τῆς ἔξω μορφῆς σπάσῃ (⁷), τοσοῦτον ἔνδον συντίθησι, καὶ μνήμῃ ταμιεύεται (⁸)· τὸ δ' εἴσω παρελθὸν, φῶς μέν ἐστιν ἐν ἡμέρᾳ, νύκτωρ δὲ ὄναρ γίνεται (⁹).

νγ'. ΓΥΝΑΙΚΙ.

Τὰ μὲν σὰ ὄμματα φιλῶ, τὰ δὲ ἐμαυτοῦ οὐ φιλῶ (¹)· τοῖς μὲν γὰρ σύνεσιν πολλὴν συνέγνωκα (²), τοῖς δὲ δεινὴν περιεργίαν· ἀναίσχυντά ἐστιν, ἀλλὰ καὶ κρύπτειν οὐδὲν δυνάμενα ὧν ἑώρακεν ἅπαξ. Οὐκ ἀφέστηκε γοῦν μου τῇ ψυχῇ λέγοντα (³)· „οὐκ εἶδες τὴν εὔκομον, τὴν εὐπρόσωπον; ἧκε, ἀνάβηθι, ἀλλὰ καὶ κλαῦσον, καὶ γράψον, καὶ δεήθητι.“ Ἡ δὲ εὖ μάλα πείθεται, παρακούειν μὴ δυναμένη λίχνων δορυφόρων (⁴)· καὶ γὰρ μὴ βουλομένην σύρουσιν ἔξω, καὶ βιάζονται φρονεῖν (⁵) ὅσα αὐτοὶ προλαβόντες ἐπήνεσαν. Ἀμέλει πρὶν ἔρωτα εἰς γῆν καταπτῆναι, μόνον τὸν ἥλιον ἠπίστατο καλὸν ἡ ψυχὴ (⁶), καὶ τοῦτο αὐτῇ τὸ θέαμα καὶ θαῦμα ἦν· γευσαμένη δὲ ὥρας ἀνθρωπίνης, ἔκαμε καὶ τῆς σπουδῆς ἐκείνης κατέπεσεν (⁷), εἰς δὲ θητείαν ὑπήχθη πικρὰν, ἧς ἔργα θυραυλίαι (⁸) καὶ χαμαικοιτίαι, καὶ ἡ πρὸς θάλπος καὶ χειμῶνα ἀντίταξις, καὶ, „ἤ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγώ σε (⁹)“, πρὸς τὸν ἀντεραστὴν μάχη. Τούτων δὲ εἶ πάντων σὺ τὸ φάρμακον, ἔργου ἐφημέρου ποιήματα ἀθάνατα, καὶ βραχείας σώματος ἡδονῆς μνήμην

ἀντιλαβοῦσα ἀγήρω (10)· ἃ μὲν γὰρ δώσεις, κοινὰ καὶ ῥᾴδια τοῦ θήλεος παντός· ἃ δὲ κτήσῃ ἀντὶ τούτων, οὔτ' ἂν εἴποιμι ὅσα, εὔνοια, καὶ μνήμη, καὶ νὺξ, ἀφ' ὧν καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ γίνεται (11).

νδ'. ΜΕΙΡΑΚΙΩι (1).

Ὁ Ἀγαμέμνων, ὅτε μὲν ὀργῆς ἐκράτει, καλὸς ἦν, καὶ οὐχ ἑνὶ θεῷ, ἀλλὰ πολλοῖς ὅμοιος,

„Ὄμματα (2) καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διῒ τερπικεραύνῳ,
„Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι·"

ὅτε δὲ ἐνησχημόνει τῇ γλυκύτητι τοῦ θυμοῦ καὶ πρὸς τοὺς ἑταίρους ἠγρίωτο, ἔλαφος καὶ κύων ἐνομίζετο (3), καὶ τὰ τοῦ Διὸς ὄμματα οὐδαμοῦ. Σῦς μὲν γὰρ ὀργίζονται (4) καὶ κύνες, καὶ ὄφεις καὶ λύκοι, καὶ ὅσα ἄλλα οὐ χρῆται λογισμῷ θηρία· καλὸς δὲ ἄνθρωπος, καὶ μὴ γελάσας μόνον, λυπεῖ, μήτοι γε καὶ σκυθρωπότερος ἑαυτοῦ (5) γενόμενος. Οὐ πρέπει δὲ οὐδὲ ἡλίῳ τοῦ προσώπου νεφέλην προβάλλεσθαι. Τίς ἡ κατήφεια αὕτη, τίς ἡ νύξ; τί τὸ στυγνὸν σκότος τοῦτο (6); Μειδίασον, κατάστηθι, ἀπόδος ἡμῖν τὴν τῶν ὀμμάτων ἡμέραν.

νε'. ΓΥΝΑΙΚΙ ΘΥΜΟΥΜΕΝΗι (1).

Ἐχθές σε ὀργιζομένην (2) κατέλαβον, καὶ ἔδοξα ἄλλην βλέπειν. Τούτου δὲ αἴτιον, ἡ τοῦ θυμοῦ ἔκστασις, ἀκριβῶς σου συγχέασα τὴν τοῦ προσώπου χάριν. Μὴ δὴ μεταποίει τὴν γνώμην, μὴ δὲ ἄγριον βλέπε (3). Οὐ γὰρ τὴν σελήνην ἔτι

Digitized by Google

λαμπρὰν δοκοῦμεν ὅταν ᾖ συννεφὴς (4), οὐδὲ τὴν Ἀφροδίτην καλὴν ὅταν ὀργίζηται ἢ δακρύῃ, οὐδὲ τὴν Ἥραν βοῶπιν ὅταν χαλεπαίνῃ (5) τῷ Διΐ, οὐδὲ τὴν θάλατταν ἡδεῖαν ὅταν ταράττηται (6). Ἡ δὲ Ἀθηνᾶ καὶ τοὺς αὐλοὺς ἔῤῥιψεν, ὡς τὸ πρόσωπον αὐτῆς συγχέοντας (7). Ἤδη καὶ τὰς Ἐριννῦς Εὐμενίδας καλοῦμεν, ὡς τὸ σκυθρωπὸν ἀρνουμένας· καὶ ταῖς ἀκάνθαις τῶν ῥόδων χαίρομεν, ὅτι ἐξ ἀγρίου θάμνου καὶ λυπεῖν καὶ κεντεῖν εἰδότος (8) γελῶσιν ἐν τοῖς ῥόδοις. Ἄνθος δέ ἐστι καὶ γυναικὶ ἡ τοῦ προσώπου γαλήνη (9). Μὴ τραχεῖα γίνου, μηδὲ φοβερά· μὴ ἀποστεφάνου τὸ κάλλος· μὴ ἀφαιροῦ ῥόδων σεαυτὴν (10), ἃ ταῖς καλαῖς ὑμῖν ἐν τοῖς ὄμμασι φύεται. Εἰ δὲ ἀπιστεῖς οἷς λέγω, τὸ κάτοπτρον λαβοῦσα, ἴδε σου τὸ πρόσωπον ἠλλαγμένον. Εὖγε ὅτι ἀπεστράφης (11)· ἢ γὰρ ἐμίσησας, ἢ ἐφοβήθης, ἢ οὐκ ἐγνώρισας, ἢ μετενόησας.

νϛ'. ΜΕΙΡΑΚΙῼ (1).

Πέπεισαι μὲν, ὡς εἰκάζω, τοῦ δὲ ἔργου (2) τὴν αἰσχύνην ὀκνεῖς· εἰς ἃ πράγματα ἀποδιδράσκεις, ἀφ' οὗ τις φίλος γίνεται (3)· Οὐκ ἐντεῦθεν ἐπληρώθη καλῶν τὰ Ὁμήρου ἔπη, τὸν Νιρέα, τὸν Ἀχιλλέα εἰς Τροίαν ἄγοντος (4); οὐκ ἐντεῦθεν Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος ὅσοι φίλοι καὶ μέχρι τῶν ξιφῶν (5); ὁ δὲ Ἀπόλλων οὐκ Ἀδμήτῳ καὶ Βράγχῳ (6) ἐθήτευσεν; ὁ δὲ Ζεὺς

οὐ τὸν Γανυμήδην ἥρπασεν, ᾧ χαίρει καὶ πρὸ τοῦ νέκταρος; μόνοι γὰρ ὑμεῖς οἱ καλοὶ καὶ τὸν οὐρανὸν οἰκεῖτε ὡς πόλιν. Μὴ φθονήσῃς ἐραστοῦ σεαυτῷ (7), δοῦναι μὲν ἀθανασίαν οὐκ ἔχοντος, τὴν δὲ αὐτοῦ ψυχὴν ἔχοντος (8). Εἰ δὲ ἀπιστεῖς, ἕτοιμος ἀποθνήσκειν, ἂν ἐπιτάττῃς τοῦτο νυνί. Εἰ δὲ πλέκω τὸν βρόχον, ἀπάνθρωπε, οὐ καθαιρήσεις (9);

νζ'. ΓΥΝΑΙΚΙ (1).

Κελεύεις μοι μὴ βλέπειν, κἀγὼ σοὶ μὴ βλέπεσθαι (2). Τίς τοῦτο κελεύει νομοθέτης; τίς δὲ καὶ ἐκεῖνο; Εἰ δὲ μηδέτερον κεκώλυται, μήτε ἑαυτὴν ἀφαιροῦ τῆς εἰς ἐπίδειξιν εὐδοκιμήσεως (3), μήτε ἐμὲ τῆς εἰς τέρψιν ἐξουσίας. Οὐδὲ πηγὴ λέγει, „μὴ πίῃς," οὐδὲ ὀπώρα, „μὴ λάβῃς," οὐδὲ λειμὼν, „μὴ προσέλθῃς" (4). Ἕπου, γύναι, καὶ σὺ τοῖς νόμοις (5), καὶ διψῶντα παῦσον ὁδοιπόρον (6), ὃν τὸ σὸν ἄστρον ἀπώλεσεν.

νη'. ΓΥΝΑΙΚΙ ὙΠΑΝΔΡΩι (1).

Τὸ μὲν ἔργον ἕν, ἄν τε ἐπὶ ἀνδρὸς, ἄν τε ἐπὶ (2) μοιχοῦ γένηται· τὸ δὲ κινδύνῳ σφαλερώτερον, τῇ χάριτι μεῖζον. Οὐχ οὕτω γὰρ εὐφραίνει τὸ φανερὸν τῆς ἐξουσίας ὡς τὸ ἀπόῤῥητον τῆς ἡδονῆς, πᾶν δὲ τερπνότερον τὸ κεκλεμμένον (3). Οὕτω καὶ Ποσειδῶν ὑπῆλθε πορφυρῷ κύματι (4), καὶ Ζεὺς χρυσῷ, ὕδατι, καὶ βοῒ καὶ δράκοντι (5), καὶ ἄλλοις προκαλύμμασιν, ἀφ᾽ ὧν

Διόνυσος καὶ Ἀπόλλων καὶ Ἡρακλῆς, οἱ ἐκ μοιχείας θεοί (6). Λέγει δὲ Ὅμηρος καὶ τὴν Ἥραν ἰδεῖν αὐτὸν τότε ἡδέως, ὅτε αὐτῇ συνήει λάθρα (7)· τὴν γὰρ ἀνδρὸς ἐξουσίαν μετέθηκεν εἰς κλοπὴν μοιχείας.

νθ'. ΜΕΙΡΑΚΙΩι (1).

Ὁ καλὸς, ἂν μὲν ᾖ θηριώδης, πῦρ ἐστιν· ἂν δὲ ἥμερος, φῶς (2). Μὴ κάε οὖν, ἀλλὰ σῶζε, καὶ τὸν ἐλέου βωμὸν (3) ἐν τῇ ψυχῇ ἔχε, ἀντιλαβὼν βέβαιον φίλον ὠκυμόρου δωρεᾶς (4), καὶ φθάσας τὸν χρόνον, ὃς μόνος καταλύει τοὺς καλοὺς, ὥσπερ οἱ δημοτικοὶ τοὺς τυράννους (5). Ὡς δέδοικά γε (ὃ φρονῶ γὰρ εἰρήσεται) μὴ μέλλοντός σου καὶ βραδύνοντος, τὰ γένεια ἐπέλθῃ, καὶ τὴν τοῦ προσώπου συσκιάσῃ χάριν (6), ὥσπερ εἴωθε τὸν ἥλιον κρύπτειν ἡ νεφῶν συνδρομή (7). Τί δέδοικα ἅπερ ἔστιν ἤδη βλέπειν; ἕρπει μὲν ὁ ἴουλος (8)· αἱ δὲ παρειαὶ χνοάζουσι (9), τὸ δὲ πρόσωπον ὅλον ἀνθεῖ. Φεῦ! μέλλοντες ἐγηράσαμεν, σὺ μὲν θᾶττον εἰκάσαι (10) μὴ θελήσας, ἐγὼ δὲ ὀκνήσας δεηθῆναι. Πρὶν οὖν σου τὸ ἔαρ ἀπελθεῖν ὅλον καὶ χειμῶνα ἐπιστῆναι, δὸς αὐτὸ (11), πρὸς τοῦ Ἔρωτος, πρὸς τούτων τῶν γενείων, ἃ δεῖ με αὔριον ὀμνύναι (12).

ξ'. ΓΥΝΑΙΚΙ (1).

Ὁ μοιχὸς καὶ πείσας σφαλερώτατον (2) ἀνάλωμα, καὶ ὀδυνηρὸν μὴ τυγχάνων· τῆς μὲν γὰρ

εὐπραγίας κίνδυνος ὁ νόμος, τῆς δὲ λύπης μισθὸς ὁ ἔρως (³). Φοβεῖσθαι δὲ ἄμεινον τυχόντα ὧν βούλεταί τις, ἢ ἀνιᾶσθαι ἀμελούμενον.

ξα΄. ΜΕΙΡΑΚΙΩι (¹).

Ἐπαινῶ σε ἀντισοφιζόμενον τῷ χρόνῳ, καὶ περικόπτοντα τὰ γένεια. ὃ γὰρ ἀπῆλθε φύσει, τοῦτο μένει τέχνῃ (²)· ἡδίστη δὲ ἡ τῶν ἀπολλυμένων ἀνάκτησις. Ὥστ', εἰ ἐμοὶ συμβουλεύοντι πείθοιο (³), τῇ μὲν κεφαλῇ κόμα, καὶ μελέτω σοι τῶν βοστρύχων, ὡς τοὺς μὲν ταῖς παρειαῖς συγκαταβαίνειν ἠρέμα (καὶ ταῦτά (⁴) σου τὰ γένειά τις ἀφαιρήσεται ῥᾳδίως ὅτε βούλεται), τοὺς δὲ τοῖς ὤμοις ἐπικαθῆσθαι, καθάπερ φησὶν Ὅμηρος (⁵) τοὺς Εὐβοεῖς ὄπισθεν κομᾷν· κεφαλὴ γὰρ ἀνθοῦσα ἡδίων πολὺ (⁶) τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς φυτοῦ, εἴπερ γε δεῖ καὶ ταύτην τὴν ἀκρόπολιν (⁷) μὴ ψιλὴν ὁρᾶσθαι μηδὲ ἀκόσμητον· τὰ δὲ γένειά σοι ψιλὰ ἔστω, καὶ μηδὲν ἐνοχλείτω τῷ φωτὶ τούτῳ, μήτε νεφέλη μήτε ἀχλύς. Ὡς γὰρ οὐχ ἡδὺ θέαμα κεκλεισμένα ὄμματα, οὕτως οὐδὲ γένεια καλοῦ κομῶντα. Εἴτε οὖν φαρμάκοις, εἴτε μαχαίραις λεπταῖς, εἴτε ἄκροις δακτύλοις, εἴτε ῥύμμασι καὶ πόαις, εἴτε ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ, πράττε σεαυτῷ τὸ κάλλος μακρότερον· οὕτω γὰρ ἔσῃ μιμούμενος τοὺς ἀγήρως θεούς (⁸).

ξβ΄. ΓΥΝΑΙΚΙ.

Ἐχθὲς συγκλείσας τὰ βλέφαρα (¹) ὅσον ἡσυχῇ σκαρδαμύξαι, πολὺν ἡγούμην τὸν χρόνον. Ἀμέ-

λει τοῖς ὀφθαλμοῖς ὡς ἀνεράστοις ἐνεκάλουν· „τί δὴ αὐτῆς ἐπελάθεσθε; τί δὲ τὴν φρουρὰν ἐξελίπετε; ποῦ δέ ἐστι, καὶ τί γέγονε; κἂν (²) τοῦτο αὐτὸ μηνύσατε.“ Νομίσας δὲ ἀκούειν, ἀπῆλθον ἔνθα σε ὄψεσθαι ᾠόμην, καὶ τοῦτο ἐκεῖνο ἐζήτουν ὡς ἡρπαγμένην. Τί οὖν μέλλω ποιεῖν, ἐὰν ἐξελάσῃς εἰς ἀγρὸν ὡς πέρυσι, καὶ πολλῶν ἡμερῶν τὰς ἐν ἄστει διατριβὰς καταλίπῃς; ἡγοῦμαι ἀναγκαῖον σαφῶς ἀπολωλέναι, μηδὲν ἔχοντα ἡδὺ μήτε ἀκούειν ἔτι μήτε ὁρᾷν. Ἐγὼ μὲν γὰρ ἕψεσθαί σοι νομίζω καὶ τὴν πόλιν ἐξιούσῃ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐν ἄστει θεοὺς (³) ἑλκομένους ὑπὸ τῆς θέας· τί γὰρ ἐνταῦθα μόνοι ποιοῦσιν; Εἰ δὲ κἀκεῖνοι κατὰ χώραν μενοῦσιν (⁴), ἀλλ' ἔγωγε οὐκ ἀπολειφθήσομαι, τοῦ ἔρωτος ἐφόλκιον (⁵). Εἰ δὲ καὶ σκάπτειν δέοι, λήψομαι τὴν δίκελλαν (⁶), εἴτε κλᾷν, θεραπεύσω τὰς ἀμπέλους (⁷), εἴτε ἐπάγειν λαχάνοις ὕδωρ, ὁδοποιήσω τὸν δρόμον (⁸). Τίς γὰρ οὕτω τυφλὸς ποταμὸς, ὡς σὴν γῆν μὴ γεωργεῖν; Ἓν ἐξόμνυμαι τῶν ἐν ἀγροῖς εἰθισμένων, ἀμέλγειν γάλα· μόνων ἡδέως τῶν σῶν μαστῶν ἅπτομαι.

ξγ'. ΜΕΙΡΑΚΙΩι (¹).

Τί μοι τὰ γένεια, ὦ παῖ (²), δεικνύεις; οὐ παύῃ κάλλους, ἀλλ' ἀρχῃ. Τὸ μὲν γὰρ ὀξὺ τῆς ὥρας παρελήλυθεν ὅσον τι πτηνὸν καὶ ἄπιστον, καὶ καθάπερ (³) πυρὸς ὁρμὴ σβέννυται· τὸ δὲ

ἑδραῖον καὶ βέβαιον μένει. Χρόνος δὲ οὐκ ἐλέγχει τοὺς ἀληθῶς καλοὺς, ἀλλὰ δεικνύει, καὶ μαρτυρεῖ μᾶλλον αὐτοῖς ἢ φθονεῖ. Τὸν δὲ ὑπηνήτην καὶ Ὅμηρος (4) λέγει χαριέστατον ὁ ποιητὴς, εἰδὼς καλῶς καὶ βλέπειν καὶ ποιεῖν (5). Οὐκ ἂν δέ ποτε τοῦτο ἀπεφαίνετο, εἰ μὴ πρῶτος αὐτὸς ἐρωμένου καὶ ἥψατο γενείων καὶ κατεφίλησε (6). Πρὶν μὲν γὰρ ἀνθεῖν, οὐδὲν ἀπεῖχον γυναικὸς αἱ σαὶ παρειαὶ, οὖσαι ἁπαλαί τε καὶ διαυγεῖς· ὅτε δὲ καὶ ἤδη χνοάζεις (7), ἀνδρικώτερος εἶ σεαυτοῦ (8) καὶ τελεώτερος. Ἀλλὰ τί; ἤθελες μηδὲν εὐνούχων (9) διαφέρειν, οἷς τὰ γένεια ἄκαρπα καὶ σκληρὰ, καὶ λιθίνοις ὅμοια; αἰσχύνονται γοῦν οἱ ἀλιτήριοι ταύτῃ τῇ τομῇ μᾶλλον ἢ ἐκείνῃ, τὴν μὲν ἀπόῤῥητον νομίζοντες, τὴν δὲ σαφέστατον (10) ἔλεγχον τῆς ὕψεως.

ξδ'. ΓΥΝΑΙΚΙ (1).

Τίς σε, ὦ καλὴ, περιέκειρεν (2); ὡς ἀνόητος καὶ βάρβαρος (3), ὁ μὴ φεισάμενος τῶν Ἀφροδίτης δώρων! οὐδὲ γὰρ γῆ κομῶσα ἡδὺ οὕτω θέαμα, ὡς γυνὴ κατάκομος (4). Φεῦ ἀναιδοῦς παλάμης! ὄντως πάντα τὰ ἐκ πολεμίων πέπονθας. Ἐγὼ δὲ οὐκ ἂν οὐδὲ αἰχμάλωτον περιέκειρα (5), τιμῶν τὸ κάλλος, ὡς οὐχ ἡδέως ἀμελούμενον (6). Ἀλλ' ἐπεὶ τετέλεσται τὰ δεινὰ, κἂν μήνυσον τὰς κόμας ποῦ κεῖνται (7), ποῦ τέτμηνται, ὅπως αὐτὰς ὑποσπόνδους λάβω,

ὅπως (8) φιλήσω χάμαι κειμένας. Ὦ πτερὰ Ἔρωτος! ὦ κεφαλῆς ἀκροθίνια! ὦ κάλλους λείψανα!

ξε'. ΤΗι ΑΥΤΗι (1).

Οὐκ οἶδα τί σου μᾶλλον ἐπαινέσω· τὴν κεφαλήν; ἀλλ' ὦ τῶν ὀμμάτων! τοὺς ὀφθαλμούς; ἀλλ' ὦ τῶν παρειῶν (2)! τὰς παρειάς; ἀλλὰ τὰ χείλη με ἐπάγεται καὶ δεινῶς κάεται (3), κεκλεισμένα μὲν δι' εὐκοσμίαν, ἀνοιχθέντα δὲ δι' εὐωδίαν (4). Εἰ δὲ καὶ ἀποδύσῃ, ἀστράπτειν τὰ ἔνδον οἶμαι. Φειδία καὶ Λύσιππε (5) καὶ Πολύκλειτε, ὡς ταχέως ἐπαύσασθε! οὐ γὰρ ἂν πρὸ τούτου τι ἄγαλμα ἄλλο ἐποιήσατε. Εὖ μὲν ἔχεις τῆς χειρὸς ἐξόχως, εὖ δὲ τῆς τῶν στέρνων εὐρύτητος, εὖ δὲ τοῦ περὶ τὴν γαστέρα ῥυθμοῦ (6)· τὰ δὲ ἄλλα οὐκ οἶδα πῶς εἴπω (7). Μάχεται τὸ κάλλος καὶ τοῦ Πριαμίδου δικαστοῦ (8). Φεῦ! γένωμαι τίς; ταῦτ' ἐπαινέσω (9); καὶ μὴν ἐκεῖνα ἀμείνονα· ἐκείνοις δῶ τὴν κρίσιν; καὶ μὴν ἀνθέλκει με ταῦτα (10). Ἐπίτρεψον ἅψασθαι, καὶ ἀποφαίνομαι.

ξϛ'. ΤΗι ΑΥΤΗι.

Ὅτε δὴ ἔκρινε τὰς θεὰς ὁ Ἀλέξανδρος, οὔπω παρῆν ἡ ἐκ Λακεδαίμονος· εἰ δ' οὖν, μόνην ἂν καλὴν ἀπεφήνατο, ἣν αὐτὸς ἐβούλετο (1). Ὅπερ οὖν ἐκείνῳ τότε πρὸς τὴν κρίσιν ἄλλῃ πως (2) ἔσχεν, ἐμοὶ νῦν ἐπανορθωθήσεται. Μὴ κάμνετε, ὦ θεαὶ, μὴ δὲ ἐρίζετε· ἔχω γὰρ, ἰδοὺ, τὸ μῆ-

λον. Λάβε, ὦ καλὴ, καὶ νικᾷς (3) τὰς θεὰς, καὶ ἀνάγνωθι τὰ γράμματα (4). Τά τε ἄλλα, καὶ ἐπιστολῇ τῷ μήλῳ κέχρημαι (5). Ἐκεῖνο Ἔριδος, τοῦτο Ἔρωτος· ἐκεῖνο ἐσιώπα, τοῦτο φθέγγεται (6). Μὴ ῥίψῃς, μὴ φάγῃς· οὐδὲ ἐν πολέμῳ πρεσβευτὴς παρανομεῖται (7). Τί οὖν ἐπέσταλκα; αὐτὸ ἐρεῖ (8)· Εὐίππη, φιλῶ σε. Ὑπόγραψον ἀναγνοῦσα καὶ * ὡς δέχεται τὸ μῆλον καὶ ταῦτα τὰ γράμματα.

ξζ΄. ΤΗι ΑΥΤΗι (1).

Μὴ ὑποδήσῃ ποτὲ, μὴ δὲ κρύψῃς (2) τὰ σφυρὰ ἐψευσμένοις καὶ δολεροῖς δέρμασιν, ὧν ἀπατηλὸν τὸ κάλλος ἐν τῇ βαφῇ. Εἰ μέν γε λευκὰ φοροίης (3), συγχεῖς τὴν τῶν ποδῶν λευκότητα· τὸ γὰρ ὅμοιον ἐν τῷ ὁμοίῳ μαραίνεται (4)· εἰ δὲ ὑάκινθον, τῷ μέλανι λυπεῖς (5)· εἰ δὲ φοινικοβαφῆ, φόβος (6), ὡς ῥέοντος ἐκεῖθέν ποθεν αἵματος. Εἰ δέ σου καὶ τὰ ἄλλα πάντα ἐφαίνετο, καὶ πολὺ κρείττων ἂν ἦς (7) ἐμπίπτουσα ὅλη (8) ταῖς τῶν ὁρώντων θήραις (9). Ἀλλὰ τῶν μὲν ἄλλων μερῶν ποιοῦ τινα, εἰ θέλεις, φειδὼ, καὶ μήτε σκέπης αὐτοῖς φθονήσῃς, μήτε προβλημάτων τῶν ἀναγκαίων· τοὺς δὲ πόδας κατάλιπε (10) γυμνοὺς, ὡς δειρὴν, ὡς παρειὰς, ὡς κόμας, ὡς ἐῤῥιμμένα ὄμματα (11). Ὅπου μὲν γάρ τι ἡμαρτήθη τῇ φύσει, σοφισμάτων δεῖ πρὸς τὴν βλάβην, ἵνα κρύψῃ τὸ ἐλλιπὲς ἡ τέχνη (12)·

ὅπου δὲ ἀρκεῖ τὸ κάλλος ἐπιδείξει οἰκείᾳ ([13]), περιττὰ τὰ φάρμακα. Θάρσησον σεαυτῇ ([14]) καὶ πίστευσον τοῖς ποσί. Τούτων φείσεται καὶ πῦρ, τούτων καὶ θάλασσα· κἂν ποταμὸν θελήσῃς περᾶσαι, στήσεται· κἂν κρημνοὺς ὑπερβῆναι, λειμῶνας ([15]) δόξεις πατεῖν. Οὕτω καὶ τὴν Θέτιν ἀργυρόπεζαν ([16]) εἶπεν ὁ πάσας ἀκριβῶς εἰδὼς τὰς τοῦ κάλλους ὑπεροχάς ([17])· οὕτω καὶ τὴν Ἀφροδίτην γράφουσιν οἱ ζωγράφοι, τὴν ἀνασχοῦσαν ἐκ τῆς θαλάττης· οὕτω καὶ τὰς Λευκιππίδας ([18]). Ἑτοίμους ἔχε τοὺς πόδας τοῖς βουλομένοις φιλεῖν, καὶ μηδὲ χρυσοῦ δέου. Μισῶ τὰς πέδας ([19]), ὧν ἡ πολυτέλεια τιμωρία. Διαφέρει δὲ ἢ χρυσῷ τινα ἢ σιδήρῳ δεδέσθαι; πλὴν εἰ μὴ τούτου ἐκεῖνο καὶ κάλλιον, ὅτι μετ' εὐφροσύνης ἀνιᾷ. Μὴ βασάνιζε, ὦ καλή, τὼ πόδε, μηδὲ κρύπτε, οὐδὲν ἔχοντας τοῦ λαθεῖν ἄξιον· ἀλλὰ βάδιζε μαλακῶς, καὶ κατάλειπε σεαυτῆς ἴχνος, ὡς μέλλουσά τι χαρίζεσθαι καὶ τῇ γῇ ([20]).

ξη'. ΓΥΝΑΙΚΙ ΠΟΡΝΗι ([1]).

Ὃ τοῖς ἄλλοις ἐπίῤῥητον δοκεῖ ([2]) καὶ μέμψεως ἄξιον, ὅτι ἀναίσχυντος εἶ καὶ θρασεῖα καὶ εὔκολος, τοῦτο μάλιστα ἐγώ σου φιλῶ. Καὶ γὰρ τῶν ἵππων θαυμάζομεν τοὺς αὐτῶν συνιέντας, καὶ λεόντων τοὺς φρονήματι χρωμένους, καὶ ὀρνίθων ([3]) τοὺς μὴ νεύοντας κάτω. Οὐδὲν οὖν οὐδὲ σὺ καινὸν ποιεῖς ([4]), εἰ, γυνὴ οὖσα

πολλῶν ὥρᾳ κρατοῦσα (5), ὑψηλόν τε ὁρᾷς καὶ μετέωρος βαδίζεις (6)· εἴπερ τίς ἐστι καὶ κάλλους ἀκρόπολις πολὺ κρείττων τῶν βασιλείων (7), εἴ γε ὑμᾶς μὲν φιλοῦμεν, ἐκείνους δὲ φοβούμεθα. Μισθώματα λαμβάνεις (8)· καὶ γὰρ ἡ Δανάη χρυσόν· καὶ στεφάνους δέχῃ· τοῦτο μὲν καὶ ἡ Ἄρτεμις ἡ παρθένος (9)· καὶ γεωργοῖς παρέχεις ἑαυτήν (10)· ἡ δὲ Ἑλένη καὶ ποιμέσι. Καὶ κιθαρῳδοῖς χαρίζεσθαι οὐ μέλλεις, πρὸς τὸν Ἀπόλλω βλέπουσα. Σὺ δὲ μηδ' αὐλητῶν ἀπόσχου· καὶ γὰρ Μουσῶν ἡ τέχνη· μηδὲ δούλων καταφρονήσῃς, ἵνα κἂν διὰ σὲ δοκῶσιν ἐλεύθεροι (11)· μηδὲ τῶν ἀμφὶ κυνηγεσίαν καὶ θήρας ἐχόντων, αἰσχύνεσθαι τὴν Ἀφροδίτην (12), ὦ καλή· ἀλλὰ μηδὲ ναυτῶν (13)· ταχέως μὲν ἀπιᾶσιν· ὁ δὲ Ἰάσων οὐκ ἄτιμος, ὁ πρῶτος κατατολμήσας θαλάττης (14)· ἀλλὰ μηδὲ (15) τῶν μισθοῦ στρατευομένων· ἀπόδυε καὶ (16) τούτους τοὺς ὑπερηφάνους. Πένησι μὲν γὰρ μηδὲ ἀντείπῃς ποτέ· ἀκούουσιν αὐτῶν οἱ θεοί (17). Τὸν μὲν γέροντα τίμησον διὰ τὴν σεμνότητα· τὸν δὲ νέον δίδαξον, ὡς ἄρτι ἀρχόμενον (18)· τὸν ξένον, ἂν σπεύδῃ, κάτασχε. Ταῦτα καὶ Τιμαγόρα, καὶ Λαΐς, καὶ Ἀρισταγόρα (19), καὶ τὸ Μενάνδρου Γλυκέριον (20), ὧν κατ' ἴχνη καὶ σὺ βαίνεις· εἰδυῖα χρῆσθαι παρεῖχες (21), καὶ τὴν σὴν σοφίαν ἐπὶ καιροῦ τῶν ἔργων ἔχουσα· οὔτε γὰρ πῦρ θερμὸν οὕτως ὡς σου τὸ ἆσθμα (22),

οὔτε αὐλὸς ἡδὺ ἄκουσμα οὕτως ὡς τὰ σὰ ῥήματα (23).

ξθ'. ΜΕΙΡΑΚΙΩι ΠΟΡΝΩι (1).

Πωλεῖς σεαυτὸν (2)· καὶ γὰρ οἱ μισθοφόροι· καὶ παντὸς εἶ τοῦ διδόντος· καὶ γὰρ οἱ κυβερνῆται. Οὕτω σου πίνομεν ὡς τῶν ποταμῶν, οὕτως ἁπτόμεθα ὡς τῶν ῥόδων. Ἐκείνοις (3) μὲν ἀρέσκεις ὅτι καὶ γυμνὸς ἕστηκας καὶ δίδως εἰς κρίσιν σαυτὸν, ὃ μόνον κάλλους ἴδιόν ἐστιν παῤῥησίαν εὐτυχοῦντος. Μὴ δὴ αἰδοῦ τῷ εὐκόλῳ, ἀλλὰ σεμνύνου τῷ ἑτοίμῳ (4). Καὶ γὰρ ὕδωρ πᾶσι πρόκειται, καὶ πῦρ οὐχ ἑνὸς, καὶ ἄστρα πάντων (5), καὶ ὁ ἥλιος δημόσιος θεός (6). Τὸ μὲν οἴκημά σου κάλλους ἀκρόπολις, οἱ δὲ εἰσιόντες ἱερεῖς, οἱ δὲ στεφανούμενοι θεοὶ (7), τὸ ἀργύριον φόροι τῶν ὑπακουόντων. Ἡδέως βασίλευε, καὶ λάμβανε (8), καὶ ἔτι προσκυνοῦ.

ο'. ΓΥΝΑΙΚΙ (1).

Μηδὲ γράφειν φυγάδα ἀνέξῃ; ἀλλ' ἐπίνευε φιλοῦσιν· οὐκοῦν οὐδὲ ἀναπνεῖν (2), οὐδὲ κλάειν, οὐδὲ ἄλλα ὅσα ἡ φύσις. Μή με διώξῃς τῶν θυρῶν, ὡς τῆς πατρίδος ἡ τύχη· μηδὲ ὀνειδίσῃς πρᾶγμα αὐτόματον *****· λόγῳ τῆς δυνάμεως (3). Ἔφευγε καὶ Ἀριστείδης, ἀλλ' ἐπανήρχετο· καὶ Ξενοφῶν, ἀλλ' οὐ δικαίως. Ἔφευγε καὶ Θεμιστοκλῆς (4), ἀλλ' ἐτιμᾶτο καὶ παρὰ βαρβάροις· καὶ Ἀλκιβιάδης, ἀλλὰ παρετείχιζε καὶ τὰς

Ἀθήνας (5)· καὶ Δημοσθένης, ἀλλ' ὁ φθόνος αἴτιος. Φεύγει καὶ θάλαττα, ὅταν ὑφ' ἡλίῳ ἐλαύνηται (6), καὶ ἥλιος, ὅταν νὺξ (7) καταλαμβάνῃ. Φεύγει καὶ μετόπωρον, χειμῶνος προσελθόντος· καὶ χειμὼν ἄπεισιν, ἔαρος διώκοντος· καὶ συνελόντα εἰπεῖν (8), αἱ τῶν ὑστέρων (9) καιρῶν ἐπιδημίαι τῶν προτέρων εἰσὶ καιρῶν φυγαί. Ἐδέξαντο καὶ Ἀθηναῖοι Δήμητραν φεύγουσαν (10), καὶ Διόνυσον μετοικοῦντα (11), καὶ τοὺς Ἡρακλέους παῖδας ἀλωμένους (12), ὅτε καὶ τὸν Ἐλέου ἐστήσαντο βωμὸν (13) ὡς τρισκαιδεκάτου θεοῦ (14), οὐκ οἴνου σπένδοντες αὐτῷ (15) καὶ γάλακτος· ἀλλὰ δακρύων καὶ τῆς πρὸς τοὺς ἱκετεύοντας αἰδοῦς. Ἀνάστησον καὶ σὺ τὸν βωμὸν, καὶ κακῶς πράττοντα ἐλέησον ἄνθρωπον, μὴ δὶς γένωμαι φυγὰς, καὶ τῆς πατρίδος στερηθεὶς καὶ τοῦ πρὸς σὲ ἔρωτος σφαλείς. Ἐὰν γὰρ ἐλεήσῃς (16), κατελήλυθα.

οα'. ΜΕΙΡΑΚΙΩι.

Τὴν σωφροσύνην, ἐφ' ᾗ μέγα δὴ (1) φρονεῖς, οὐκ οἶδά τι εἴπω, πότερον ἀγριότητα ἀντίπαλον τῶν φύσεως ἐπιταγμάτων ἢ φιλοσοφίαν ἀγροικίᾳ πεπυργωμένην (2), ἢ αὐθάδη πρὸς ἡδονὰς δειλίαν, ἢ σεμνὴν ὀλιγωρίαν τῶν τοῦ βίου τερπνῶν. Ὅ τι δ' ἂν ᾖ καὶ δοκῇ τοῖς σοφισταῖς, δόξῃ μέν ἐστι καλὸν, ἔργῳ δὲ ἀπανθρωπότερον. Τί γὰρ δὴ μέγα, πρὶν ἀπελθεῖν τοῦ βίου, νε-

κρὸν εἶναι σώφρονα; Στεφάνωσαι πρὶν ὅλως ἀπανθεῖν, καὶ χρῖσαι μύρῳ πρὶν σαπῆναι, καὶ κτῆσαι φίλους πρὶν ἔρημον γενέσθαι (3). Καλὸν νυκτὶ προλαβεῖν τὴν νύκτα ἐκείνην (4), πρὶν διψῆν πιεῖν, καὶ πρὶν πεινῆν φαγεῖν. Ποίαν δοκεῖς ἡμέραν σαυτοῦ; τὴν χθές; τέθνηκε· τὴν τήμερον; οὐκ ἔστι (5)· τὴν ἐπιοῦσαν· οὐκ οἶδα εἰ παρέσται σοι. Καὶ σὺ κἀκεῖνα, τῆς τύχης (6).

οβ΄. ΓΥΝΑΙΚΙ (1).

Τὴν νεφέλην τῶν ὀφρύων ἀφαιρεῖν ἄμεινον, ὡς μηδὲν κατηφὲς εἴη σοι (2) περὶ τὴν ὥραν. Αὐτῶν τε γὰρ τῶν ὡρῶν ἡδίους αἱ ἀνειμέναι καὶ γελῶσαι (3)· καὶ τὸ κάλλος ἡδονὴν ὥσπερ ἐκ κατόπτρου ἐμφαίνει, τὰ τῆς (4) περὶ τῷ προσώπῳ γαλήνης· ἥν, εἰ μὴ θολώσεις, ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἁμέρᾳ βλεπόμενον δόξεις. Εἰ δὲ ἐκ Πινδάρου ταῦτα (5), κἀκεῖνό που κατὰ Πίνδαρον, τὸ τὴν ἀκτῖνα τὴν ἀπὸ σοῦ πηδῶσαν εἶναι τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν μητέρα (6).

ογ΄. ΓΥΝΑΙΚΙ.

Ἡ Σαπφὼ τοῦ ῥόδου ἐρᾷ (1), καὶ στεφανοῖ αὐτὸ ἀεί τινι ἐγκωμίῳ, τὰς καλὰς τῶν παρθένων ἐκείνῳ ὁμοιοῦσα. Ὁμοιοῖ δὲ αὐτὸ καὶ τοῖς τῶν χαρίτων πήχεσιν (2), ἐπειδὰν ἀποδύσῃ σφῶν τὰς ὠλένας (3). Ἐκεῖνο μὲν οὖν, εἰ κάλλιστον ἀνθέων, βραχὺ τὴν ὥραν (4)· παρέπεται γὰρ τοῖς ἀνθρώποις (5), ἐννεάσαν τῷ ἦρι· τὸ δὲ σὸν

εἶδος (6) ἀεὶ τέθηλεν, ὅθεν ὀφθαλμοῖς ἐμμειδιᾷ (7) καὶ παρειαῖς, οἷόν τι ἔαρ, τὸ μετόπωρον τοῦ κάλλους (8).

οδ' (1).

Οὐ τὸ ἐρᾷν νόσος, ἀλλὰ τὸ μὴ ἐρᾷν· εἰ γὰρ ἀπὸ τοῦ ὁρᾷν τὸ ἐρᾷν (2), τυφλοὶ οἱ μὴ ἐρῶντες.

ANNOTATIONES

IN

PHILOSTRATI EPISTOLAS.

Digitized by Google

Digitized by Google

Epistola 1.

1) Codex Parisinus 2551 = B praefert lemma, Φιλοστράτου λιμνίου, scilicet Λημνίου. Et Proclo infra apponendo n. 11. auctor hujus Epistolae Φιλόστρατος ὁ Λήμνιος dicitur; ipseque scriptor Ep. 16. se Lemnium esse declarat. Sed inde nihil lucramur, quum omnes Philostrati fuerint Lemno insula oriundi. Philostrato, Vitam Apollonii Tyanensis qui scripsit et Sophistarum Vitas et Heroica, tribuit Suidas ἐπιστολὰς ἐρωτικάς. Hincque standum. BO. „Ex quarum genere tamen haud est prima ex his Epistolis Aspasio inscripta. Quae alium etiam quam ceterae habet auctorem, tertium nempe Philostratum, ut ostensum in Praefat. ad has Epist. Unde est quod in membranis Vaticanis ceteris Philostrati Epistolis haec quidem minime juncta legatur. Praeterea etiam ἐρωτικαὶ non sunt IV, VII, VIII, IX, X, XI, XV, XVII, XIIX; quae proinde et ipsae fortassis alii sunt tribuendae auctori." OL.

2) „Male editi Ἀσπασίᾳ. Aspasium enim sophistam Ravennatem esse ad quem ista spectat Epistola diserte Philostratus tradit in lib. 11, [c. 33.] de Sophistarum Vitis, hujus ipsius Aspasii Vita; ubi etiam occasionem hujus Epistolae indicatam habes. Ceterum non scripta ad Aspasium ista Epistola eodem loco dicitur, sed τείνειν πρὸς Ἀσπάσιον, cujus χαρακτὴρ ἐπιστολικὸς ea perstringitur. Estque adeo haec inscriptio non ab auctore Epistolae, sed a librariis. Ceterum res ipsa loquitur non esse diversum ab hac Epistola fragmentum Philostrati de charactere epistolico cujus initium, τὸν ἐπιστολικὸν χαρακτῆρα τοῦ λόγου, quod in Bibliotheca Vindobonensi memorat Lambecius lib. V, p. 258." OL. Casanova inventum Ἀσπασίᾳ habuit pro dativo nominis Ἀσπασίας, et, quod non minime ridiculum est, ejus vultum sculpta

tabella lectoribus ostendit. Ceterum bene intellexit eundem esse Aspasio sophistae, de quo Philostratus V. S. I. I.: ἡ δὲ συγγεγραμμένη ἐπιστολὴ τῷ Φιλοστράτῳ περὶ τοῦ πῶς χρὴ ἐπιστέλλειν πρὸς τὸν Ἀσπάσιον τείνει. Quod et viderat Moneta in Menagianis t. I, p. 397, ubi et Meursii opportune allegavit Lectiones Att. 6, 9. Eodem loco Moneta, occasione usus primae Politiani epistolae quam gallice convertit et annotatione illustrat erudita, plurima habet quae Philostrateae explicandae conducant. Addi poterit et Kayserus ad V. S. locum. Putat Kayserus cum Oleario delendam esse inscriptionem, quum Aspasium ipsum a Philostrato compellari non sit credibile. Equidem etsi non sentiam aliter, repertum tamen lemma et in editis et in codice A loco suo non movi.

3) ἄριστά μοι δοκοῦσι διεσκέφθαι] Vulgo ἄρ. μ. διεσκ. δοκ. Sequor codices AB. Dixit εὖ διεσκέφθαι Philostratus Junior Imagg. Praef. Et Senior de Ulysse Her. p. 719.: κατηφῆ τε εἶναι καὶ οἷον ἐπεσκεμμένον, „quasi meditantem.“

4) „Apollonium intelligit, de cujus epistolarum charactere vide nobis observata ad ipsas epistolas.“ OL.

5) „Dionem philosophis accenseri vidimus a Philostrato in Vita ejus [V. S. I, 7.]. Prusaeensem enim intelligit.“ OL. Intelligi Prusaeensem non omnino certum est. Dionis cujusdam ipse Epistolas edidi ad Marinum p. 85, non Chrysostomi, ut videtur. Hujus Epistola quarta sic incipit: ἀνιαρὰ μὲν εἶναι τὰ συμβάντα δρακοντίων καὶ κακῶν ἔσχατα τίς οὐκ ἂν ὁμολογήσειε; Pro δρακοντίων est δράκοντα in Yriartae Catalogo p. 469; inveni δράκοντα in Mazarineo libro. Vera lectio est Δρακοντίῳ. Alia de illis Epistolis monenda alibi poterunt expromi.

6) „Simile de Bruti Epistolis judicium Marciani critici, de quo Phrynichus apud Photium cod. 158: Μαρκιανόν φησι τὸν κριτικὸν συγγραφέα ὑπερορᾶν μὲν Πλάτωνος καὶ Δημοσθένους, τὰς δὲ Βρούτου τοῦ Ἰταλοῦ ἐπιστολὰς προκρίνειν [καὶ κανόνα τῆς ἐν λόγῳ ἀρετῆς ἀποφαίνειν]. Taceo Mithridatae vel quicunque fuerit illarum Epistolarum editor de iis testimonium.“ OL. Non est cur taceatur, praesertim quum sit breve: τὰς Βρούτου (Cod. 1760, τ. τοῦ Βρ.) ἐθαύμασα πολλάκις ἐπιστολάς, οὐ μόνον δεινότητος καὶ

συντομίας χάριν, ἀλλὰ καὶ ὡς ἡγεμονικοῦ φρονήματος ἐχούσας χαρακτῆρα· ἐοίκασι γὰρ οὐδὲν νομίζειν καλὸν, εἰ καὶ μὴ μεγαλοψυχίας ἔχοιτο (Cod. id. ἔχοιντο). Ἐγὼ δὲ ἃ (Cod. ἃ μέν) περὶ τῶν τοιούτων φρονῶ λόγων, οὐδ' ἐν τῷδε ἀξιῶ διαμφισβητεῖν· ἀποφαίνοντος δέ σου δυσαποκρίτως αὐτὰς ἔχειν, ᾠήθην δεῖν πεῖραν ποιήσασθαι τῆς ἀντιγραφῆς.... Tzetzes Chil. 6, 327: Ἐῶ τὸν Βροῦτόν τε αὐτὸν καὶ τούτου γραμματέα. Quas Bruti Epistolas superstites adhuc mirum est non admovisse editores Plutarcheae Bruti vitae ad locos quos ex iis protulit auctor c. 2. Quod si fecissent, de verbis περὶ Παταρέων ἑτέραν rectius judicavissent. Ultima verba de Patarensibus Epistolae, quae fuit ad Lycios scripta, sic in Aldina leguntur: ἐξὸν οὖν καὶ ὑμῖν, ἢ τὴν Παταρέων κρίσιν, ἢ τὴν Ξανθίων τύχην ἑλέσθαι. Et sic Genevensis. Est ἕλεσθε in Commeliniana. Quod ἕλεσθε recepit Voegelinus, sed dubitabundus; nam ipsi ἐξὸν sine infinitivo inde pendente valde suspectum est. Neque tamen alia fuerit participii positio, si cum Reiskio ἑλέσθαι praetulerit. Nam tunc erit ἑλέσθαι noto idiotismo infinitivi pro imperativo. At aptissime potest participium id genus absolutum sine infinitivo ac per incidentiam poni. Aristophanes Pl. 910: Πῶς οὖν ἂν εἴης χρηστὸς, ὦ τοιχωρύχε, Εἴ σοι προσῆκον μηδὲν, εἶτ' ἀπεχθάνει; Sed quum in codice e Parisinis invenerim, ἐξὸν οὖν καὶ ὑμᾶς... ἑλέσθαι, sic puto scripsisse auctorem, geminato verbo: ἐξὸν οὖν καὶ ὑμᾶς ἢ τὴν Παταρέων κρίσιν ἢ τὴν Ξανθίων τύχην ἑλέσθαι, ἕλεσθε.

7) Pro ἐχρῆτο, est ἐχρήσατο in AB. Philostratus V. S. 2, 10, 3: εὐμεταχειρίστῳ ἐχρῆτο. Ibi eandem reperit varietatem Kayserus.

8) „In litteris tamen βασιλείοις scribendis maxime eminuisse Antipatrum in Vita ejus § 1. narrat Philostratus [V. S. 1, 24]; ubi et genuinum talium epistolarum χαρακτῆρα delineat." OL. Antipater ille non fuit rex, sed sophista; nec laudat Philostratus scriptorem, qui nomine regum epistolas probabilius composuerit, sed regem, qui ipse scripserit melius. Quae sequuntur verba ἐν οἷς — γράμμασι omissa sunt in AB.

9) τῷ κεκριμένῳ τοῦ λόγου] „Seneca Ep. 100, ubi de Fabiano: *electa verba sunt, non captata.* Ipse M. Aure-

lins *τὸ τὰ ἐπιστόλια ἀφελῶς γράφειν* sibi tribuit lib. I. *τῶν εἰς ἑαυτὸν* § 7, ubi a Rustico id se habere ait.“ OL. Ad Marci locum jam Philostrateis Senecae verba admoverat Gatakerus.

10) De verbo *ὑπεραττικίζειν* Ernestius Lex. Technol. Cf. Proclus in n. seq.

11) *δεῖ γ. φαίνεσθαι τὴν τῶν ἐπιστολῶν ἰδέαν ἀττικωτέραν … ἀττικίσεως*] Est *ἡ τῶν ἐπιστολῶν ἰδέα* character styli epistolicus, orationis conformatio epistolae propria. Epistola 13. *αἱ τῶν σοφιστῶν ἰδέαι* sunt orationis Sophistarum formae dicendi peculiares, stylus sophisticus. Apte scholiastes Luciani de Demosthenis Encomio t. 9, p. 132: *οὗτος ὁ λόγος ἐνδεῖ τῆς τοῦ Λουκιανοῦ ἰδέας καὶ ἀγχινοίας*: distat scilicet a consueta Luciani ratione scribendi, minime sapit Luciani stylum. De Philostrato Aegyptio Philostratus V. S. 1, 5: *λόγου ἰδέαν πανηγυρικὴν ἥρμοστο.* Ibi Kayser. Idem 2, 10, 1: *λόγου δὲ αὐτοῖς περὶ τῆς ἑκάστου τῶν σοφιστῶν ἰδέας προβαίνοντος, παρελθὼν ἐς μέσους ὁ Ἀδριανὸς, ἐγὼ, ἔφη, ὑπογράψω τοὺς χαρακτῆρας.* — Editi, *ἀττικεστέραν*. AB, *ἀττικωτέραν*, et sic codex Flor. ap. Kayserum ad V. S. p. 315, qui id vulgatae praefert. Id etiam praefert Osannus Auct. p. 35. Nec aliter legerat excerptor, cujus locum tractavi ad Aeneam Gaz. p. 186: *δεῖ τὴν ἐπιστολὴν μὴ κατεγλωττισμένην εἶναι μηδ' ὑπεραττικίζουσαν, ἀλλὰ τῆς μὲν συνηθείας ἀττικωτέραν, τῆς δ' ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀτθίδος συνηθεστέραν.* Nec aliter etiam invenerat, qui Philostrati verba neque sine mutatione allegavit, Proclus de modo conscribendi epistolas; cujus locum, ni fallor, ineditum et inserendum Commelinianae p. 4, 4. describam e codice 1630: *αὗται μὲν οὖν αἱ πᾶσαι προσηγορίαι εἰς ἃς ἐπιστολὴ διαιρεῖται· δεῖ δὲ τὸν ἀκριβῶς ἐπιστέλλειν ἐθέλοντα μὴ μόνον τῇ τῆς ὑποθέσεως μεθόδῳ χρῆσθαι, ἀλλὰ καὶ φράσεως ἀρετῇ τὴν ἐπιστολὴν κατακοσμεῖν. Ἡ γὰρ ὑπὲρ τὸ δέον ὑψηγορία καὶ τὸ τῆς φράσεως ὑπέρογκον καὶ τὸ ὑπεραττικίζειν ἀλλότριον τοῦ τῶν ἐπιστολῶν χαρακτῆρος καθέστηκεν, ὡς πάντες οἱ παλαιοὶ μαρτυροῦσι. Φιλόστρατος ὁ Λήμνιος μάλιστα φησίν· δεῖ γὰρ τὴν τῆς ἐπιστολῆς φράσιν τῆς μὲν συνηθείας ἀττικωτέραν εἶναι, τοῦ δὲ ἀττικοῦ συνηθέστεραν, καὶ μήτε*

λίαν ὑψηλὴν μήτε ταπεινὴν ἄγαν, ἀλλὰ μέσην τινά. Κοσμεῖν δὲ δεῖ μάλιστα τὰς ἐπιστολὰς σαφηνείᾳ τε μάλιστα καὶ συντομίᾳ μεμετρημένῃ καὶ ἀρχαϊσμῷ λέξεων· σαφήνεια μὲν γὰρ ἀληθὴς ἀγαθὴ μὲν ἡγεμὼν παντὸς λόγου, μάλιστα δ' ἐπιστολῆς. Χρὴ μέντοι μήτε συντομίαν διὰ σαφήνειαν διαφθείρειν, μήτε σαφηνείας φροντίζοντα ληρεῖν ἀμέτρως, ἀλλὰ τοῦ συμμέτρου στοχάζεσθαι, τοὺς ἀκριβεῖς τοξότας μιμούμενοι. Ὥσπερ γὰρ οὔτε πολὺν (l. πολύ) τὸν προκείμενον τοῖς τοξόταις σκοπὸν παρενέγεσθαι (an παρενεγκέσθαι?), οὔτε τὸν (l. τό) ἀνέντα τοῦ σκοποῦ τοξεύειν καὶ πολὺ τοῦ προσήκοντος ἀποδεῖν, ἀνδρός ἐστιν εὐφυοῦς τε καὶ στοχαστικοῦ, ἀλλὰ μόνον τοῦ συμμέτρως τοῦ σκοποῦ (sic) καὶ τοῦτον βάλλοντος, οὔτε τὸ πέρα τοῦ προσήκοντος ληρεῖν, οὔτε τὸ βραχύλογον ἀσπάζεσθαι δι' ἀπορίαν καὶ τὸ σαφὲς ἐπικρύπτειν τῶν ἐπιτάσεων, ἀνδρός ἐστι λογίου, ἀλλὰ μόνου (sic) τοῦ μετ' εὐφραδείας τῆς συμμετρίας στοχαζομένου καὶ τὸ λεγόμενον καλῶς σαφηνίζοντος. Τὸ οὖν μέγεθος τῆς ἐπιστολῆς πρὸς τὰ πράγματα, καὶ οὐ πάντως τὸ πλῆθος καθάπερ κακίαν ἀτιμάζειν καλόν· ἀλλὰ δεῖ καί τινας ἐπιστολὰς ἀπομηκύνειν ἐν καιρῷ πρὸς τὸ τὴν ἀπαιτοῦσαν χρείαν πληρῶσαί τε τῆς εἰς ἐπιστολὰς χάριν (sic) ἱστοριῶν τε καὶ μύθων μνήμῃ καὶ παλαιῶν συγγραμμάτων καὶ παροιμιῶν εὐστόχων καὶ φιλοσόφων δογμάτων χρήσεις· οὐ μέντοι γε αὐτὴν διαλεκτικῶς προσενεκτέον. Τοσαῦτα μὲν περὶ ἐπιστολιμαίου χαρακτῆρος εἰρηκὼς καὶ τοῖς λεχθεῖσιν ἀρκεῖσθαι κρίνας τοὺς συνετούς, καὶ τὰς ἐπιστολὰς αὐτὰς ἑκάστην οἰκείαν ἁρμόσας προσηγορίαν· προσήκει (sic) μέντοι τῷ γράφειν βουλομένῳ πρὸ τοῦ κατ' ἐπιστολὴν χαρακτῆρος, μὴ ληρεῖν, μήτε μὴν ἐπιθέτοις ὀνόμασι χρῆσθαι, ὡς ἂν μὴ κολακεία τις καὶ δυςπίνεια (f. δυσγένεια) προσῇ τῷ γράμματι, ἀλλ' οὕτως ἀπάρχεσθαι· Ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι χαίρειν. Οὕτω γὰρ ἅπαντες οἱ ἐπὶ σοφίᾳ τε καὶ λόγοις διαπρέψαντες παλαιοὶ φαίνονται πεποιηκότες, καὶ δεῖ τὸν βουλόμενον ἐκείνων ζηλωτὴν γενέσθαι κατόπιν αὐτῶν βαίνειν. Καὶ παραινετικὴ μὲν οὖν ἐστι δι' ἧς..... — Addam in loco Philostrati pro ἀττικίσεως esse ἀττικήσεως in B, pariterque variari in codice apud Kayserum ad V. S. 2, 3. ubi de Aristocle: αὐτὴ ἡ ἀττίκισις... λεπτολογεῖσθαι δόξει.

Digitized by Google

12) Est ἀπᾴδειν in AB et Ald. Est ἀπάνδειν in Genevensi, unde ἀπαύδειν in Morelliana et Oleariana, quem barbarismum correxit et Iacobsius ad Imagg. p. 591.

13) A, ἐν τῷ μὴ ἰσχιματίσθαι. B, ἐν τῷ ἰσχιματίσθαι. Negatio non debet abesse. — „Quid sit σχηματίσαι λόγον vide ad Vitas Sophist. l. 1, in Scopeliano § 5, n. 17." OL. Est nunc σχηματίζειν λόγον orationem schematis et figuris ornare; „figurare varie", ut ait Plinius Sec.

14) φιλοτιμία.. μειρακιῶδες] A, μειρακιώδης. B, μειρακιῶδες, suprascripto ης. Praeferenda vulgata videbatur. Vide notul. ad Plutum 203, ad Basilium in Notit. mann. t. 11, 2, p. 89. — „Seneca Ep. 75: *Qualis sermo meus esset, si una sederemus aut ambularemus, illaboratus et facilis, tales epistolas meas esse volo, quae nihil habeant accersitum nec fictum.* Haec autem et sequentia Aspasium inprimis tangunt, qui, cum ab epistolis esset imperatori, ἀγωνιστικώτερον τοῦ δέοντος ἐπέστελλε, τὰς δὲ οὐ σαφῶς. Quod opponitur τῷ ἀφελεῖ. Vide Philostr. alterum in Vita ejus [V. S. 2, 33, 3.]" OL.

15) κύκλον ἀποτορνεύειν] „Orationis orbem Cicero quoque dicit in Oratore c. 71. et De oratore l. III., c. 51. Notumque quid sit rotunda oratio. *Κύκλους περιόδων* Demetrius Phalereus aliique veterum rhetores appellabant. Atque ille κύκλος est, quem ὁ ῥυθμὸς ἐλέγχει, ut loquitur Hermogenes libro IV. De inventione cap. 8. [p. 202]. Nam alias quidem κύκλος est periodus, eadem voce qua coepta est desinens. Vide ibid." OL. Adde de κύκλῳ rhetorico Ellendt. ad Cicer. Brut. § 33; Ernestium Lex. Techn., ubi et de verbo ἀποτορνεύειν, quod attigit etiam Creuzerus in G. Bekkeri Specimine p. 67. Vide Matthaei Prolusionem a. 1801. de Joanne Chrys. p. 5; et Iahnii Symbolas p. 46 ad similia Philostrati verba V. S. 1, 25, 7: ὅτε ἀποτορνεύοιτο περίοδον, ubi Kayserus etiam legendus; et etiam Ger. Horrei Animadv. p. 163. Metaphorae verbi τορνεύειν alius est usus in Theoph. Simocattae Epist. 15: ἡ δὲ ῥὶν λίαν σεμνῶς ἐτετόρνευτο. Codex 352. Supplem. et Palatinus Kayseri ἐτετόρευτο, male. Facilis est utriusque verbi confusio. Aeschylus Prom. 76: Ἐρρωμένως νῦν θεῖνε διατόρους πέ-

δας. Scholiastes A: διατόρους, τὰς διατετορνευμένας. „Sed recte Schneid. διατετορευμένας," vir d. ait, quocum quidem non facio. Sunt πέδαι διατετορνευμέναι, compedes seu annuli rotundati, quibus extremae partes Promethei crurum insererentur. Claudianus 19, 4: „Et solitos tardae passurus compedis orbes." Vel fuerint διάτοροι πέδαι, αἱ διαπείρουσαι, non trajicientes pedes, quod nonnulli interpretes opinantur, sed saxum terebrantes, scilicet appendiculis acuminatis quas summa vi malleator Vulcanus per rupem adigebat. Brachia Promethei fuerant sic annulis inclusa, non transfossae manus: ψάλια... ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει Ῥαιστῆρι θεῖνε, πασσάλευε πρὸς πέτραις.

16) A, ὡραΐζηται. B, ἵνα γοῦν ἢ βρ. ὡραΐζεται εἰς ἄλλην, et pro nomine ἠχὼ relictum est spatium vacuum. Quum oratio brevis sit omnino στενή, angusta, exilis ac copia carens, si in periodicum orbem tornata fuerit, alio eoque sonoro vocabulorum numero ornabitur. Nomen ἠχὼ iterum occurret Epist. 13. Vide Kayserum ad V. S. p. 353. Photius Epist. 156. de Petro apostolo: οὐ γὰρ ἠχώ τινα (cod. 2720, ἦχον τινὰ bene minus) καὶ τέχνην ῥημάτων οὐδὲ λεξιδίων ψόφον καὶ κτύπον ῥημάτων (cod. οὐ λέξ. κτύπον καὶ ψόφον ὀνομάτων, melius vitata repetitione vocabuli ῥημάτων), δι' ὧν τινες τὰ τῶν μειρακίων ὑπογαργαλίζουσιν ὦτα καὶ κρότον ἑαυτοῖς ἐγείρουσιν ἐκεῖθεν, ἀλλὰ ψυχῶν σωτηρίαν τοῖς ἀκροαταῖς ἐνθεῖναι φορτίδα ἐτίθετο (cod. ἀκροαταῖς φροντίδα ἐτ.). Quomodo potuit φορτίδα scribere qui alteram lectionem noverat Montacutius?

17) Vulgo, τῶν δὲ ἐς μῆκος προηγμένων ἐπιστολῶν ἐξαίρειν χρὴ κύκλους. AB, εἰς μ. παρηγμένων ... τοὺς κ. Sumsi παρηγμ... τούς. Et pro ἐξαίρειν scripsi ἐξαιρεῖν, Kayseri sequutus Notas Criticas p. 30. Saepius obtinet verbi utriusque permutatio. Vetus lectio in Convivio Platonis c. 4, Σωκράτη δ' ἐξαίρω λόγου, a criticis fuit nuperis correcta. Et in Aristidis Rhetorica t. 2, p. 757, nunc legitur bene: Ὅμηρον δὲ ποιητῶν ἐξαιρῶ λόγου. Philostratus Her. p. 691 = 94: Παλαμήδην τε τὸν θεῖον ἐξαίρων ἅπαντος λόγου· cum glossa ἐκβάλλων. Ibi scribendum ἐξαιρῶν. Nam legitur p. 694 = 102, quod dubitationem tollit: ἐξῃρήσθω δὲ καὶ ὁ ἀγών·

Digitized by Google

cum simili glossa, *ἐκβεβλήσθω*. Pariter p. 685 = 74 scribendum *ἐξαιρῶν*, quod et monui p. 660, pro *ἐξαίρων*, in hacce sententia: *τάς τε ἡδίους τῶν ἀμπέλων ἐξαίρων αὐτῷ.* Nam est ibi glossa, *ἐξαιρέτους ἀνατιθείς*, ac legitur p. 700 = 118: *Διομήδει μόνῳ ἐξῃρῆσθαι ταῦτα*, cum simili glossa: *ἐξαίρετον ἀναθεῖναι, ἐκλέξασθαι.*

18) B, *ἀγωνιστικώτερον γὰρ ἢ κατά* (et A, *κατὰ*, editi *κατ'*) *ἐπιστολὴν ἢ κατὰ ἐπεσταλμένα ἢ ξυγκεῖσθαι τὸ ἐπὶ πᾶσι·* sic mediis omissis. — „*Ἀγωνιστικώτερον·* quod vitium erat Aspasii, qui hic tangitur. Vide Vitam ejus § 3.“ OL. Vide n. 14. De vitandis periodis in epistola simile praeceptum est Demetrii Phal. § 238: *γελοῖον γὰρ τὸ περιοδεύειν, ὥσπερ οὐκ ἐπιστολήν, ἀλλὰ δίκην γράφοντα· καὶ οὐδὲ γελοῖον μόνον, ἀλλ' οὐδὲ φιλικόν.*

19) Vulgo, *πλὴν εἰ μή πω*. A, *πλ. εἰ μή που*. Hoc malui. Similis varietas et in V. S. 2, 2, ubi, pro verbis *οὐ τοῦτό πω λόγου ἄξιον* nunc editis idque recte, est *που* in nonnullis libris, etiam in cod. 1696. Grammatici severiores vituperant formulam *πλὴν εἰ μή*. Synesius Epist. 3, p. 159: *πλὴν εἰ μή τι λέγουσιν*. Codicem vidi in quo glossator ad vocabulum *πλὴν* adscripsit *περισσόν*. — A, *ἢ ξυμβαλεῖν δέοι τὰ ἐπεσταλμένα ἢ συγκλ.*

20) *σαφήνεια δὲ ἀγαθὴ ἡγεμών*] „Maxime in epistola principis nomine scribenda. Haec quoque tangunt Aspasium. Vide Vitam ejus § 3.“ OL.

21) AB, *συγχώρ*. AB sine *καὶ* ante *καθ.*, non male, modo absit *καὶ* ante *ξυγχώρ*. Editi, *ἐρωτῶντες*. A, *ἐρῶντες*. B, *ἐρωτῶντες*, deletis literis *τῶ*. Quae permutatio fuit a me alibi tractata. Stobaei Appendix p. 27: *ἐρωτῶντας καὶ περιέργους ὀφθαλμοὺς οὐκ ἐπέβαλλον ἀλλοτρίοις κάλλεσι, μέχρι καὶ ψιλῆς θέας τὸ φίλον τηρήσαντες.* Reponam fere *ἐρῶντας*. Cf. Epist. 5. — Ald. *ἢν σ. ἑρμηνεύσωμεν*. Gen. Mor. Ol., *ἢν σ. ἑρμηνεύσομεν*. Scripsi *εἰ σ. ἑρμηνεύσομεν* ex AB; quod malui propter repetitum statim futurum, *σαφῶς δὲ ἑρμηνεύσομεν:* quibus tribus vocibus carent AB, librarios fallente homoeoteleutia. — In fine editi, *κοινῶς φράζωμεν*. AB, qui desinunt in *κοινῶς*, exhibent *φράσωμεν* eadem, qua ego, sede.

Epistola 2.

1) „Codex Vatic. *b* habet *γυναικὶ ἑτέρᾳ*.“ OL. Est in C, *τῇ αὐτῇ*: praecesserat alia epistola, cujus numerum hodie non memini, inscripta *καπηλίδι*. F, *τῇ αὐτῇ*: praecessit epistola 67. inscripta *γυναικὶ ἑτέρᾳ*. Puto male scriptum esse *ἑτέρᾳ* pro *ἑταίρᾳ*, ut aliae sunt epistolae inscriptae *γυναικὶ πόρνῃ*, *γυναικὶ καπηλίδι*. Si aliam significare voluit feminam, *ἄλλῃ* potius oratio poscebat. Sic lemma quod infra memorandum erit *μειρακίῳ ἑτέρῳ* mutari velim in *μ. ἑταίρῳ*, non pro *μ. ἄλλῳ* capi. Ac notum est omnibus nomina *ἕτερος ἑταῖρος*, *ἑτέρα ἑταίρα*, passim esse permutata. Moschopulus *Π. σχ.* p. 121, de vocabulo *φίλος· διαφέρει δὲ τοῦ ἑτέρου ὅπερ ὁ ἔτης τοῦ γείτονος....* Codex 2599, *ἑταίρου*, quod contextus ipse invitis omnibus codicibus reponi jubet. Confusio vocalium *αι* et *ε* ubique obtinet, ut ii bene sciunt, qui criticam faciunt emendatricem. Exemplo uno et altero utar. Longus 1, 8: *ἐκπέμπουσιν αὐτοὺς ἅμα ταῖς ἀγέλαις, ἐκδιδάξαντες ἕκαστα, πῶς δεῖ νέμειν πρὸ μεσημβρίας, πῶς δεῖ νέμειν κοπάσαντος καύματος.* Quum esset in codice *πῶς ἐπιμένειν*, Courierius permutatis permutandis edidit *πῶς ποιμαίνειν*. Sed est et alia varietas, *πῶς ἐπινέμειν*. Inde facio, *πῶς ἔτι νέμειν*. Quod esse verum omnino videtur. Sunt duo pascendi tempora ante et post solis calores, *δεῖ νέμειν* et *ἔτι νέμειν*. Per se bona verbi *νέμειν* repetitio fit melior *ἔτι* addito. Et si saepe confunduntur *αι* et *ε*, saepe etiam *ἐπὶ* et *ἔτι*. In Oraculis Sibyllinis 2, 29, ubi *σύνεσις ἔσται* versum claudit, notavit pro sua diligentia editor doctiss. esse *σύναισις* in libro scripto, ac pro sua eruditione primam in *σύνεσις* produci, ut alibi in *συνεχέως*. Cujus observationis si meminisset, non quaesivisset correctionem initii *εἰς ἓν ἰθύνουσα*, 3, 47, quum vi liquidae possit *εἰς ἓν* esse spondaeus; nec alius initii *γαλουχοῦσιν*, 2, 192, quum et liquidae potestas syllabam *γαλ* producere valeat.

2) „*ὑπογράφουσα* habet id. cod.“ OL. Et codd. CF etiam. Retinui *γράφουσα*, ob lusum verborum in fine epistolae. Atque Epist. 13. sunt *γραφαὶ παρειῶν* et *ζωγραφίαι παρειῶν* permutatae.

3) Verbum *κατηγορεῖν* in sensu arguendi tractavi ad

Heroica p. 487, ad Aeschylum Ag. 264, ubi et Blomfieldius videatur, collato Iacobsio ad Icones p. 690. Heliodorus p. 2: σωμάτων ἔτι σπαιρόντων, ἄρτι πεπαῦσθαι τὸν πόλεμον κατηγορούντων. Aristaenetus 2, 22: συγχέουσα τὸ ἔρεισμα τοῦ δευτέρου σώματος, ὅτι κατηγόρει μηνύματα συζυγίας. Electum videtur verbum κατηγόρει de industria a Philostrato, quo extremae sententiae quasi praeluderet.

4) παρειὰ . . ἔξωρος quid sit explicatur in Stephani Thesauro ex hoc ipso loco.

5) ἴσχε δή] F, ἴσχε δέ. Himerius Or. 14, § 35: ἄγε δέ μοι πτεροῦσθε τὸ λοιπὸν, ὦ λόγοι. Wernsdorf. conjecit ἄγε δή μοι, quod in codice scriptum reperi.

6) μηδὲν ἐπιποίει τῷ κάλλει] Philostratus sic V. S. 2, 5, 3, de Alexandro: διαβολαὶ δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐφοίτησαν, ὡς νεότητα ἐπιποιοῦντα τῷ εἴδει. Ibi Kayser., coll. Iacobsio Lectt. Stob. p. 1155 et Iahn. Symb. pp. 57, 92.

7) „Venustatem affectat sophista in eo, quod γήρως ἐπὶ γραφῇ προσώπου γράψεσθαι se dicit, quam figuram Romana lingua exprimere hic non licuit. In eo tamen unice hujus epistolae posita est venustas, quam assequi adeo versione non potuimus.“ OL. Assequi licuit, modo scripsisset: „ne etiam insimulem te senii ob vultus simulationem.“ Sic lusit Justinus 21, 5, 11: „inter has simulationum artes insimulatus est affectatae tyrannidis.“ — Codex F, καὶ μὴ γράψομαι.

Epistola 3.

1) οἱ ὀφθαλμοὶ ξύμβουλοι τοῦ ἐρᾶν] „Si nescis, oculi sunt in amore duces,“ Propertius dixit. Ipse multa congessi ad Philostratea Her. p. 640: κειμένου γὰρ δὴ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ἐρᾶν· multa ad Nicetae Eugen. versum 2, 121: Δι' ὀμμάτων γὰρ δὺς Ἔρως τὴν καρδίαν· etiam ad Aristaenet. p. 710. Adde, si tanti esse videbitur, Camerarium Misc. 1, 9; Barthium ad Cirin 133; Duportium Gnom. Homer. p. 84; Valckenarium ad Hipp. 525; Iacobsium ad Achill. Tat. 1, 9, p. 445. Basilius Sel. Theclae Vita p. 255: τὸ κάλλος τῆς Θέκλης τοῖς τοῦ Ἀλεξάνδρου προσπεσὸν ὀφθαλμοῖς ἀνέφλεξέ τε ὅλον αὐτὸν καὶ ἐπυρπόλησεν.... τὸ γὰρ τῶν ἐρώντων τοῦτο πάθος ἄρχεται μὲν, ὡς εἰπεῖν,

ἐκ τῶν ὀμμάτων, κατολισθῆσαν δὲ εἰς αὐτὴν τὴν ψυχὴν τὸ κακὸν μεμηνότα τὸν ἄρτι σωφρονοῦντα ποιεῖ καὶ παράφρονα. Cf. Philostratus Ep. 74.

2) ἀκοὴν σπάσας ἐρᾷς] Est ἀκοὴ *fama;* quo de sensu Lennepius ad Phal. p. 229; ego ad Eunap. p. 378. Achilles Tat. I, 13: ἦν ἐξ ἀκοῆς ἐραστής· ubi multa apposuit Iacobsius. In Desmarestii Insanis Filidanus: „je suis près du trépas Pour un philtre amoureux que j'ai pris par l'oreille." Cornelius Pseudolo posteriore: „Et Lyse qui l'a vu m'en dit taut de merveilles, Qu'elle fait presque entrer l'amour par les oreilles." Eo factus erat modo amator Erasmius in Simocattae Epistola 36: Μελανίππην... ποθῶ, μηδὲ ὄναρ ποτὲ τὸ γύναιον θεασάμενος, ἀλλὰ μόνον ἀκούσας ὑπό τινος ᾄδειν αὐτὴν θαυμαστῶς. Καὶ βέβλημαι τὴν ψυχὴν, μηδὲν ἐξ αὐτῆς ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἀδικούμενος. Verba ἐξ αὐτῆς non reperi in codice 352 Supplem.; nec reperit Kayserus in Palatino 155, cujus varietatem mecum communicavit perhumaniter. Procedit Erasmins ineptiens: εἴτε οὖν Ἐριννύς ἐστι τὴν θέαν ἠγνόηκα. Pro Ἐριννὺς, quod non satisfacit, est in illis libris βραχὺς, quod nec placere potest. Fere legerim: εἴτε οὖν φρῦνός ἐστι Alciphro Fr. 4: μετὰ φρύνου καθεύδειν ἂν εἵλομεν (imo εἱλόμην). Et ipsa varietas βραχὺς glossa videtur nominis φρῦνος, mutetur modo in βάτραχος. Addam epigramma quod ineditum esse puto: Ἠράσθη κίτνός (Κότνός propono) τις ὃν οὐκ ἴδεν, οὔατα πεισθείς· Φεῦ καλῶς· ἡμεῖς δ' ὄμμασι μεμφόμεθα. Jungere lubet quae de amicitia, quam sola fama excitavit, scripsit ad Niceph. Gregoram Thomas Magister extrema Epistola 8. in Normanniano Thomae opusculorum syntagmate, vel inter Elogia ante Gregorae Historiam: λανθάνεις δ', εὖ ἴσθι, σαυτὸν φίλοις ὡς ἀληθῶς ἐπιστέλλων, οὐ τοῦτ' ἂν κατὰ σὲ γενομένοις, ἀλλ' ἤδη πόῤῥωθεν γεγονόσιν ἐξ ἄρα μόνης τῆς φήμης καὶ τῶν τῆς φήμης βελῶν, οἷς ἡμεῖς ἐπὶ τοσοῦτον ἐτρώθημεν καὶ οὕτως ἀξιοῦμεν στέργειν τὰ σὰ, ὡς καὶ τοῖς ἐκ πολλοῦ σοι τὰ φιλικὰ ξυνημμένοις ἀμφισβητεῖν ἔχειν τῶν ἴσων. Probabiliter Boivinus conjecit οὐ τοῦτο νῦν pro οὐ ταῦτ' ἄν· praestat tamen nil movere.

3) CF, μαντικὸν, quod non vulgato μανικὸν praetulerim. Plato quidem Phaedro p. 54: ὡς δή τοι μαντικόν γέ

τι καὶ ἡ ψυχή: et Animi μαντικῆς σοφίας ἐμφοροῦνται, Philostratus ait Her. p. 22. Sed nihil est divinationis in amore quem narrata pulchritudo excitaverit, insaniae potius aliquid ac vesaniae.

4) νοῦς ὁρᾷ] Maximus Tyr. Diss. 17, 10: τοῦτ' ἔστιν ἀμέλει τὸ τοῦ Συρακουσίου αἴνιγμα· „Νοῦς ὁρῇ καὶ νοῦς ἀκούει." Ibi Syracusii Epicharmi locum illustravit Davisius. Adde Erasmum Ad. 4, 5, 12. Tzetzes Chil. 12, 338: Νοῦς γὰρ, κατὰ Ἐπίχαρμον, ὁρᾷ τε καὶ ἀκούει, Τὰ δ' ἄλλα πέφυκε τυφλά. Poterit recipi varietas ὁρῇ. Scholiastes A Promethei 438: βλέποντες οὐκ ἔβλεπον καὶ ἀκούοντες οὐκ ἤκουον, διότι νοῦν καὶ φρόνησιν οὐκ εἶχον· νοῦς γὰρ ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει. Adde Gottling. ad Achill. Tat. 2, 18.

Epistola 4.

1) „Cod. Vatic. b habet τῷ αὐτῷ." OL. C, sine lemmate. F, τῷ αὐτῷ, scilicet Ἀθηνοδώρῳ.

2) CF, ἐπειδάν. Quam conjunctionem quum Morelliana compendiose exhiberet, Olearius errore sueto ἐπειδὴ scripsit, a me jam correctus ad Planudem p. 526. Lucianus D. Mer. 6: ἐπειδὰν κοιμᾶσθαι δέοι. Codex 2956, δέῃ. Quod erat editum παριόντες mutavit in παριόντας Olearius e Vaticano b. Est accusativus et in F. — Pro τοῦ Ἀθηναίων δήμου, est τῶν Ἀθ. δ. in CF. Poterat recipi uterque articulus, quod in talibus fieri saepe non incommodum est: vid. ad Ep. 24, n. 10; 25, n. 4. Sed mihi ipse auctor fuit sequendus, cujus sunt similia verba de Lolliano V. S. 1, 23, 1, προὔστη δὲ καὶ τοῦ Ἀθηναίων δήμου, et de Theodoto V. S. 2, 2, οὗτος προὔστη μὲν καὶ τοῦ Ἀθηναίων δήμου: quae est lectio codicis 1696, additis in margine vocabulis καὶ τοῦ ab altera manu eaque docta. — Multum sibi plaudit Olearius, quod colon posuerit post δῆμον. Sed si sic Philostratus voluisset scribere, addidisset, opinor, copulam: ἡγοῦ δῆμον· καὶ τοσούτῳ σ.

3) „Plausores emtos Graecis Romanisque oratoribus, quales *Laudicenos* passim vocat Plinius junior [2, 14, 5], notissimum; viderique possunt eam in rem observata Cresollio Theatro Rhetor. l. III, c. 10, § 8." OL.

Epistola 5.

1) „Vatic. *b*, τῷ αὐτῷ." OL. C sine lemmate. F, τῷ αἰτῷ, scilicet Ἀθηνοδώρῳ.

2) Editi, τὸ δὲ ἐρῶντα, excepta Morelliana, in qua mendo typorum ἐρωτῶντα, quod Huetius in ἐρῶντα mutandum conjiciebat. Conjunctio δὲ valde inutilis abest a codicibus CF, et eam sustuli. Idem F, τὸν ἐρῶντα. Mox ἄνδρες, *viri*, sensu emphatico.

Epistola 6.

1) „Argumentum id oratione tractaverat Lysias, ὡς χαριστέον μὴ ἐρῶντι μᾶλλον ἢ ἐρῶντι. Contra quem disserit in Phaedro Plato, vel disserentem Socratem inducit." OL. Vulgo, σὺ δὲ καὶ ἐρῶντι. F, σοὶ δὲ ἐρ. Praestat dativus σοὶ, scilicet δοκεῖ. De verbo χαρίζεσθαι multus est Ruhnken. ad Timaei glossam: χαρίζεσθαι... ἰδίως ἐπὶ ἀφροδισίων. Adde Eichstaedt. Quaest. philol. p. 58; Koch. Observ. ad Tim. Lex. p. 57.

2) „Lais meretrix famosa quae scilicet non affectum, sed lucrum sequebatur." OL.

Epistola 7.

1) Et hic Olearius unus, ἐπειδή. Vide ad Ep. 4, n. 2.

2) ὁπότε οὐκ εἰσί] „Sic Sophocles mortuos dicit οὐκ ἔτι ὄντας [Phil. 361: ὀμνύντες βλέπειν Τὸν οὐκ ἔτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν]. Et de pueris Bethleemeticis Matthaeus 2, 18: ὅτι οὐκ εἰσί. Latini *fuisse* et *vixisse* dicunt. Plautus in Pseudolo A. 1, sc. 3: *mortuus est qui fuit; qui est vivus est.* Hinc patet epistolae acumen. Graeci, inqnit, qui nihil sunt, h. e. nauci, dum vivunt (hoc enim est *esse)*, quid erunt, cum non amplius erunt? hoc est, ubi morientur." OL. Non cepit epistolae acumen Olearius. Philostratus non Graecos pungere vult, sed Charitonem. Qui nunc nihil es, quum sis tamen (quum vivis), quid eris, quum jam non fueris (quum non fueris in vivis)? qui vivus ac sentiens despiceris ac pro nihilo haberis, speras ne te laudatores nancisci post interitum posse? Usus est in sententia generali numero plurali; singulari poterat uti. Utrumque numerum

exemplis illustrat ad Prometheum 272. Burgesius, allato etiam Moschione Stobaei Tit. 114, 9: Ἦν ἄρα τρανὸς αἶνος ἀνθρώπων ὅδε, Ὡς τὸν πέλας μὲν νουθετεῖν βραχὺς πόνος. Quo in loco tam nitido vult rescribi τοὺς πέλας, videlicet Elmsleii regulae tenacior, qui ad Medeae versum 85, Ὡς πᾶς τις αὐτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ, contendit dixisse veteres οἱ πέλας, non ὁ πέλας, et optimorum scriptorum locos tam perversae opinioni repugnantes corruptos esse suspicatur. Elmsleium confutavit Hermannus in Diario Classico t. 19, p. 288. S. Empiricus Adv. eth. § 89: τῆς ἑκάστου διανοίας ἀσυμφώνους ἐχούσης τὰς κρίσεις πρὸς τὴν τοῦ πέλας. Qui quidem mox § 127. suo jure dixit πρὸς τοὺς πέλας· ubi vide Fabricium. Auctor Philopatridis c. 16: ἐὰν κτάνῃς τὸν πλησίον· ubi vide notas.

Epistola 9.

1) Cogitat Casanova de Nestore, poeta illo ridiculo qui Iliadem λειπογράμματον composuerat. Hariolari talia nil vetat. Vaticanus *b* Olearii inscribit epistolam ἑταίρῳ τινί.

2) ἢ τὸ ἤδη ἢ τὸ ἔτι] „Sensus est: ficus istas verno tempore missas vel superesse crediturum Nestora ex superioris anni ὀπώρᾳ, et sic miraturum τὸ ἔτι, quod tamdiu conservari potuerint; vel crediturum eas modo natas, et sic miraturum τὸ ἤδη, quod jam venerint: nempe adeo illae praecoces, ut dubium videretur an recens natae, an ex priore messe superstites sint.“ OL. Sic ludit circa adverbia Strato Anth. Pal. 12, 228: Ἔστι δ' ὅτ' ἀμφοτέροις τὸ μὲν οὐκέτι, Μοῖρι, τὸ δ' οὔπω Ἀπρεπές. Synesius Ep. 41: οὔτε πρότερον ἐγὼ περιῆν ἁπάσῃ ῥώμῃ καὶ μηχαναῖς ἐκκλίνας ἱερωσύνην, οὔτε νῦν ὑμεῖς ἐμοῦ κεκρατήκατε· ἀλλὰ θεῖον ἄρα ἦν καὶ τὸ μήπω τότε καὶ τὸ νῦν ἤδη. Similis etiam Vetturii lusus de Bossueto dicentis, quum hic vix annorum sexdecim adolescentulus concionaretur idque hora noctis undecima, se nunquam audivisse qui concionaretur et citius et serius, ἤδη καὶ ἔτι, „et si tôt et si tard.“

Epistola 10.

1) ἀπυρήνους ῥόας] „Ita pro ἀπυρίνους, quod in editis erat et mann. rescribere non dubitavi. Plinius lib. XIII.

§ 34, ubi de punici mali variis generibus: *apyrenum, cui lignosus nucleus abest; sed candidior ei natura, et blandiores sunt acini, minusque amaris distincti membranis.* Nempe πυρὴν nucleus est. Unde ἀπύρηνον, quod nucleo caret. Negari tamen non potest Latinos apyrinum dicere media correpta, quasi Graecis esset ἀπύρινον. Vide Martial. lib. XIII. Epigrr. 42 et 43. Quos imitari posse Philostratum; genuinamque adeo lectionem esse ἀπυρίνους cum nemine contendere velim." OL. Psellus in meis Anecdotis t. 3, p. 224: πυρὴν, ὀστοῦν ἐλαίας. Est et aliorum fructuum nucleus. Lexicon Botanicum ibid. t. 2. p. 404: πυῤῥὴν (sic et Codex 1182. in loco Pselli), ἀῤῥενικῶς, τὸ τῆς ἐλαίας ὀστοῦν· πυῤῥῆνες δὲ καταχρηστικῶς καὶ τὰ τῆς σταφυλῆς γίγαρτα καὶ τὰ τῶν ῥοιῶν. Non dubitavi Oleario parere. Fuit et *apyrinum* olim in Plinii editionibus, quod correxit Harduinus bonis usus codicibus. Loci Martialis quominus emendentur metrum impedit. Pravae pronunciationis testes manebunt. — Si bene notavi, est in F ἀπυρήνους ῥοιὰς, certe ῥοιάς. Moschopulus Π. σχ. p. 199: ῥόα παρ' Ἀττικοῖς ἡ κοινῶς ῥοϊδέα· ἔνιοι δὲ ῥόαν μὲν λέγουσι τὸν καρπὸν, ῥοιὰν δὲ τὸ δένδρον.

2) „Sensum hunc esse puto. Optat ut pascatur hoc pabulo, eo laetitiae et voluptatis sensu quo vinum bibitur, non magis tamen eo inebrietur quam pastu quocumque inebriari solemus, quod praestitisse videntur apyrena, gustu vino non dissimilia, dissimilia inebriandi virtute." OL. Sensum hunc esse puto. Quum alimentis solidis vesceris, dulcibus illis malis utaris pro vino; quippe quae liquorem fundunt gratissimum: quum vero ebrius vero vino fueris, jam illa mala tibi sint pro cibo; nam eorum vinum vinum est nomine tenus, et plus habent quod edatur quam quod potetur.

Epistola 11.

1) „Diocles varios invenio, tragicum nullum. Comicum Athenaeus allegat, etc." OL. Non loquitur auctor de Diocle tragico poeta, sed actore tragico. Nam τραγῳδὸς est proprie tragoedus actor, non τραγῳδοποιός. Quod discrimen etsi non ubique observetur, nihil est causae cur nunc a proprio nominis sensu recedatur.

Epistola 12.

1) „Vatic. *b* habet *ἑταίρῳ τινί.*“ OL.

2) *λαβεῖν*] „*Accipere* et *dare* nota Latinis in amatoriis vocabula aeque ac Graecis *χαρίζεσθαι*, quod antea habuimus Ep. 6, et *λαβεῖν.*“ OL. Sic *λαμβάνων* extrema Epistola 20.

Epistola 13.

1) Julia Domna, Severi Imperatoris conjux.

2) *καὶ ... δοκεῖ*] Olearius e conjectura Morelli edidit *κἂν ... δοκεῖ.* Debuisset saltem *δοκῇ* scribere. Nam Philostratus *κἂν* non junxisset indicativo. H. Stephanus Thesauro sub *Βασκαίνω*, varium ejus verbi regimen in hac et sequenti sententia tractans, reponit *εἰ καὶ ... δοκεῖ*, quod reponit etiam Iacobsius ad Imagg. p. 285. Sed reliqui vulgatam, e qua sensus oritur valde probabilis.

3) *διεφοίτων θέλγοντες μικράς τε καὶ μείζους πόλεις, τὸν Ὀρφέως καὶ Θαμύρου τρόπον*] Similia dixit de Prodico V. S. 1, p. 483: *περιφοιτῶν τὰ ἄστη καὶ θέλγων αὐτὰ τὸν Ὀρφέως τε καὶ Θαμύρου τρόπον.* Ibi Kayser. Adjectivorum *μικρὸς καὶ μέγας* ac similium conjunctionem illustrat Schaeferus ad Julian. p. xxi. Adde Corayum ad Isocr. p. 301. Philostratus rursus V. S. 1, 16, 2: *οὐδὲ Θετταλοὶ σοφίας ἠμέλουν, ἀλλ' ἐγοργίαζον ἐν Θετταλίᾳ μικραὶ καὶ μείζους πόλεις ἐς Γοργίαν ὁρῶσαι.* Plato Apol. 3: *φράζετε οὖν ἀλλήλοις εἰ πώποτε ἢ σμικρὸν ἢ μέγα ἤκουσέ τις ὑμῶν ἐμοῦ περὶ τῶν τοιούτων διαλεγομένου.* Libanius t. 3, p. 12: *οὐδὲν οὔτε μικρὸν οὔτε μεῖζον βλάπτων τὴν πόλιν.* Phalaris Ep. 37: *οὐδὲν γάρ ἐστιν, ὦ φίλτατε, τῶν ἐν ἀνθρώποις, οὔτε μεῖζον οὔτε ἔλαττον, ὃ μὴ ταῖς ἐκείνης (τῆς τύχης) ῥοπαῖς βεβαιοῦται.* Idem Ep. 98: *οὐδὲν γὰρ ὑπ' ἐμοῦ πώποτε πλημμεληθέντες οὔτ'* (cod. Mazar. *οὔτε*) *ἔλαττον οὔτε μεῖζον, ἐξήνεγκαν ἀδίκως τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον.* Jam Homerus Od. 10, 93: *οὐ μὲν γάρ ποτ' ἀέξετο κῦμά γ' ἐν αὐτῷ Οὔτε μέγ' οὔτ' ὀλίγον.* — Et jungere amant veteres nomina Orphei ac Thamyridis; quod ostendi ad Anecd. Gr. t. 4, p. 446. De ipso Thamyride monui ad Rhesum 913; adde Heylerum ad Jul. Ep. 41.

4) γοργιάζειν] „Vide de hac voce observata ad Vit. Sophistar. [1, 9.] in Gorgia § 1, n. 17.“ OL. Cf. quae mox sequuntur.

5) Quum Morellus inscius omisisset nomen ἠχὼ, quod exhibent Aldina et Genevensis, Olearius, Morellum ducem unum sequutus indiligentius, ad κατὰ τὴν e praecedentibus ἰδέαν subaudiebat, quod ipsum versioni latinae debebat. Vide n. 16, ad Ep. 1.

6) ὁ τοῦ Γρύλλου est Xenophon. Philostratus V. S. 1, 12: τὸν Γρύλλου Ξενοφῶντα. Ubi de glossemate consentio ferme cum Kaysero. Brevior fui et obscurior ad Simocattam p. 280. Quod me olim retinebat a glossemate Ξενοφῶντα delendo raritas erat periphraseos ὁ Γρύλλου, qua Xenophon non satis perspicue designatus videbatur. Clemens Alex. Protr. 6, § 71: πόθεν ἄρα ὁ τοῦ Γρύλλου σοφίζεται; at praecessit Ξενοφῶν ὁ Ἀθηναῖος, ut in periphrasi nil sit difficultatis. — Sed id est argutari; et praesentis Epistolae locus me male de loco Vitarum Soph. dubitasse omnino evincit.

7) Προδίκου Ἡρακλέα] „Vide ad Vitas Sophist. Prooem. n. 29. Adde Vitam Prodici [ib. 1, 12]“. OL. Fabula Herculis Prodicia exstat in Xenophontis Mem. 2, 1, 21.

8) οἱ κατὰ Θετταλίαν Ἕλληνες] Vide locum Philostrati supra in n. 3.

9) ἐν οἷς Ὀλυμπ. διελέχθη] Vir d. conjecit ἐφ' οἷς. sed est ἐν οἷς *inter quos*, videlicet Graecos quos comprehendit collectivum ξυμπὰν Ἑλληνικόν· estque syntaxis usitata πρὸς τὸ σημαινόμενον. Praepositio ἐν hac significatione frequentissima, de qua Burges. ad Prometh. 450. Etiam Latini suo *in* sic usi. Minutius Felix 3: „is se in pueris victorem ferebat“ Adde Hovenii Epistolam post Minutium Lindnerianum p. 298.

10) βαλβίδος] „Vide ad Vitas Soph. [1, 9] in Gorgia § 2, n. 4.“ OL. Adde Thes. Stephani Did. in Βαλβίς, ubi hic ipse locus attingitur.

11) Ἀσπασία] „Vid. de ea Menagius De mulieribus philos. c. 6.“ OL. Biblioth. Gr. t. 2, p. 692; t. 3, p. 90.

12) Κριτίας δὲ καὶ Θουκυδίδης] Philostratus V. S. 1, 9, 1, de Gorgia: τοὺς ἐλλογιμωτάτους ἀνηρτήσατο, Κρι-

τίαν μὲν καὶ Ἀλκιβιάδην νέω ὄντε, Θουκυδίδην δὲ καὶ Περικλέα ἤδη γηράσκοντε. Critiae Philostratus ejusdem libri caput 16um dicavit.

13) *τὸ μεγαλόγνωμον καὶ τὴν ὀφρῦν*] Metaphora vocabuli *ὀφρῦς* frequens est de animi superbia et fastu. Theodosius Diac. 3, 70: *Ὁ δὲ στρατὸς ταῖς ἐπ' ἀλλήλοις μάχαις Νικῶν ὑπῆρχεν εἰς ὀφρῦν ἐπηρμένος.* Conjecit Jacobsius *ἐπαλλήλοις*, quod et ipse proposui in Notit. mann. t. 10, 2, p. 239, confirmatumque esse ipso codice scio. Nunc fit nominis tralatio ad styli colorem, estque *ὀφρῦς* hic granditas orationis ac verborum fastus. Vid. Ernest. Lex. Techn.

14) *Αἰσχίνης ὁ ἀπὸ τοῦ Σωκράτους*] Aeschines scilicet Socraticus, cujus etiam nunc feruntur Dialogi. Scholiastes Hermogenis quem ex codice Lipsiensi protulit Matthaeius Dissert. de Dionysio Halic. p. 8: *δύο Αἰσχίναι· ὁ μὲν σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ πολιτικὸς οὗ φέρονται καὶ λόγοι τρεῖς, εἷς κατὰ Τιμάρχου, δεύτερος κατὰ Δημοσθένους καὶ τρίτος κατὰ Κτησιφῶντος, καὶ ἐπιστολαὶ ιβ' ἀπὸ Ῥόδου, ἐξορίστου ὄντος ἐν αὐτῇ· ὁ δὲ Σωκρατικὸς λεγόμενος, ὅτι μαθητὴς ἦν αὐτοῦ, σοφιστὴς μόνον λεπτότερος καὶ ἀφελέστερος Ξενοφῶντος, ὡς Ξενοφῶν Πλάτωνος ἐλέγετο.* Dicitur *ὁ ἀπό τινος* passim de discipulo. Id loquutionis attigit J. Chr. Wolf. Anecd. t. 4, p. 6; plene tractavit Schaefer. Melet. p. 27. Philostratus V. S. p. 481: *οἱ μὲν ἀπὸ Αἰσχίνου, οἱ δὲ ἀπὸ Γοργίου.* Idem 2, 2: *τοὺς ἀπὸ τῆς Στοᾶς καὶ τοὺς ἀπὸ περιπάτου, καὶ αὐτὸν Ἐπίκουρον:* qua in sententia, quae mutanda forsan non fuit, consentiunt optimi libri, in eis Parisinus 1696. Apollonius Tyan. Epist. 16: *μάγους οἴει δεῖν ὀνομάζειν τοὺς ἀπὸ Πυθαγόρου φιλοσόφους, ὧδέ που καὶ τοὺς ἀπὸ Ὀρφέως· ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς ἀπὸ Διός* (cod. Maz. *ά. τοῦ Δ.*) *οἶμαι δεῖν ὀνομάζεσθαι μάγους.* Cleomedes initio secundi libri: *Ἐπίκουρος δὲ καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἀπὸ τῆς αἱρέσεως.*

15) „*τοὺς διαλόγους κολάζειν* puto esse castigate et cum *ἀκριβείᾳ* dialogos scribere. Quemadmodum alibi *τὸ κεκολασμένως λέγειν* passim in laudibus oratorum, saepiusque apud Philostratum Vitarum Sophist. autorem occurrit [1, 17, 3; 2, 33, 2]. De Aeschinis autem dialogis, Socrati etiam ob excellentiam adscriptis, vid. Diogen. Laert. l. 11,

sect. 60 seq., et alios veterum viris doctis ad illum autorem observatos." OL. De hoc loco Ernestius Lex. Technol. in *Κολάζειν*.

16) *οὐκ ὤκνει γοργιάζειν*] Fischerus, qui sequentia Aeschinis verba inter ejus reliquias recepit, opportune citavit Diogenis Laert. 2, 63, testimonium: *μάλιστα δὲ μιμεῖται Γοργίαν τὸν Λεοντῖνον*. Adde Olearium ad Philostrati Gorgiam p. 493; Iahn Symb. p. 17.

17) *τῷ περὶ τῆς Θαργηλίας λόγῳ*] „Orationum [imo dialogorum] Aeschinis passim apud Laertium [2, 60, 61], Hermogenem [De form. 2, 12], Photium [Bibl. Cod. 158] mentio; nuspiam tamen ejus quae hic allegatur. Adde Meursium Bibliotheca Attica." OL. De Thargelia muliere philosopha vide Bellinum ad Lucianum t. 3, p. 532. Eam enim nominat Lucianus cum Aspasia ac Diotima Eun. 7. Adde interpretes Hesychii et Suidae in *Θαργηλία*. Huic narratur *βασιλεύσασα Θεσσαλῶν λ' ἔτη*, quae scilicet Antiochi statim memorati fuit vel uxor vel amica; uxor potius, si circa triginta annos nullus est numerorum error. Miror illustris foeminae non meminisse Menagium inter suas philosophas. Bergkius Comment. De reliqq. comoed. p. 237 hunc locum desumtum opinatur ex Aeschinis Dialogo „Aspasia".

18) Imitatio Gorgiae est in nominis ejusdem repetitione. Nam *τοῖς ὁμοιοτελεύτοις* et *παρισώσεσι*, similibusque circa syllabas lusibus ingeniosius studebat Gorgias. Hinc Socrates Polum Gorgiae discipulum non sine suavi ironia compellat in Gorgia Platonis § 51, *ὦ λῷστε Πῶλε*. Ibi Heindorf. Adde Olearium ad Philostrati Polum V. S. 1, 13.

19) *ἀποστάσεις*] „Hujus orationis schematis mentio in Vitis Sophist. lib. 1, [c. 9, 1], in Gorgia, et apud Hermogenem lib. 1 De ideis, c. 9; ubi ad orationis *λαμπρότητα* eam conducere ait, istudque *ἀποστάσεως* suppeditat exemplum: *αὕτη τῶν περὶ Θήβας ἐγένετο πραγμάτων ἀρχὴ καὶ κατάστασις πρώτη*. Doctus Hermogenis interpres [Laurentius p. 143] *ἀπόστασιν* figuram interpretatur, qua res distincte separantur et pronunciantur, adhibito intervallo vel interspiratione; ut in istis nempe *ἀρχὴ καὶ κατάστασις πρώτη*. Separationes vulgo vertunt." OL. Adde Ernesti Lexicon Technol. Sed non omittendus ipse Philostrati locus

ad quem ab Oleario remittimur: *ὁρμῆς τε γὰρ* (ὁ *Γοργίας*) *τοῖς σοφισταῖς ἦρξε καὶ παραδοξολογίας καὶ πνεύματος καὶ τοῦ τὰ μεγάλα μεγάλως ἑρμηνεύειν, ἀποστάσεών τε καὶ προσβολῶν ὑφ' ὧν ὁ λόγος ἡδίων ἑαυτοῦ γίνεται καὶ σοβαρώτερος.* Ibi Kayserus meliora docet Olearianis. Exemplum insigne est *ἀποστάσεως* locus Homeri de Nireo Il. B, 671: *Νιρεὺς αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐΐσας, Νιρεὺς Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιό τ' ἄνακτος, Νιρεὺς ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν Τῶν ἄλλων Δαναῶν.* In quibus versibus esse figuram orationis *ἀσυνδέτου* animadvertit Aristoteles Rh. 3, 12, 4. Convenire puto *τὴν ἀπόστασιν* et *τὸ ἀσύνδετον.*

20) *προσβολαί*] „Figura videtur opposita *τῇ ἀποστάσει.* Certe *προσβολὴ* commissura quandoque redditur. Quid si igitur *προσβολὴ* sit schema orationis, cujus partes intervallis hujusmodi remotis propius conjungantur?" OL. Vertit Casanova p. 18: „les digressions et saillies de langue qui se voyent dans les harangues de Gorgias." Hoc quidem male; sed Olearianae dilucidationes non obscuritate carent. Conjungunt *προσβολαὶ* sententias *ταῖς ἀποστάσεσι* dissolutius prolatas. Vide Leutsch. ad Thebaidis Reliquias ex Fossio De Gorgia p. 51.

21) *ἐν τῷ τῶν ἐποποιῶν κύκλῳ*] „Epicum *κύκλον* corpus poeticum esse, ex veteribus poetis epicis compositum qui tempora mythica usque ad Ulyssis exitum descripsere, affatim Proclus docet in Chrestomathia, et copiosius ὁ *πάνυ* Casaubonus ad Athenaei lib. VII, c. 3 [ad p. 277, t. 4, p. 21 sqq.]. Qui tamen agnoscit aliter forte istum Philostrati locum accipi posse quam de isto corpore. Forte igitur de ipsis poetis eum accipiendum putavit. Sic enim voce *κύκλος* de hominum turba passim utuntur boni scriptores. Vide nobis observata ad Vitas Sophistarum [1, 25] in Polemone § 3, n. 1." OL. Verba scilicet sunt Philostrati l. l.: *κατέλεξε δὲ αὐτὸν καὶ τῷ τοῦ Μουσείου κύκλῳ.* Rursus Her.: *τουτὶ ... ὑπὲρ παντὸς εἴρηκα τοῦ τῶν γεωργῶν κύκλου·* ubi nonnihil a me fuit dictum p. 296. Achaeus Athenaei 7, 5: *Πολὺς γὰρ ὅμιλος ποντίου κύκλον σοβῶν.* Leutschius l. l. intelligit de poetis cyclicis; quod mihi non persuasit.

22) *θαρσαλεώτερον* pro superlativo illustrat Kayser. ad V. S. p. 222, allegato ex Heroicis loco simili, *Μέμνονα νεώτερον τοῦ τρωϊκοῦ·* ubi vid. mea nota p. 491.

23) Vulgo *οἷά που σοφία.* Scripsi *οἷα σου σοφία* ex conjectura Jacobsii ad Imagg. p. 563. Permutationem vocum *οἷα οἷα* attigi ad Herodiani Epimerismos p. 95 et 294. Synesius De regno p. 21: *ἐν οἷς ἴσμεν οὐκ ἔτι οἷα χωρῆσαι ῥαθυμία οὐδὲ πρόσω βῆναι.* Codex 1039 recte *οἷα,* quod opinor non latuisse nuperum editorem. — Idque revera Krabingerum non latuisse moneor nunc a Sinnero meo.

24) *εἰπεῖν ἔχων οὐκ ἔχω*] „Pro more epistolam acute dicto finit. Quod acumen, ut passim, ita hoc quoque loco in obscuritatem desinit. Sensum hunc esse puto: se, ut ut *possit* dicere turpe nomen quo proscribendus sit Plutarchus, si quidem male de Gorgia et sophistis sentiat, ut qui cognitum istud nomen habeat perspectumque, *non posse* tamen dicere, vel modestia, vel reverentia, qua ceteras Plutarchi virtutes prosequatur, impeditum.“ OL.

Epistola 14.

* Vulgaris inscriptio *μειρακίῳ* argumento Epistolae non convenit, quod intellexerat Kimedoncius ap. Kayser. ad Phil. Gymn. p. 86, ac cogitabat de restituendo *γεροντίῳ* vel nomine aliquo proprio. Recepi nomen *Κτησιδήμῳ* quod Kayserus e cod. Laurent. memoravit.

1) *ἀκρόασις* hic est lectio. Exstitit olim Zenonis liber, cujus meminit Diogen. Laert. 7, 4, *περὶ ποιητικῆς ἀκροάσεως,* de poetarum lectione. *Ἀκούειν* saepe pro legendo usurpari monstravit Wyttenbach. initio Animadversionum ad Plutarcheum libellum *Πῶς δεῖ τὸν νέον τῶν ποιημάτων ἀκούειν.* Vide et Palairet. Observ. p. 503. Qui illam notionem ignoravisse videtur, Dugasius abutebatur nominibus *ἀκροατής* et *auditor* Observ. ad li. t. 1, p. 271. Nam et latinum auditor nonnusquam pro lectore invenitur.

2) *ὑπερήμερον τῆς τούτων ἀκροάσεως*] „Editi Morell. et Cujac. *ὑπερημένον.* Morellus in margine *ὑπερήμερον* ex conjectura se scribere dixerat. At H. Stephanum ex Lexico ejus ita in suis exemplaribus reperisse perspicio, ut conjecturae nihil sit opus.“ OL. Repererat scilicet H. Stephanus,

qui in *Ἔξωρος* et *Ὑπερήμερος* locum tractavit, *ὑπερήμερον* in Aldina, quam non inspexit Olearius, atque ita scriptum esse in cod. Laur. monuit Kayser. l. l.

Epistola 15.

1) *Οἱ τελούμενοι τῇ Ῥέᾳ μαίνονται*] Opportune usus est Casanova loco Luciani Nigr. 37: *οἱ τοῦ φρυγίου αὐλοῦ ἀκούοντες οὐ πάντες μαίνονται, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται.* Ibi omnino vid. Hemsterh.

Epistola 16.

1) *Λήμνιος ὢν πατρίδα ἐμαυτοῦ καὶ τὴν Ἴμβρον νομίζω*] Sunt enim insulae vicinae Lemnos et Imbros.

Epistola 17.

* Vulgo *Αἰρετιανῷ.* Cod. Laur. Kayseri ad Phil. Gymn. p. 53, *Πλειστωρετιανῷ.*

1) *τὸ ποιητικὸν ἔθνος πολλοί*] Cod. Laur. Kayseri ibid. *πολύ*, facilius, non melius. Nomen *ἔθνος* sic positum lectores Gallos non morabitur. Scarron: „les provinciaux, la plus incommode nation du monde.“ Sagius: „les auteurs, nation ingrate et impolie“.

2) *ἀνθεστιῶσί τε οἱ μὲν κηρ. οἱ δὲ ὀψοποιΐᾳ λαμπρᾷ*] Latini interpretes et Gallicus vertunt quasi scriptum foret *αἱ μὲν* pro *οἱ μέν*, et *ἀνθεστιῶσι* sequensque participium *ἑστιῶντες* in neutro vescendi sensu capiunt, omnino falsi. Tradit Philostratus poetarum alios excipere lectores melleis favis, metaphora de poetis solenni, alios splendido obsonio; *ὀψοποιΐᾳ λαμπρᾷ* (quod epithetum tractavit Jacobs. Lectt. Stob. p. 52); quosdam etiam, eosque scilicet amatorios, bellariis. Verbum *ἑστιᾷν* ad sermonum epulas translatum illustravi notis in Zachariam p. 430. Comice metaphora abusus est Aristophanes Av. 461: *Καὶ μὴν ὀργῶ, νὴ τὸν Δία, καὶ προπεφύραται λόγος εἷς μοι, κτλ.*: ridicule ut nihil sit magis ridiculum Vetturius, cujus legesis verba in Marmontelii Elementis sub titulo *Affectation.*

3) Quis sit ille Celsus erotica carmina qui cecinit nunc ignoratur. Casanova: „seroit ce point le docte Celsus qui

estoit du Conseil privé de l'empereur Alexandre Severus?" Cui suspicioni parum ipse tribuit. Sed qui fuit juris professor ac discipulus splendidissimi Papiniani, teste Lampridio sub finem Vitae Alex. Severi, non potuit a Philostrato dici *ᾠδαῖς παραδεδωκὼς τὸν ἑαυτοῦ βίον.*

4) *μὴ δρόσῳ*] „Eleganter; nam rore cicadas pasci notum. Proverbialiter autem dictum de famelicis et tenui victu pastis eos *δρόσῳ σιτεῖσθαι*, item *δρόσῳ καὶ ἀέρι σιτίζεσθαι.* Vide ex Plutarcho [Symp. 4, 1], Theocrito [4, 16], et aliis, Erasmum in Chiliadibus p. m. 267 [4, 4, 16]." OL. Non Erasmum, qui Theocrito tantum teste usus est, allegare debuit Olearius, sed Junium Adag. 1, 70. Erasmum descripsit impudenter G. Cognatus Ad. 5, 430. De cicadis quae rore pascuntur notavi ad Anacr. Od. 43 edit. sec. Adde Jacobsium ad Meleagri Epigr. 91, Nostri non oblitum.

Epistola 18.

1) „Equidem editi habebant *οἰκοῦσι.* Verum *οὐκ οὖσι* legendum esse manifeste suadent quae sequuntur, *ἢ οὖσι μέν.* Sensus est eum diis sacra facere quos expulerit, aedesque eorum occupaverit, profano animo atque cultum externum praestante iis quos non credat esse deos, vel si credat esse, non justos putet et injuriae sibi illatae memores." OL. In hac Epistola carui codicibus. Olearii certissima visa est emendatio, etsi qui defendant *οἰκοῦσι* fore lectores suspicer. Mox Ald. et Gen. *ἐκλελησμένους.*

Epistola 19.

1) C, *ἑτέρῳ.* An *ἑταίρῳ.* F, *τῷ αὐτῷ*, scilicet *μειρακίῳ.*

2) A, *οὐκ οἶδα σε συγκείμενον ἐξ ἀέρος καὶ ὅσα τούτοις σύγκειται:* et ad marg. *γρ. κίρναται.* C, *οὐκ ᾔσθα συγκείμενος ἐξ ἀέρος καὶ τοῖς ὅσα τούτοις κίρναται.* F, *οὐκ ᾔσθα σ. ἐξ ἀ. κ. τῶν ὅσα τούτοις κιρνᾶται.* Ald. Gen. Mor. sic ut C; et sic Ol., mutato tantum *τούτοις* in *τούτῳ* ex Vat. *a.* Olearium sequutus sum, adsumta conjectura Bentleii *σαρκὸς*, cujus notitiam debeo Kaysero ad Phil. Gymn. p. 187. Ad neutrum *τούτῳ* nemo offendat.

3) *ἀλλὰ ἐξ ἀδάμαντος*] Ol. *ἀλλ'.* De hyperbole ipsa

adamantinae ac lapideae mentis egi ad Philostr. Her. p. 405; ad Eunap. p. 441; ad Planudem Metam. pp. 163, 273; ad Pind. fragm. p. 357. Libanius 3, p. 9: *χρυμὸν δὲ καὶ θάλπος τῷ σώματι καθάπερ ἀδαμαντίνῳ δεχόμενοι.*

4) Pro *θεασαίμην*, ACF et alii codices apud Kayserum ad Vit. S. p. 328, *θεάσαιμι*, cui activo non omnino inimicus esse videtur vir doctissimus. Equidem illud in Philostrato et aliis bonae aetatis et notae auctoribus abominor. Sic in Aristaenetum scriptorem oratione tenus purum, irrepserat activum soloecum *ἅψαιμι*. Ibi vid. mea nota p. 731. Criticos viros, qui aliud agentes *ἀσπάζειν, ἔρχοντες, μιμοῦντες, γένοιμι* scripserunt, et *καταμωκᾶς* et *αἰτιᾶς*, occasione data notare non sum veritus, v. c. ad Aristaenetum p. 231. Id ipsum *αἰτιᾶς*, quum esset in Aldina recte scriptum *αἰτιᾷ*, Gen. Mor. et Olearius initio Epistolae 37 Philostrati posuerunt, *πρόσωπον οὐ τηλαυγές*. Codices ACEF *αἰτιᾷ*, quod restituendum monuerat Jacobsius in Actis Monac. t. 1, p. 147, probante G. Bekkero Specimine p. 88. Psellus in meis Anecdotis t. 3, p. 205, v. 96: *Ἄσπαζε καὶ τὸν ἴαμβον, ἀλλὰ καὶ σπόνδιζέ μοι.* Etsi in scriptore tam recente possit activum *ἄσπαζε* ferri, malim tamen ipsi dare meliorem lectionem Codicis 1182, *ἄσπασαι*, qui et habet, *ἀλλὰ σπονδείαζέ μοι*, hocque melius. Fabula Aesopica inter Corayanas p. 192: *Κἀγὼ βλέπων ἕψομαι πρὸς τὰς σὰς τρίβους.* Codex 2991 A, *ἕψοιμι*, quo lingua violatur, metrum sustinetur. Poetaster recentior cujus iambicos politicos descripsit Alexander vir diligentissimus ad Oracula Sibyllina, 2, 348: *Ψεύδη* (non *ψευδῆ*, „mentiris") *προφανῶς· οὐδὲ γὰρ λήξει ποτὲ Τὸ πῦρ κολάζον τοὺς κατακεκριμένους. Κἀγὼ γὰρ ἂν εὔξαιμι τοῦθ' οὕτως ἔχειν....* In quibus pro aetate et stylo hominis offendo minus ad activum *εὔξαιμι* quam ad vim factam accentui ultimi pedis in primo versiculo. Pronunciabat puto metri causa *πότε*, id sibi licitum esse putans propter encliticam particulae *τε* naturam. Sed sunt in politicorum clausula toni vitia nullo quae possint modo corrigi, verbi causa in Plochiri poematiolo. Pisides Opif. 219: *Ὅπως ἀκλινὴς τῆς φορᾶς ἡ σφοδρότης Ἐξ ἀντιπλεύρων σφίγγεται καταδρομιῶν.* Inveni in codice *καταδρόμων* melius; estque idem finis v. 106. Philes 4, 352: *Ὦ καρπὸς ἡδύς,*

ἂν πεπανϑῇ τῷ χρόνῳ, Καὶ ϑαῦμα νικῶν τῶν λόγων τῇ δυνάμει. „Absque dubio legendum τῶν λόγων τὴν δύναμιν“, Wernsdorf. declarat. Sed est in δυνάμει legitimus accentus. Quaerendum remedium aliud. Legerim, τὸν λόγον. Tzetzes Chil. 6, 132: Ὁ εἷς ἐκ τῶν τριάκοντα, μὴ παῖς μαχαιρουργοῦ δέ. Scribendum δε, quum saepe δε et γαρ in clausa eorum versuum pro encliticis habeantur, quod ad Theophylacti Simoc. Epistolas ostendere memini.

5) παρὰ ἀλλοτρίαις ϑύραις κείμενον] A, παρ᾽. C, περί. Vat. a, καϑήμενον. Dicuntur Epist. 53 servitii amatorii ἔργα ϑυραυλίαι καὶ χαμαικοιτίαι. Aristaenetus 2, 20: νέος ἐρωτικὸς ἀνήνυτα προσκαρτερῶν καὶ ϑυραυλῶν.... Ubi vid. meae notae pp. 721, 727. Add. Reyndersium ad haec Platonici Symposii p. 46: ἐπὶ ϑύραις καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαίϑριος κοιμώμενος. Unde si quid tentandum in Philostrateis pro κείμενον, conjici poterit κοιμώμενον. Sed nihil omnino sollicitandum; et gravius est jacentis ante fores supplicium quam dormientis, aut sedentis.

6) καὶ Ἔρως καὶ Νέμεσις ὀξεῖς ϑεοὶ καὶ στρεφόμενοι] AF sine καί. Adscripsit Huetius versus Catulli 50, 20: „Ne poenas Nemesis reposcat a te; Est vehemens dea: laedere hanc caveto.“ Philostrateis usus est H. Stephanus Thesauro sub Στρέφεσϑαι.

Epistola 20.

1) ΓΥΝΑΙΚΙ] „Male hanc inscriptionem interpretati sunt *uxori*. Uxorem enim non esse ad quam scribit vel prima haec Epistola γυναικὶ inscripta prodit. Idem error et in sequentibus omnibus admissus. Vatic. a habet γυναικὶ πόρνῃ.“ OL. G, γυναικί. F, τῇ αὐτῇ. Scilicet γυναικὶ πόρνῃ.

2) Δανάη χρυσὸν ἐλάμβανεν, ἡ Λήδα ὄρνιϑας] G, ἐλάμβανε. AFG, ὄρνιϑας, et sic editiones, Oleariana excepta, in qua fuit tacite positum singulare ὄρνιϑα, Cycnum scilicet unum, unum Jovem. Attamen sequuntur pluralia nomina pariter de uno amatore, si fabulae attendatur, sed quae scriptor de donis intelligebat. Sic Epist. 68: μισϑώματα λαμβάνεις· καὶ γὰρ ἡ Δανάη χρυσόν· „converso in pretium deo.“

Digitized by Google

3) Ἀντιόπη ὅσα ὄρεια, ἡ Ἀμυμώνη τὰ ἐν θαλάττῃ] AG, Ἀμυμώνη θάλατταν. CF, ὅσα θαλάττια, et sic Vatic. a et b. — „Nempe Antiope Jovem Olympium adeoque ὄρειον, Amymone Neptunum θαλάττιον admisit, ut notum est.“ OL.

4) τὰ δῶρα μύθους ἐποίησαν] Olearius, pessimus nonnusquam interpres, vertit, „poetae fabulose dona finxerunt“; et notam apponit plane ineptam. Bene alter interpres: „poetae in fabulas dona redegerunt.“ Pro μύθους Jacobs. ad Imagg. p. 441 scribit θεούς, paulo audacius, si quid video.

5) CF, ψυχαγωγίαν. Statim AG omittunt prius λάβε.

6) ἀκκισμόν] F, ἀκισμόν. Psellus in meis Anecd. t. 3, p. 214: Ἀκκισμὸς, ἡ προσποίησις. Ibi nota.

7) ἀφελοῦσα τοῦ μεγαλογνώμονος καὶ τὴν εἰρωνείαν ἀφεῖσα τοῦ σώφρονος] Verba μεγαλ.... ἀφεῖσα addidit Olearius e Vaticanis tribus, et ea reperi in libris Parisinis. Similitudo participiorum ἀφελοῦσα ἀφεῖσα peperit lacunam, oculis librarii ab altero ad alterum subsilientibus. Scripserat εἰρωνίαν Olearius. Jam habuimus τὸ μεγαλόγνωμον καὶ τὴν ὀφρῦν Epist. 13. Statim A sine καὶ Ποσειδῶν.

Epistola 21.

1) De Momo Veneris sandalium culpante, quum in ipsam esse dicax non posset, scita est Aristidis narratio Or. 49, p. 535: φασὶ γὰρ ὡς ἡ μὲν (Ἀφροδίτη) καθῆστο κεκοσμημένη, ὁ δὲ Μῶμος διεῤῥήγνυτο οὐχ ἔχων ὅ τι αἰτιάσεται· τελευτῶν δὲ αὐτῆς μὲν ἀπείχετο, τὴν δὲ βλαύτην ἔσκωψεν αὐτῆς.... Inde profecit Julianus Epist. 59, p. 117: καί τοί με οὐ λέληθεν ὅτι καὶ τῆς Ἀφροδίτης φασὶν ὑπὸ τοῦ Μώμου ἐσκῶφθαι τὸ σανδάλιον: ἀλλ' ὁρᾷς ὅτι πολλὰ καὶ ὁ Μῶμος ἐῤῥήγνυτο καὶ μόλις ἐλάμβανε τοῦ σανδάλου. Ibi Heyler.

2) τί γὰρ ἂν καὶ ἐμέμψατο;] Sic vulgo et AC. Olearius scripsit μέμψαιτο ex Vaticano uno, quicum consentit F, in quo μέμψετο, quod idem sonat auribus ac μέμψαιτο. Eadem vocalium αι et ε permutatione F statim exhibet δυσχαιρένειν. Restituit optime Jacobsius Additam. in Athen. p. 301 λήψεσθε pro λήψεσθαι Choricio sic male edito in

Villoisoni Diatribe p. 65: *οὐ λήψεσθαι κόρον θεώμενοι τὴν γραφήν.* Quem Choricii locum inspiciens, magnam in proximis versibus inesse lacunam deprehendo, quam fecit Villoisonus imprudens, quamque e codice complebo: *ὅθεν ἄλλων τυράννων ἄλλας ῥυσάμενοι πόλεις, ὁ μὲν σίτησιν εἴληφε γέρας, κ. τ. λ.* Plenius codex: *ὅθεν καταλύσω τὸν λόγον, τοσοῦτον προσθεὶς ἔτι τοῖς εἰρημένοις· ἄλλοι μὲν ἄλλων τυραννων....*

3) *τρύζοι αὐτῇ τὸ ὑπόδημα*] G, *τρύζει.* Id verbum illustrant notata Hemsterhusio ad Plut. p. 415; Valckenario ad Theocritum 7, 25; Hamakero Lectt. p. 27; mihi ad Planudem p. 383; Jacobsio ad Imagg. p. 232. Hic quidem fere malit *τρίζοι.* Sed optio valde est incerta, et codicibus parui. — Ex A sumsi *αὐτῇ* pro edito *αὐτῆς.* — F *λάον* statim. AG, *λάλον εἴη λίαν.*

4) *ἀνυπόδετος*] Sic ACFG. Vulgo *ἀνυπόδητος.* Epistola sequenti eadem est varietas vulgatae et codicum. Nihil incertius, praesertim in tali auctore. Utraque scriptura habet quibus se tueatur veterum ac recentiorum grammaticorum nomina. Vide Reitz. ad Luc. Asin. § 16, praecipue Lobeck. ad Phryn. p. 445. Phrynichus ob id praestare *ἀνυπόδητος* ait, quoniam *ὑποδήσασθαι λέγεται καὶ οὐχ ὑποδέσασθαι.* Sed dicitur *ἄδετος*, quod ipse mox habet Philostratus, non *ἄδητος.* Tamen atticismum, si quis sit, reliqui in lemmate epistolae sequentis, quum nil sit varietatis.

5) *ἀνίσχεν ἐκ τῆς θαλάττης*] A, *θαλάσσης.* Vulgatum *ἀνίσχεν*, quod reperi in AFG, mutavit Olearius in *ἀνίσχεν* ex conjectura eaque inutili.

6) *οὐκ ἂν ποτε ηὐπόρησε σκωμμάτων ... ὁ ἀλιτήριος*] Vulgo *εὐπορίσαι.* Lobeck. ad Phryn. p. 596 legit *εὐπορῆσαι.* AG, *ηὐπόρησε.* C, *εὐπόρησε*, si bene notavi; nam de prima syllaba dubito, non de tempore ipso. Auctor De epistolico charactere in epistola gratulatoria: *συγχαίρω σοι λίαν ἐφ' οἷς ἀγωνισάμενος εὐδοκίμησας εἰς τοσοῦτον ὡς καὶ γραφῇ τιμηθῆναι· συγχαίρειν δὲ χρὴ τοῖς φίλοις εὖ πράττουσιν, ὡς καὶ συναλγεῖν λυπουμένοις.* Codex 1630, *συγχαίρομαι*, datismo ridiculo; et *ηὐδοκίμησας*, et *συγχαίρειν γάρ*, varietate levidensi. Theodosius Diac. 2, 188: *Ἐκεῖνος ἡμᾶς νουθετῶν, ἐπιτρέπων, Τὴν χεῖρα πᾶσιν ἐξ-*

απλῶν, εὐεργέτει. Est in codice ηὐεργέτει. Idem 4, 37: *Οὗτος προευτρέπιζεν εἰς σφαγὴν τότε Πλῆθος δεκαπλῆς ἐμβαλεῖν χιλιάδος*. Jacobsius cogitavit de *προηυτρέπιζεν*, quod est in codice. Chion Epist. 16: *οὐκ ἐγὼ εὕρισκον*. Est *ηὕρισκον* in codice Mazar. Theophrastus Char. 2: *εὐδοκίμεις χθὲς ἐν τῇ στοᾷ*. Codex 2918, *ηὐδοκ*. — Pro *ἀλιτήριος*, A, *ἀλλοτρίας*. CFG, *ἀλλοτρίου*.

7) *τοῦ σανδαλίου διαβαλόντος*] Vulgo *διαβάλλοντος*. ACFG, *διαβαλόντος*. Ea tempora saepius sunt permutata. Vide ad Epist. 24, n. 8. Theodosius Diac. 3, 153: *ἐπιτρέπει Βαλεῖν τὸ τεῖχος*. Est *βάλλειν* in codice. Advertit forte oculos versus 158 Theodosii: *Αἰσθητικῶς ἔκαμνε πεντάδος μέτρον*. Conjeci, nec male omnino, *αἰσθητικῶν* ad Simoc. p. 303; melius *αἰσθητικῆς* Jacobsius, quod est in codice.

8) *σὺ δὲ ... ὡς ἐτάχθης*] Edidit Olearius *εὖ δὲ* ex Vaticanis duobus. Praestat vulgata judice quo nosti Jacobsio ad Imagg. p. 232, qui confert similem formulam *σὺ δὲ* ex initio Epistolae 26. Adde et ejusdem finem. Et scripsit *ἐτέχθης* Olearius, idque, ait, ex ingenio, nec male. Est quidem *ἐτάχθης* in ACF, *ἐτάχης* in G. At potuisset uti Olearius Anacreonte Od. 24: *Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτέχθην Βιότου τρίβον ὁδεύειν*.

9) Vulgo, *ἐὰν πατήσητέ με*. Sed remotius *ἄδετοι πόδες*. Scriptura codicum ACFG, *ἐὰν πατῇ με*, intelligenda de ipsa formosula muliere. Anacreon 20, 15: *Καὶ σάνδαλον γενοίμην, Μόνον ποσὶν πατεῖν με*. — Vix notandum esse supra in F, *μώμου γὰρ ἐγκλ*.

Epistola 22.

1) „Morellius suspicabatur *οὐκ ἀνυποδήτῳ*." OL. Codex C, *ἀνυποδήτῳ μειρακίῳ*. A caret lemmate, sed si adesset, *γυναικὶ* exhiberet. Nam e varietate mulierem compellari patebit. F, *ἑτέρῳ*.

2) CF, *ὑπὸ τῆς σανδάλου*. Vatic. *a*, *θλιβεὶς*, „quod minime contemnendum" ait Olearius. A, *βληθεῖσα*. C, *βληθείς*. F, *βληθεὶς ὥσπερ πέπ*. A, *πέπνυσμαι*, pro *πέπεισμαι*. Quam permutationem tractavi ad Eunap. pp. 241, 579; ad Anecd. t. 2, p. 237. F, *δειναὶ γὰρ δακεῖν σάρκας ἀπ*.

καὶ τ. δερμάτων καινότητες. Strato Anth. Pal. 12, 15: *Εἰ Γραφικοῦ πυγὴν σάνιδες δάκον ἐν βαλανείῳ.* A, *κενότητες*, permutatis de more αι et ε. Planudes Metris Boethianis 3, 4: *Τίς γ' εὐδαίμονα νῦν λογίσσαι ὄγκον.* Sic editor scripsit pro codicis sui lectione, *τίς γ' εὐδ. νοῦν λογίσαι τ' ὄγκον.* Scribendum potius e codice 2094, *τ. γ' εὐδ. γοῦν λογίσσετ' ὄγκον;* Scilicet *λογίσσεται.*

3) F, *διὰ τοῦτο Ἀσκληπιός.* A, *ἐκ πολεμίων.* Praetuli vulgatam ob sequens nomen singulare *θήρας.* Et est *πολέμιον* in loco grammatici hisce utentis quem allegavi ad Aristaen. p. 743. Verba *καὶ πάσης τῆς τοιαύτης τύχης*, quae exciderant editis, restituit Olearius ex Vaticanis duobus. Sunt in A, excepto articulo; in F, excepto articulo ac nomine *τύχης.*

4) *ἰᾶται*] „Ita malim cum iisdem codicibus, quam cum editis *ἰᾶτο*, qui et mox *εἴα* legebant pro *ἐᾷ*, quod itidem ex Vaticanis revocavi. Nempe Philostrati adhuc aevo per somnia medelam afferre in templis suis credebatur, ideoque praesens tempus praeferrem." OL. ACF, *ἰᾶται* et *εᾷ.* Nec aliter grammaticus in meis notis ad Aristaen. p. 743.

5) CF, *ἀκούσιον.* Addidit *ὡς* Olearius ex Vaticanis duobus, quod et inveni in ACF, et alio etiam, si non erravi circa numeros in n. ad Aristaen. CF, *ἀγνοίᾳ*, pro *ἀνοίᾳ*, quam varietatem jam exhibueram ad Eunap. p. 408, de nomine *ἐπηρείᾳ* agens. Eam permutationem attigi ad Cratetis Epistolas in Notit. mann. t. 11, 2, p. 45, ad Psellum p. 207. Adde G. Bekkerum Specim. p. 8. In loco Platonis Critiae p. 107, *ἡ γὰρ ἀπειρία καὶ σφοδρὰ ἄνοια τῶν ἀκουόντων ...* nuper vir doct. propter vocem *σφοδρὰ* praetulit variantem lectionem *ἄγνοια*, me quidem repugnante. Apophthegma Chilonis a Beringio e codice Stobaei Bruxellensi prolatum: *μὴ σπεῦδε προλαλεῖν· ἄγνοια γάρ.* Malim *ἄνοια.* Quod firmatur simili ejusdem dicto in meis Anecdotis t. 1, p. 138: *ἡ γλῶσσά σου μὴ προτρεχέτω τοῦ νοῦ.* Pariter Isocrates ibid. p. 64: *ὅτι ἂν μέλλῃς ἐρεῖν πρότερον ἐπισκόπει τῇ γνώμῃ· πολλοῖς γὰρ ἡ γλῶττα προτρέχει τῆς διανοίας.* — CF, *δαιμόνων.* A, *δαιμόνων γιν.* Vulgo, *δαίμονος γεν.*

6) A, *τί δὲ οὐκ ἀνυπ.* C, *τί οὐκ ἀνυπ.* Vulgo, *τί*

οὖν οὐκ ἀνυπ. Praetuli τί δὲ propter id ipsum τί δὲ quod mox repetetur. Videbatur esse in repetitione suavitas quaedam. C, ἀνυπόδετος. F, ἀνυπόδετα. A et editi, ἀνυπόδητος. Vide n. 4 ad Epist. 21. — A sine τί δὲ τῇ γῇ φθονεῖς; „Terrae enm invidere ait, quasi ad terram aliquid voluptatis redeat pulcro pede si prematur. Vide sub finem huius Epist.“ OL.

7) βλαυτία est in ACF pro vulgato λαυτία. Huetius, Pierson. Veris. p. 157, Jacobs. ad Anal. t. 8, p. 208 restituendum esse βλαυτία conjecerant. Hunc vide et ad Imagg. p. 609. Et βλαυτία scripsit Ruhnkenius Philostrateis usus ad verba Lyconis Rutiliani p. 104, „soleatus prae lectulo“ de ebrio aegrotante. Adde Petav. et Krabing. ad Synes. Calv. p. 77 C.

8) Φιλοκτήτην .... γράφουσι] „qui ex serpentis morsu pedibus laborabat, ut notum.“ OL. Non semel pictarum tabularum meminit anctor. Sic Epist. 41: οὐκ εἶδες οὖν Ὑάκινθον; Epist. 44: ὁρῶ δὲ ἐγὼ καὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν ταῖς γραφαῖς δορὰν θηρίου περιβεβλημένον ... καὶ τὸν Ἀπόλλωνα ... Fuit Philostratus picturae studiosus et elegans artis operum descriptor.

9) ὡς χωλὸν καὶ ὡς νοσοῦντα] F, ὡς καὶ χ. κ. νοσ. Alterum ὡς accessit ex A. Lucianus, cujus nunc memini, obiter voculam lucretur Dial. Mer. 13: ἄπιθι δ' οὖν καὶ πεῖσον αὐτὴν συγκαθεύδουσαν. Codex 2956, αὐτὴν ὡς συγκ. Rursus D. Mer. 15: ἐγὼ μὲν ὑπέκρεκόν τι τῶν λυδίων, ὁ γεωργὸς δὲ ἤδη ἀνίστατο ὀρχησόμενος. Idem codex, ὡς ὀρχησ. Admovebo verbis ὑπέκρεκόν τι τ. λυδίων scholium ex codice 1630: ἀντὶ τοῦ τὰς χορδὰς διεψηλάφων ἀναβαλλομένη τὴν λύδιον, ἥτις ἡδίστη τῶν ἄλλων καὶ πότῳ προσφορωτάτη. Nec diversum scholium codicis 2956: ἀνεβαλλόμην, ἀνεκρουόμην· ἡ δὲ λύδιος ἁρμονία τόπῳ (leg. πότῳ) προσφορωτάτη.

10) τὸν ἐκ Σινώπης φιλόσοφον] „Diogenem Cynicum intelligit, de quo Diogenes Laertius [6, 23] baculum eum gestasse ἀσθενήσαντα, quod corpore infirmus esset. Et Hieronymus de eodem lib. II. adv. Jovinianum: *secumque portavit clavam ob corpusculi fragilitatem, qua jam senex membra sustentare solitus erat.* Nihilominus tamen (tantum

κυνισμοῦ κράτος) incedebat ἀνυπόδητος." OL. Hieronymi locum descripsit non ingenue Olearius ex Aldobrandi nota ad Diogenem l. l.

11) AC, τὸν δὲ Ἰάσ. ἐξ ἡμισείας. „Iasonem altero pede ἀνυπόδητον pingi intelligit. Hoc enim est dimidio nudum esse, ut ex sequentibus patet." OL. Formulam ἐξ ἡμισείας tractavit Krabing. ad Synes. Calv. p. 240.

12) AC sine ὡς. F καὶ pro ὡς. CF, αὐτοῦ διαβ. ACF sine τόν. A e corr., ἐνσχεθῆναι τὴν κρηπῖδα. Ex F accessit ἡ ante κρηπίς. CF sine εἰς ἀντ. τ. ἰλ. γεν. AF sine ὁ, qui articulus vulgatus est ante Ἰάσων. F, ἐλευθέρωτο. — „Ἄναυρον nomen proprium putavit Morellus. Apollonii vero scholiastes ad Argon. 1, 9, ubi haec ipsa de Iasone narrantur, alterum calceum in fluvio amittente, ἄναυρον torrentem esse ait ex pluviis aquis ortum. En verba ejus: ἄναυρον λέγει τὸν χείμαῤῥον· οἱ γὰρ ἐξ ὑετῶν συνιστάμενοι ποταμοὶ οὕτω καλοῦνται." OL. Scholiastes Hesiodi Sc. 478: Ἄναυρος ποταμὸς Θεσσαλίας· καλοῦσι δὲ καὶ ἀναύρους τοὺς χειμάῤῥους. Habui Ἄναυρον pro nomine proprio fluvii cum Morello; Brunckio ad Apollonii loc.; Heynio ad Apollod. p. 80; Claverio ibid. p. 152; et c. Sic et Ἄναυρον intelligebat Malherbius, poeta insignis ac doctus: „Ainsi quand la Grèce partie D'où le mol Anaure couloit." Ibi Menagius. — Idem fuit Iasonis casus ac Leandri in Regnardi comoedia: „Le bon est qu'en courant il a perdu sa botte, Et que, marchant toujours, enfin il s'est trouvé, Une botte de moins quand il est arrivé."

13) Editi, σεσυλημένος μηδενὶ τῷ μεταξὺ τῆς γῆς καὶ τοῦ ποδός. Quod vix potest intelligi. In A facta fuit correctio quam recepi; hucque ducunt AF exhibentes μηδὲν ἤτω. Jacobsius recte quod latebat vitium odoratus fuit ad Imagg. p. 334.

14) F, μὴ φοβηθείς. Vulgo, δέξεται τὴν βάσιν ἡ κόνις, ὡς πόα. ACF πόαν, audaciuscule quidem, sed sophistico acumini convenientissime. Eamque varietatem amplexus est Jacobsius Philostrateis usus l. l. Vide quae monui ad Aristaen. p. 360. Sequentia καὶ τὸ ἴχνος προσκυνήσομεν πάντες absunt in CF. Amator Nebridis virginis ap. Alciphr. 3, 67, Διψοφαπανσίλυπος (imo διψαναπαυ-

σίλυπος, uti vocatur in Codice 1696) ait προσφύντα βούλεσθαι τὰ τοῖν ποδοῖν ἴχνη καταφιλεῖν. Qua in epistola verba tentabo non sana: καταλεύσατέ με πάντες εἰς ταυτὸν συνελθόντες πρὶν ἢ βριθῆναι τοῖς πόθοις. Est βριθῆναι correctio non bona Wolfii ac Ruhnkenii non bene in ordinem recepta a Wagnero. Fuit olim πρινὴ ῥιθῆναι, teste eodem, qui et conjecturam τριχθῆναι cujusdam retulit male scriptam, ut opinor, pro τρυχθῆναι. Invenerat in codice Ruhnkenius, quod et inveni, πρινὴ κριθῆναι. Scribendum esse videtur πρινὴ ἐκπρινηθῆναι. Ipse Alciphron 3, 33: κἀμὲ κνίζεις, ἄχρι τοῦ καὶ αὐτὴν ἐκπρινῆσαι τὴν καρδίαν. Quam metaphoram illustravi ad Nicet. Eug. p. 233. Non abludit Antipater Anth. Pal. 9, 77: Πριομένα κάλλει Γανυμήδεος εἶπέ ποθ' Ἥρα.

15) ὦ καινὰ ἄνθη] „quae nempe sub pedibus tam delicatis terra quasi gestiente succrescerent. Simile et illud Persii Sat. II [38]: *quicquid calcaverit hic, rosa fiat;* et Claudiani in Laude Serenae [Carm. 29, 89]: „*quocumque per herbam Reptares, fluxere rosae.* Inter Graecos gemina habet Theocritus Id. VIII, 41: Παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοὶ... Ἔνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται. Sic Athenaeus lib. IV [c. 37] poetam Gallum de rege liberali cecinisse ait, ὅτι τὰ ἴχνη τῆς γῆς ἐφ' ἧς ἁρματηλατεῖ χρυσὸν καὶ εὐεργεσίας ἀνθρώποις φέρει." OLEARIVS, qui ex Casaubono ad Persium profecit. Epistolae finis valde laborat. Editi ante Olearium, ὦ γῆς φυτὰ, ὦ φίλημα ἐῤῥωμένον· quod quia Oleario „a re praesenti videbatur paulo alienum magis", ab ipso mutatum est in ὦ φ. ἐρώμενον. A, ὦ γῆς φιλήματα ἐρηρεισμένα. CF, ὦ γῆς φυτεύματα ὦ φιλήματα ἐρηρεισμένα. Ex A scripto γῇ contextum concinnavi. Idem orationis color Epistola extrema 26.

Epistola 23.

1) Αἱρεῖ, pro vulgato αἴρει quod non mutant codices, conjectura est Wyttenbachii ad Sel. p. 375, quam veram esse olim judicavi ad Aristaen. p. 402, et in quam incidit Iahnius Symb. p. 144. Alciphron 2, 4, 59, firmabit usum verbi αἱρεῖν: εἴ γε ἄρα πόθος αἱρεῖ σέ τις... τῆς γε Αἰγύπτου, χρήματος μεγάλου, καὶ τῶν αὐτόθι πυραμίδων,

καὶ τῶν περιηχούντων ἀγαλμάτων καὶ τοῦ περιβοήτου λαβυρίνθου, καὶ τῶν ἄλλων ὅσα ἀπὸ χρόνου ἢ τέχνης παρ' αὐτοῖς τίμια. Ibi quae placet in *περιβοήτου* praepositio, displicet in *περιηχούντων*, ac, quum absit a codicibus 2832, 3054, delenda esse omnino videtur. Male additam fuisse puto ab homine qui loci emphasin augere malo consilio voluit. Habent etiam codices *ὑπὸ χρόνου*, quod etiam malim. Aristophanes Nub. 852: *ὑπὸ πλήθους τῶν ἐτῶν.*

2) „Isis Pharia in antiquis monimentis lino induta conspicitur. Vide Menetreium De symbolica Dianae Ephesiae statua [in tomo VII Antiqq. Graec.]. Imo et statuae, in quibus multimammia Isis repraesentatur, parte inferiore ad pedes tunicam linteam ostendunt. Linum autem Aegyptios ad sacras vestes contexendas adhibuisse ex Plinio [H. N. 19, 2, 7] et aliis constat.“ OL. Ovidius A. A. 1, 77: „Neu fuge linigerae Memphitica templa juvencae.“ Ibi Heins. Claudianus IV Cons. Honorii 573: „Liniger imposito suspirat recte sacerdos.“ Ibi Barth. Cf. et Epist. 25. Amator iste Philostrateus, quem capit lineae vestis elegantia, similis est mulierculae, apud Theodorum Prodr. Rhod. 8, p. 350, quae, tacta Dosiclis tunica, subito incandescit: *Ἄλλη προσῆλθε, τοῦ χιτῶνος ἥψατο, Κἀκ τῆς ὑφῆς ἔλαβε δεύτερον βέλος.* Pro *ὑφῆς* velim legi *ἁφῆς*, quo ducit et versio latina.

3) *ὡς Ἥρας ὄμματα*] „quae *βοῶπις* passim dicitur Homero, ut oculis ejus assimilari possint pocula veterum, quae rotunda fere, humilia et patula fuerunt, unde et paterae dicta. Vide Buleuger. De conviviis c. 15, 17. Sic versa vice in Epist. seq. amicae oculos *ἐκπώματα* vocat. Conf. et Ep. 24.“ OL.

4) *ἄνθος*] „Malim *ἀμβροσία*, nisi audax nimium sit conjectura. Sane *ἄνθος* parum huic loco opportunum est.“ OL. — „Nec video cur non opportunum sit *ἄνθος*. Recte vinum odoratum confertur *ἄνθει*, et ab Atticis vocatur *ἀνθοσμίας*. Thomas Mag... Comicus Ran. p. 266 [1161].“ L. BOS Animadv. p. 44. De vino Anthosmia vide n. ad Phil. Her. p. 289.

5) *τῶν τριῶν δακτύλων αἱ συνθέσεις ἐφ' ὧν ὀχεῖται τὸ ποτήριον*] F, *θέσεις*. „Quando trium digitorum meminit quibus sustinebat poculum illa mulier, eo significare voluit

apte admodum et decore potuisse eam vinum infundere et poculum tradere. Sic enim solebant optimi pincernae. Apud Xenoph. 1, *Κ. Παιδ.* c. 3, 8, de Medorum regum pincernis hoc legimus: *οἱ δὲ τῶν βασιλέων τούτων οἰνοχόοι κομψῶς τε οἰνοχοοῦσι καὶ καθαρίως ἐγχέουσι, καὶ διδόασι τοῖς τρισὶ δακτύλοις ὀχοῦντες τὴν φιάλην, καὶ προσφέρουσιν, ὡς ἂν ἐνδοῖεν τὸ ἔκπωμα εὐληπτότατα τῷ μέλλοντι πίνειν.* Ubi nota bene *τρισὶ δακτύλοις ὀχεῖν τὴν φιάλην*, quemadmodum hic. Et videtur respexisse eum Xenophontis locum Philostratus. Sic apud Heliodorum [7, 27] Theagenes *κεράσάμενος εὔρυθμόν τέ τι καὶ ἄκροις τοῖς δακτύλοις ἐποχῶν τὴν φιάλην.*" BOS Anim. p. 45. Gregorius Naz. in enumeratione ministrorum vitae divitioris ac luxuriosae t. 2, p. 222: *κιρασταὶ δακτύλων ὑψώμασι, Κουρὰν γυναῖκες.* Adde Coray. ad Heliod. l. l.; Wyttenb. ad Sel. p. 376.

6) *φύλλων .... ἐκβολαί*] „Manifestum est intelligi per *φύλλα*, quod *virides alabastros* vocat Plinius H. N. XXI, 4, Ausonius *obeliscos* appellat Idyll. 4, *corymbos* Hieronymus." OL. Ausonii locus ex Idyllio tertio, non quarto, nihil facit ad rem; Hieronymi ubi lateat non quaeram. Intelligendi extimi foliolorum calycinorum apices.

7) Vulgo, *ὡς γνώμων ἐρηρεισμένον*. DEG, *ὡς γνώμη ἐρηρ.* Quod sine haesitatione admisi: „quasi consilio fixum." Sic Epist. 22: *τύχῃ τὸ δέον διδαχθεὶς, οὐ γνώμῃ ἑλόμενος.*

8) *θερμότερον τῷ ἄσθματι*] Haec admovet Jacobsius Paulo Sil. Epigr. 29, 6.

Epistola 24.

1) A, *ἐξ ὑέλης*, et supra correctum *ὑάλου*. ACF sine *καί*. A, *ἀργυρᾶ ποιοῦσιν αὐτὰ καὶ χρυσᾶ.* F, *ἀργυρᾶ π. π. κ. χρυσᾶ.* G, *ἀργυρᾶ ταῦτα π. κ. χρυσᾶ.* Aristophanes Ach. 74: *Ἐξ ὑαλίνων ἐκπωμάτων καὶ χρυσίδων ἐπίνομεν Ἄκρατον οἶνον ἡδύν.*

2) *ὡς καὶ τούτοις τὸ βλέπειν ὑγρῶς παρὰ τῶν σῶν ὀμμάτων εἶναι*] CF sine *καί*. — Olearius, non intellecto loco, conjecit, etiam scripsit audacius *ἁμμάτων* pro *ὀμμάτων*, et longiore nota male defendit malum tentamen. Quem confutavit Bos Anim. p. 46, ac vertit: „et oculi tui quibus pocula contueris, faciunt ea mollia et mobilia aspectu." Tum

βλέπειν ὑγρῶς monstrat dici de oculorum mobili petulantia, adductis inter alia Anacreonteis istis verbis Od. 28: τὸ βλέμμα ... ὑγρὸν ὡς Κυθήρης. Ad quae et Peerlkamp. Olearii errorem reprehendit. Statim dicetur ὑγρότης de oculis.

3) Omissa sententia ἀλλὰ ... φιλημάτων in CFG.

4) τῶν ὑδάτων τοῖς ἑστηκόσι] Lucianus Dips. 1: εἴ που ἄρα ἐν κοίλοις συνεστηκὸς ὑετοῦ ὀλίγον λείψανον. Et alicubi in Philoctcta στατὸν ὕδωρ.'

5) ἐκπώματα] „Oculos intelligit, quod patet ex paulo post sequentibus, ubi, poculis vitreis positis, amicam sibi προπίνειν ὄμμασι jubet. Conf. et Epist. sequentem. Cur vero oculos ἐκπώματα vocet, patet ex observatis ad praec. Epist. n. 3.“ OL.

6) AFG, ὥστε ἐκεῖνα. Vulgo, ὥστ' ἐκ. G, τά τε ἄλλα διὰ τ. Et G male, πρόσπινε τοῖς ὄμμασι, pro edito πρόπινε, permutatione praepositionum solita. Theodosius Diac. 2, 206: Χειμῶνα γεννᾶν ἤρξατο πρὸς τῆς μάχης. Conjecit Jacobsius πρὸ, quod res narrata poscit, estque πρὸ in libro manuscripto. Et in Tzetzae Chiliadibus 5, 803, res poscit προσγραφαῖς. Aristides Orat. 29, p. 552: φημὶ χρῆναι Νικίαν ἄρχειν πρὸς οἷς ἂν προέλησθε νυνί. Puto reponendum προσέλ., duce Thucydide 7, 16: τὸν μὲν Νικίαν οὐ παρέλυσαν τῆς ἀρχῆς, ἀλλ' αὐτῷ ... τῶν αὐτοῦ ἐκεῖ δύο προσείλοντο. Huc enim respexit Aristides. — In verbis πρόπινε τοῖς ὄμμασι displicuit ὄμμασι critico insigni, qui conjecit φιλήμασιν. Equidem opinor nihil esse omnino tentandum. Plus est in τοῖς ὄμμασι προπίνειν sophisticae elegantiae; nec debet jam auctor id dicere quod mox dicet: πλήρου φιλημάτων τὸ ἔκπωμα.

7) οἰνοχόον] „Ganymedem, qui oculis nempe ei magis quam poculis propinaret.“ OL.

8) οἶνον μὴ παραπόλλυε, μόνου δὲ ἐμβαλοῦσα ὕδατος] F sine μή. Editi ante Ol., παραπόλυε. F, μόνον. Praetuli μόνου ob similes locos. Ep. 37: μόνοις ῥόδοις ὁπλίζεσθαι. Ep. 39: μόνων ἴδιον τῶν δεξαμένων. Ep. 51: ὀμμάτων ἀφ' ὧν μόνων Ep. 62: μόνων ἡδέως τῶν σῶν μαστῶν ἅπτομαι. Ibi quidem μόνον exhibet D, sed poste-

riori vocali puncta sunt superposita. — Vulgo, ἐμβάλλουσα. ACF, ἐμβαλοῦσα. E, ἐμβάλουσα. Vide ad Ep. 21, n. 7.

9) G, Vaticanus c, οὕτως δίδου, et in A fuit οὕτως superscriptum ab altera manu nec recente. Adverbium tamen non recepi, quum sequatur, οὐδεὶς ἀνέραστος οὕτως ὡς, et fere displicet bis repetitum οὕτως. ACFG, alii apud Kayserum ad V. S. p. 265, exhibent quidem, οὐδεὶς ἀνέραστος ὡς· sed formula οὕτως ὡς saepius reperitur apud Philostratum; idcirco vulgatum ἀνέρ. οὕτως ὡς occupata sede movere nolui. Sic Ep. 38: φύσεως οὕτως ἔχεις ὡς ἐκεῖνα. Ep. 12: σὺ πονηρὸς οὕτως ὡς... κἀγὼ δυστυχὴς οὕτως ὡς... Ep. 62: τίς γὰρ οὕτω τυφλὸς ὡς. Sic et Ep. 45, 58, 64, 68, 69. Himerius Orat. 23, p. 782: ἡμιλλώμεθα μὲν πρὸς ἀλλήλους οἱ δυστυχεῖς ἐγώ τε καὶ σὴ μήτηρ (melius in codice καὶ ἡ σὴ μ.) περὶ τοῦ σοῦ πόθου· σὺ δὲ τὴν ἅμιλλαν ἔλυες, ἑκατέρῳ προσιὼν οὕτως ὡς ἀμφοτέρους εὐτυχεῖς νομίζειν τὰ νικητήρια. Conjecit editor in nota non dilucide scripta εὐτυχεῖν τὰ νικητήρια, et de κομίζειν videtur etiam cogitavisse. Bene εὐτυχεῖν scribetur, quod et esse puto in codice, sed servandum simul νομίζειν, scilicet, ὡς ἀμφοτέρους νομίζειν εὐτυχεῖν τὰ νικητήρια. Eumathius 4, p. 109: τοῖν γέ ποδοῖν οὕτως εὐφυῶς εἶχε καὶ τεχνικῶς, ὡς εἴποις ἰδὼν κινεῖσθαι τὸν ἄνθρωπον. Codex 2897, οὕτως ὡς εὐφυῶς. Posset quidem dici in ὡς εὐφυῶς inesse notam epitasin ut in ὡς ἀληθῶς, ὡς ἑτέρως· sed valde displicet tam insuavis cacophonia. Dio Chrys. Or. 59, p. 304: ἀλλὰ γὰρ ἴσως χαλεπὸν εὑρεῖν οὕτω μεγαλόφρονα καὶ φιλότιμον, ὁτιοῦν, ὃς ἀνὴρ πέφυκε. Codex 2958, ὡς optime. Praeterea legendum, οὕτω μεγαλόφρον κ. φιλότιμον ὁτιοῦν, ὡς ἀν. π.

10) τὰς τῆς Ἀφροδίτης ἀμπέλους] accessit τῆς ex ACF. Dio Chrys. Orat. 20, p. 494: τοὺς λάρους τε καὶ ἄλλα ὄρνεα ὁρᾶν. Reiskius bene conjecit καὶ τἄλλα. Est καὶ τὰ ἄ. in Cod. 2958. Rursus Dio Orat. 13, p. 424: ταῦτα καὶ τοιαῦτα. Codex idem τ. κ. τὰ τ. Aelianus Tact. c. 1, pag. 12: ὁ Πλάτων ἐν τοῖς Νόμοις φησί· τὸν γὰρ Κρητῶν νομοθέτην τοὺς νόμους τεθεῖσθαι, ὥσπερ εἰς πόλεμον αἰεὶ τῶν ἀνθρώπων παρεσκευασμένων. Codex 2540: τὸν γ. τῶν Κρ. Quod non displicet; sed, qui respicitur,

Plato Legg. 1, p. 3 habet τὸν Κρητῶν νομοϑ. Arsenius Viol. p. 57 et Apostolius 3, 55: ἀνὴρ φεύγων οὐ μένει λύρας κτύπον. Scribam ἀν. ὁ φ., quo restituto articulo integer erit senarius. Arsenius iterum eodem morbo sanetur, p. 63: ἀνὴρ χρηστὸς χρηστὸν αἰδεῖσϑαι φιλεῖ· Εὐριπίδους (imo Εὐριπίδου) ἡ γνώμη. Euripideus trimeter poscit ἀνὴρ ο χρηστός. Planudes Metam. Ovid. 6, 681, sic a me fuit editus: ἐξ ὧν μιᾷ, σοί, Πρόκρις, συζύγῳ Αἰολίδης Κέφαλος εὐδαίμων ἐγένετο. Qui recitat illa verba Leopardus Emend. 7, 23, habet: ἐξ... προκρὶ, συζύγῳ ὁ Αἰολ.... Inde sumam libens articulum qui mihi forsan raptim scribenti excidit. Et, quae est circa ista minima calami properantis inconstantia, idem ibidem recitat ὁρᾷ Αἰολίδην...., quum ipse exhibeam melius 7, 672: ὁρᾷ τὸν Αἰολ. Himerio pariter omissos pluribus locis articulos restituam: Orat. 16, 5: σὺ καὶ Ῥωμύλου πόλιν μόνη παρῆλϑες· Codex, σὺ κ. τὴν Ρ. Orat. 20, 6: καὶ τῶν γεννηϑέντων τροφαί· Codex, καὶ αἱ τῶν. Orat. 23, 4: ὅσον μὲν ἴσασιν οἱ πεπειραμένοι, ἤλπιζον δὲ ἀκούοντες· Codex, οἱ ἀκ. Orat. 23, 22: ταύτας μὲν οὖν δέδεξο τὰς χοὰς ἅς σοι παρὰ ποταμῷ σπένδω τῷ μέλανι· Codex, π. τῷ ποτ. Sed sequentibus simul subveniendum est:... τῷ μέλανι, ὃς εἰ μὲν ἄλλοτέ ποτε τῷ ῥεῖϑρῳ τὴν ἐπωνυμίαν ἐπεσφραγίσατο, εἰδεῖεν ἂν οἱ πεπειραμένοι, νῦν δὲ ἐμοὶ σκυϑρωπὸς οὕτως καὶ μέλας ἐγένετο.... Pro οὕτως Wernsdorfius conjecit aptissime ὄντως, et sic scriptum vidi in codice. Et rursus articuli reddantur sophistae isti, qui, quum nihil fere habeat practer verba ac voces, particulis vel minimis aegre carebit. Himerius igitur sic editus fuit Orat. 6, 5, ubi de Gorgia: πρεσβεύσας ἐκ Σικελίας Ἀϑήναζε λόγῳ ταύτας ἐξέπληξε· codex quem vidi, τῷ λόγῳ. Idem Or. 12, 5: ἐπιχώριον διέλϑωμεν διήγημα· et hic codex, τὸ διήγημα. Iterum Or. 4, 3: τὴν πρόσϑεν σιγὴν ἀτιμάσαντας καὶ τὰς ἐν σκότῳ λόγων καϑείρξεις· codex, τὰς ἐν σκότει τῶν λόγων καϑ. Et erit etiam σκότει recipiendum, cum terminatio τῳ nata sit ex articulo τῶν. Dicitur esse neutrum τὸ σκότος masculino τοῦ σκότου minus atticum; sed codices potius sequendi quam dubii grammaticorum canones. In Theophylacti Simoc. Epist. 51, ἐν σκότῳ quod recepi legitur

et in libro regio quem post editionem cognovi serius, et in Palatino cujus varietatem Kayseri humanitati summae debeo. Vide ibi notam meam, collato Krabing. ad Synes. De provid. p. 138.

Epistola 25.

1) E et editi, τῇ αὐτῇ. CFG, γυναικὶ καπηλίδι. A sine lemmate.

2) „Μὲν in vulgatis omissum Jo. Meursius in sua editione restituerat, habentque Vaticani omnes.“ OL. Abest quidem μὲν a Morelliana, quam unam ferme inspiciebat Olearius; adest in Aldina et Genevensi. Voculam occasione allectus, restituam Choricio p. 53: λέγεται γὰρ νέος γῆμας. Codex 2967, λ. γ. ν. μὲν γ.: Callistrato Stat. 10: ἀλλ' εἰς ἀνθρώπινα σώματα κατάγεσθαι τὸ θεῖον δώσομεν... οὐ πιστεύσομεν δὲ... Codex 1038: ἀλλ' εἰς μὲν ἀνθρ. σώμ. Et est μὲν, sed sine σώματα in cod. Vatic. 87 cujus a se excerptas variantes mecum communicavit Bassus vir doct. Sed jam nunc video et μὲν olim editum fuisse. E contrario μὲν tollendum e Tetrastichis Theodori Prodromi p. 55: Ἐν δ' ἱερεὺς μὲν ἔγεντο, πατρὸς πάϊς ἐσθλὸς ἀπ' ἐσθλοῦ. Non habet μὲν hic locum. Codex 2831, Ἐν δ' ἱερεὺς ἀπέγεντο, ut sit pro ἀπέβη, recte; forsan etiam pro μὲν ἔγεντο legendum μετέγεντο, quod verbum habet Theodorus p. 58: Ναυῇ παῖς μετέγεντο μέγα κρατέων ἐνὶ δήμῳ.

3) F, διαυγέστερα ἐκ τῶν ἐκπωμάτων. Praepositio inde orta videtur quod oculi librarii ab adjectivo statim ad nomen ἐκπωμάτων aberraverunt. Et locum importune occupat in Fabula Asini et Lupi: Ὅπως ἐκβάλῃς ἄκανθαν ἐκ τοῦ ποδός μου. Circumscepsit quidem illam Corayus p. 390; sed prorsus exterminare debuit. Melioris syllabae sedem tenet in versibus Gregorii Naz. t. 2, p. 159: Τὸ γῆρας ἦλθεν· ἔξοδον κῆρυξ βοᾷ· Πᾶς ἐκτρεπίζου· πλησίον γὰρ ἡ κρίσις. Legendum πᾶς εὐτρεπίζου, quod reperi in codice. Ceterum opinor ἐκτρεπίζου esse tantum typorum mendum in Morelliana quae una mihi est ad manum. Libanius t. 4, p. 1051, de sole verno, praepositionem recuperet: οὔπω δ' εἰς ἀμετρίαν τῆς θερμότητος εἰσβαίνων, ὃ τοῦ θέρους

πέφυκε ποιεῖν. Placet varietas codicis 953, *ἐκβαίνων*. Recuperet et Procopius Gazaeus in Yriartae Catalogo p. 265: *ποτὲ δέ μοι καὶ δι' ὅλης ἐφάνης τῆς ἡμέρας, ἥλιε, ἐκφιλοχωρῶν ἐκεῖσε.* Codex 1182, *συμφιλοχωρῶν*, nec id bene: legendum *ἐμφιλοχωρῶν*. Sed ad talia non longius excurrendum.

4) *τὸ λινοῦν τ. χιτώνιον ἀντιλάμπει*] Memoratur linea tunica et Ep. 23. Verbum *ἀντιλάμπειν* ex hoc loco et aliis affert Abresch. Diluc. pp. 291, 833. Procopius Gazaeus l. l.: *σὺ δὲ ἥλιε καὶ σελήνη, καὶ ἀστέρες ὑμεῖς, ποῦ ποτε φαίνετε; ποῦ αὐγάζετε; . . . ποῖος ὑμᾶς ἕτερος οἶκος ἐκδέχεται καὶ ὑποδέχεται; τίνι ἐναβρύνεσθε νῦν; τίνι ἀντιλάμπετε;* Codex, *φαίνεσθε*, male. Idem, *οἶκος ἀρτίως ἐκδέχεται ἢ ἀποδέχεται*. Puto *καὶ ὑποδ.* et *ἢ ἀποδ.* esse tantum variantes verbi *ἐκδέχεται*, et ideo a contextu in notas rejici debere. Et codex caret verbis *τ. ἐναβρ. ν.* — Mox ACG, *τῷ ῥόδων αἵματι* sine *τῶν*. et F *τῷ ῥόδω αἵμ.*

5) Vulgo, *καί μοι δοκεῖς τὸ ὕδωρ φέρειν*. A, *καί μοι δοκεῖ καὶ τὸ ὕδ. φέρειν*, et superscriptum ab altera manu *φέρεσθαι*. C, *καί μοι δοκεῖς καὶ τ. ὕδ. φ.* E, *δοκῇς*. G, *δοκεῖ*.

6) *ἱστᾷς*] „facis ut, formam stupentes, festinationem sistant.“ OL.

7) *μὴ φθεγξαμένη*] „Editi omiserunt negantem particulam *μή*, quam ex Vaticanis *b* et *e* revocavi. Elegantior enim inde sensus et sophistae acumine magis dignus, formae praestantiae illam tribuentis *πειθώ*, quae alias oris est facundiae.“ OL. E sine *μή*.

8) Forsan, *ἐγὼ πρῶτον ἐπειδὰν ἴδω σε*. Ni sit *πρῶτος* eo positum modo quo ipsi vernacule diceremus: „moi tout le premier, quand je te vois.“

9) „*καὶ τὸ ἔκπωμα . . .* Haec usque ad finem in edit. Morelli et Cujacii deerant [et in Aldina]. Ex man. vero in quod inciderat, supplevit Jo. Meursius: eadem reperta in tribus Vaticanis.“ OL. Desunt in E. Adsunt in ACFG. Sed ACFG carent edita bis copula *καὶ*, et ante *τὸ ἔκπωμα* et ante *τὸ μέν*, quam posteriorem et ipse omisi. CF, *κατέχειν*. CG, *προσάγων*. F, *τὸ μὲν οὖν προσάγων*. Dixit

σοῦ πίνων satis audacter, ex formulis vulgaribus πίνειν οἶνον, πίνειν ὕδατος.

Epistola 26.

1) F, τῷ αὐτῷ.

2[a]) Οὐδὲ ὁ τοῦ Μενάνδρου Πολέμων ... περιέκειρεν]. C, οὐδ' ὁ. F, οὐδ τοῦ. In Fabula Menandri inscripta Περικειρομένη Polemon miles ferocior ac percitus zelotypia puellae detondebat capillos. Vide omnino Meinek. ad Men., Tupium Emend. t. 2, p. 446, Jacobsium ad Agath. Epigr. 14, Huschk. Anal. p. 178. Et rursus Philostratus, τίς σε, ὦ καλή, περιέκειρεν; Epistola 64. in qua sunt similia plura, ad quam Olearius ea notavit quae magis huc faciant quam illuc. Videtur esse in verbo περιέκειρεν allusum ad Menandreae fabulae nomen. Lucianus Dial. Mer. 8: εἴ τις δέ, ὦ Χρυσί, μήτε ζηλοτυπεῖ, μήτε ὀργίζεται, μήτε ἐῤῥάπισέ ποτε ἢ περιέκειρεν ἢ τὰ ἱμάτια περιέσχισεν, ἔτι ἐραστὴς ἐκεῖνός ἐστιν; Codex 2956, οὐκέτι ἐρ. ἐκ. ἐστίν. Quod malim. ACF sine μέν. A, ἐρωμένου. ACEF, αὐτὴν ἀποκείρας ἠνέσχετο. „Meursius quidem [αὐτὴν] ἀποκείρειν edidit; sed magis probo ἀποκείρας. Nempe ubi eam totondisset, ipse postea poenitentia ductus, id aegerrime tulit.“ OL. Consueta est syntaxis verbi ἀνέχομαι cum participio.

2[b]) φόνῳ] CF, φθόνῳ. Quam permutationem nominum forma similium attigi ad Herod. Epim. p. 144, coll. Anecd. Gr. t. 1, p. 443. Etsi sit de capillis φόνῳ dictum audacius, est omnino servandum, et sophista dignum, qui statim exclamabit, ὦ ἀνδροφόνε τῆς κεφαλῆς. Aptissime φόνον τριχῶν admovit Pricaeus ad Apulei similia Met. 3, p. 53: „capillos ejus, qui jam caede cultrorum desecti humi jacebant, clanculo praecepit auferre.“ Pricaeus ibi latina parilia protulit et ad 5, p. 90. — Mox μαχαίρας esse in Meursiana, pro vulgato μαχαιρῶν, monuit Olearius. Exstat μαχαίραις λεπταῖς eadem notione Epist. 61.

3) πεπολέμηκας] E, πεπολέμικας, ut et supra κατετόλμισεν, male permutatis η et ι, quod saepius evenit. Planudes Metris Boethii 3, 9, 8: Νῷ κόσμον φορέων καὶ ὁμοίῃ εἰκόνι μορφῶν, Καὶ μὲν ἀνώγων ἄρτιον ἄρτια καὶ μέρη αὐχεῖν. Invenit editor καὶ μὴν, quod mutavit in καὶ μέν,

mutandum rursus in καί μιν, quae scriptura est codicis 2094. Planudes iterum 4, 3: Νῆα Νηριτίου ταγοῦ Πρόσθ' ἀλωομένην ἀλλ Νῆσον Εὖρος ἐφόρμησεν. Nec sensui nec metro apta forma ἐφόρμησεν. Melior ἐφώρμισεν exstat in eodem codice, ubi et Νηρικίου.

4) Εὐφόρβους] „Vide de ejus coma Hom. Il. P, 51. Adde et Philostr. Her. in Euphorbo [p. 725]." OL. Adde et Krabinger. ad Synes. Calvit. p. 97.

5) Μενελάους] Dio Chrys. ap. Synesium Calvit. § 3: Μενέλεων ξανθὸν ἐπονομάζων ἀπὸ τῆς κόμης· „quem ξανθὸν a coma passim nominat Homerus." OL.

6) CF, inverso ordine, κομῶντας εἰσάγοντες. E, εἰσάγεσθαι. Et sic „Meursius male," notante Oleario. ACF sine τῶν. E, στρατόπαιδον. Passim mendis scatet quae parit vocalium pronunciatio similis dissimilium. Exhibet supra κλέει pro κλαίει, ἐφήσατο, εἶδα. Talia deinceps non memorabo, ni fuerit per ea ad utilius quid via. ACF, ποταμός. Bene habet εἴ τις ποταμῶν, ut οὐδεὶς ἀνθρώπων. Synesius De regno p. 3, 1: καὶ διὰ τόπον οὐδείς πω λόγος αἰσχίων οὐδὲ κυδίων ἐγένετο. Codex 1038 habet dittographiam λόγος λόγων. Dio Chrys. Orat. 10, p. 299: ὅταν... πολλαὶ γαστέρες ἀνθρώπων τινὶ προσγένωνται. Codex 3010, ἀνθρώπῳ τινί. Athenagoras Legat. p. 281, 3: οὐδεὶς ἀδικῶν χριστιανὸς ἐλήλεγκται. Codex Maz., χριστιανόν. Forsan χριστιανῶν. Vid. mea notula ad Medeam 249; Krabing. ad Synes. Aegypt. p. 146.

7) κομᾷ] „Tales fluvii in omnibus apparent antiquis monimentis." OL.

8) ὡς γὰρ χρυσὸς ἀνάθημα καὶ ἄργυρος, οὕτω καὶ τρίχες] C, οὕτως. „Comam diis passim oblatam a veteribus donarium observatum nobis ad Philostrati Heroica in Achille [p. 741], qui Sperchio comam voverat, ut alii aliis diis τρίχας." OL. Admovit Jacobsius Philostratea ad Palladam Ep. 1: Ἀντὶ βοὸς χρυσέου τ' ἀναθήματος Ἴσιδι τούσδε Θήκατο τοὺς λιπαροὺς Παμφίλιον πλοκάμους.... In sequentibus non est variationis parum. Ald. Gen. Mor. τρίχες κομῶσαι. οἱ μὲν βαρβάροι ὅπλοις, οἱ Ἕλληνες κράνεσιν, οἱ ὀφθαλμοὶ βλεφάροις.... Edidit Olearius: τρίχες. Κομῶσιν οἱ μὲν βάρβ. πίλοις, οἱ δὲ Ἑλλ.... οἱ δὲ ὀφθ.

In quibus est κομῶσιν ejus conjectura, et πίλοις e codice receptum. Sed eum audire est operae pretium. „Manifestissime κομῶσιν scribendum et ad sequentia referendum. Nec τρίχας κομώσας dici posse puto, nisi absurde. Praeterea τρίχες ὅπλοις non aeque commode quam πίλοις κομᾶν finguntur, quod posterius ex Vatic. *b* revocavi. Nempe πῖλοι pilei plerisque barbarorum in usu; Parthis qui pileati dicuntur Martiali l. X, Epigr. 72; Scythis honoratioribus, ut est apud Lucian. in Scytha [§ 1]; Garamantis ap. eundem in Dipsade [§ 7]. Taceo Phrygas de quibus res nota in vulgus, et alios. Πίλοις autem κομᾶν hic barbaros ait, ut paulo post quoque Mercurium κομᾶν τῷ κροτάφῳ καὶ τοῖς σφύροις dicit, ad talaria ejus respiciens.“ OL. Quibus ex postremis verbis patet posse dici barbaros ὅπλοις κομᾶν, quod inest verbo illi et superbiendi significatio. Recepi tamen et ipse πίλοις, servato τρίχες κομῶσαι, et adscito verbo κεκόσμηνται, quod in A supra nomen πίλοις a manu correctoris eaque bona scriptum fuit. Οἱ μὲν γὰρ inveni in Meursiana, οἱ μὲν γὰρ β. πίλοις in ACF. Sunt conjunctiones δὲ in eisdem libris. E solus habet οἱ μὲν β. ὅπλοις.

9) A, ἡ ναῦς. CF, ἡ δὲ ναῦς. F, ἡ δὲ νηῦς. AC, οἱ ποταμοὶ quod praetuli vulgato οἱ δὲ π., quum sequatur αἱ πόλεις sine conjunctione. Inde fit symmetriae nonnihil. In verbis φοβερώτερος δὲ καὶ λέων ὁ λάσιος accessit δὲ ex ACF, hoc male omittente articulum, qui et πεποιθὼς pro vulgato πεπιστευκὼς dedere. Clemens Alex. Paed. 3, 3, 24: λέοντες μὲν. οὖν αὐχοῦσι τὸ λάσιον αὐτῶν. Lucianus Cyn. 14, locum mihi monstrante Bastio: τὸν πώγωνα κόσμον ἀνδρὸς ἐνόμιζον, ὥσπερ καὶ ἵππων χαίτην καὶ λεόντων γένεια. Quem vide et § 18.

10) ἀλεκτρυὼν μ. ὁ τὰ κάλλαια ἐγηγερκὼς] F, ὁ τὲ κάλαια. C, κάλαια. E et Meurs. κάλλεα. A e correctione, κράνη. Vide Tupium Emend. 4, p. 116. Clemens Alex. Paedag. 3, 3, 18: τοὺς ἀλεκτρυόνας τοὺς ὑπερμαχοῦντας τῶν ὀρνίθων καθάπερ κόρυσι τοῖς κάλλεσιν ἐκαλλώπισεν (ὁ Θεός). Potuit ipse Clemens scribere κάλλεσι, sed debuit scribere καλλαίοις. A plurali nomine κάλλαια facilis fuit pronunciandi lapsus in κάλλεα, hinc in malam correctionem

κάλλη, unde *κάλλεσιν*. Quae sunt ejus vocabuli variationes inde sunt ortae.

11) Ald. Gen. Mor., *τιμῶσι δὲ οἱ σοφοὶ τῶν ἀστέρων τοὺς κόμητας καὶ τῶν ἱερέων τοὺς ἀνέτους ταῖς κόμαις.* Sic et Ol. cum bono accentu, *κομήτας*. A, *τιμῶσι καὶ σοφοὶ . . . κομήτας . . . ἀνέτους τὰς κόμας·* et in margine, *γρ. τοὺς εὐκόμους*. F, *τ. καὶ . . . κόμητας . . . ἱερέων τὰς κόμας ἀνέτους*. Vatic. *b*, *ἱερέων τὰς κόμας ἀνέτους*. C, *τοὺς ταῖς κόμαις ἀν.* Meursius, *ἄλλους ἄλλως*. F, *ἄλλων ἄλλος*.

12) *Ποσειδ. ὡς κυανοχαίτην*] „Frequens hoc Neptuni epitheton apud Orpheum, Homerum, Hesiodum, etc. Adde Phurnutum De nat. deor. c. 22.“ OL.

13) *Ἀπόλλωνα ὡς ἀκερσεκόμην*] Ald. G. Mor. Ol. *Ἀπόλλω*. Sed Meurs. ACEF, *Ἀπόλλωνα*. Et est *Ἀπόλλωνα* sine varietate Epist. 44. F, *ἀκειρεκόμην*. — „Sic Orpheus et Homerus; Pindarus, *ἀκειροκόμην*. Sic et Phurnutus *ἀκειρεκόμαν* l. c. cap. 32. Quam lectionem hic exhibet cod. Vatic. *b*. Propertius in III. [13, 52] *intonsum: Dum petit intonsi Pythia regna dei.*“ OL.

14) *Ἶσιν ὡς λυσίκομον*] Apuleius Met. 11, p. 240 Isidem describens: „crines uberrimi prolixique, et sensim intorti, per divina colla passive dispersi, molliter diffluebant.“ Mox A, *Διόνυσον μετά.*

15) *οὐδὲ πενθοῦσα*] „Cum Adonidem acerbissime lugeret; eo enim respici putem: tonsam autem comam in graviore luctu fuisse triviale est.“ OL.

16) *Ἤκουσα*] „Haec usque ad finem deerant in vulgatis. Ex man. codice primus Meursius vulgavit. Eadem exhibebant Vaticani *a* et *b*.“ OL. Sunt et in ACF, desunt in E. Post *ἀπεκείρατο* est additum *ἔῤῥωσο* in Ald. Gen. Mor., ut in epistolae fine. Ac statim A sine *γε*.

17) *κόμας ἡλίου*] „Sic auricomum solem ex Latinis Val. Flaccus l. IV, v. 92 dicit; ignicomum Avienus Perieg. v. 1081.“ OL. Imo flammicomum v. 1089, et ignicomum v. 801. Himerius Orat. 21, 8: *τιμῶμεν δὲ αὐτόν (τὸν Ἀπόλλωνα) νῦν μὲν ὡς ἥλιον, ὅταν ἐξ ὠκεανοῦ λουσάμενος ὑπὲρ γῆς ἱππεύῃ πυρσῷ κατάκομος λάμποντι· νῦν δὲ ὡς εὐχαίτην Διόνυσον, ὅταν κοιμήσας τὴν φλόγα κο-*

ροῖς ἐναθύρῃ καὶ μέλεσι. Conjecit Reiskius κοιμίσας quod in codice esse vidi.

18) τὴν κόμην σείει] „Manifestum alludi ad locum Homeri Il. A, v. 528 sq.: Ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων, Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεῤῥώσαντο ἄνακτος Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον. Quae expressit Virgilius Aen. x, v. 115 ... et Ovidius Met. I, v. 179 ..." OL.

19) κἂν ἐπινεύσῃ, οὐ ψεύδεται] Callimachus Pall. 135: κορυφὰ Διὸς οὐκ ἐπινεύει Ψεύδεα.

20) Accessit καὶ ante articulum τῷ ex ACF. Quam copulam restituam Dioni Chrys. Orat. 52, p. 270, idque iterum; nam quum emendationem fecissem ad Psellum p. 271, ejusque omissa fuerit indicatio in pinace, effugit oculos viri doctissimi cujus praecipue intererat illam cognoscere. Dio igitur sic fuit editus: οἱ λόγοι ... οὐ μόνον εὐσχημονέστεροι, ἡρωϊ πρέποντες, ἀλλ' οὐκ Εὐρυβάτῃ ἢ Παταικίωνι, ἀλλ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ πιθανώτεροι. Codex 3009, εὐσχ. καὶ ἡρωϊ ... Et ita conjecerat legendum esse Reiskius. Jam de glossemate non erit cogitandum. Praeterea alterum καὶ abest in codice. Simul leviter prodero Himerio sic edito Orat. 7, 5: σὺ μὲν γὰρ Εὐρώπης ἀρχή, σὺ δὲ πέρας καθέστηκας. Liber scriptus melius, σὺ δὲ καὶ π. καθ. Procopius Gaz. Yriartae p. 264: τίς οὐκ ἂν ἑκὼν ἀποπνιγείην πρὶν ἐκλαλῆσαι τοῦτον. Codex 1182, τίς οὐκ ἂν καὶ ἑκὼν ἐμπνιγείη ... Et erit exemplum verbi ἐμπνίγειν quod adhuc in Thesauris sine testimonio prodit. Eustathius Epist. 45, p. 350, 5: περιεπτίσμεθα γὰρ κατὰ τοὺς παρὰ τῷ Κωμικῷ σφηκώδεις (Plut. 561. Cf. Acharn. 507), καί, ὡς ἐκεῖνος τοῦτο λέγει, διὰ δακτυλίου ἂν ἑλκυσθείημεν (Plut. 1037). Rescribas e codice, ὡς ἐκεῖνος καὶ τ.

21) ἀποκείρεται καὶ πόλις ὅτε ἁλίσκεται] CF, ἀποκ. ἡ πόλις. Nonnunquam καὶ et ἡ sic permutantur. Auctor de epistolico charactere p. 24: ἐλεγκτικὴ δέ (ἐπιστολή) ἐστι δι' ἧς ἐλέγχομέν τινα ἀρνούμενον πρᾶξίν τινα πραχθεῖσαν αὐτῷ καὶ λόγον λεχθέντα. Codex 1630, ἢ λόγ. melius. Maximus Tyr. Diss. 20, 2: οὐκοῦν ἄξει ... ἢ ἐπὶ πῦρ ... ἢ ἐπὶ πενίαν ... ἢ ἐπὶ δεσμὰ ... καὶ ἐπί τι ἄλλο. Post ἢ ἢ ἢ inconcinnum esse καὶ putavit Marklandus, et de

reponendo quarto ἢ cogitavit, quod opportune exhibet codex 1962. Himerius Orat. 23, 4: εἴθε μοι μὴ τὴν ἀρχὴν ἐγένου, παιδίον, καὶ γενόμενον μὴ τοσοῦτον καὶ τηλικοῦτον καὶ ψυχῇ καὶ σώματι καὶ ἀρεταῖς ἐξέλαμψας! Bonus liber, ἢ γενόμενον quod sine codice lector attentus rescripserit. — Sed redeo ad Philostratum. A, ὅταν ἀλίσκηται. — „Ἀποκείρεται, ut in omni scilicet luctu graviore." OL. Epigramma Inc. 84: Ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν. Ibi Jacobs. Euripides Herc. 870: ἀποκείρεται σὸν ἄνθος, πόλις, ὁ Διὸς ἔκγονος. Adde Wernsdorf. ad haec Himeriana Or. 23, 7: τίς ἀπέκειρε δαίμων τῆς ἐμῆς ἑστίας τὸν χρυσοῦν βόστρυχον; τίς τὸν πυρσὸν φεγγότατον τῆς ἐμῆς δόξης ἀπέσβεσε; ubi pro barbarismo reponendum e codice, φανότατον.

22) C, γῆς λειμῶν, si bene notavi. F, γ. λειμὼν ὅτε κομᾷ.

23) ποιητὴς μεγαλόφωνος πολλὰ... λέγει] A, λαλεῖ. Respicit Homerum Il. 17, 53, monente Jacobs. ad Imagg. p. 453. Cf. et Il. 13, 389. — Modo F, πεσὼν μέν.

24) εἴπω σοι τὸν ἐπιτάφιον τῆς κόμης] Sic AC; vulgo εἴπω σου. Sic in Aeschyli Prometheo 485, plurimi codices praebuerunt τὰ λοιπά μοι κλύουσα, merito receptam nunc lectionem pro τὰ λ. μου. Sed quatuor ante versibus sunt quae advertunt oculos. ΠΡ. οὐκ ἔχω σόφισμ' ὅτῳ Τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ. ΧΟΡ. Πέπονθας ἀεικὲς πῆμ', ἀποσφαλεὶς φρενῶν Πλανᾷ· κακὸς δ' ἰατρὸς ὥς τις εἰς νόσον Πεσὼν ἀθυμεῖς. Vitando anapaesto illegitimo vel synizesi quae caret exemplo, scribunt nunc critici πέπονθας αἰκὲς π., quibus nolim contradicere. Sed, correcto metro, superest sententia ipsa corrigenda. Omnino enim displicere debent membra asyndeta, ut malim memoratam a scholiasta altero lectionem, πέπονθας α. πῆμ' ἀποσφαλεὶς φρενῶν πλάνῃ· κακ... Malim etiam, servata codicum omnium scriptura ἀεικὲς, sed alia cum divisione: ΠΡ. οὐκ ἔχω..... ἀπαλλαγῶ. Πέπονθ' ἀεικὲς πῆμ'. ΧΟΡ. ἀποσφαλεὶς φρενῶν Πλανᾷ, κακ.... Possit etiam sic partito dialogo ablativus πλάνῃ servari.

25) F, κάλλος, cum dittographia ους. A dedit ὦ ante ἔρωτος. Est caput quasi arx corporis, inde dicitur in pulcro corpore κάλλους ἀκρόπολις.

Epistola 27.

1) Olearius, ἔρωτι καὶ μειρακίῳ. ACE, μειρακίῳ. F, τῷ αὐτῷ μειρακίῳ. Praecedit in A lemma, φιλοστράτου ἐπιστολαὶ ἐρωτικαί. Id exhibuit non correctum satis Aldus, φιλ. ἐπιστολαὶ Ἐρωτικαὶ Μειρ. Hinc Genev. φιλ. ἐπιστολαί. Ἔρωτι καὶ Μ. Mor. tantum ΕΡΩΤΙ ΚΑΙ Μ. Et sic Olearius. Originem absurdae scripturae deprehendisset facillime Olearius, si Aldinam consuluere non neglexisset.

2) Οἱ Λακεδαιμόνιοι φοινικοβ. ἐνεδύοντο θώρακας] CF et Vat. b, χιτῶνας. Potest χιτῶνας videri melius. Saltem habet auctorem Xenophontem Anab. 1, 2, 16, qui de militibus Lacedaemoniis in exercitu Cyri: εἶχον δὲ πάντες κράνη χαλκᾶ καὶ χιτῶνας φοινικοῦς. Ibi scholium a Gailio editum: χρῶνται γὰρ οἱ Ἕλληνες (non omnes, sed qui sub Clearcho Lacedaemonio militabant) χιτῶσι φοινικίοις πρὸς τοὺς πολέμους· τοῦτο μέν, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης, ὅτι τὸ τῆς χρόας ἀνδρικόν, τοῦτο δὲ ὅτι τὸ τοῦ χρώματος αἱματῶδες τοῦ αἵματος ῥεύσεως ἐθίζει καταφρονεῖν. Vide Udendorpium ad Thomae Mag. φοινικὶς, ἔνδυμα Λακωνικόν· Zeunium ad Xen. Ages. 2, 7; Heraldum Advers. 1, 8; et, monente Oleario, collecta Cragio De Rep. Lac. l. III. [T. 6], c. 6.

3) CF, ἐναντίους, quod praetuli edito πολεμίους. Mox editi, χροίας. AEF, χροῖας. Cf. Ep. 29.

4) ὑμᾶς . . . τοὺς καλούς] Sic Ep. 34: πρὸς τοὺς καλοὺς ὑμᾶς. Ep. 55: ταῖς καλαῖς ὑμῖν. Ep. 56: ὑμεῖς οἱ καλοί.

5) μόνοις ῥόδοις ὁπλίζεσθαι . . . πανοπλίαν] ACF, ῥόδοις μόνοις. Balzacius *Entretien* 5, c. 2, p. 84: „je pourrois ... traduire une douzaine de lettres de Philostrate, toutes pleines de bouquets de roses. Ce sophiste, qui fut le Crosilles de son siecle (j'entends le Crosilles secrétaire de Zéphire à Flore), se joue de vos roses en mille façons. Tantost il en forme des armes à la beauté, tantost il en taille des habillemens à l'Amour; quelquesfois il en fait sortir des feux, des rayons et des esclairs: ce qu'il fait avec une infinité de ridicules afféteries, que je ne sçaurois pardonner ni à l'antiquité ni à la Grèce, et qui ne laissent

pas d'estre ridicules, quoiqu'elles soient anciennes et Grecques.“ Elegantem scriptoris ingeniosissimi locum ac verissimum de Philostrati argutiis judicium legisse neminem, puto, poenituit. Obiter monebo de Crosillesio abbate, cujus dudum memoria evanuit, scripsisse Epistolas ad Ovidii imitationem deorum, ut videtur, ac dearum, in quibus una fuerit Zephyri ad Floram, easque valde ridiculas. „Le bon homme Malherbe ne se pouvoit empêcher d'en faire des railleries, et d'appeller leur auteur *le secrétaire des dieux:*“ verba sunt Marollii abbatis Memor. t. 1, p. 84, qui de Crosillesio multus est. Addam ad pleniorem Balzacii illustrationem locum ex Ogerii ad eumdem Marollium epistola Marollianae Heroidum Epistolarum interpretationi gallicae praefixa, quem reperi in Gujeti Bibliotheca Francica t. 16, p. 144: „tous les rieurs n'étoient pas de son côté, si ce n'est qu'on veuille dire que c'étoient ses envieux qui l'appelloient par moquerie *le secrétaire des dieux.*“

6) Editi ante Olearium: *ὑάκινθος μὲν οὖν λευκῷ μειρακίῳ, πρέπει δὲ Νάρκισος μέλανι· ῥόδον δὲ πᾶσιν· ὡς καὶ μειράκιον παλαιὸν, καὶ ἄνθος, καὶ φάρμακον καὶ μύρον.* Olearius edidit: *ὑάκ. μ. ο. λ. μ., πρ. δὲ Ν. μέλανι, ὡς καὶ μειράκιον τὸ πάλαι ἦν ἄνθος, ῥόδον δὲ πᾶσιν καὶ φάρμ. κ. μύρον.* Et in nota: „Vatic. *b* habebat *ὡς καὶ μειράκιον τὸ πάλαι ἦν ἄνθος*, quod bonae lectionis vestigium secuti, reliqua facile ex ingenio restituimus. Inde patuit enim haec verba immediate post *Νάρκισος μέλανι* sequi debere (Narcissus enim flos olim juvenis extitit), adeoque verba *ῥόδον δὲ πᾶσιν* suo loco esse movenda, quem postquam obtinuere, cum verbis *καὶ φάρμακον καὶ μύρον* commodum sensum fundunt.... nempe pharmacis et unguentis amores conciliabant. Ait igitur omnes formas decere rosas, eisque instar pharmaci et unguenti illectamentorum ad amorem loco esse, cum narcissi deceant solos fuscos, hyacinthi albos; persuasisseque adeo rosas Anchisi ut frueretur Veneris amplexibus, Marti ut solveret se gravi armatura Veneri quo obsequi posset, Adonidi ut ipse quoque veniret ad amantem.“ Heringa Observ. p. 66, cui videtur mutationem fecisse illam Olearius quod putaverit rosae non convenire *μειράκιον παλαιὸν,* monstrat et rosam fuisse olim

μειράκιον, Adonidem videlicet ex cujus sanguine ortum habuerit, teste citato Bione Id. 1, 64: *Ἄδωνις Αἷμα χέει, τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη. Αἷμα ῥόδον τίκτει:* unde et Epist. 29 rosas vocari *Ἀδώνιδος ὑπομνήματα:* denique posse etiam legi, *ὡς καὶ μειράκιον πάλαι ὄν.* A, *ὑάκ. μ. ο. καλῷ μειρ. πρ. καὶ νάρκ. μέλ. ῥόδ. δὲ π. ὡς μειρ. πάλαι καὶ ἄνθος κ. φ. κ. μ.* C, *ὑ. μ. ο. λ. μ. π. καὶ νάρκισσος μ. ῥ. δὲ π. ὡς μειρ. τὸ πάλαι ἦν καὶ ἄνθος κ. φ. κ. μ.* Et sic F, si meis schedulis fides. E, ut editi. Minimarum quas feci mutationum habet lector expositas origines.

7) *Ἀγχίστην ἀνέπεισε*] vulgo, *Ἀγχ. ἔπεισε.* Accessit praepositio ex ACF. Sic amissas praepositiones in compositis saepe alias animadverti. Lucianus D. Meretr. 11: *καὶ νῦν δὲ οὐ διαλέλοιπας ὀλολύζων.* Codex 2956: *κ. νῦν οὐ δ. ἀνολολύζων.* Eumathius Hysm. 6, p. 213: *Ὑσμίνη μοι φῶς ἀπεῤῥύης τῶν ὀφθαλμῶν.* Codex 2897: *ἐξαπεῤῥύης.*

8) *Ἄρην ἀπέλυσε*] Vulgo, *Ἄρη.* ACF, *ἄρην.* C, *ἀπόλλυσι.* F, *ἀπολλύσῃ.*

9) *Ἄδωνιν ἐλθεῖν ὑπέμνησε· ταῦτα ἦρος κόμαι*] Ald. Gen. Mor. *ὑπέμνησεν· αὗται ἦρ. κ.* Scripsit pro *αὗται* Olearius *ταῦτα*, nihilque de codicibus monuit, ut videatur id e conjectura fecisse. Inveni *ἀνέμνησε ταῦτα* in ACF; *αὗται* in E. — „*Ἐλθεῖν* ad Veneris scilicet amplexus. Hinc rosas in Epist. 29 Noster *Ἀδώνιδος ὑπομνήματα* vocat, quod nempe sive roseus Veneris color, sive rosae brevis aetas excitaret juvenem, et moneret ut frequentius ad ipsam exercendi amoris causa ventitaret." OL. Rosae Adonidem ut veniret monuerunt, quod ex Veneris sanguine ortae Veneris renovarent memoriam si forte minueretur. Sed loci Ep. 29 alius est sensus, quem intellexit recte Heringa modo laudatus.

10) *ταῦτα γῆς ἀστραπαί*] Morellius in margine: *γρ. ἀστεροπαί.* Achilles Tat. 2, 1, rosam laudans ea habet quae huc admoveantur: *ῥόδον... κάλλος ἀστράπτον, ἔρωτος πνέει, Ἀφροδίτην προξενεῖ.* — A, *ταῦτα Ἔρωτος λαμπάδες.* CF, *ταῦτ' Ἐρ. λαμπ.*

Epistola 28.

1) *Κἂν* pro saltem saepius adhibet Philostratus: Epp.

41, 42, 62, 64, 68, 69. Cujus meminit Meinekius formulam tractans ad Menandrea, εἴσελθε κἂν νῦν, p. 121. Rufinus Anth. 5, 92: ἔλθετε θᾶσσον, Σπεύσατε, κἂν ὑμεῖς πείσατε τὴν Ῥοδόπην. Ibi Jacobs. in Analectis. Incertus Anth. 5, 304: δοῦναι κἂν βραχύ. Ibi etiam Jacobs. in Anal. Libanius t. 4, p. 3: εἰ ἐβούλετο Ἀλέξανδρος κἂν κατὰ μικρὸν εἶναι δίκαιος. Georgius Acrop. Hist. p. 5 D: καὶ κἂν τὴν γυναῖκα μόνην δέξασθαι ἐκδυσωπῶν. Andreopulus Synt. p. 57: οὐκ ἂν ὑπέμενον κἂν ἀκοῇ τὸν λόγον ἀκοῦσαι. Adde eumdem p. 10; Joannem monachum in meis Anecdotis t. 4, p. 283, 1; Athanas. V. Anton. p. 12; Schol. Eurip. Hec. 388; Weber. ad Herodianum, qui κἂν sic non semel adhibuit, 4, 4, 15; Bernh. ad Dionys. p. 947.

2) κοιμηθῆναι ἐπ' αὐτῶν] Cui scripta est Epistola 31ª juvenis dicetur στρωμνῇ χρησάμενοις τοῖς ῥόδοις. Cf. Epist. 32. Notus ex Aeliano H. V. 9, 24, Smindyrides, qui, φύλλοις ῥόδων ἐπαναπεσὼν καὶ κοιμηθεὶς ἐπ' αὐτῶν, ἐξανέστη λέγων φλυκταίνας ἐκ τῆς εὐνῆς ἔχειν. Horatius 1, Od. 5: „Quis multa gracilis te puer in rosa Perfusus liquidis urget odoribus?“ Libanius t. 4, p. 1053 de rosis: μετὰ τούτων καὶ αἱ παρθένοι καθεύδουσι. Adde Lenz. in Matthiae Miscell. t. 1, p. 55.

3) E, καλόν. C, οἷον. G, στρωμνῆς μαλακώτερα.

4) Βαβυλώνιον κόκκον] „Vide observata ad Philostrati Senioris lib. 1 Imaginum in Συοθήραις [§ 28] n. 13.“ OL. Ibi mentio fit κόκκου Μηδικοῦ, quem ad locum consulas Jacobsium. Ceterum quae sit tinctura ignoratur. Mox DG, τὴν Τύρου πορφύραν. Poterit huc admoveri quae de mollitie colorum purpureorum monuit Amatius libello De restitutione purpurarum.

5) C, ὀπελθεῖν. Pro ἀφῇς, vir d. conjicit ἐφῇς, et vertit, „si sinas.“ Sed et ἀφῇς hac significatione manere potest. C, φῇς, imo φῇς, non male. Vulgo καὶ οἶδα ὅτι ἀκούσεται. Caret C vocula ὅτι, qua sublata oratio visa est vividior. — Placet nunc magis: καί, οἶδα ὅτι, ἀκούσεται.

6) C, ὦ μακάριοι. D, ὦ μακάριος. Vaticanum b addere ἄνθη post π. μέλλετε notat Olearius, et sic esse in C mihi notavi. Sed oportuit saltem poni superius: ὦ μακάρια ἄνθη.

7) ἐὰν δὲ παρακούῃ] D, παρακούει, superscripto η ab eadem manu. Haerebat de syntaxi librarius quem fallebat similis vocalium η ει pronunciatio. Pariter Planudi nocuit librarius Metris Boeth. 2, 2: Ἣν, ὅσσην ταχιναῖς κινύμενος πνοαῖς Πόντος ψάμμον ἑλίσσει . . . . Τόσσον γ' Εὐπορίη ὄλβον ἐπεγχέῃ Πλήρη χερσὶ κεραίῃ. Codex 2904, τόσσον δ' . . . πλήρη χ. κεραίῃ, quae, mutato πλήρη in πλήρει, latinis bene congruent: „Si. . . . Tantas fundat opes nec retrahat manum pleno Copia cornu." Jo. Diaconus laudat. Joannis Palaeol. 177: Οὐχ ἤλκυσεν, οὐκ ἔθελξεν, οὐ κατελέανέ σε Πᾶσα τρυφὴ σωματική. Reponendum, εἵλκυσεν. Majori, si queam, scriptori prodero. Lysias extr. Accus. Alcib.: ὅτι μὲν οὐδενὸς ἄξιός ἐστιν, ἐπειδὰν ἀπολογῆται, εἴσεσθε, ὅτι δὲ πονηρός ἐστιν ἐκ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων εἴσεσθε. Merito offendunt viri eruditi ad alterum εἴσεσθε. Propono ᾔσθησθε. Suidas: ᾐσθῆσθαι, κατανοῆσαι. Quae Suidae verba quum deleverit editor doctiss. codices plures sequutus, servavit tamen Tupii notam ad Procopii Arc. p. 125 lectorem remittentis. Dixit videlicet Procopius, scriptor saepe ab Suida ad partes vocatus, l. l.: Λογγῖνον ᾐσθῆσθαι τὰ πεπραγμένα ὁμολογῶν.

Epistola 29.

1) ACF, τὰ ῥόδα . . . ἐποιήσαντο. Praetuli vulgatum ἐποιήσατο. Qui est nostri usus. Sic Ep. 28, de ῥόδοις, ἀκούσεται. Ep. 33: ῥόδα ἠθέλησεν. Ep. 59: μὴ τὰ γένεια ἐπέλθῃ. Nicephorus Gregoras ad Synes. p. 362: οὐ μόνον γὰρ δένδρα δένδρεσι θέλγεται, καθάπερ φοίνικι φοίνιξ, καὶ βοτάναι βοτάναις, καὶ ζῶα ζώοις, ἀλλὰ καὶ σκορόδῳ ὁ δεῖνα ἰχθύς. Codex 2629, θέλγονται, quod non displicet propter adjunctum neutris βοτάναι. Idem liber σκορόδοις.

2) Addidi ἢ ante ὡς Ἀδώνιδος ὑπομνήματα ex ACEF, Meursiana et Vatic. Olearii. Rosae qui sint Adonidis ὑπομνήματα ostenditur ad Epist. 27, n. 9.

3) Ἀφροδίτης βαφήν] „Nempe ex cruore Veneris nata rosa. Vide infra Ep. 37." OL. Qua de re multa in notis ad Nicet. Eugen. p. 218. Philes De plantis 260: Ἕλλην μὲν οὖν εὔοσμον ἀθροίσας ῥόδον, Ὅταν ὁ καιρὸς ὀργανῶν

τὰς ἐκφύσεις Κομᾷν ἀτέχνως ἄξιοι καὶ τὰς βάτους, Καὶ μῦθον εὐθὺς ἡδονῆς ἀναπλάσας Καὶ τῆς βαφῆς τὸ κάλλος αἰσχρῶς θαυμάσας, Τῆς Ἀφροδίτης, εἶπεν, ἰδοῦ πορφύρα. In primo versu Wernsdorfium nullus audio qui ἀθροίσας ῥόδον intellexit de *collecta rosa;* et emendo ἀθρήσας. Nec adverbium αἰσχρῶς reddere debuit latino *inepte;* vertendum fuit „turpiter, obscoene," respectu scilicet ad Veneris fabulam, obscoenae deae ac turpis.

4) γῆς ὄμματα] Saepe quae sunt rei alicui ornamenta ornatae rei dicuntur ὀφθαλμοὶ, ὄμματα, oculi. Quod tractavi ad Nicetam Eugen. p. 285. Achilles Tat. 2, 1, rosam vocat γῆς κόσμον, ἀνθέων ὀφθαλμόν.

5) Notum Athletas olympionicas κοτίνῳ id est oleastro coronari solitos fuisse. Vide Beckmann. ad Arist. Mirab. c. 52; Jacobs. ad Philostr. Imagg. 1, 17, p. 314.

6) Accessit καὶ ante βασιλεῖ ex ACEF, Meursiana et Vat. *b*. Pro vulgato βασιλεῖ μεγάλῳ πορθητῇ τιάρα, AC, β. μ. ποθητὴ τιάρα, et sic Palatinus liber apud Wesselingium Observ. 2, 9. F, ποθητή· τί ἄρα. Wesselingius proponit β. μεγ. Πάρθων ὀρθὴ τιάρα, vel β. μ. ὀρθὴ τ. Tupius pariter Emend. t. 4, p. 398 legi vult β. μ. ἡ ὀρθὴ τ. De Magni Regis ὀρθῇ τιάρᾳ Olearius: „vid. notata ad Philostrati Junioris Imag. in Pelope n. 1." Adde doctam Wesselingii Observationem; Beck. ad Aves 486; Fischer. ad Anacr. 55. Themistius Orat. 1, p. 11: οὐδὲν οὖν ὄφελος ὀρθὴν μὲν ἔχειν τιάραν, διεστραμμένον δὲ ἦθος. Eunapius p. 30: μικροῦ μὲν ἐδέησε τὸν Περσῶν βασιλέα τὴν ὀρθὴν μεταβαλεῖν τιάραν. Ibi collatis Philostrateis dicebam posse lectionem ποθητὴ satisfacere. Attamen jam non intelligo qui sit regi Persarum cupita tiara, quae ipsius erat insigne. Ergo secutus criticos scripsi ὀρθὴ ἡ τιάρα.

7) καλῷ δὲ μειρακίῳ ῥόδα] A, καλῇ δὲ γυναικὶ ῥ. Similis mutatio Epist. 37. CF, ῥόδον.

8) διὰ συγγένειαν τῆς εὐωδίας καὶ διὰ τὸ οἰκεῖον τῆς χροιᾶς] C, διὰ σ. εὐωδ.... χρείας, et E, ἐβωδίας. In quam confusionem literarum υ et β saepius incidit ejus codicis descriptor. F, ἰκοῖον τ. χρείας.

9) Περιθήσῃ δὲ οὐ σὺ τὰ ῥόδα, ἀλλ' αὐτά σε] Restituit illa verba Olearius e Meursiana et Vaticanis *a* et *c*.

7*

Sunt et in ACF; desunt in E. — Sententia non parum contorta, quam apte admovit Jacobsius Epigrammati Inc. 28: *Τί; ῥόδον ὁ στέφανος Διονυσίου, ἢ ῥόδον αὐτὸς Τοῦ στεφάνου;*

Epistola 30.

1) Vulgo, *γυναικί*. A sine lemmate. C, *μειρακίῳ*. F et Vatic. *b*, *τῷ αὐτῷ*. In re tam incerta ac futili, retinui vulgatum nomen.

2) *χαριζόμενος τοῖς ῥόδοις*] Et id comparavit Jacobsius cum Epigrammate Inc. 67: *Πέμπω σοι μύρον ἡδὺ, μύρῳ παρέχων χάριν, οὐ σοί.*

Epistola 31.

1) *καὶ στρωμνῇ χρησάμενος*] CF et Vat. *b* sine *καί*. D, *στρωμνήν*. — Vide ad Epist. 28, n. 2.

2) *κἀγὼ σοῦ δι' αὐτῶν ἡψάμην*] Vulgo *κἀγώ σου*. F, *σοῦ*, quod ob vim majorem praetuli. DG, *ἡμειψάμην*. — „*Σοῦ δ. α. ἡψάμην*, dum scilicet rosae ab eo missae fuerant, ut vice ipsius fungentes puerum amplecterentur, ipse per eas Philostratus eum amplexus est. Lucem haec accipiunt ex Epist. 28, quam vide.“ OL.

3) *ἐρωτικὰ καὶ πανοῦργα* ...] Et Epist. seq. dicuntur *ῥόδα* esse *οὐ σώφρονα*.

4) Olearius pro recepta eaque bona lectione *ἠνώχλει*, tacite rescripsit *ἠνόχλει*. Esse *ἠνώχλει* recte et in Palatino codice monuit Kayser. ad V. S. p. 247; idque reperi in DEFG. Pro *ἤγαγεν* malit Kayserus *ἦγεν*. Mox E, *πνέοντα μόνον ῥόδων*. DG sine *μόνον*.

Epistola 32.

1) A sine lemmate. C, *ἑτέρᾳ*. F, *τῇ αὐτῇ*. Praecedit in utroque Epistola 69, inscripta *πόρνῃ*.

2) *τῷ Διΐ ὅτε ἐκοιμᾶτο ἐν τῇ Ἴδῃ τῷ ὄρει ἄνθη ἀνῆκεν ἡ γῆ λωτόν τε καὶ ὑάκ. κ. κρόκον*] ACF, *ἐν τῷ ὄρει τῇ Ἴδῃ*. Ald. et Gen. *ἤδη* pro *Ἴδῃ*. Vulgo *ἡ γῆ ἀνῆκε*. A id quod scripsi dedit. Ex ACF accessit *τε*. Respicitur Homerus Il. 14, 347: *Τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην, Λωτόν θ' ἑρσήεντα ἰδὲ κρόκον ἠδ'*

ὑάκινθον. Philostratea admovit Lindenbrog. ad epigramma Anth. Lat. 3, 55: „Idaeo quales fudit de vertice flores Terra parens, quum se confesso junxit amori Jupiter et toto concepit pectore flammas. Emicuere rosae, violaeque et molle cyperon, Albaque de viridi riserunt lilia prato." In quibus verba „riserunt lilia" conferantur cum versu Rutilii Itin. 2, 65: „Indigenis superat ridentia lilia saxis." Monuit Olearius videnda observata sibi ad Phil. Imagg. 2, 8, n. 7. Ibi depingitur Meles fluvius ἐν κρόκῳ καὶ λωτῷ κείμενος καὶ ὑακίνθῳ.

3) ῥόδα δὲ οὐ παρῇν] F, παρεῖν, permutatione crebra vocalium η et ει. Himerius Orat. 17, 2: οὔτε κιθαρῳδὸς εἰς μέσον ἔρχεται, πρὶν καὶ σχολῇ διαψήλει τὴν λύραν. Conjecit Wernsdorfius διαψῆλαι, quae conjectura nuper recepta absque controversia fuit in Thesauro Stephani Didot. Malim διαψήλῃ. Ipse auctor modo dixit: οἶδα δ' ἐγὼ καὶ τοὺς ἀμφὶ μουσικὴν (male Wernsd. proponit ἀ. τὴν μουσ.) σπουδάζοντας οὐκ εὐθὺς ἐπὶ τὰ πάνδημα θέατρα σπεύδοντας, πρὶν οἴκοι τύχωσι τὴν χεῖρα γυμνάσαντες. Potest etiam proponi διαψῆλαι. Himerius ibidem: οὐδεὶς ἐπὶ μέγα πέλαγος πλωτὴρ ἄγεται, πρὶν ἔσω λιμένων ἀνακινῆσαι τὸ σκάφος.... ἀθλητὴς... οὐ πρότερον ἐπὶ τὸ στάδιον ἔρχεται, πρὶν ταῖς παλαίστραις ἐναποδύσασθαι. Praestat διαψήλῃ, ob soni similitudinem in vulgato διαψήλει. — De ipso Philostrati loco monet Huetius adesse rosas in simili descriptione apud Petronium c. 127: „Idaeo quales fudit de vertice flores Terra parens, quum se confesso junxit amore Jupiter... Emicuere rosae violaeque et molle cyperon..." Ibi mirum est interpretes, qui Philostrati non fuerunt immemores, descriptionum discrimen non animadvertisse.

4) Verba πότερον... παρῇν omissa sunt in CF, propter homoeoteleuton παρῇν... παρῇν. Frequens ea fuit omittendarum sententiarum occasio. Pletho De virt. § 25, quem sub Philonis nomine edidit Maius: ἐπὶ δὲ τὴν ἀρετῆς κτῆσιν πρῶτον μὲν φύσεως δεῖ καὶ θείας μοίρας,... ἔπειτα λόγου τε καὶ ἐπιστήμης, εἶτα μελέτης καὶ ἀσκήσεως (Codex 963, μ. τε καὶ ἀσκ.)· ὅτου δ' ἂν αὐτῶν τις ἀπολειφθῇ, ἀτελὴς μάλιστα ἔσται. Idem codex, ἀπολειφθῇ, ταύτῃ τε καὶ κατὰ τοσοῦτον καθόσον ἂν ἀπολειφθῇ, ἀτελ.

μ. ζ. Lacunam fecit homoeoteleuton. Quam emendationem jam alibi proposuisse me ferme memini, sed locum non teneo. — A, πότερα, pro πότερον. Illud praetuli propter codicis praestantiam. Maximus Tyr. Diss. 35 init.: τουτὶ δὲ τὸ θρέμμα, ὃν καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι φιλόσοφον, πότερον ἀνέραστος ἡμῖν ἐστι πάντων χρημάτων. Codex 1962, πότερα ἀνέρ., hiatu insuavi.

5) Ἀφροδίτης κτήματα] „Nempe, ut Pausanias Eliacis Post. c. 24: ῥόδον μὲν καὶ μυρσίνη Ἀφροδίτης ἱερὰ καὶ οἰκεῖα τῷ ἐς κάλλος λόγῳ. Quin et orta ea ex Veneris cruore: Vide infra Ep. 37. Hinc et una Gratiarum (sunt autem illae, ut idem ait Pausanias, Ἀφροδίτῃ μάλιστα θεῶν, quae ἄρχουσα τῶν χαρίτων dicitur Aristaeneto l. 1, Ep. 1) cum rosa, quam manu tenet, pingitur." OL.

6) τὸν κεστὸν ἐδανείσατο] A, ᾐτήσατο. „Homerus Il. Ξ." OL. Statim A, οὐ κοιμηθέντος.

7) ACF, οἱ δὲ ἐδέοντο καὶ καθεύδειν τὸν Δία. Et E, οἱ δὲ ἐδέοντο. Constantem lectionem mutavit Olearius e conjectura rescribens ἡ δὲ ἐδέετο, quia „Juno sola erat quae somnum Jovi inducere cupiebat, nec aliud ad quod oratio referatur nomen apud Nostrum praecedit: hinc necessitate ipsa suadente mutanda lectio fuit." Sed bene intellexit Jacobsius ad Imagg. p. 345 haec verba ad Achaeos esse referenda.

8) C, ἀνάγκη δήπου πᾶσα. C male, ἐξοικῆσαι. Ad verba ἐν οὐ σώφροσιν confer Epist. 31, n. 3.

9) ἐχρῆν σοι συμπαρεῖναί τινα, ἢ ἐμὲ ἢ τὸν Δία] Vulgo, ἐ. σοι παρεῖναί τ. ἢ ἐμὲ τὸν Δία. A, συμπαρῆναι. CF, συμπαρεῖναι. Omissae saepius sunt compositorum praepositiones. Libanius t. 1, p. 514: κάπρων τε καὶ ἐλάφων, καὶ ὁπόσα θῆρα δίδωσιν, ἐν χώροις τετειχισμένοις πεφυλαγμένων. Codex 3025, ἐντετειχ. Synesius Dione p. 49: διατείνομαι ὅτι μάτην ἂν οὗτοι πονοῖεν καὶ τρύχοιντο. Codices duo ἀποτρύχοιντο, quod convenit loco superiori ejusdem paginae conferendo. Idem p. 39: ἐπειδὴ τοῦ φιλοσοφεῖν ἤρξατο. Codex bene, ἀπήρξατο. Reddam obiter hoc verbum Himerio Orat. 18, 2: ἀφ' οὗ τῆς πρώτης ναυτιλίας ὑπήρξατο: imo ἀπήρξατο, ut esse vidi in codice. — Vulgo, ἢ ἐμὲ τὸν Δία. Conjiciebat Huetius: ἢ ἐμέ, νὴ τὸν

Δία. F, *ἢ τὸν Δία*. AC, *ἢ ἐμὲ ἢ τὸν Δία*. De his jam monitum erat ad Anecd. Gr. t. 4, p. 276. — Pro *ἐνεθυμήθης*, est *προεθυμ*. in ACF. CF, *κοινῷ* pro *καινῷ*.

Epistola 33.

1) F, *τῷ αὐτῷ*, praecedente Epistola 46.

2) Dixit *τί παθόντα τὰ ῥόδα*, solitam sequutus formulam, *τί παθών*, qua usus est Epist. 26. F, *πρὶν μὴ παρὰ σ. γ. κ. ἦν καὶ ῥόδα· οὐδὲ γὰρ αὐτά*. C, *περὶ... καὶ ῥόδα*. Et A, *καὶ ῥόδα*. Editis deest copula. Olearius negligentior edidit: *οὐ γάρ μοι εἰπεῖν ἠθέλησαν*. CF, *ὡς ἐδίκασα*. ACF, *οὐδ' ἠνέσχετο*. E, *οὐδ' ἀνήσχετο*.

3) *εὐωδεστέρου χρωτός*] „Corporum quorumdam suaveolentiam, ut Alexandri M., celebrant veteres. Eam passim tribuunt virtutem deliciis suis amantes. Spectatque huc Epigramma Anthol. l. VII, p. 617 [Anal. Ep. inc. 68]: *Πέμπω σοι μύρον ἡδὺ, μύρῳ τὸ μύρον θεραπεύων, Ὡς Βρομίῳ σπένδων νᾶμα τὸ τοῦ Βρομίου*: et alterum sub finem libri ejusdem [ibid. 67]: *Πέμπω σοι μύρον ἡδὺ, μύρῳ παρέχων χάριν, οὐ σοί· Αὐτὴ γὰρ μυρίσαι καὶ τὸ μύρον δύνασαι*. Eam suaveolentiam balsamo et unguentis maxime quaerebant puellae. Tzetzes ad Hesiod. *Ἐργ*. l. 11, v. 520: *ἠλείφοντο πρώην αἱ παρθένοι τῷ τοῦ βαλσάμου ἐλαίῳ*." OL. Cf. et n. 7, ad Ep. 38. Atque obiter addam et deas suavi quem corpus ac vestes halabant odore cognosci praesentes. Locos vide apud Giacomellium et Burges. ad Aesch. Prom. 116, quum appropinquante Oceanitidum choro Prometheus exclamat: *Τίς ἀχὼ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής, Θεόσυτος ἢ βρότειος ἢ κεκραμένη*; Quum sit in multis libris *θεόσσυτος*, conjecit vir d. legendum *θεόσσυτος βρότειος ἢ κ*. Sed fateor mihi placere quidem repetitam voculam *ἢ*, melioremque videri numerum cum caesura, quam cum unius vocis dipodia.

4) F, *καὶ πυρός*. AC, *μείζονος ἡττηθείς*. Vulgo *καὶ ἄστρα δὲ ὅταν*. Et sic E. Olearius ex Vatic. *a* et *b*, *κ. ἄ. δὲ ἀμαυρὰ ὅταν*. ACF, *κ. ἄ. ἀμ. ὅταν*. Repetendum mente *πίπτει*.

Epistola 34.

1) D, *φυτόν.* G, eo compendio qui possit resolvi per *τὸν* et *τά.* — Est *ὑγρὰ* mollia, tenera.

2) Vulgo, *τὸ πυῤῥόν*, quod praetuli lectioni codicis C, *τὸ πῦρ.* — *Χρόνον ... οἶδεν*, diuturnitatem norunt. Est in C, *εἶδεν*, permutatione facili. Cf. ad Ep. 39, n. 8. Libanius t. 4, p. 114: *ἐκ Τροίας ποθὲν ἐλθὼν ὁ Πριάμου... ἀδίκοις ὄμμασιν οἶδε Ἑλένην.* Melius codex 3017, *εἶδε τὴν Ἑλένην.* Planudes Metris Boethii 5, 3, 14: *Ἀλλὰ τίς ἔσσυται ὅπερ οἶδε μαθεῖν; Ἀλλ' οὐκ οἶδε· τί δ' ὃ μὴ εἶδε ποθεῖ.* Malim scripturam codicis 2094: *τί δ' ὃ μὴ οἶδε ποθεῖ;* licet vulgatae favere videatur Boethii versus: „Et si nescit, quid caeca petit?“ Sed puto Planudem circa sensum nominis *caeca* non haesisse, et *εἶδε* esse librarii aberrantis lapsum, qui et infra eodem modo peccavit: *Ὅστις τοίνυν ζητεῖ τἀτρεκὲς Οὐδέτερος πέλει ἕξιος· οὔτε γὰρ Οἶδεν ἁπλῶς οὔτ' ἀγνοέει πᾶν· Μνωόμενος δ' ὅγε κατέχει, καθ' ὅλου Ἀναπεμπάζει τάπερ οἶδεν ἄνω·* imo *τάπερ εἶδεν ἄνω*, ut est in codice 2094, quodque latinis verbis respondet, „alte visa retractans.“ Praeterea carent sensu verba *οὐδέτερος πέλει ἕξιος.* Invenit editor *οὐδὲ τερὶς*, quod correxit infeliciter. Nota permutatio vocalium ducit ad veram lectionem *οὐδετέρης*, quam tenet bonus codex.

3) *ὁ θεός*] „Tempus intelligit, cui dei personam induit.“ OL.

4) *ἀνθοφόρους*] „In Floralibus forte, quibus coronatos per urbem discurrisse colligere est ex Ovidio Fast. 5, 335 sq.“ OL.

5) Pro *μαρτυρουμένους* est *μαρτυροῦντας* in C. Restituatur passivum Heraclidi Respubl. p. 31: *μαρτυρεῖ δὲ καὶ ἐκ Τυῤῥηνίας Ὅμηρος παραβαλεῖν εἰς Κεφαλληνίαν.* Legendum quod reperi in codice, *μαρτυρεῖται δέ.* Et nulla jam erit loci difficultas. — *τὸ ἄπιστον τῆς ἀκμῆς*] „Epist. seq.: *φθονερὸς ὁ χρόνος καὶ τὴν κάλλους ἀκμὴν ἀπάγει.*“ OL. G, *διδάσκαλος.* Sententiam *εἰ μὲν ... μένει* addidi ex C. Est in DG lacuna inter *χρήσεως* et *εἰ δέ.*

6) *μαραίνεται καὶ γυνή*] Aristaenetus 2, 1: *γυνὴ ἔοικε λειμῶνι...* ubi nota.

7) Ald. E, συμπέζωμεν. Permutatio solita vocalium αι et ε. Heraclidis Resp. 34 editiones exhibent φωκέαν, melius bonus liber quem inspexi φώκαιαν. — C, συμπαίξ. quod recepi ob sequentia tempora. Est rara forma futuri. DEG, στεφανωσόμεθα.

Epistola 35.

1) Codex A sine lemmate.

2) ἔαρ καὶ κάλλους καὶ ῥόδου] „Vulgati habebant ἔαρ καὶ κάλλος ῥόδων, quod sensum fundebat minime commodum." OL. Olearius edidit ἔ. κ. κάλλους καὶ ῥόδων ex Vaticanis a et b. A, κάλλους καὶ ῥόδων. Elegi variantem ῥόδου ob singularem numerum κάλλους. Scio tamen quam sit id argumentum debile. E, κάλλους ῥόδων, notato υ punctis deletilibus.

3) Vulgo ἐν. οὐ μέλλουσι μέλλων. „Vatic. b habebat μένουσι." OL. ACF, μένουσι. A, μένων. Placuit μένουσι, collata epistola praecedente, in qua μένει de rosa. Sed μένων displicet. Firmatur editum μέλλων verbo simili Epistolae praecedentis, εἰ δὲ μελλήσαις, μὴ μέλλε. Et statim, μηδὲν μέλλε. Vulgo, ἐπ' ἀπιοῦσι. A, ἐν ἀπ. Quod malui. Praepositiones ἐπὶ et ἐν permutant librarii. Gregorius Naz. t. 2, p. 35: Οὔτε κασιγνήτων οὓς μοι τάφος ἀμφικαλύπτει Ὠκυμόρους, πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀγητούς. Codex 993, ἐνὶ χθονίοσι, cum glossa, γηΐνοις. Rursus p. 36: Νηὸς ἐπὶ πρύμνῃ κείμην θεὸν ὑψιμέδοντα Κικλήσκων λιτῇσι. Idem codex, ἐνὶ πρ.

4) ὦ φθεγγόμενον ῥόδον] Quum dixerit Meleager Anth. 5, 144, Ζηνοφίλα Πειθοῦς ἡδὺ τέθηλε ῥόδον, Jacobs. ibi in Anal. Nostri sententiolam declarat esse argutiorem.

5) ἕως ἔξεστι] Confer. Tupius Emend. t. 4, p. 13. Statim ait Olearius addidisse se ἡμῖν ex Vaticanis a et b. Addidit tantum Morellianae. Verba μετάδος ἡμῖν ὧν ἔχεις admovit Jacobsius Platonis Epigrammati 5: σὺ δ' εἰ μὲν ἑκοῦσα φιλεῖς με, Δεξαμένη τῆς σῆς παρθενίης μετάδος. Vix placet ἑκοῦσα. Forsan ἔχουσα, noto idiotismo, ληρεῖς ἔχων, φιλεῖς ἔχων. Anonymus Anth. Pal. 11, 56: Ὡς δύνασαι, χάρισαι, μετάδος, φάγε, θνητὰ λογίζου. Strato

ibid. 12, 235: Εἰ μὲν γηράσκει τὸ καλὸν, μετάδος πρὶν ἀπέλθῃ· Εἰ δὲ μένει, τί φοβῇ τοῦθ' ὃ μένει διδόναι.

Epistola 36.

1) Vulgo, ὅσα χρέος ἀπέβαλεν, quod vertunt, „quasi debitum persolvisse." Sed nec sententia placet, nec oratio. Correxi ἀπέλαβεν: sumserunt ea quibus ipsis opus fuit. Ob sequens ἐνετειλάμην puto respici epistolam 28, quam confer.

2) In E est ὦ additum inter versus. Hoc vocativi signum saepe e marginibus aut mediis versuum intervallis in contextum ipsum auctorum irrepsit. — D, ἀναβιώσατε.

3) εἰς χρόνον] Sic editi et codices. Notulam vidi viri doctissimi qui se reperisse ait optimam lectionem χρόαν, sed codex quo usus est, exhibet χρόνον, compendio quidem, sed non valde obscuro. Nec χρόαν conveniet. Satis χρόας habent rosae, sed non satis χρόνου, quae χρόνον οὐκ εἰδέναι dictae sunt Ep. 34.

Epistola 37.

1) Aldinam scripturam αἰτιᾶ, barbare mutatam a reliquis editoribus in αἰτιᾶς, revocavi. ACEFG, αἰτιᾶ. Vide n. 4, ad Epist. 19.

2) ξανθὸς οὖν... στεφανούμενος] Manus recentior correxit in A, ξανθὴ οὖσα... στεφανουμένη. Similis facta fuit mutatio Epist. 29. Ad rem cf. Epist. 38.

3) Vulgo, ἀνθῶν. ACF, ἀνθέων. Hoc est Atticum magis quam illud. Vide Jacobs. Ad Achill. Tat. pp. 396, 489; Fischer. ad Anacr. 21, 5; Curier. ad Luc. Asin. p. 215. Vulgatum ἀνθῶν Epist. sq. nunc exulat. Cf. et Epist. 50, n. 6.

4) Ὅμηρος ξανθῷ Μενελάῳ] Il. 2, 642: θάνε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος. Cf. p. 89.

5) ἄλλο πῦρ ἐπὶ πυρί] „Gemina habes sub init. Ep. sq." OL. Proverbialem formulam πῦρ ἐπὶ πυρὶ multis illustravi ad Anecd. t. 5, p. 292. Vide et Baehr. in Creuzeri Melet. 3, p. 79. Oenomaus Anth. Pal. 9, 749: Ἐν κυάθῳ τὸν Ἔρωτα· τίνος χάριν; ἀρκετὸν οἴνῳ Αἴθεσθαι κραδίην· μὴ πυρὶ πῦρ ἔπαγε. Joannes Geometra in Virginem 1, 17:

Χαῖρε, φάος μερόπων· πῦρ ἔμπαλι δαίμονι, χαῖρε· Καὶ πυρὶ πῦρ ἐγένου, οὐδὲ φλεγεῖσα φλέγεις. Inveni in duobus codicibus *δαίμοσι*, melius, oppositis numeris *μερόπων δαίμοσι*, et in uno eoque praestantiore *ἢ* pro *καὶ*, quod recipi suadeam, in altero *ἐν*. — Statim A, *ἐπ' ἐκεῖνα*. C, *ἐπ' ἐκεῖνο*.

6) ACF, *οὐδὲ ἄλλοις ὅσοι*, facilius quam verius.

7) *φθονερόν*] „ut quod sui usum exiguo tempore praebeat.“ OL. ACF praebuerunt *γάρ*. Cf. ad sententiam Ep. 35. Achilles Tat. 2, 36: *τὸ ῥόδον διὰ τοῦτο τῶν ἄλλων εὐμορφότερόν ἐστι τῶν φυτῶν, ὅτι τὸ κάλλος αὐτοῦ φεύγει ταχύ.*

8) Vulgo, *λέγεται δ' αὐτοῦ*. CF, *λ. δὲ αὐτοῦ*. A. *λ. δ' αὐτῷ*. Addidit Olearius ex Vatic. *a* et *b* *καὶ τὴν*, quod et adest in meis. Tum *προσφάσεως* mendum est Morellianae, quam fidelius repraesentat plerumque Olearius, qui et *λυπηρωτάτης* ex illa servavit.

9) *ἄκανθα... ἔκνισεν*] „Hinc supra *ῥόδον* Veneris vocat *βαφὴν* Ep. 29.“ OL. Rosae, quae prius alba fuit, dein Veneris tincta sanguine, historiolam persequutus est Politianus Miscellaneorum c. 11. Philes de rosa Carm. 4, 266: *Κναφεύεται γὰρ ἐκ ποδὸς καλλισφύρου Βολαῖς ἀκανθῶν εὐπρεπῶς ἡμαγμένου, Δι' ὧν τὸ συμβὰν ἡ κάλυξ αἰνίττεται, Τὴν τῶν ἐραστῶν σωφρονίζουσα τρύγην.* Pervigilium Veneris de rosa 23: „Facta Cypris de cruore deque Amoris osculis.“ Ibi codex Salmasianus: „facta prius de cr.“ Lepidum est ea de re Maroti poematiolum quod significasse satis sit; lepidum quidem, sed aetatis respectu.

10) Vulgo, *ὡς Κύπριοι καὶ Φοίνικες λέγουσιν. αἵματος μὴ στεφανώμεθα· φεύγωμεν* (sic Olearius et Ald.; *φεύγω μὲν* in aliis) *ἄνθος...* A, *ὡς Κ. λέγουσι καὶ Φ. ἀλλὰ τί μὴ στεφανούμεθα* (deleto *μή*), *φεύγωμεν...* CF, *ὡς Κ. λ. κ. Φ. ἀλλὰ τί μὴ στεφανούμεθα ἄνθος ὃ οὐδὲ Ἀφρ. φ.* Non mala foret scriptura: *ἀλλὰ τί στεφανούμεθα;* vel, *αἵματι μὴ στεφανώμεθα· φεύγωμεν...* Nam dativus *αἵματι* ferme in *ἀλλὰ τί* latere videtur. Sed retinui rariorem dicendi formam. Est par syntaxis genitivi Epist. 41, *ἐστεφανώσω τραύματος*. Sic et Eumathius Hysm. 8, p. 310: *Ἀπόλλων τοῦ φυτοῦ στεφανοῦται.* Sed est *στεφανοῖς πυρὶ* Epist. sq.

Epistola 38.

1) C, πόρνῃ. F, ἑτέρᾳ, praecedente Epistola 32.

2) Vulgo, οἷσά τις ξανθὴ, ῥόδα ζητεῖς. Exhibui scripturam codicis A, cui consentiunt CF, et Vatic. 87, carentes tamen particula δὲ, quae in A fuit superscripta a prima manu. Ad sententiam cf. Epist. praecedens. Nec omittendum est et in A variantem τὰ voculae τι superscriptam. Mutatio similis proderit Theodoro Prodromo Rhod. 6, p. 262: Ψυχὴ γὰρ ἀνδρὸς γνησιώτερον πόθον Ἔχουσα πρὸς τὸ πρᾶγμα καὶ σφοδρὰν σχέσιν, Εἴωθε τοὺς λέγοντας ὃν θέλει λόγον Δοκεῖν ἀληθεῖς. Legendum πρός τι πρᾶγμα ex Excerptis Macarii Chrysocephali quae mecum olim communicavit vir desideratissimus Jac. Morellius.

3) Vulgo, τί οὖν μεταλαμβάνεις ἀνθῶν μ. μ. οὐκ ὄντων; CF, τί λαμβάνεις ἄνθους... ὄντος. A, τί οὖν λαμβάνῃ ἄνθους... ὄντος. Hoc sumsi.

4) στεφανοῖς πυρί] „Gemina habes in Ep. praeced., ubi rosa in coma flava πῦρ ἐπὶ πυρὶ dicitur.“ OL.

5) Pro vulgato ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ Olearius e conjectura scripsit ἐ. γ. δοκεῖν· et „nostra“ inquit, „lectio atticismum magis spirat.“ Reliqui δοκεῖ quod est et in codicibus. F, ἐμοὶ δοκεῖ. Mox ACF, pro ἦν habent εἶναι, conspirante Vaticano b: quod cum verbo δοκεῖ apte nectitur. Servavi tamen ἦν, et ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ absolute positum erit.

6) Vulgo, Κολχίδος ὁ ὅρμος ὃν τῇ Γλ. ἔπεμψε] Praetuli ordinem quo scripta verba in ACF. Paulus Silent. Epigr. 19, quum ipsi ludibunda suam Chariclo imposuisset corollam: Πῦρ ὀλοὸν δάπτει με· τὸ γὰρ στέφος, ὡς δοκέω, τι Εἶχεν, ὃ καὶ Γλαύκην φλέξε Κρεοντιάδα. Ubi Jacobs. Philostrateorum apte meminit.

7) CF, τὰ ῥόδα τερπνά — ἀντιπνείτω] „Nempe spirare nescio quid dulce amores suos passim gloriantur amantes; et Philostratus in his Epistolis passim. Conf. et ad Ep. 33, n. 3. Hinc ἀντιπνεῖν rosas non vult, h. e. spiritus suavitate certare cum iis. — Μὴ φοβείτω· recordatione nempe quam brevis aetatulae flos durationis sit et vitae gaudia. Sic Plinius l. XXI, § 1: *flores in diem gignit natura,*

magna, ut palam est, admonitione hominum, quae spectatissime floreant celerrime marcessere." OL.

8) Tota sententia ἐμοὶ μὲν ... φόβος νικᾷ deest in AF. — E, οἱ πολιοί γε τοῖς σφ. ἐρωτικοῖς αὐτ. ... ἐπὶ τὴν παρ. Et ἐπὶ quod editum invenit Olearius ab ipso bene fuit in ἐπεὶ correctum.

9) Vulgo, ἡ δὲ σὴ κεφαλὴ λειμὼν πολὺς ἄνθη φέρων ἃ ... φαίνεται. A, ἡ γὰρ σὴ κ. λ. πολλὰ ἄνθη φέρων ἐστὶν ..... CF, ἡ σὴ γὰρ κ. λ. πολλὰ ἄ. φ. ἐστὶν ... φύεται. Vatic. *b*, πολλὰ ἄνθη φέρων ... φύεται. Eadem ultimi verbi varietas in Luciani Phalaride altero 8: ἄσπαρτα ἡμῖν καὶ ἀνήροτα φύεται τὰ πάντα. Codex 3010: ἄσπ. κ. ἀνήρ. ἡμῖν φαίνεται τὰ π., male. Prati metaphoram multis tractavi ad Nicetam Eugen. p. 203. Constantinus Manasses Chron. de Michaele Rhangaba v. 4627: Ἀλλ' ἄλσος θεοφύτευτον, ἀλλὰ λειμὼν χαρίτων.

10) Vulgo, ἐπιτρέψεις. Olearius edidit ἐπιτρέψαις e Vat. *a*. In voce λύεται epistolam finiunt ACF.

EPISTOLA 39.

1) Juncta vocabula δύσερι καὶ φιλόνεικον ostendit Stephani Thesaurus.

2) Vulgo ὀλιγωρίας οὐ χρήζοντα. ACF, ὀλ. μὴ χρ. Sententiae adversatur nomen ὀλιγωρίας, ni legatur ὀλ. μὴ φροντίζοντα. Est in A super ὀλ. scriptum a manu altera, sed bona ea et antiqua, ἐπιμελείας quod sumsi. Goldsmith. Peregrinatore, de plantis in aprico Italiae solo laete vigentibus: „These here disporting own the kindred soil, Nor ask luxuriance from the planter's toil."

3) Vulgo σεαυτόν. A, σαυτόν. F, σεαυτήν. E, ἑαυτὸν, et sic Vatic. Kayseri ad Phil. De Gymn. p. 105. Hoc placuisset (vide not. ad Episti. 57), ni σεαυτῷ sequeretur, absque varietate, quae mihi saltem fuerit enotata. Mox ACF carent verbis ἄνθος ... καλοῖς ac particula καὶ „plures codd., etiam Urb. 127," monente Kaysero. Tum editi: ἀλλ' αὐχμηρὸς περίεις καὶ σέαυτῷ μάχ. E, περίῃς. ACF, ἀλλὰ αὐ... περίει καὶ ῥυπῶν καὶ σ. μ. F, ἀλλὰ αὐ... περίει κ. ῥυπῶν κ. σ. μ.

4) A sine ἐξηπάτησαι. F, ἐξηπάτησας. „Male vocem

istam cum praecedente conjunxerat Morellus. Sed illa et a praecedentibus et sequentibus στιγμῇ divellenda est, hoc sensu: utcunque tibi ipsi adversus es, studioque tuae formae detrahis ipse, falleris tamen, frustraque tuus est conatus; nam pulcer es nihilominus, etc." OL. — A, ἀλλὰ γὰρ καλὸς εἶ. Quae conjunctiones, suppresso ἐξηπάτησαι aptiores erant. Ex AC scripsi βότρυς pro edito βότρυες. A, βότρυς τὰ μῆλα.

5) ACF carent verbis ὁ μὲν γὰρ καλλωπ.... δεξαμένων τὸ κάλλος.

6) τὸ δὲ ἀκέραιον καὶ ἄκακον καὶ ἀνεπιβούλευτον] Nomen ἄκακον tractat ad Timaei glossam, Ἄκακοι, οἱ ἔξω κακίας, non omisso Philostrato, Ruhnkenius. E, κἀνεπιβούλευτον. Gen. et Mor. κἂν ἐπιβούλευτον, quod mutavit in καὶ ἀνεπιβ. Olearius, recte quidem, sed inscius sic legi in Aldina.

7) Vulgo, ὁ Ἀπ. ποιμένων ἦρα καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων καὶ Ῥέα ἀγροίκων καὶ Δημήτηρ.... Palatinus codex Hemsterhusii ad Luc. D. D. 19, 1, Ἥρα pro Ῥέα. Memini Theocriti versus 20, 34, de Cypride, Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βώτᾳ· et Longi 4, 17, dicentis, βουκόλος ἦν Ἀγχίσης καὶ ἔσχεν αὐτὸν Ἀφροδίτη. Ad Philostrati Her. p. 594 de hoc loco agebam ac quaerebam quem agricolam hominem Juno amasset nec inveniebam. Puto reperisse in Palatino Hemsterhusium quod ipse reperi in ACF, ἀφρ. βουκ. ἦρα καὶ ἀγρ. Est ῥεαγροίκων in E. Contentus fui vulgata quae bene habet scriptura, additis ex ACF articulis ante Ἀφρ. et Δημ., et ex mendoso ἤρα vel ἦρα feci ἡ Ῥέα, ut Ῥέα non incederet sine articulo, qui reliquis nominibus in libris additur.

8) τῶν τὰ ἄστη οὐκ εἰδότων] ACF et Vatic. b, ἄστεια. Nihil mutandum videtur. Alciphro 3, 36: οὐδὲ εἰδὼς τί ποτέ ἐστιν ἡ λεγομένη πόλις. Idem 1, 11: οἱ μηδὲ τὴν ἀγορὰν εἰδότες. Philostratus Her. p. 664: οὐδὲ τὴν ἐς ἄστυ ὁδὸν ἔτι γιγνώσκων: Quae scribens potuit meminisse Platonis Theaet. 78: οὗτοι δέ που ἐκ νέων πρῶτον μὲν εἰς ἀγορὰν οὐκ ἴσασι τὴν ὁδόν. Libanius t. 3, p. 344: ὦ δυστυχίας ὁδοιπόρων, οἳ τὴν μηνοειδῆ μὲν καὶ σκιερὰν ὁδὸν, ἣ περὶ τὸ τέλμα τοῦ κόλπου χαριέντως ἐλήλαται, ταύτην

μὲν οὐκ ἴασι. Melius reperi in codicibus duobus ὦ δυστ. et τέρμα, nec deterius, ut videtur, ἴσασιν.

9) ACF sine verbis ὅτι πᾶν… παρόν. Mox in eisdem εἶδε pro vulgato οἶδε. Vide Kayser. ad V. S. p. 265, et supra n. 2. ad Ep. 34. CF sine οὐδὲ λέοντας. Tum A, οὐδὲ ἵππους καλλωπιζομένους χρυσῷ ἢ ἐλέφαντι ἢ ταινίαις, λανθάνειν μηχανωμένους. Et sic CF qui praeterea habent ἐλέφαντας et omittunt ἢ ταινίαις. Deficiunt ACF in γαῦρον. Forsan in vulgatis turbata extrema, et reponendum: ἢ ταινίαις, καὶ τέχνῃ… τὰ λείποντα, λανθάνει λυμαιν. τ. ζ. τὸ γαῦρον.

Epistola 40.

1) θεραπεύει τὸ ἐλλιπές] „Geminus plane locus infra Ep. 67. Sensus est talem foeminam insigni aliquo defectu laborare, quem tegere cupiat; vere enim pulcras καλλωπισμῷ opus non habere.“ OL. Bias in meis anecdotis t. 1, p. 139, conspirante codice Stobaei tit. 9, 79, p. 113, a Beringio collato: εἰς κάτοπτρον ἐμβλέψας, θεώρει, καὶ, εἰ μὲν καλὸς φαίνῃ, ἄξια τούτου πράττε, εἰ δὲ αἰσχρός, τὸ τῆς ὄψεως ἐλλιπὲς ὡράϊζε καλοκἀγαθίᾳ. Lucianus De domo 7: αἱ δέ γε ἑταῖραι καὶ μάλιστα αἱ ἀμορφότεραι αὐτῶν… τῷ πολυτελεῖ θηρώμεναι τὸ ἐπαγωγὸν, καὶ τὸ ἐνδέον τῷ καλῷ προσθέσει τοῦ ἔξωθεν τερπνοῦ παραμυθούμεναι. Clemens Alex. Paed. 2, 12, § 127: εἰ δὲ αἰσχραὶ φύσει, ἐλέγχουσιν ἐξ ὧν προσάπτουσιν ἃ μὴ ἔχουσιν. — Statim vulgo, ὃ οὐκ ἔχει· ἡ φύσει καλή. Edidi verba codicum ACF. Sed nec prius edita male habebant: ἡ φύσει καλὴ οὐδενὸς δεῖται τὸν ἐπικτήτων. E, ἐπικτίτων. Ronsardus Astraea: „La femme laide est belle d'artifice; La femme belle est belle sans du fard.“ Ibi recentiores editores scripserunt temere „sans le fard.“ AF, ἀρκοῦσα ἑαυτῇ· et C, ἑαυτῇ. De praepositionis omissione jam monui pp. 96, 102. Alciphron 1, 2: οὕτως ἄπρακτα καὶ ἀνήνυτα μοχθοῦμεν. Praetulerim cum praepositione διαμοχθοῦμεν, quod reperi in codice 1696. Est in eadem epistola locus vexatissimus, quem obiter attingam: σπόγγους ἡμῖν ἐπέταττε καὶ τὰ ἐκ τῆς θαλάσσης ἔρια ἃ φύεται ἐπιεικῶς ἐν εὐρυνόμης εἰς Λῆμνον. Codex idem: σπογγι ἡμῖν (sic: forsan σπογγιὰς ἡμῖν) ἐπέταττε…

ἐπιεικῶς ἐνευρυνομένης εἰς Λ. Scripto *ἀνευρυνομένης*, intelligi poterit *θαλ. ἀνευρυν.* de tractu maris quod latius apertum patet versus Lemnum. Vel *ἐνευρυνομένης* sumatur.

2) *ὀφθαλμῶν ὑπογραφαὶ καὶ κομῶν προσθέσεις καὶ ζωγραφίαι παρειῶν*] CF, *ὑπογραφή*. ACF, *κόμης*. Habet illud auctoritatem Xenophontis Cyrop. 1, 3, 2, quem imitatur Philostratus: *ὁρῶν αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει καὶ κόμαις προσθέτοις.* Nil tamen videtur mutandum. ACF, *γραφαὶ παρειῶν*, quod olim ad Phil. Her. p. 580 praeferebam, nunc postpono, quum sit *ζωγραφία* optimum et ferme vividius. Est quidem Epist. 2, *μίλτος τὴν παρειὰν γράφουσα.* Sed orationem variare potuit. Quaestioni *τί ἐστι κάλλος* respondet Secundus p. 638 *φυσικὴ ζωγραφία.* Alexis Athenaei 13, 23: *Τὰς ὀφρῦς πυῤῥὰς ἔχει τις· ζωγραφοῦσιν ἀσβόλῳ.* Et potest admoveri Alciphro 3, 11: *παιδέρωτι δευσοποιοῦσι τὰς παρειὰς ὑπὲρ τοὺς δεινοὺς τῶν ζωγράφων.* Addam similes quosdam locos. Joannes Chrys. Hom. in Josephum p. 6: *φύκει τὰς παρειὰς ἐρυθραίνουσα, ψιμμυθίῳ δὲ τὸ πρόσωπον λευκαίνουσα, καὶ μέλανι τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπογράφουσα.* Clemens Alex. Paed. 3, § 5: *χρίσματά τε παρειῶν καὶ ὑπογραφὰς ὀφθαλμῶν καὶ βαφὰς μετιοῦσαι τριχῶν.* Cf. § 6. Adscripserat Bastius ex Stephani Thes. in *Ὑπογραφὴ* similia alia Joannis Chrys. verba. Cf. Valesius ad haec verba Theodoreti Hist. 4, 22, p. 179, *στοιβῇ κατὰ τὸ γεγραμμένον τοὺς ὀφθαλμοὺς διαχρισάμενον, καὶ φύκει τὰς ὄψεις ἐρυθήναντα·* quae sibi feliciter videbatur restituisse hoc modo, *στιβίῳ καταγεγραμμένον τοὺς ὀφθαλμούς·* infeliciter valde, quum jam *διαχρισάμενον* prorsus vacet. Legere debebat tantum *στίβι* pro *στοιβῇ*: respicitur scilicet formula nota *κατὰ τὸ γεγραμμένον* locus Scripturae, qui exstat Jerem. 4, 30: *ἐὰν ἐγχρίσῃ στίβι τοὺς ὀφθαλμούς σου, εἰς μάταιον ὡραϊσμός σου.* Yriartes, qui in Catalogo p. 220 pluribus nec vulgaribus eum morem illustrat, in Claudiani Gigantomachia pro *Στίλβεϊ δ' ὀφθαλμῶν ἐρατοὺς ὑπεγράψατο κανθούς*, proponit vel *στίλβῃ* quod et conjecit Gesnerus, vel *στίβῃ* stibio. Praeferendum *στίλβῃ* videtur, etsi debilius. Commodianus Instr. p. 89: „Nec non et inducis malis medicamina falsa; In oculis puris stibium perverso decore; Seu crines tingis

ut sint toto tempore nigri." Pro adjectivo *puris* puto quaerendum esse verbum: forsan *uris*, quum ustione stibinae vel antimoniacae praeparationes fiant. De re tantilla Olearius det symbolam suam: „Vide Observata ad V. Apoll. 6, 10, [p. 240, n. 24]. Adde locum Xenophontis Cyrop. lib. 1, p. 8 [1, 3, 2]. Huc et Eubuli istud spectat apud Athenaeum l. 13, p. 557, ubi de meretriciis fucis: *κἂν ἐξίητε τοῦ θέρους, Ἀπὸ τῶν μὲν ὀφθαλμῶν ὑδρορρόαι δύο Ῥέουσι μέλανος.* Conf. et Philostr. Her. in Alexandro [p. 725]." Idem ad *κομῶν προσθέσεις*· „Sic Clemens Alex. Paedag. l. 3, p. 218 [§ 63], *προσθέσεις τριχῶν.* Lucianus, in Pseudom. t. 1, Opp. p. 859 [§ 3], *κόμην πρόσθετον* vocat." *Πηνήκη* dicebatur *κόμη πρόσθετος.* Lucianus D. Mer. 5: *τὴν μὲν πηνήκην ἀφείλετο* (Cod. 2956, *ἀφεῖλε*) *τῆς κεφαλῆς.* Idem Dial. 11: *εἰ γὰρ ἀληθῆ ἐστιν ἃ φὴς περὶ Φιλημματίου, τὴν φενάκην* (Cod. 2956, *τ. πηνήκην.* Cf. schol. ad D. 12), *καὶ ὅτι βάπτεται, καὶ τὸ τῶν ἀλφῶν, οὐδὲ προσβλέπειν ἂν ἔτι δυναίμην αὐτῇ.* Idem codex, *τὸ τῶν ἄλλων ἀλφῶν*, quod *ἄλλων* varietas nominis *ἀλφῶν* male scripti possit videri, nec est tamen, ni fallor.

3) *ἐκ κομμωτικῆς*] Accessit praepositio ex AC. Est *ἐν* in F. Variatio solennis illarum est praepositionum. Gregorius Naz. de Spiritu Sancto Or. 37, p. 608 C: *τὰς δυνάμεις ἐπιτελοῦν ἐκφυσώμενον:* quod esse videtur mendum typorum pro *ἐμφυσώμενον.* — Lucianus Amor. 9: *νεανίαν οὐκ ἄμορφον, ἔχοντά τι καὶ κομμωτικῆς ἀσκήσεως.* Ibi schol. Psellus Judicio de Heliodoro in Misc. Obs. t. 7, p. 368: *ἔστι γὰρ τὸ κάλλος τοῦ κατ' αὐτὴν (τὴν Χαρίκλειαν) λόγου οὔτε πάνυ κομμωτικὸν καὶ θεατρικὸν, οὔτε...* Ibi editor B., i. e. Dorvillius p. 373. — Mox pro *φυκίου* est *φύκους* in CF, qui et *πρὸς ἐπανόρθωσιν* exhibent. Dixit modo epistola praeced. extrema: *ἐπανορθοῦσθαι τῆς φύσεως τὰ λείποντα.*

4) *πεπίστευκας σεαυτῇ καὶ τεθάῤῥηκας*] ACF sine *καὶ τεθ.* „Sic infra in Epist. 66: *θάρσευσον σεαυτῇ καὶ πίστευσον τοῖς ποσί.*" OL. Alciphron 1, 32: *ἴσως τῷ κάλλει πεπίστευκας.* Aristoph. N. 540: *Ἀλλ' αὑτῇ καὶ τοῖς ἔπεσιν πιστεύουσ' ἐλήλυθεν.* — A statim, *μάλιστα ἄγ.* pro *μᾶλλον.* Illud praetuli. Repetitio adverbii mihi sophistici

acuminis aliqnid habere videbatur. Tam similia adverbia facile librarii permutabant. Auctor De charactere epistolico p. 24: οὐ λέληθας τόδε τὸ πρᾶγμα διαπραξάμενος· πολλοὺς γὰρ ἔχεις ἐλέγχους, κἂν ἀρνῇ, καὶ μᾶλλον τοὺς συνίστοράς σοι γεγονότας καὶ τῆς αὐτῆς κεκοινωνηκότας πράξεως. Codex 1630: καὶ μάλιστα τοὺς σ. σ. γ. κ. τ. αὐτῆς σοι κεκ. πρ.

5) Vulgo, κονιᾷς τὰ πρόσωπα. A, τὸ πρόσωπον, quod malui. Verba οὐδὲ ἐν ταῖς κηρίναις τέτ. γυν. desunt in ACF. Statim ACF, ἀλλ' ἀδόλως εἰ καλή. Ad Aristaenetum pp. 630, 732, illis usus varietatibus male Codici Vaticano numerum tribui 87, qui est 140, si post tot annos meis schedis confidere secure possum.

6) οἷα καὶ... ὧν χρυσὸς ἤρα, καὶ βοῦς, καὶ ὕδωρ, καὶ ὄρνιθες, καὶ δράκοντες] Male οἷαι Olearius, idque tacite, scripsit pro οἷα. — „χρυσός· Ariadnen [imo Danaen] Jupiter aurei imbris forma adamavit; βοῦς· Europam Jupiter tauri specie abduxit; ὕδωρ· fluviorum passim describuntur amores; ὄρνιθες· Ledam cygnus adamabat; δράκοντες· Olympiam Alexandri matrem draco compressit, imo et alias.“ OL. De illis Jovis transformationibus vide Epist. 58; et n. ad Aristaenet. 2, 2, p. 630; Walz. ad Arsen. p. 260; Jacobs. ad Anal. t. 9, p. 19, t. 11, p. 317; Grangaeum ad Prudent. in Symm. 1, 65; Muratorium ad haec Paulini in Anecd. Lat. t. 1, p. 120: „Nunc serpens, nunc taurus erat, nunc „cygnus et arbos, seque immutando qualis fuit indicat ipse: „Plus aliena sibi quam propria forma placebat.“ Non memini quam mutationem Jovis innuat nomen *arbos*; puto scribendum esse *aurum*, quod vix potuit omittere talia recensens Paulinus. Gregorius Naz. t. 2, p. 142: Ἄθρει δὴ πρώτιστον ὅσ' ἔπλετο μαργοσύνῃσι, Ταῦρος, κύκνος, χρυσός, ὄφις, πόσις, ἄρκτος, ἅπαντα Ὅσσα μιν ὠκὺς ἄνωγεν Ἔρως κοῦρός τ' ἀλαπαδνός. Viro doct. πόσις videtur vitiosum; sed fuit πόσις Jupiter quum fuit Amphitryon.

7) Pro edito φυκίον, est φῦκος in CF. Sic nonnusquam permutata sunt nomina cum diminutivis. Alciphron 3, 42: τριχίνοις ῥάκεσι καλύπτω τὴν αἰδῶ. Codex 2720: τρ. ῥακίοις τὴν αἰδῶ περισκέπω. — Tum pro edito κηρὸς, est κιρρὸς in ACF.

8) Ald. Gen. Mor. ταραντεινόν. Et sic est in E. Ol. ταραντινόν. Vat. b, ταραντεινίδιον. ACF, ταραντινίδιον, quod recepi. Et sic conjecisse Tupium monitum est ad Aristaen. p. 560, ubi de ταραντινιδίῳ multa. Lucianus D. Mer. 7: οὐ ταραντινίδιον ἔχουσα. Ibi scholium in cod. 2956: ὕφασμα διαφανὲς καὶ λεπτὸν, τῶν Ταραντίνων περιφανέστερον τοῦτο κατασκευαζόντων. Adde Orell. ad Epist. Socr. p. 181; Cubaeum ad Xenoph. p. 26. Nunc accedat Olearius: „Tarentina vestis est; diminutivum ταραντεινίδιον, quod hic habet Vatic. b, et explicat Pollux lib. 7, c. 17, [§ 76]: ταραντινίδιον διαφανές ἐστιν ἔνδυμα, ὠνομασμένον ἀπὸ τῆς τῶν Ταραντίνων χρήσεως καὶ τρυφῆς. Et Hesychius: ταραντινὸν, ἱμάτιον γυναικεῖον λευκὸν, κρωσσοὺς ἔχον ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους. Ex quibus ego apud Nostrum pro ταραντεινὸν substitui ταραντινὸν, quemadmodum et in Vaticano b ταραντινίδιον forte rectius legas." OL.

9) οἱ ἐπικάρπιοι ὄφεις] „Pollux [5, 99] in muliebri mundo ponit περικάρπια, καὶ ἐχίνους, καὶ ἀμφιδέας, ὄφεις. Explicat vero Hesychius ὄφεις, τὰ δρακοντώδη γινόμενα ψέλλια, locum Menandri quoque eam in rem adducens. Et Nonnus Dionys. 5, [145] monile describens: Ὡς ὄφις ἦν ἑλικῶδες ἔχων δέμας. Apud Athenaeum quoque [ ] Nicostratus περιβραχιόνιον ὄφιν dicit." OL. Locum Nicostrati non reperi. Alium ejusdem ex Clemente Alex. Paed. 2, § 123, excitabo: Ἀλύσεις, καθετῆρας, δακτυλίους, βουβάλι', ὄφεις, Περισκελίδας: quae periscelides eaedem sunt statim memorandis χρυσαῖς πέδαις (cf. ad Epist. 67, n. 19). Lucianus Amor. 41: τί δεῖ τὰ τούτων πλουσιώτερα κακὰ διεξιέναι; λίθους Ἐρυθραίους κατὰ τῶν λοβῶν πολυτάλαντον ἠρτημένας βρῖθος, ἢ τοὺς περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας; ubi Solan. Et obiter notabo esse ἠρτημένους in codice 2956. Adde Triller. Observ. p. 411; Pierson. ad Moeridis locum, ὄφεις, ἀττικῶς, τὰ παρὰ τοῖς Ἕλλησι ψέλλια. Monitus ultimo eo vocabulo ad Libanium accedam sic editum t. 4, p. 627, 24: ἄγε, ἔφην, ἐν στρατοπέδῳ τῶν νεκρῶν τὰ ψέλλια καὶ στρεπτούς. Sententiam imperfectam resarcire licet assumta lectione codicis 3017: ἄγε, ἔφην, σὺ κλέπτε ἐν στρ.

10) AC, καὶ Λαΐδος κ. Ἀρισταγόρας. F, κ. Λ. καὶ

8*

Ἀρισταγόρου. „Harum rursus mentio infra Ep. 68, nobilium scilicet scortorum. Et Lais quidem, perinde ac Thais, notior, quam ut de ea aliquid addere necessum sit. Aristagoram in Piraeo habuisse Hyperidem rhetorem Athenaeus meminit lib. 13, [c. 58].“ OL.

Epistola 41.

1) A sine lemmate. F, τῷ αὐτῷ, praecedente Epistola 37.

2) Vulgo, ἅθ' οὕτως. ACF, ὅτι οὕτως. Nec vulgata ὅθ' οὕτως, id est ὅτε οὕτως prorsus male habet. A, ἀστέκτως, quod ob raritatem fere praeferebam vulgato adverbio ἀτέγκτως. Sed Philostrato melius consului meliorem ipsi relinquens vocem, cujus illustrationem sibi petat lector ex notis Ruhnkenii ad Timaei φθέγγεσθαι, Jacobsii ad Meleagri Ep. 93; Matthaei ad Plut. De vit. pud. p. 121. — Vulgo, ἔχεις πρὸς ἔρωτα. AC, πρὸς ἔρωτα ἔχ. F, π. ἔρωτας ἔχ.

3) τὸν Ὑάκινθον] Ex A additus articulus. „Qui scilicet Spartanus, Amyclae filius, amari tamen se ab Apolline passus est, ut notissimum alias, et a Philostrato in Imaginibus [1, 24] dictum.“ OL. Vide Barnes. ad Eurip. Hel. 1485.

4) οὐδὲ ἐστεφανώσω τοῦ τραύματος] Non intellexerunt interpretes, monente jam Hemsterhusio ad Luc. D. D. 14, 2. Sensus est: „neque te coronasti vulnere“, flore scilicet qui ex ejus sanguine ortus est. Ἀπὸ τοῦ αἵματος, Apollo ait apud Lucianum l. l., ἄνθος ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδιστον καὶ εὐανθέστατον ἀνθέων ἁπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον. Codex 1310, ἔτι τε καὶ γρ. melius. Similis sententia ac syntaxis Ep. 37: αἵματος μὴ στεφανώμεθα. Sed est in F syntaxi usitatiore: οὐδ' ἐστ. (sic et vulgo; A, οὐδὲ ἐστ.) τῷ τραύματι. Vid. p. 107, n. 10.

5) οὐδὲ ὁ Φθιώτης Ἀχιλλεύς] Codd. ACF carent verbis οὐδὲ ὁ. Ald. Gen. et E, φθιώτης. Mor. OL et F, Φθιότης. AF sine Ἀχιλλεύς. Sed displicebat nudum adjectivum ὁ Φθιώτης. „Chironi erat in deliciis, Patroclum amans ipse; quod et alias notum, et Philostrato in Imaginibus [2, 1] et Heroicis [pp. 730, 736] expositum.“ OL. Locos de Achillis ac Patrocli mutua amicitia collegit Drelincurt. Hom. Achille pp. 13, 14, 115. Adde Menag. ad Luc.

Amor. 54; Bayl. Dictionn. V. *Achille* n. P; Nostrum et Epist. 46.

6) *Ἀλλ' Ἀθήνηθεν* scripsi ex ACF pro edito *ἀλλὰ Ἀθ.* E, *ἀλλὰ Ἀθήναθεν.* A, *Ἁρμόνιον καὶ τὸν Ἀριστογείτονα παρῆλθες.* Et CF sine *οὖν.* Codex Palatinus, teste Hemsterhusio in Abreschii Annotationibus ad N. T. p. 555, *διέβης* pro *παρῆλθες.* CF, *οὐ διέβης.* Vulgo, *ἀλλὰ ἀπ' Ἰωνίας.* AC, *ἀλλ' ἀπ' Ἰ.* F, *ἀλλ' ἀπὸ Ἰ.* — „Nempe Aristogitonis amori Harmodius obsequebatur, ut apud Thucydidem est l. 6, [c. 54]. Horum igitur statuas an nunquam Athenis viderit praeteriens rogat." OL. Cf. et Epist. 56.

7) *τί τῆς γῆς ... ὅπου Βράγχοι*] ACF sine *τι.* — „Apud Miletum Branchus, formosissimus puer, Apollini adamatus, et vaticinandi dono ab eo ornatus; a quo Branchidae quorum oraculum post Delphicum maximum. Vide Cononem Narrat. 33." OL. Branchi iterum meminit Epistt. 46, 56. Vide interpretes ad Statiana Th. 3, 478, „patrioque aequalis honore Branchus"; Bentley. ad Callim. Fr. 36; Wernsd. ad Himer. Orat. 11, 3; Clavier. De orac. p. 130; Seiler. ad Longi verba l. 4, 17: *αἶγας ἔνεμε Βράγχος καὶ Ἀπόλλων αὐτὸν ἐφίλησε.*

8) *Κλάροι οἱ Ἀπόλλωνος καλοί*] Sic mutavi vulgatum *Κλάριοι Ἀπ.* Proposuit Olearius *Κλάροι Ἀπ.* Non bene abfuisset articulus. E, *Ἀπόλλωνες.* F, *ἀπόλλω.* — „Clarum Asiae urbem a Claro heroe dictam veteribus traditum, in quibus Theopompus [ap. schol. Apoll. Rh. 1, 308]. Ille ergo etiam in deliciis Apollini. *Κλάροι* itaque legendum rectius quam *Κλάριοι.*" OL. De Apolline Clario vide Fischer. ad Anacr. 13, 5; Wernsdorf. ad Himer. Orat. 11, 3; Clavier. Orac. p. 130; Crus. ad Ovid. M. 1, 516.

9) *πλεῖστος Ἔρως, ὁ τὰς ἑκατὸν πόλεις περιπολῶν*] Vulgo, *πλ. ὁ ἔρως.* ACF sine articulo; habent *ἑκάστου* et *περιπολῶν.* Hoc recepi pro edito *περιπνέων.* Meursius in Creta 3, 13, ubi de legitima apud Cretenses paederastia agit, proposuit pro *περιπλέων* legere *περιπολέων.* Sed apponit Salvinius oportuisse *περιπολῶν,* nec animadvertens id verbi omnino satisfacere, conjicit *περιπνέων,* ac confert Anacreontem Od. 32: *Οὐ τῆς ἅπαντ' ἐχούσης Κρήτης ὅπου πόλεσσιν Ἔρως ἐποργιάζει.* Ad quem locum Fischerus ad-

mitti posse Meursianum *περιπολέων* frustra opinabatur. — De Creta „centum potente oppidis“ vide Meursium Ibid. 1, 5; Olearium ad Philostratum Her. p. 705. Ipse monui ad Telemacheidem 5, p. 128. Julianus Epist. 24: *ἥ γε μὴν τὸν Δία θρεψαμένη νῆσος ἡ Κρήτη, καθάπερ τροφεῖα τῆς Διὸς ὑποδοχῆς ἀντιλαβοῦσα, τῷ ἑκατὸν πόλεων ἀριθμῷ τετίμηται.* Displicet nomen *ἡ Κρήτη*, quod fere scholium sapit; non displiceret lectio codicis *τῷ τῶν ἑκατὸν πόλ.*, propter illius urbium numeri celebritatem.

10) *δοκεῖς... εἶναι*] Accessit infinitivus ex ACF. Ostendi ad Simocattam p. 192 verbum *εἶναι* post *δοκεῖ* saepe adesse, saepe omitti. Synesius Epist. 131: *τὸ μὲν τὰς γυναῖκας βοᾷν καὶ στερνοτυπεῖσθαι καὶ σπαράττειν τὰς κόμας, ἐπιφανέντων ἢ προαγγελθέντων πολεμίων, ἧττον ἂν δόξειε δεινόν.* Codex unus, *τῶν πολ.* duo, *δόξειεν εἶναι δ.* Vide Wernsdorf. ad Himer. p. 96.

11) *ἀπ᾽ ἐκείνου τοῦ βωμοῦ*] „Nempe Scythicas gentes humano sanguine sacra fecisse passim veteribus observatum. Conf. notata ad Vitam Apollonii l. 6, c. 20, n. 10, 11.“ OL. Pro *ἀξένων θυμάτων*, est *ξένων θεαμάτων* in F.

12) Pro *τιμῆσαι νόμον*, ACF, *μιμήσασθαι.* Tum F, *εἰ δὲ σώζειν οὐ θέλεις*, unde recepi *δὲ* quo editi carebant. A, *εἰ δὲ θέλ. σώζ.* C, *εἰ δὲ σώζεις.* CF, *κἂν τοῦ τραύματος.* Est *κἂν* „saltem.“ Vide ad Ep. 28, n. 1.

Epistola 42.

1) C, *τῷ αὐτῷ.* F, *ἑτέρᾳ τινί.*

2) *τῆς Ἑλένης ἂν ἐμνημονεύσας καὶ τῆς νεώς*] Ald. Gen. Mor. *καὶ τῆς Νέω.* Olearius, suppressa copula, edidit ex Vatic. *b τῆς νεώς.* F, *ἑλ.... καὶ τ. νεώς.* DG, *ἐμνημόνευσα καὶ τῆς νεώς.* E, sic cum *νέως.* — „Visa fuit Neo interpretibus fuisse foemina in Lacaenis amoribus suis illustris: vertunt enim „Helenae meminisses et Neae.“ Verum quo notiores sunt Helenae Paridisque amores, Corinthiacque Laidis meretriciae artes, et Jovis apud Alcmenam furta *τρινύκτια*, ad quae in his Epistolae initiis digitus intenditur, hoc magis ignota est illa sive Nea sive Neo in Lacedaemoniis puellis. Hinc suspecta mihi esse coepit lectio vulgatorum, eoque facilius duci me passus sum codicis Vatic. *b* autoritate,

quae non magna apud me est alias, cum vitiosissimus sit ille codex, cujus hic tamen lectionem in textu nostro secutus sum. Eam confirmabat res ipsa. Nam illa qua rapta fuit Helenae navis cum Venere Cupidinem in puppe habebat, sponsorem conjugii et amoris. Sic enim de ea Paris apud Ovidium in Epist. ad Helen. [16, 113]: *Qua tamen ipse vehor, comitata Cupidine parvo Sponsor conjugii stat dea picta sui.* Unde et nomen Veneris atque Cupidinis navem gessisse non dubitem, pro more antiquo. Servius ad Aen. 10, [166]: *solent naves nomina accipere a tutelarum pictura.* Pluraque eam in rem observata ad Petron. [c. 105] Jo. Wouwerio, et ad Lycophr. Cass. 110 Jo. Meursio. Quid aptius igitur quam navem Helenae, quae tutelam Venerem cum Cupidine haberet atque ab ea gereret nomen, in mentem revocari foeminae quam sollicitabat autor ejus epistolae. Quid quod in ipsa ea nave prima gaudia cepisse Paridem amantem dicant poetarum nonnulli; licet in Cranae insula id factum esse sit creditum Homero sub fin. Il. *Γ*, in Draconis Insula Lycophroni Cass. 110. Saltem liberioribus amantium jocis atque lusibus eam primum locum dedisse certum est, ut eo nomine quoque allegari meruerit. Sed et tuetur lectionem quam defendimus idea orationis Philostrati, qui, ut *Λαΐδος κώμων, Ἀλκμήνης γάμων, Πέλοπος δρόμον*, comessationum Laidis, nuptiarum Alcmenes, cursus Pelopis, meminit, ita Helenae quoque aliquid memorasse videtur; etc." OL.

3) F sine *τῶν* ante *Ἀλκμήνης*, et habet *Ἰλίου* pro *Ἤλιδος*. Et *Ἰλίου* est in C. Omittit uterque verba, *οὐκ ἔζ.... γαμηθεῖσαν.* Ad quae Olearius: „Hippodamiam intelligit quam Pelops statim duxit post editum curuli certamine cum Oenomao, parente virginis, spectaculum. Nempe *θέατρον* hic locus spectaculi quo istud certamen fuit editum. Insigne autem amoris Hippodamiae exemplum, quae ne eam quidem consummandis nuptiis moram concedebat, quam parentis eo certamine interemti luctus exigere videbatur. Vide Philostr. Imagin. l. 1 [c. 17], Pelope et Hippodamia."

4) *Ἀλφειόν*] De cujus in Arethusam amoribus, fluvii in fontem, decantatissima poetis fabula." OL. Consuli potest mea nota ad Nicetam Eug. p. 207; Jacobs. ad Anal. t. 11, p. 279; Schol. ad Anthol. Wechel. p. 155; Schneidewin. ad

Ibyc. p. 186. Procopius Epist. 3: τὸν Ἀλφειὸν λόγος, ποταμὸν ὄντα καὶ τοσοῦτον Ἀρεθούσης ἀπεσχισμένον, μέχρι καὶ νῦν ἐκ Πελοποννήσου τὴν Σικελίαν ὁρᾷν, καὶ διὰ μέσης θαλάττης ἀγόμενον σκοπεῖν πῶς καλός τε εἴη καὶ διαμένοι γλυκὺς τῇ πηγῇ· ἡ δὲ δέχεται τὸν ἐραστὴν κεκμηκότα καὶ δίδωσιν ἑαυτήν· καὶ ἴδοις ἂν τότε ξένην ἀφροδίτην ποταμοῦ καὶ πηγῆς. Quae describere integra visum est, quod non sint Procopii Epistolae inter libros facile obvios.

5) τοῦ νυμφίου] „Sponsum Alpheum intelligit. Non enim sentio cum Morello, qui nomen proprium esse putavit, nescio cujus.“ OL. Morellius admisit versionem editionis Genevensis, quam paucissimis locis correxit. Hunc locum corrigere debuit. Philostratea attigit Tupius Emend. t. 2. p. 544.

6) In loco difficili nihil mutavi, quum codices parum auxilii offerrent. C, τυρῶ ἐννιπεῖ ἐπ. κ. ἀγριῶντι. D, ἐλιπεῖ ἐπ. καὶ ἐπὶ θάλ. συνηγ. Sic cum lacunula. EG, ἀγριτι. F, τ. ἐν ἱππεῖ ἐπενήξατο, quo in verbo calamum deposuit librarius. Reperto in tribus codicibus ἀγριῶντι, Kayserus ad Phil. Gymn. p. 37 conjicit τἀγριοῦντι τὴν θάλατταν, intellecto τἀγριοῦντι τὴν θ. de Neptuno, cui ἐν ταῖς προχοαῖς Ἐνιπέως Tyro συνήγαγεν scilicet ἑαυτήν. Vulgata etiam hunc sensum exhibere poterit. Obiter animadvertere mihi liceat pravam divisionem vocis Ἐνιπεῖ in duas ἐν ἱππεῖ ex illis esse peccatis quae saepissime librarii negligentiores vel indocti admiserunt, et nonnunquam doctis viris ipsis labendi occasio fuere. Planudes Metris Boethii 5, 1: Οὕτως ἡ λεπάδνοις ἀνέτοις δοκέει παραιτεῖν Φιμοῦ τεῦχε τύχη, τάξει ἀνασσομένη. Sic scripsit editor qui in codice suo invenerat, φιμοῦ ταίγε τ. τάξεϊ νασσομένη. Adunandae erant syllabae male separatae, φιμοῦταί γε. In codice 2094 bene scriptus totus versus sic habet, φιμοῦταί γε τύχη, τάξεϊ νεισομένη· quae latinis conveniunt: „Fors patitur frenos, ipsaque lege meat.“ — „Ἀγρεύοντι, hoc est Neptuno, qui Enipei indutus faciem Tyro constupravit; quod Enipeus acerbe ei exprobrat apud Lucianum [D. Mar. 13]. Locum allegatum habes a nobis ad l. 2 Imaginum [c. 8] Melete.“ OL. Vertunt ἀγρεύοντι ἐπὶ θάλατταν συνήγαγεν, „piscanti „in mare se obtulit, in mari venanti se praebuit.“ Graeca

verba non possunt istis reddi latinis. Lectio codicis C ducit ad *ἄγριόν τι*. Sed nihil inde lucramur. Puto meliores libros esse exspectandos, aut meliorem me criticum.

7) *μεγάλων*] E, *γάλων*, librario propter properationem nimiam primam syllabam omittente. Quod vix notandum fuerat, ni meminissem mendi similis, quod editori Planudeorum Boethii Metrorum fraudi fuit. Planudes sic editus legitur 3, 1, 7: *Τείρεα τερπνότερον μετὰ νότον Ὀμβροφόρον παύσαντα σελαγεῖ.* Invenerat editor *πάσαντα*, et *παύσαντα* putavit esse ipsam auctoris manum, qui tamen, etsi recentissimus, activum *παύσαντα* respuisset. Ac metrum laborat. Melior codex 2094 exhibet unice veram lectionem *κοπάσαντα*.

8) C, *δοκεῖ*. Tum EG, *Θεσπειακῇ*. Reliqui editum *Θεσπιακῇ*. Quae forma memoratur Stephano Byzantino, cujus quum adtulisset locum H. Stephanus in Thesauro, adjectivi *Θεσπιακὸς* exempla nondum se vidisse ait, Philostrati immemor. Vulgo, *πάντως γὰρ κἂν τῷ Ἔρωτι ἔθνες*. Praetuli *ἂν* ex C. — „Nempe *θεῶν οἱ Θεσπιεῖς τιμῶσιν Ἔρωτα μάλιστα*. Vide Pausan. Boeot. p. 302 [l. 9, c. 27].“ OL. Multa de Amoris cultu apud Thespienses Jacobs. ad Leon. Tar. Epigr. 40, Meinek. ad Menandrum p. 59; qui, Philostrateis verbis usi, *κἂν* sine offensione descripserunt.

9) *παννυχίδας καὶ τὰς ἑορτὰς καὶ τὰ Μενάνδρου δράματα*] „Hesychius: *παννυχὶς, ἑορτὴ νυκτερινή*..., pervigilium Latinis. Ea *πλεῖστον ὅσον χρόνον χορεύοντες* transigebant, ut apud Athenaeum est l. 5, [ ]. *Ἑορτάς*, in quibus ibidem juvenes puellaeque lusui et joco et choreis maxime indulgebant. *Μενάνδρου δράματα*, in talibus festis, maxime Dionysiis, repraesentari solita, quae amatorii maximam partem erant argumenti.“ OL. Confutat Meinekius l. l. viros doctos, quibus addatur Tupius Emend. t. 2, p. 446, qui male sunt opinati esse *Ἑορτὰς καὶ Παννυχίδας* Menandrearum fabularum nomina. De *παννυχίσι* seu vigiliis vid. Spanh. ad Ranas 1374; Barn. ad Helen. 1381; Bach. ad Critiae versum p. 50: *ἔστ' ἂν... Παννυχίδας θ' ἱερὰς θήλεις χοροὶ ἀμφιέπωσιν.*

10) Vulgo, *ἀλλ' εἰ καὶ βάρβαρος εἶ καὶ μία*. Praetuli ut vividiorem lectionem codicum DEG. Verba *ἀλλ' εἰ καὶ* absunt in C. Idem *ποταμοῦ* praebet post *Θερμώδοντος*,

qua additione ab uno exhibita codice abstinui. Idem, *ἀλλὰ καὶ τ. λ. ν. σ. καὶ κτείνειν ἐκ κλ.* — Olearius ad *παρθένων*· „h. e. Amazonum, quarum ad Thermodontem sedes." Quod ait auctor Amazonas *νεανίσκοις συμπλέκεσθαι* referendum videtur ad Herodoti narrationem 4, 113.

11) *Νίνῳ συνεπλάκη*] C, *νίννῳ*. „Sidoniam intelligit, forte Europam, quam Nino *συμπλακῆναι* dicit, nomen regis nominans cujus amori illa cessit. Nam regem in deum convertere ipsumque Jovem fabulosorum est scriptorum. Fabulam autem historice explicat Noster. Ut Ninus vero Jupiter, sic Europa *θεὰ* sistitur in nummis Trajani, in quibus circa Europam tauro insidentem legitur, *ΣΙΔΩΝΟΣ ΘΕΑΣ*. Adde Holstenium ad Steph. De urb. p. 292." OL. Quod quidem ait Olearius de deis, ac Jove quem fabularum autores vero regis nomini substituebant, firmari potest locis Tzetzae nonnullis: Chil. 1, 474: *Τοὺς βασιλεῖς δ' ἀνέκαθε Δίας ἐκάλουν πάντας*· coll. 2, 160; 5, 244, 454; 7, 32. Rursus 2, 745: *Οὗτός ποτε συνέθετο τῷ φίλῳ Πειριθόῳ Ὅπως Διὸς ἁρπάξωσι, τουτέστι βασιλέως, Κόρην τινὰ καὶ γήμωσι.* Etiam 2, 447: *Εἶτα πρὸς Φλέγραν συνεργεῖ θεοῖς κατὰ Γιγάντων· Θεοὺς (πολλάκις ἔφημεν) φασὶ τοὺς βασιλέας.*

12) *ἡ δὲ τῷ Βοιωτῷ*] „Thressam Boeoto obsecutam ait. Puto autem non Boeotum intelligi, Itoni, vel, ut alii volunt, Neptuni filium, a quo Boeotia Atticae vicina nomen habet; sed alium Boeotum, Neptuno genitum, Metaponti filium adoptivum, a quo Boeotiae in Thracia nomen ortum. De eo Higynus fab. 186: *Metapontus eos* (Boeotum et Aeolum) *sibi filios adoptavit, qui in Propontide ex suo nomine condiderunt, Boeotus Boeotiam, Aeolus Aeoliam. Θρᾴκης* autem nymphae Titanidis mentio ex Arriano apud Eustathium ad Dionys. Perieg. v. 322, et Stephanum De urb. p. 400 [in *Θρᾴκη*]. De ejus tamen et Boeoti amoribus nusquam alias me invenisse memini." OL. C, *τῷ Βοιωτῷ Διΐ*. Unde non videtur locus fieri nitidior. Est forsan *Διΐ* ejus explicatio qui *Νίνῳ συνεπλάκη* de Europa intelligebat, et Ninum pro Jove habebat. Boeoti herois res adeo sunt obscurae, ut nihil definiri possit; nec, si *Βοιωτῷ* pro epitheto nominis *Διΐ* capiatur, quid inde accedat illustrationis perspicio.

13) *καὶ χεὶρ ἐκ. καὶ λῆμα φονικόν*] Addidi prius *καὶ* ex CDEG. Ald. ac Genev. et CDG *λῆμμα φον.* E, *λῆμμα οἰονικόν*. Morellus edidit *λῆμα*. Bonam lectionem repudiavit Olearius, et pessime edidit *βλέμμα*. Quod commentum confutavit L. Bos Anim. p. 48; ipse quoque tetigi ad Phil. Her. p. 605, et in Notit. mann. t. 2, p. 32.

14) *τις τῶν ἀνδροφόνων παρθένων*] Hypermnestra „Una de multis, face nuptiali Digna... *Surge*, quae dixit juveni marito, *Surge*..."

15] *ψαύσῃς κἂν ξίφει*] „Nempe attrectationibus delectantur amantes." OL. *Κἂν* pari cum acumine adhibitum est Epistola praec. extrema. Cf. ad Epist. 28, n. 2.

Epistola 43.

1) C, *μειρακίῳ*. F, *τῷ αὐτῷ*. A sine lemmate. Inserui *δὲ* ex ACF, nimium ferme tribuens codicibus; nam asyndeton non displicet. Conjunctionem nunc non sine dubitatione additam securior delebo e versu cui nocet Tzetzae Chil. 5, 758: *φαρμακουργὸς δὲ καὶ φαρμακεὺς καὶ φαρμακὸς διοίσει*. Legas, *φ. καὶ φαρμακεύς*. Carcinus Stobaei tit. 93, 8. *Δεινὸν ἐσθ' ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακόν*. Placuit Jacobsio Lectt. Stob. p. 131 Meinekiana lectio: *Δειλόν γ' ὁ πλ.* Malim, *Δειλόν δ' ὁ πλ.*, quod habet Euripides Phoen. 611 et ap. Stob. ibid. 18. Quod detraho Carcino verbum *ἐστι* dandum propono Aeschylo Prom. 650, sic edito: *Μή μοι προκήδου μᾶσσον ὡς ἐμοὶ γλυκύ*. Hermanni ratio habentis *ὡς* pro particula *ἢ* non caret quidem probabilitate, sed probatione. Propono igitur legendum: *Μή μ. πρ. μᾶσσον ἢ 'στ' ἐμοὶ γλ.* At si lectio *μᾶσσον ἢ ὡς* aliquid habet auctoritatis, erit recipienda potius.

Epistola 44.

1) *ὁ Ἔρως γυμνός*] Et Propertius, de puella quum queritur nimis culta, Amoris nuditatem objicit: „Nudus Amor formae non amat artificem." Ovidius etiam Am. 1, 10, 15: „Et puer est et nudus Amor." — „Statim A, *ἐστιν αἱ Χάρ.* Et AC sine *καὶ* ante *τὸν Ἡρ.*

2) Vulgo, *ψιλῷ ζώματι*. ACF, *ὑψηλῷ*. CF, *ζώσματι*, quod grammatici altero minus esse atticum monent. Praetuli

ὑψηλῷ, quod tunica alticincta habitus sit aptissimus et qui deum διακεύοντα, τρέχοντα ἢ τοξεύοντα (AF, alio ordine, τοξ. ἢ τρέχ.) minime possit impedire. Multa utilia lectu praebebit Spanhem. ad Callimachea Dian. 11: καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα Ζώννυσθαι λεγνωτὸν, ἵν᾽ ἄγρια θηρία καίνω. Absque adjectivo ψιλῷ tenuitatem cultus ut in deo satis arguit, quod tunica alticincta venetur et currat quasi mortalium unus.

3) Editi προβαλλ. τὸ σεμνόν. F, περιβαλλ., et sic A e correctione. ACF sine τὸ σ. Mox A, ὑπὸ πενήτων.

4) ACF, ὑπέτρεχε τὸν τρίβωνα αὐτοῦ ὁ πλ. Ἀλκιβιάδης. Athenaeus 5, 61: Ἀλκιβιάδης συνεκοιμήθη (τῷ Σωκράτει) ὑπὸ τὴν αὐτὴν γενόμενος χλαῖναν. Lucianus Am. 54: ὑπὸ μίαν Ἀλκιβιάδης αὐτῷ (τῷ Σωκράτει) χλανίδα κλιθεὶς, οὐκ ἀπλῆξ ἀνέστη. Vide et Bergler. ad Alciphr. 1, 38, 20; collato Reitz. ad Luc. Amor. 49; Jacobs. Addit. in Athen. p. 17; ipso me ad Theocritea 18, 19, Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ἵκετο χλαῖναν, edit. sec.; et Sinnero ad Trachin. 539. Sed, dum circa id annotationis versor, addam Heraclidis Polit. caput 16, ut verbum rarum illi reddendum proponam: πάντες (Tyrrheni) ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἱματίῳ μετὰ τῶν γυναικῶν κατάκεινται κἂν παρῶσί τινες... ὅταν δέ τις ὀφείλων χρέος μὴ ἀποδιδῷ, παρακολουθοῦσιν οἱ παῖδες ἔχοντες κενὸν θυλάκιον εἰς δυσωπίαν. Reperi in codice, ... ἀποδῷ, περιακολουθοῦσιν οἱ π., quod mihi arridet. Monebo obiter Heraclidem conferendum cum Aristotele Athenaei 1, 42.

5) Verba πενία γὰρ οὐκ ἔστιν ἔγκλημα, οὔτε τὴν ἑκάστου αἰτίαν ἡ τύχη ἀπολύεται τῇ πρὸς ἀλλήλους κοινωνίᾳ, absunt ab AC. Ad posteriora Olearius adscripsit: „sensus mihi iste videtur: fortunam curae non habere ut omnium hominum querelis satisfaciat, eorumque adversus se criminationibus absolvatur; neque iis motam sui omnibus copiam facere." Vetus interpres: „neque uniuscujusque culpam fortuna purgat mutua communicatione." Nec haec nec illa satis capio. Puto οὔτε esse in οὕτω mutandum: „sic unius cujusque crimina fortuna diluit, mutuo pauperis ac divitis consortio."

6) Vulgo, ἄπιδ᾽ ἐπί. CF, ἄπιδε ἐπὶ, quod praetuli,

parilitatem membrorum persequntus. — „Πόσον, omissum a Morello et Cujacio [id est, Genevensi editore, Aldo et E], agnoscebat Meursius, codicesque item Vaticani a et b.“ OL. Sententiam totam, ἄπιδ' ἐπὶ ... μεθόριον omisit A. Quae est ellipsis ἐν αὐτοῖς τοῖς valde displicet, nomenque desidero. Pro τε est τὰ in F. Qua varietate ductus circa pauculos locos aliorum morabor. Himerius Orat. 7, 2: φέρε τινὰ τῷ βασιλεῖ καὶ τῇ πόλει λόγον ἀντὶ λαμπάδος ἀνάψωμεν. Rescribam e codice τίνα τῷ τε βασ., etiam ἀνάψομεν, quod an sit in codice nec ne notare neglexi. Choricius in Procopium § 4: Περικλέους μὲν οὖν τε μέγα καὶ θρυλλούμενον ἦν πλεονέκτημα. Inveni τὸ μέγα in codicibus. Heliodorus 2, 7: κειμένους δὲ ἑαυτοὺς καταλαβόντες, ὀρθωθέντες ἀθρόον. Olim fuit ὀρθ. τὸ ἀθρόον. Bene codex Venetus, ὀρθ. τε ἀθρόον. Gregorius Naz. in Tollii Insignibus p. 4: Ὡς ἂν πλείως ὦμεν ἠγωνισμένοι. Non sine ambitione paulo superbiore Goens. Cepot. p. 123: „deficiente et in versu syllaba et sensu, substitue, me obside, τελείως.“ Corrigebat mendum typorum, et apposita Tollii interpretatio monstrabat quod Tollius scripserat.

7) Editi, ὡς ἐωνημένον. CE, ἐωνημένος. A, ἐωνησάμενος. Scripsi ἐωνημένος, cujus mihi glossa esse videtur altera lectio ἐωνησάμενος, imo ὠνησάμενος. Aristophanes Pl. 7: τὸν ἐωνημένον· ubi schol., ἀντὶ τοῦ τὸν ὠνησάμενον. Serius video relictum esse p. 23, 8, mendum, ἐωνήμενος. — Mox ACF carent sententia, ἐκεῖνος ... σιωπᾷ.

8) ACF, ὁ δὲ πένης. Malui asyndeton. Statim A, ὁ δὲ πένης. CF, ὁ πένης δέ. Et ibi vulgata non mutanda visa sunt. ACF sine καὶ ante μάγειρον.

9) Verba ὡς μηδὲ ... ἀποκρύπτεται absunt ab ACF.

10) „Dicitur αὐτουργία, quando quis per se ipsum aliquid facit. Imp. M. Aurelius Antoninus L. 1, § 5, τὸ αὐτουργικὸν sibi tribuit, *quod ipse manum operi admoveat*. Ad quem locum vide Th. Gatakerum.“ OL. Tibullus 1, 5, 61: „Pauper erit praesto tibi; praesto pauper adibit Primus ...“ Ovidius Am. 1, 10, 53: „Nec tamen indignum est a divite munera posci; Munera poscenti quod dare possit habet ... Officium pauper numeret, studiumque fidemque ...“

11) Vulgo, *τοὺς παριόντας ὁδοιπόρους*. Praetuli Meursianae scripturam. Et est *ὁδοιπόρων* enotatum mihi ex E. Statim Meursiana et E *αὐτῷ* pro *αὐτοῦ*.

12) *Καὶ τί δεῖ... ἐκεῖνον ἔσται*] „Haec omnia aute desiderata restituit ex suo codice Meursius, eaque exhibent quoque Vatic. *a* et *b*.“ OL. Sunt et in ACF, unde primum vocabulum *καὶ* assumsi. Olearius: *τί δεῖ τὰ πολλὰ λέγειν;* Est in ea formula, cujus exempla congesta sunt a Wyttenbachio Bibl. Crit. t. 3, p. 46, copula *καὶ* valde usitata. Ac quid frequentius omissione copulae istius? exempla in his epistolis habuimus et habebimus. In transcursu aliorum scriptorum locos attingam. Himerius Orat. 4, 3: *ὥσπερ τις θεὸς, ...οἵους ποιηταὶ* (inseruerim *οἱ*) *πολλάκις εἰς ἀνθρώπων εἴδη μορφάς τε ποικίλας ἀμείβοντες, πόλεις τε εἰς μέσας καὶ δήμους ἄγουσιν.* Esse in codice notavit Wernsdorf. quod et ipse reperi, *εἴδη μορφάς τε καὶ ποικ.* Facienda transpositio: *εἴδη τε καὶ μορφ. ποικ.* Idem Orat. 6, 4: *ᾔδει δὲ ἄρα τὸν νόμον τοῦτον καὶ Ὅμηρος.* Omitti *καὶ* in codice Wernsdorf. ait. Inspexi ego codicem in quo *καὶ* nunc non exstat, sed exstitisse videtur. Oracula Sibyllina 5, 288: *Αἶ αἶ Σάρδεις! αἶ αἶ καὶ πολυήρατε Τράλλις!* Monemur ab editore doctissimo non esse *καὶ* in codice, et pro *καὶ* fere malit *σοι*. Ac quidem dixit Sibylla *Αἶ αἴ σοι Λυκίη*, 5, 125; *Αἶ αἴ σοι τλήμων*, 7, 118. Facilior tamen erit lectio, *αἶ αἶ αἶ πολ. Τρ.* In Oraculo ex *αἶ* factum est *καὶ*, ex *ναὶ* in Gregorii Naz. Carmine t. 2, p. 57: *Ἄρσενα πάντ᾽ ἀλέεινε, συνείσακτον δὲ μάλιστα· Μεῤῥᾶς πικρὸν ὕδωρ, καὶ πείθεο, παρθένος ἁγνή.* Est *ναὶ πείθεο* multo melius ac vividius in codice 993. Versum proximum non possum imperfectum videre ac negligere: *Ἐκ γὰρ τοιῶνδε κακὸς μερόπεσσιν ὄλισθος.* Plenior codex: *ἐκ γὰρ δὴ τ.*

13) *ἐγὼ δὲ κύριον... ἐγὼ δὲ θεόν.* Ex ACF recepi prius *δὲ*, ex CF posterius. Satis fuit supra asyndeti. Pro *θεὸν*, A *θεραπευτήν*. Et statim ACF, *ἐγὼ δὲ πάντα.* Olearius *ἐγὼ π.* Loquendi modum *εἶναι πάντα* plene illustravi ad Anecd. t. 4, p. 270. Lucianus Abdic. 21: *σωτὴρ καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ.* Quae potuit scribere ad Demosthenici coloris imitationem De Cor. § 14: *Θηβαῖοι φίλον, εὐεργέτην, σωτῆρα τὸν Φίλιππον ἡγοῦντο· πάντ᾽*

ἐκεῖνος ἦν αὐτοῖς. Molierius Tart. 1, 2: „C'est son tout, son héros.“

14) A, *ὁμοίως.* A, *ξένος δὲ ἅπαξ ἐρῶ*, suprascripto nomine *πένης*, manu correctoris, qui et sequentia ad finem epistolae in margine addidit. Ald. Gen. Mor. *ἐρῶν.* Olearius cum Meursio,. *ἐρῶ.* C, *ὁρῶ.* Permutationem verborum *ὁρᾶν ἐρᾶν* attigi ad Nicet. p. 83, ad Theoph. Sim. pp. 175, 258. Vide et de illa Creuzer. ad Plot. De pulcr. p. 215. Sic *συνερᾶν* et *συνορᾶν* variant in Theocr. 29, 32; *ἐρῶ* et *ὁρῶ* in Theogn. 1143; *ἐρᾶτε* et *ὁρᾶτε* in Eurip. Erecht. 19; *ἦρα* et *ἑώρα* in Aeliano H. V. 14, 44. Miror Matthiam in Euripidis Antigona fr. 6, pro *Ἀνδρὸς δ' ἐρῶντος εἰς κύπριν* non recepisse *ἀ. δ' ὁρῶντος εἰς κ.*, cujus conjecturae excellentiam bene intelligebat. Nam metaphora verbi *ὁρᾶν τι, ὁρᾶν πρός τι, ὁρᾶν εἴς τι* in sensu studendi alicui rei non rara est: vide Periz. ad Aeliani l. Miror etiam Orellii judicium qui Epist. Socr. 6, p. 11, pro lectione Allatiana eaque optima, *πρῶτον μὲν ἐκεῖνο ἐρῶ*, „primum illud *dicam*“, assumsit varietatem codicis *ὁρῶ.*

15) Verbis *τίς δύναται παραμεῖναι νοσοῦντι* usus est Jacobsius Lectt. Stob. p. 119, illustraturus suam Nicostrati restitutionem: *οὐχ αὕτη ἐστὶ, ἡ νονοῦντι προσέχουσα, καὶ σου ἀποθανόντος, κἂν ὁ πατὴρ κἂν ἡ μήτηρ λυπεῖσθαι μὴ θέλωσιν, ὁσίαν νέμουσα.* Quae quidem restitutio est pulcra et ingeniosa, paulo tamen audacior. Sic edita se habent verba Nicostrati Ap. Stob. tit. 74, § 65, p. 92: *οὐχ αὐτοῦ ἐστιν, ἢ πόθον πρώτη ἔχουσα, καὶ οὗ ἀποθανόντος κἂν ὁ πατὴρ κἂν ἡ μήτηρ λυπεῖσθαι μὴ θέλωσιν, ὁ νόμος.* Servata quantum potest fieri lectione codicum, proponam hanc loci scripturam: *οὐχ αὕτη ἐστὶν, ἡ πένθος πρώτη ἔχουσά σου ἀποθανόντος, κἂν ὁ π.... θέλωσιν, ἐννόμως.* Pro *καὶ οὗ* lego *σου* suppressa copula, quae potuit nasci e forma peculiari literae sigma male intellecta. Atque etiam malim *πόθον* retineri. Cur enim mutabuntur quae sensum praebent probabilem? — *τίς δύναται... πλουτῶ*] „Haec usque ad finem in Vat. *b* constituunt novam epistolam, cum inscriptione *τῷ αὐτῷ.*“ OL. Verba *τίς συναγρ.... τὸ στρατόπεδον* absunt ab CF. Meursiana *συναγρυπνεῖν*, et omisit *τό.* A, *προτάξει.* CF, *προτάξειε.* Est *προτάξαι* infinitivus. A,

τίς ὑπὲρ σοῦ πεσεῖν; φιλίᾳ γὰρ πλουτῶ. CF, τίς ὑπὲρ τούτου πέσῃ φιλίᾳ ἐν τ. π. πλ. De metaphora verbi πλουτεῖν egi in Notit. mann. t. 10, p. 34, ad Cratetis Epist. 14. Adde Valcken. Schol. in N. T. t. 2, p. 56; Tafel. Diluc. Pind. p. 554. Alexis vel Menander Stobaei tit. 93, 1: Ψυχὴν ἔχειν δεῖ πλουσίαν. Procopius Gaz. Epist. 59. Maianae: ὁ εὐλαβέστατος Μαρτύριος πλουτῶν μὲν ἀρετῇ, τῇ δὲ τύχῃ πενόμενος. Censorinus c. 1: „te, Q. Cerelli, virtutis non minus quam pecuniarum divitem, id est vere divitem, ista non capiunt." In Plochiri poematiolo Tilmannianae p. 23, Sapienti dicenti, Ὤνησεν οὐδὲ (potius leg. οὐδέν) οὐδαμῶς ἡ σοφία, Chorus respondet: Ἔχεις παρ' αὐτῷ (potius αὑτῷ) πλοῦτον αὐτῆς σοφίας. Conf. epistolae seq. initium.

Epistola 45.

1) F, ἑτέρᾳ γυναικί. A sine lemmate.

2) Vulgo εἰ μὲν δέῃ. A, εἰ μὲν οὖν δ. E, εἰ οὖν δ., superscripto μέν. In versu Melanippes Euripideae fr. 9, Matthiae accedo, qui, pro corrupta scriptura, Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδ' ὅπως δὴ σκοπεῖν χρεών, reponit, Ἐ. μ. οὖν οὐκ οἶδ' ὅπως σκ. χρ. Vocula οὖν dari poterit et Luciano Conv. 5: ἀτάρ, ὦ Λυκῖνε, τίνες οἱ δειπνοῦντες ἦσαν; Cod. 1041: ἀτὰρ οὖν, ὦ Λ....

3) πλουτῶ] Vide ad Epist. 44, n. 15.

4) οὐχ οὕτως ἐμοὶ δεινὸν τὸ μὴ ἔχειν] A, οὐχ οὕτω δ. ἐμοί. Vere philosopha sententia, quum, si bene vivendi magistris auscultandum sit, plus a divitiis homines sibi cavere debeant, quam ab paupertate. Dionis Chrys. haec sunt verba Orat. 10, p. 300: πολλῷ πλείονας βλάβας καὶ πλείω κακὰ πεπόνθασιν ἄνθρωποι ὑπὸ ἀργυρίου ἢ ὑπὸ πενίας, ἄλλως τε ἀνόητοι ὄντες. Codex 3009: ἄλλως τε καὶ ἄν. Quae formula usitatissima quidem est; sed καὶ saepe abest. — Est μὴ ἔχειν dictum breviter pro pleniore loquutione μὴ ἔχειν χρήματα. Sententiae monostichae: Αὐτὸς πενωθεὶς τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνει. Palladas Anth. 10, 96, de Fortuna: Καὶ τοὺς ἔχοντας χρημάτων ἀποστερεῖ. Euripides Stobaei tit. 91, 7: πεπείραμαι λίαν Ὡς τῶν ἐχόντων πάντες ἄνθρωποι φίλοι. Adde Monk ad Alc. 57; Wakef. Silva

Digitized by Google

t. 4, p. 145; Bergmann. ad Isocr. Areop. 21, ubi opposuit orator τοὺς πένητας et τοὺς ἔχοντας. Corn. Nepos fragm. 5, 4: „qui *habet* ultro appetitur; qui est pauper aspernatur." Ibi Staver. Arnobius 2, p. 71: „in *habendi* studium inexsaturabili pectoris ardescerent impetu." Ibi Herald.

5) πρὸς αἰσχύνης] CF, π. αἰσχύνην. Praestat genitivus. — Statim E et editiones ante Olearium, qui tacite scripsit μὲν γὰρ, habent γὰρ tantum. Est μὲν in AF. Libanius t. 1, p. 486, 24: πρῶτον γάρ. Codex 3017: πρῶτον μὲν γάρ.

6) τοὺς τὰς σαρίσσας ἔχοντας καὶ τὰς σπάθας] Editi σαρίσας. ACE, σαρίσσας. F, τοὺς σαπίσσας. Anonymus in meis Anecdotis t. 1, p. 174: ἡ δὲ σάρισσα Μακεδονικὸν ὅπλον, ἐκτεταμένον ἔχον τὸν στύρακα καὶ πρόμηκες τὸ σιδήριον. Alciphron 3, 36, de thrasonico quodam milite: οὐκ ἐπαύσατο ... φάλαγγας ὀνομάζων, εἶτα σαρίσσας. Ibi Wagner. Plurima adtuli ad Planudem Metam. p. 536. Adde Besselii Miscellanea p. 256. — „Σπάθας, quae potentioribus tum praelatae, ut fasces temporibus antiquioribus. Ipsi imperatori spatham praelatam notum est ex Curopalata qui p. 101, διὰ τῆς σπάθης τὸ ἐξουσιαστικὸν notari ait. Nec in Officiis S. Palatii Spatharii ignota dignitas." OL. Frequens ejus vocabuli usus in Bysantinorum historiis. Theodosius Diac. 1, 49: Νικηφόρος Εἰδὼς ἑαυτὸν τῆς μάχης πρωτεργάτην, Ἔστησε τὰς φάλαγγας ἐγξίφους ὅλους (conjecit vir doct., φάλαγγας, ἐγξ. ὄχους· praestat rescribi ὅλας, quod est in codice)... Ἔλαμψεν ἀσπὶς, ἠκονομένη σπάθη. Male relicta fuit in nota correctio Cornelii, ἠκονημένη, quae est ipsa codicis scriptura: sic recte μάχαιραν ἠκονημένην, 1, 107; ἠκονημένα ξίφη, 3, 99. — Addit Philostratus admitti illos milites ὡς ἑτοίμως διδόντας. Nam plerumque praedis redibant onusti et ex facili aurum effundebant; qui mos est eorum quos vitae conditio spes longiores vetat inchoare. Ovidius Am. 3, 8, 9: „Ecce recens dives, parto per vulnera censu, Praefertur nobis, sanguine pastus eques." Non tamen omnes tunc tali fuerunt ingenio. Diserte Cochlis meretrix non inficeta in Luciani Dialogo Mer. 15: ταῦτ' ἔστιν ἀπολαῦσαι τῶν στρατιωτικῶν τούτων ἐρώτων, πληγὰς καὶ δίκας· τὰ δὲ ἄλλα (codex 2956,

τὰ δ' ἄλλα) ἡγεμόνες εἶναι καὶ χιλίαρχοι λέγοντες, ἤν τι δοῦναι δέῃ, „Περίμεινον“ φασί „τὴν σύνταξιν, ἔστ' ἂν ἀπολαύω (cod. ἀπολαύσω) τῆς μισθοφορᾶς, καὶ ποιήσω πάντα“.∴. οἱ δὲ τοὺς λόγους ἐπισείοντες οὗτοι καὶ μάχας (non male codex τὰς μ.) διηγούμενοι, ψόφοι. Idcirco quum Dial. 13, p. 260. Leonticho militi, διπλάσιον dicenti ἀπόλαβε τὸ μίσθωμα, Hymnis respondet non sine indignatione, οὐκ ἂν ὑπομείναιμι ἀνδροφόνῳ συγκαθεύδειν (fere ut est apud Ovidium: „Qua periit aliquis possum hanc contingere dextram?“), fere suspicor callidam meretriculam plus sibi ab avaro ac vano amatore quam ab homicida cavisse.

7) Editi, πρὸς τὸ βέλτιστον ἀεὶ βλέπειν. A, π. τὸ βέλτιον βλέπειν. Praetuli βέλτιον. Omissio adverbii ἀεὶ in codice A unici non erit exempli. Himerius Orat. 21, 4: οὐκ ἀεὶ Δία Φειδίας ἔπλαττεν, οὔτε σὺν ὅπλοις τὴν Ἀθηνᾶν ἐχαλκείσατο. Addo ex codice ἀεὶ post οὔτε. Et legerat ἀεὶ Wernsdorfius, quod ejus interpretatio ostendit: „neque semper aere...“ Dio Chrys. Orat. 75, p. 406: πρὸς ὃν (νόμον) ἕκαστον ἀπευθύνειν δεῖ τὸν αὑτοῦ τρόπον. Codex 3009: ἀπευθ. ἀεὶ δεῖ. — Tum AE χρυσὸν pro χρηστόν. Mox Ald. Gen. Mor., πρόσταξον ὡς ἔοικε γῆ, πείθομαι. Puto olim exstitisse, ὡς ἔοικεν, καὶ πείθομαι. Male scriptum ἢ pro καὶ, quod saepius evenisse monstrat n. 37. ad Epist. 5, pepererit pessimam lectionem ἔοικε γῆ. E, ἔοικε γῆ π. Olearius e conjectura, probata Meinekio ad Men. p. 5, edidit, ὡς ἔοικε σοι, π.: „nisi“ ait „hic deesse nonnulla statuere malis.“ A, ὡς ἔοικε, πείθομαι: idque bonum. Sed malui lectionem codicum CF, quae est et in Vaticano b. — ACF, πλεῖν omisso, κέλευσον ἐμμένω. Permutatio notissima literarum μ β, et vocalium αι ε peperit ἐμμένω ex ἐμβαίνω. Psellus in meis Anecdotis t. 3, p. 223: πλούμμιατον, τὸ μολίβδιον. Melior scriptura est in codice 1182, πλούμβατον.

8) δραμεῖν διὰ πυρὸς οὐκ ἀναίνομαι] C, δραμὼν δ. π. οὐ κάομαι. F, δραμὼν δ. π. οὐκ ἄομαι. Chio Epist. 17: κἂν δέῃ διὰ πυρὸς ἐλθεῖν, οὐκ ὀκνήσομεν. Maximus Tyr. 26, 2, de Amore: οὐ θηρίον αὐτῷ δεινὸν, οὐ πῦρ. Ovidius Met. 8, 76: „ire per ignes, Per gladios ausim.“ Quam

hyperbolen illustravi in Notit. mann. t. 10, 2, pp. 193, 292. Adde Peerlkamp. ad Anacreontem Od. primo extremo; Elsner. Observ. t. 2, p. 78, inter alios locos proferentem Isaiae verba 43, 2: ἐὰν διελθῇς διὰ πυρὸς, οὐ μὴ κατακαυθῇς· quae similia sunt lectioni codicum CF; et Psalmum 66, 11: διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, quem respiciebat Theophylactus Bulg. Epistola ad Chrysobergam p. 976: διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχήν...

Epistola 46.

1) Est in F inscripta τῷ αὐτῷ, praecedente epistola 44. F sine σοῦ. Verbis ξενίας ἀλῶναι respiciuntur leges Atticae circa alienigenas, vel ξενηλασία Laconica de qua Epist. 47.

2) Vulgo, κάλλος αὐτῶν ὁμοίως καὶ πῦρ ἀνάπτεται· καὶ δεῖ τὸ μὲν λάμψαι, τὸ δὲ εὐθὺς ἔσεσθαι. Hemsterhusius ad Hesych. t. 1, p. 1372, ...ὁμοίως ὡς καὶ πῦρ ἅπτεται... τοὺς δὲ (scilicet ὀφθαλμούς) εὐθὺς αἰσθέσθαι. In A est ἅπτεται e rasura, quod recepi. Inde nihil auxilii dederunt ACF, qui omittunt sententiam integram ab καὶ δεῖ ad οὐ μήν. Post ὁμοίως videbatur, praesente copula, ὡς nullo modo desiderari. Pro ἔσεσθαι scripsi αἴθεσθαι, sono ferme non mutato. Intelligo τὸ μὲν de pulchritudine, τὸ δὲ de igne. Mox editi οὐ δέει quod in οὐ δεῖ mutavi. Olearius articulum οἱ omitti malebat.

3) De Brancho vide ad Epist. 41, n. 7. — Verba editionum, οὐδὲ ὁ Ὕλας τὸν Ἡρακλέα, οὐχ ὁ Λικύμνιος τὸν Ῥαδάμανθυν omissa sunt in AF. Est ὁ ὕλλας in Ald. Gen.; in A, τὸν Ἡρακλῆ οὐδὲ ὁ Λικ. Recepi οὐδέ. — „Rhadamanthi παιδικὰ Talon fuisse ait Ibycus apud Athenaeum Dipnos. 13, p. 603 [fr. 11, p. 126 Schneidew.]. Ceterum Licymnii Electryonis filii mentio apud Apollodorum l. 2, c. 4, p. 61 [§ 7, p. 148], quem a Tlepolemo, sed non sponte, occisum narrat idem l. eodem c. 8, p. 141 [§ 3, p. 231]." OL. Fere putaverim errasse vel Philostratum vel ejus librarium circa nomen pueri quem amavit Rhadamanthus, ac pro Λικύμνιος scribendum esse Ἀτύμνιος vel Ἄτυμνος,

cujus pulchritudo dissidium inter tres Europae filios, Minoem, Rhadamanthum ac Sarpedonem, creaverit: vide Apoll. 3, 1, 2.

4) *Χρύσιππος τὸν Λάϊον*] „Quem autorem παιδεραστείας faciunt nonnulli, rapuisseque dicunt Chrysippum Pelopis F. Vide Athenaeum l. c. [13, c. 79]; Aelian. Var. 13, 5; etc.; viris doctis ad eum Aeliani locum observata.“ OL.

5) *ἤρα καὶ Σμερδίου Πολυκράτης*] CF, σμέρδου. Nominativus Σμέρδης legebatur olim in Suida, nunc factus Σμέρδις, forma notiore. Dicitur et saepe Σμερδίης. Vide quos multos congessit de Smerdie locos Bergk. ad Anacr. Fr. 46. — „In quo amore Polycrates Anacreontem rivalem habuit. Vide Aelianum Var. l. 9, c. 4, et observata ibi viris doctis.“ OL.

6) *τοῦ Πέρσου μειρακίου ὁ Ἀγησίλαος· οὐκ οἶδα τοῦ μειρακίου τὸ ὄνομα*] AF, Ἀγησίλαος· εἰ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ μ. ἀγνοῶ. Et sic C cum τοὔνομα. — Megabatae haud dubie nomen ipsi fuit. Vide Plutarchum in Agesilao p. 602, [c. 11].“ OL.

7) ACF, *ξένοι καὶ ὄμβροι*. Et A sine οἱ ante ποταμοί. — Scripsi ἡ ἀηδὼν τοῦ ἔαρος ex AF, pro vulgato ἡ ἀ. τ. ἀέρος. — Ald. et Gen., Γαννυμήδης. Et sic Epist. 56, quo in loco pariter Γαννυμ. in E. Atque in verbo γάννυμαι saepe duplex litera reperitur. Vide ad Zachar. Mityl. p. 429.

8) Accedunt verba *τῶν μυρεψικῶν* ex ACF. Tum C, μὴν pro μέν.

9) *πελαργὸν οἱ πρῶτοι θεασάμενοι καὶ προσκυνοῦσι*] C, πρώτως. A, πρῶτον. „De ciconia autem in notissimis illis Publius apud Petronium [c. 55]: *Ciconia etiam grata, peregrina, hospita.* Προσκυνοῦσι forte in Thessalia, ubi, Plutarcho in Iside testante [§ 74], πελαργοὺς ἐτίμησαν, ὅτι, πολλοὺς ὄφεις τῆς γῆς ἀναδιδούσης, ἐπιφανέντες ἐξώλεσαν ἅπαντας. Adde et Plinium H. N. l. 10, § 31.“ OL. Quae et similia jam collegit Schoockius tractatu De ciconiis cc. 2, 7, qui tamen Philostrati non meminit. Milvum etiam adorabat Graecia superstitiosa. Aristophanes Av. 499: *καὶ κατέδειξέν γ' οὗτος πρῶτος βασιλεύων Προκυλινδεῖσθαι τοῖς ἰκτίνοις. = Νὴ τὸν Διόνυσον, ἔγωγ' οὖν Ἐκυλινδούμην ἴκτινον ἰδών.*

10) *Σηρῶν ὑφαί*] Vulgo, *Σειρήνων νύμφαι*. Recepi Wesselingii emendationem, quam proposuit in Dissertatione Herodotea p. 158. Cogitaverat ibid. Hemsterhusius de reponendo *Σηρῶν νήματα*. Quae ipsa verba nuper legebam in Planudea Metrorum Boethii conversione 2, 5: *Βάκχου δόσιν οὐκ ἐδάησαν Κεῖνοι μέλιτι ξυνυφαίνειν, Οὐδ' ἀγλαὰ νήματα Σηρῶν Τυρίων γε χρώματι βάπτειν*. Melius *τυρίῳ* in codice 2904. — Statim vulgo, *ἡ μάγων θεολογία*. Articulo carent AC, quo et carere malui, quum non scriptum sit *αἱ νύμφαι αἱ ὑφαί*.

11) *τῶν μὲν σπάνιον τὸ ἐπίκτητον, τῶν δὲ ὀλίγωρον τὸ οἰκεῖον*] Olearius tacite scripsit *σπανίων* et *ὀλιγώρων*. Plato Euthyd. 76: *τὸ γὰρ σπάνιον τίμιον*. Basilius Hom. Mor. p. 322: *ὧν δὲ σπανία ἡ κτῆσις, τούτων περισπούδαστος ἡ ἀπόλαυσις*. Seneca Cons. ad Helv. 9, 11, de cibis, quos „pretiosos non eximius sapor aut aliqua faucium dulcedo, sed raritas et difficultas parandi facit." Fenelon Epistola De Academiae Gallicae officiis: „ce n'est ni le difficile, ni le rare, ni le merveilleux que je cherche... Le beau ne perdroit rien de son prix, quand il seroit commun... La rareté est un défaut et une pauvreté de la nature." Adde not. ad Pselli Opusc. p. 297. — Addo etiam Platonis verba obversata fuisse anonymo auctori praefationis in Oracula Sibyllina p. 10 novae ac praestantissimae editionis, cujus prius volumen ab Alexandro v. cl. hoc ipso die accepi quum schedulas colligerem Lipsiam mittendas: *τὰ παρ' ἡμῖν εὑρισκόμενα Σιβυλλιακά, ὡς εὐπόριστα, τοῖς νοσοῦσι τὰ [τῶν] Ἑλλήνων εὐκαταφρόνητά ἐστι· τὰ γὰρ σπάνια τίμια δοκεῖ*.

12) *ἀμείνων καὶ ἐραστής*] F, *ἄμεινον*. A sine *καί*. Quae copula omissa fuit in Libanii Epistola 285, inscripta vulgo *Ἀλεξάνδρῳ*, in codice autem 3035, *Ὑπερεχίῳ*: *σὺ γὰρ ἄνθρωπον μὲν τεθνεῶτα οὐκ ἂν ἀναστήσειας ὥσπερ ἐν μύθοις· πόλεις δ' ἂν οἰχομένας πάλιν εἰς σχῆμα καταστήσεις πόλεων, ἃ δὴ νῦν ποιεῖς*. Codex bis *καταστήσαις*, et *ὃ δὴ καὶ νῦν ποιεῖς*. Quae varietates omnes sunt bonae, duabus omnino recipiendis.

13) *εἰ δὲ δέῃ* et reliqua ad finem desunt in ACF. — *ἔγγραψόν με*] „Civitatem et tribum ob merita accipiebant

quandoque peregrini, quod est ἐγγράψασθαι [potius ἐγγράφεσθαι]. Exempla obvia fuere in Vitis Sophistarum." OL.

14) Ζεὺς γενοῦ φράτριος] Non dubitabat Olearius legendum esse πατρῷος, quod Jupiter et Apollo πατρῷοι essent ab Atheniensibus dicti. Quem confutavit Wesseling. Observ. 1, c. 7, hoc in primis Platonis loco Euthyd. p. 302: Ζεὺς δ' ἡμῖν πατρῷος οὐ καλεῖται, ἑρκεῖος δὲ καὶ φράτριος. Res est paulo intricatior quam Wesseling. putavit. Vide Winckelmanni Excursum de Jove πατρῴῳ ad Euthydemum.

15) φυλὴ τοῦ Ἔρωτος] „Nempe populus Atheniensis in tribus distributus erat... Colebant vero in tribubus Jovem et Apollinem πατρῷον tanquam communes parentes... Harum tribuum varia erant nomina. Novam igitur φυλὴν τοῦ Ἔρωτος *Amoris* Noster comminiscitur." OL.

Epistola 47.

1) F, γυναίῳ τινί. A sine lemmate.

2) E, πολίτης καλὸς pro edito π. κακός. Quae variatio passim obtinet. Aristophanes Ran. 726: Πολλάκις γ' ἡμῖν ἔδοξεν ἡ πόλις πεπονθέναι Ταὐτὸν ἔς τε τῶν πολιτῶν τοὺς καλούς τε κἀγαθούς, Ἔς τε τἀρχαῖον νόμισμα καὶ τὸ καινὸν χρυσίον. Recipienda videtur varians lectio κακούς τε κἀγ., simili antithesi inter τοὺς κακοὺς et τοὺς ἀγαθοὺς atque τἀρχαῖον νόμισμα et τὸ καινὸν χρυσίον. Solennis formula καλοί τε κἀγαθοί, quae et statim a poeta fuit usurpata, potuit fallere librarios. Scholiastes Nubium 583: φασὶν ὅτι Ποσειδῶν ἡττηθεὶς τῇ Ἀθηνᾷ δυσβουλίαν ἐπέβαλεν Ἀθηναίοις, Ἀθηνᾶν δὲ τὰ βουλευόμενα καλῶς μεταβάλλειν. Legendum, τὰ βουλευόμενα κακῶς μεταβάλλειν· vel cum duobus adverbiis, τὰ βουλευόμενα κακῶς καλῶς μεταβάλλειν.

3) Pro edito ὧν est ὦ in AFG, ὧ in C. Addam paulo diligentior esse γένοντος in G, pro μένοντος.

4) Vulgo ἀνέμοις. Est ἀνέμῳ in AG. Mox vulgo, κρείσσονι· G, κρείττονι.

5) AF, μή μου τῆς ἱκεσίας ὑπερίδῃς. Praetuli editum accusativum τὴν ἱκεσίαν. Lexicon in Anecd. Bekkeri p. 177: ὑπερεῖδεν, αἰτιατικῇ· ἐκ τοῦ κατὰ Τιμοκράτους·

„Τιμοκράτης οὑτοσὶ τοσοῦθ᾽ ὑπερεῖδεν ἅπαντα τὰ πράγματα.“ — ACF, οὐδὲ τὸν Π. — CF, ἱπποδάμη. Articulus ἡ accessit ex AG. Vulgo, ἠτίμησε. AFG, ἀτίμασε. — Vulgo, οὐδ᾽ ἡ Φ... οὐδ᾽ ἡ Ἀνδρ. ACFG, οὐδέ. G caret verbis τὸν ἐκ τῆς θ. οὐδὲ ἡ Ἀνδρομέδα, ex quibus τῆς abest ab ACF.

6) τὸν ἐκ τῆς θαλάττης] „Ita Demophoontem appellat, quod Troja mari redux amatus a Phyllide fuerit.“ OL. Fere crediderim periisse participium. Vix monendum est τὸν καταπτάντα Perseum esse „alis Aetheriis ausum jactatis ire per auras.“

7) μίαν πόλιν λαμβάνουσι] „formae scilicet praestantis laude atque admiratione.“ OL.

8) Verba εἰ δὲ δοκεῖ... χωροφιλίας desunt in ACFG. Post οὐ δέχῃ τοῦτο, posui signum interrogandi. — Nomen χωροφιλία usitatam non exhibet compositionem, quae formam φιλοχωρία posceret potius. Probus et vetustissimus auctor Antiphon χωροφιλεῖν tamen scripserat, teste Polluce 9, 13. Animadvertit etiam Pollux 6, 168, ὄνομα ὁ θεόφιλος ἐπὶ τῆς τελευτῆς τὸ φιλεῖν ἔχειν, in sensu scilicet activo amandi deum, et dixisse Polyzelum, active scilicet, ὁ γυναικοφιλής, οὐ πάνυ ἀνεκτόν. Qui fuisset forsan severus minus, si Theocriti meminisset cui dictus fuit Jupiter γυναικοφίλας 8, 60, sic retracto accentu propter dorismum. Apud Paulum Sil. Anth. Pal. 9, 396, est ᾠδὸς ἐρημοφίλας, et παιδοφίλαι apud anonymum in Musa Puerili 145. Usitatius passiva significatione invenitur μουσοφιλής apud Philodemum Anth. Pal. 11, 44. Gregorius Naz. ibid. 8, 185: ἀλλὰ τί ταῦτα; Οὐδὲν χρυσοφίλοις οἵ μ᾽ ἐτίναξαν ὅλον. Praeferenda omnino Varietas χρυσοφίλαις, quae desinentia pluribus firmatur exemplis. Sed si quid antiquis negligentius alicubi scriptum fuit, non datur eadem recentioribus licentia. Millinus se dixit Eleutherophilum, male; qui sequi debuit Bentleium Phileleutherum. Plurimos alethophilos, bibliophilos et botanophilos vel anthophilos cum palaeophilis et archaeophilis et oenophilis, Tacitophilos quoque cum Διωνοφίλοις, et Sinophilos cum Chinophilis plorare jubeo. Voltarius Burgelatum male vocavit hippophilum, ut male Philippus Melanchton in Hippophilum Melangaeum

mutatus fuit. Similia menda notavi olim ad Telemacheidem Fenelonis cui exciderunt pessima chirurgorum nomina Traumaphilus et Nosofugus. Molierius Amore Medico medicum introduxit cui nomen est „Filerin.“ Commentator praeclaram subjecit notulam: „ce nom vient du grec, φίλος ἐρέβιος (sic), ami de la mort.“ Primo quidem intuitu videtur id vocabulum ex graeco φίλερις explicandum; sed, quum sit medicus iste „Filerin“ omnino jurgiorum osor et promptissimus inter jurgantes pacis conciliator, suspicor cogitasse Molierium de componendo nomine ex graecis φιλεῖν et εἰρήνη.

9) E, χαίρει μεταβ. Pro edito ἀγεννῶν scripserat Olearius, forsan imprudens, ἀγενῶν. E, ἀγεννῶν.

10) πρὸς αὐτὰ ἀπήλθομεν] Id praetuli ex ACFG edito πρὸς ταῦτα ἀπ. Pro vulgato δεδέγμεθα est δεδιδάγμεθα in G. Idem habet πλέονες pro πλέοντες. Vulgo εἰ δέ μοι. F, εἰ δὲ ἐμοὶ τῷ ξ. εἶναι οὐ γίνεται πρ. τ. ἐρ. ἐκποδών. AC, εἰ δ' ἐμοὶ τὸ ξ. ε. μὴ γίνεται. A, ἐκποδών. G, εἰ δ' ἐμοὶ τὸ ξ. ε. μὴ γένηται ἐμποδών! Vulgo, ἔστω πρὸς τὸ συνιέναι τῶν ἐρώντων. A, ἔστω τὸ συνιέναι τοῖς ἐρῶσι. Et CF, συνιέναι τοῖς ἐρῶσι. G, συνιέναι τῶν ἐρώτων. Auctore A sustuli πρός: „nec tibi sit impedimento quod amantium sermonem intelligas.“

11) Ald., ταχύ γ' ἂν φυγάδα. Genev. mendo typorum, ταχὺς ἂν φυγ. Morellius male corrigebat, τάχιστ' ἂν φ., quod recepit Olearius de more indiligentior. ACE, ταχύ γ' ἂν φ. F, ταχὺ γὰρ φ. G, ταχὺ γὰρ ἂν φ. E, ἐλοῦ. A, ἐποιήσατο διὰ τῆς β. τὴν ἔκτισιν. Et CF τήν, quo articulo carent editi. G, ἐποιήσατε τῆς βασιλείας· μὴ λακώνιζε sic mediis omissis. Carentque ACF sententia εἴ τις… σβέσαι. Ceterum de Adrasto quomodo filias Argiam ac Deipylam Polynici ac Tydeo in conjugium dederit refert Hyginus Fab. 69; ubi notae videndae.

12) Pro vulgatis πυρὸς ἐναῦσαι, quae sunt et in E, edidit Olearius πυρὸς οὐκ ἐναῦσαι. Facilius mutavisset πῦρ οὐκ ἐναῦσαι. Fecit etiam interrogationem post verbum σβέσαι, hancque notam subjecit: „οὐκ ex conjectura addidi, videbaturque illud necessario requirere sequens ἀλλά. Sen-

sus vero perspicuus: nempe amans ignem amoris extinguere et mitigare, non accendere flammam noxiam cupit." OL. Vertit Olearius: „num quisquam aedibus prohibet peregrinum, qui non accendere ignem, sed flagrantem extinguere voluerit?" Verterat Genevensis: „si quis excludit etiam peregrinum volentem accendere ignem, at urentem ac flagrantem extingue." Sed opinor hanc fere fuisse sententiam auctoris: *εἴ τις ἀποκλείει καὶ ξένον πυρὸς, ἐναῦσαι θέλοντα, ἀλλ' οὐ τὸ καόμενον σβέσαι·* „si quis peregrinum etiam excludit igne, sibi accendere volentem, at non accensum extinguere qui voluerit (excludet videlicet)." Sed ex codicum lacuna et sententiae difficultate puto aliud et altius esse loci vulnus. Nam videtur auctor opposuisse humaniores Atheniensium mores durioribus Spartanorum quas statim memorabit legibus de peregrinis. Diphilus Athenaei 6, 35, est inprimis conferendus: *ἀγνοεῖς ἐν ταῖς ἀραῖς Ὅτι ἔστιν, εἴ τις μὴ φράσει ὀρθῶς ὁδὸν, Ἢ πῦρ μὴ ἐναύσει, ἢ διαφθερεῖ ὕδωρ, Μέλλοντα δειπνεῖν ἤ γε κωλύσει τινά.* Vide Wesseling. ad Petit. Legg. p. 678.

13) *ξενηλασίαν ἔρως οὐκ ἔχει*] CFG, *ξ. γὰρ ἔρ.* A, *ξενηλάτας γὰρ ἔρ.* Inde recepi *γὰρ.* Qua conjunctione caret et Maximus Tyr. Diss. 39, 1: *τό τε αὐξόμενον προσθήκῃ αὔξεται.* Codex 1962: *τό τε γὰρ αὐξ.* Atque hanc scripturam recepit doctissimus Dubnerus, quod serius video; relinquo tamen notam meam, quum lectionem codicis ignoraverit. Theophylactus Simoc. Epist. 30: *φιλανθρωπότερον παρ' ἡμῖν ὁ τοκετὸς τῆς ἀμβλώσεως.* Codex 352 Suppl., *φιλ. γὰρ παρ'...* Quod recipi poterit. Sed sunt in hac epistola graviora notatu. Sequitur sententia haec in editis: *ἴσθι δὲ καὶ γῆν ἐπὶ σοὶ χαλεπαίνουσαν.* Cur succenseret terra non facile dictu fuit. Remedium affert idem codex, concinente Palatino Kayseri: *ἴσθι δὲ καὶ τὴν ἐπὶ σοὶ χαλεπαίνουσαν δίκην.* Ibidem: *καὶ τῆς φονικῆς Μηδείας ἀπηνεστέρους ἀπεργάζῃ τοὺς φόνους.* Iidem libri *Κολχικῆς* M. Sed sophista sibi forsan placuerit magis in vicinitate quaesita nominum *φονικῆς φόνους.* Addit auctor: *παιδοκτόνον ἐκείνην ἐδίδασκεν ἀγνώμων ὁμόζυγος τὴν αἰνετὴν καὶ τῶν ἀγώνων τὴν σύμμαχον.* Explicui qua melius potui *τὴν αἰνετήν.* Sed facilior et eligenda scriptura codi-

cis 352, ἀγνωμονῶν ὁμόζυγος τὴν εὐεργέτιν: cui suffragatur Palatinus calami lapsu vitiatus quidem: ἀγνωμονῶν ὁμ. τὴν ἀεργέτην. — „Ξενηλασία solennis vox de Lacedaemoniorum lege adversus peregrinos veteribus usurpata. Conf. Cragium De Rep. Lacedaem. l. 3, p. 210 [T. 3, 3].“ OL. De ξενηλασίᾳ adde Gottleb. ad Thucyd. Orat. fun. c. 39, p. 85; Kiessling. ad Tzetz. Chil. 7, H. 130; Lanauz. Mem. Acad. Inscr. t. 12, p. 161, qui etiam Philostratei loci meminit, multosque alios locos coacervavit, sed post Cragium, Meursiumque Misc. Lacon. 2, 9, ejus eruditionis auctores atque fontes.

Epistola 48.

1) F, τῷ αὐτῷ, praecedente Epistola 50. A sine lemmate.

2) Editi, ποσάκις σοι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνέωξα. ACF, ποσάκις μου τ. Suprascriptum est σοι in A ab altera manu. Reliqui σοι propter similem qui sequitur casum, δίκτυα ἀναπτύσσοντες τοῖς θηρίοις. Mox Ep. 52: ἀπέκλειόν σοι τὰ ὄμματα. CF, ἵνα ἀπέλθω. — „Vulgato dicendi genere in oculis ferre dicimur quem amamus, aliaque similia. Hinc eleganter fingit oculos suos occupasse catamitum. Sic et paulo post Ep. 50, cujus non dissimile argumentum, τοὺς ὄρνις αἱ καλιαὶ δέχονται, τὰ ὄμματα τοὺς καλούς. Ibidemque oculos pulcrorum καταγώγιον vocat. Gravem vero oculis suis hospitem eum esse innuit; ut solent pulcri dolor oculorum adpellari. Hinc emigrare eum cupit, saepeque ei, ut discedat, oculorum fores aperuisse ait.“ OL.

3) μένεις ἑδραῖος, κατὰ τοὺς δεινοὺς ἐποίκους] F, μὲν ἑδραῖος. Epist. 47: ὁ μὲν οὖν ἐγχώριος οὐδὲν διαφέρει λίθων καὶ παντὸς τοῦ μένοντος, ᾧ τὸ ἑδραῖον ἀνάγκη πρόσεστιν. Nomen ἔποικος in choro Promethei v. 419, ὁπόσοι τ' ἔποικον ἁγνᾶς Ἀσίας ἕδος νέμονται, vertunt quos vidi interpretes latino *vicinus*, quod vix convenire potest. Putaverim ἔποικον hic esse passivo sensu positum pro οἰκούμενον. Sequitur locus difficilior: Ἀραβίας τ' ἄρειον ἄνθος, ὑψίκρημνόν θ' οἳ πόλισμα Καυκάσου πέλας νέμονται... Critici recentiores e conjectura ὑψίκρημνον οἳ πόλ. scripserunt quaesita trochaeorum paritate non necessaria, unde fit

ut Arabia sit Caucaso vicina, quod nullo modo stare posse puto, quidquid de Aeschyli rerum geographicarum ignorantia dicatur. Sed vel relicta copula, valde displicet Arabiae mentio. Quae scripsit Mullerus eam defensurus non satisfaciunt. Et alius viri docti, cujus meminit Siebelisius Diatr. De Persis p. 45, argumenta quum ignorem, corrigendi periculum faciam, Burgesii vestigiis insistens. Legendum igitur propono, *Ἀβαρίας τ' ἄρειον ἄνθος, ὑψίκρημνόν θ' οἳ πόλ.* Potuit vel tempore Aeschyli non plane ignotum esse gentis Abaricae nomen, in Byzantina historia serius memorabilissimum. Celeberrimus Abaris Scytha a gente cognomen habere potuit, monente aptissime Burgesio, cujus nota ad Prometheum huicce meae praeivit. Pro *ἄρειον ἄνθος* est parvi momenti varietas *ἄρειον ἔθνος*, jure a recentioribus criticis repudiata. Conferendus Ammianus Marc. 31, 2, p. 619, de Scythicarum solitudinum incolis narrans: „Geloni perquam feri, qui detractis peremptorum hostium cutibus indumenta sibi equisque tegmina conficiunt, bellatrix gens“: quae ultima minus etiam auctoritatis quam graeca *ἄρειον ἔθνος* habere videntur.

4) Pro *λῦσον*. Est *λύσον* in E. Quantitas vocis poscit circumflexam syllabam. Homerus: *ἀλλὰ τάχιστα Λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖς ἴδω.* In verbis *ἔχῃ τοῦ πρόσω καὶ μέχρι τῆς ψυχῆς* exhibet *μέχρι* codex A ex correctoris additione. Ac certe recepto *μέχρι* videtur verbum deesse: *καὶ μέχρι τῆς ψυχῆς διήκεις.*

5) F, *καὶ εἴ τίς ὁ κ. ἐμπρησμός;* An, *καὶ ὢ τίς ὁ κ. ἐμπρ.* Vulgo, *κινδυνεύω αἰτῶν ὕδωρ.* Recepi *αἰτῶ* ex AEF. Meleager Anth. 12, 81: *Ψυχρὸν ὕδωρ διψῶ· ψυχρὸν τάχος ἄρτι ταχείσης Ἐκ χιόνος τῇμῇ χεῖτε περὶ κραδίῃ.* Conjectura mea est *διψῶ*, olim ad Eunapium proposita pro codicis eaque vitiosa scriptura *νίψαι.* Ipse Meleager mihi favere videtur, qui Epigr. 132 de Amore ad animam suam: *Καὶ σ' ἐπὶ πῦρ ἔστησε, μύροις δ' ἔῤῥανε λιπόπνουν, Δῶκε δὲ διψώσῃ δάκρυα θερμὰ πιεῖν.*

6) A, *πρὸς ταύτην.* Pro *κομίζοι* est *κομίζει* in CF. A, *κομίζει*, suprascripto *ζοι* a manu correctoris. Nihil frequentius hac permutatione. Himerius p. 678: *συμβουλεύει δὲ ἂν, οἶμαι, περὶ τῶν αὐτῶν καὶ Ὅμηρος.* Codex quem

vidi, συμβουλεύοι δ' ἄν. Sed ad tale mendum tollendum non opus codice. Alii ejusdem paginae loco utilius in transitu prodesse quid vetat? ἀλλ' ἃ μικρὸν πρόσθεν εἶπον περὶ τῶν σκύμνων πρὸς ὑμᾶς παραδείγματα, καὶ τοῦτον πρὸς τὰ παρόντα διεξιέναι, ὅτι ἄρα οἱ γενναῖοι τῶν κυνῶν ἐν τῷ μέλλειν θηρᾶν σκυλακεύονται. Pro τῶν σκύμνων compendium codicis ducit ad τῶν σκυλάκων, quod melius esse videtur collata p. 676. Est τὸν παρόντα in codice, idque melius; est et αἱ γενναῖαι τῶν κυνῶν. — AC, ἐκ τοῦ ποταμοῦ. C, λαμβάνει. A, λαμβάνει, suprascripto οι. A, αὐτὸ τὸ ὕδωρ ὑπὸ τοῦ ἔρ. καίεται. CF, αὐτὸ τὸ ὕδ. ὑπὸ ἔρ. καίεται. Sumsi ex A τοῦ ante ἔρωτος. Editum κάεται non movi. Sic Epist. 5, in eodem verbo variatur. Est Epist. 26. κλάεται sine varietate. — Quod dicit sophista de aqua quam ipsam incendit amor viam faciet epigrammati non omnino malo poetae christiani: ὥς ἔκ τινος κόρην αἰτησαμένου ὕδωρ καὶ ἐρα αὐτῆς (sic codex). Ὦ πικρὸν ὕδωρ! δὶς πιὼν καὶ πολλάκις Ἄπαυστα διψῶ. ποῖον ὕδωρ τοῦτό γε, Ὁ πῦρ ἀνάπτει καὶ φλέγει τὴν καρδίαν; Δαλὸς κέκρυπτο τῶν ἐρώτων. ὦ τάλας! Τί καὶ δράσω νῦν; ἀλλὰ τῶν σῶν χειλέων Πιεῖν, κόρη, δός. ἀλλὰ πόῤῥωθεν φλέγεις· Πῶς φλογμὸν οἴσω τοῦ πάθους προσεγγίσας; Ἐν εἶδον εὑρεῖν τῆσδε τῆς δίψης ἄκος. Ἔρως ἔρωτι παύεται φλογωτέρῳ, Ἔρως ἔρωτα σβεννύει μείζων μέγαν. Σοῦ, Χριστέ μου, σοῦ δράσσομαι· σύ μοι δίδου Ὕδωρ τὸ σὸν ζῶν· τοῦτο παύσει τὴν φλόγα. Dictum est ὕδωρ τὸ σὸν ζῶν respectu ad verba Christi Jo. 4, 14: τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Epistola 49.

1) C, τῷ αὐτῷ. G, γυναικί. Et ita esse opinor in DE.

2) ἀνδρολήψιον τοῦτο] „Sic et Demosthenes in Orat. contra Aristocratem. Ἀνδροληψίαν tamen Harpocration habet. Plura ea de re vide apud Budaeum in Annotationibus ad Pandectas prioribus.“ OL. Est ἀνδρολήψιον corporis pigneratio. Budaeus etiam videndus Comment. Ling. Gr. p. 26, qui, loco Philostrateo usus, omisit τοῦτο.

3) ἕλκεις με] Sic Meleager Anthol. 12, 84: Ἕλκει τῇδ'

ὁ βίαιος Ἔρως· „ut captivum trahit," Jacobsius ait, qui et Nostri verba contulit in Analectis. Ἕλκεις καὶ σύρεις... Eadem verba junxit Planudes a Webero editus Metris Boethianis I, 4: εἰ γὰρ μήτε φοβῇ τι μήτ' αὖ ἔλπῃ, Ἑλκύσεις θράσος ἀλκιμωτάτοιο· Ὅς δ' ὢν δειλὸς ἐρᾷ τε καὶ δέδοικε, Δουλωθεὶς ἅτε, μὴ φρενῶν βέβαια, Χ' ὡς ῥίψασπις ἑὸν τόπον προλείψας, Σειρὴν, ἥγε δεθεὶς σύροιτο, τεύχει. In corruptis istis se irretivit vir d. Codex 2094 recte exhibet ἐκλύσεις θράσος et φρονῶν βέβαια, quae latinis pulcre respondent: „Nec speres aliquid nec extimescas; Exarmaveris impotentis iram: At quisquis trepidus pavet vel optat, Quod non sit stabilis suique juris, Abjecit clipeum locoque motus, Nectit qua valeat trahi catenam." — Est et Epist. 39. usus verbo ἕλκειν· πάντας ἕλκεις, omnes scilicet allicis attrahisque.

4) Χάρυβδις ἀνεῤῥόφα] DEG, ἀνεῤῥόφει. C, ἀναρροφεῖ. Theodosius Diac. 2, 144: Ἰδοὺ τὸ δεινὸν τῆς Χαρύβδεως στόμα Ἀναῤῥοφῆσαι μαίεται Ῥώμης κράτος. Vidi in codice μαίνεται melius multo quam μαίεται. Eumathius Hysm. 5, p. 170: ἐξεῤῥόφουν τοῦ πόματος. Codex 2897, ἐξερρόφων. — Scripsi οἷς τις pro vulgato αἷς τις, e conjectura. Tum C, εἶχεν ἡ Χάρ.

5) ἐμπρόθεσμον... σωτηρίας εὐπορεῖ δένδρον εὑρών] In D loco σωτηρίας est lacuna. — „Nempe, ut Homerus canit Odyss. M, 105, Charybdis Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναροιβδεῖ. Atque per vices istas quae absorbuerat Charybdis reddebat, ut Ulyssi factum fingit idem poeta lib. cit. v. 437, ubi Ulysses se caprifico in Charybdis scopulo insidentem [cf. v. 103, 432] firmiter ei adhaesisse ait, donec navem absorptam redderet: ὄφρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω Ἱστὸν καὶ τρόπιν αὖθις. Atque hinc etiam est, quod in praecedentibus Philostratus ait Charybdin quidem id non habuisse, quod amasiae suae oculi, ut quod semel in eam incidisset retineret; nam reddebat absorpta Charybdis." OL. Mox θάλατταν est in C, pro vulgato θάλασσαν. E sine ἔτ'. Lucianus idem adverbium recuperet, qui, De cycnis c. 2, sorores Phaethontis ait αἰγείρους γενέσθαι καὶ δακρύειν ἐπ' αὐτῷ τὸ ἤλεκτρον. Codex 3010, δ. ἔτι ἐπ'... Eadem omissio Epist. seq. n. 5.

Epistola 50.

1) F, τῷ αὐτῷ, praecedente Epist. 33. A sine lemmate, quod si adesset, γυναικὶ non μειρακίῳ legeretur. Nam statim pro τοὺς καλοὺς exhibet τὰς καλάς.

2) τὰ ὄμματα τοὺς καλούς] „Conf. ad Epist. 48. dicta.“ OL.

3) ACF, κἀκεῖνα μὲν πλανᾶται μεθιστάμενα καὶ μετοικοῦντα ἄλλοτε ἐπ' ἄλλους τόπους. E consentit editis, nisi quod ἀλλήλους habeat pro ἄλλους. Quorum adjectivorum permutationem alibi tractavi. Obiter Heliodoro restituam ἀλλήλους 2, 19: μή ποτε ἀπολείψειν ἑκόντες ἐπιμαρτυράμενοι τοὺς θεούς. Codex Venetus 409: μ. π. ἀπολείψειν ἀλλήλους ἑκ.

4) ἄγουσι γὰρ αὐτοὺς ὡς ἄγουσιν οἱ καιροί] A sine αὐτούς. Vertit Genevensis: „ducit enim illa temporum opportunitas quocumque venerint.“ Olearius: „ducunt enim loca eos, perinde ac tempora ducunt.“ Quae ipsi qui illa scripsere vix explicare, puto, valuissent. Hermannus, ad Viger. p. 709, adductis Euripidis verbis Or. 79, ἔπλευσ' ὅπως ἔπλευσα, formulam ait usurpare eos qui rem clarius exponere aut nolunt aut nequeunt. Euripides similiter El. 84: Μόνος δ' Ὀρέστην τόνδ' ἐθαύμαζες φίλων Πράσσονθ' ἃ πράσσω. Plurima congessit exempla Blomfield. ad Aeschylea Agam. 66: ἔστι δ' ὅπῃ νῦν ἔστι. Vbi et ego contuli ex Gregorio Naz. Epist. 51: τὰ μὲν καθ' ἡμᾶς ἔχει ὡς ἔχει. Philostratus ergo vertendus hocce modo: „ducunt enim eos tempora quomodocumque ducunt.“

5) CF, οὐκ ἄπεισιν, sine ἔτ'. Editi οὕτως κἀγώ. A, οὕτω κἀγώ. CF, οὕτω κακῶς. In Dionis Chrysost. Oratione 49 quater poterit οὕτως ante consonantem in οὕτω mutari e cod. 2958. — Τὰ τῶν ὀμμάτων δίκτυα illustrabo ad Epist. 67, n. 9.

6) Aldina: κἂν τε ἔμπορός τις ἐλθὼν ποιμαίνειν μοι δοκῇς κἂν καθῆσθαι πείθων τοὺς λίθους. Genev. errore typorum: κἂν τε ἔμπρός τὶς... Morell. pari errore: κἂν τε ἔμποός τὶς... Hoc servavit Olearius, ac scripsit tacite καὶ καθῆσθαι, et sic commentatur: „vertit Morellius (imo anonymus interpres) ac si ἔμπορος legisset; id vero incom

modum mihi visum: aptius est *ἔμποος, ἀπὸ τῆς πόας herba.* Ceterum ellipses hic obscuritatem pariunt, quae disparet, si, post *κἂν τε ἐπὶ θάλατταν* et post *κἂν τε ἐπὶ λειμῶνα* repetas *τις ἐλθὼν*, cum subintellecto *ἤ*, quod praecessit. Nempe in herbis, in mari, in pratis aliquem versantem videns, videre se puerum statim putabat, adeo illum in oculis circumferebat. Sicque mare, prout ait, puerum educit; idemque in prato eminet, *κατὰ φαντασίαν* amantis." Sum ab ACF destitutus, qui verbis *κἂν τε — λίθους* carent. E, *ἔμπορός ... κἂν καθ.* In sequentibus, quae sic edita fuerunt, *κἂν τε ἐπὶ θάλατταν, ἀνάγει σε ἡ θάλαττα, ὥσπερ τὴν Ἀφροδίτην ὁ βυθὸς, ἄν τε* (Olear. *κἂν τε*) *ἐπὶ λειμῶνα, αὐτῶν τῶν ἀνθῶν ἐξέχεις, καί τοι οὐδὲν τοιοῦτον ἐκεῖ φύεται.* ACF, *κἂν τε* (CF sine *τε*) *ἐπὶ θαλάσσης ἔλθω, ἀνάγει σε ἡ θάλασσα, ὥ. τ. Ἀ. ὁ μῦθος· ἄν τε* (CF sine *τε*) *ἐπὶ λ. α. τ. ἀνθέων ἐξ.* Tum A *καὶ τί τοιοῦτον ἐ. φ.* CF, *καὶ τί γὰρ ἐκεῖ τ. φ.* Locus est valde incertae lectionis. Olearianum *ἔμποος* nemini placere poterit, qui ad proximam prati mentionem attenderit. In *ποιμαίνειν μοι δοκῆς* latet forsan, *βαίνειν* vel *μένειν* (cf. ad Ep. 45, n. 7) *μ. δοκεῖς.* Sed praestat nihil tentare circa verba et corrupta, ut videtur, et mutila. In sequentibus nonnihil e codicibus sumsi. Post *ἡ θάλασσα* displicebat *ὁ βυθὸς*, malim *ὁ μῦθος.* De eligendo *ἀνθέων* nihil fuit dubitationis: cf. Epist. 37, n. 3. — Statim AC carent adverbio *ἄλλως.*

7) ACF sine verbis *καὶ μὴν ... θαλάττης.*

8) *τὸν μὲν οὐκ οἶδα ὅπως ἠφάνισται*] Eadem syntaxis Epist. 64: *μήνυσον τὰς κόμας ποῦ κεῖνται.* Anacreon Od. 11: *Ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν, Εἴτ' εἰσὶν εἴτ' ἀπῆλθον, Οὐκ οἶδα.* Ac sunt similiter dicta infinita. Aelianus H. V. 14, 43: *ὁ μὲν Πτολεμαῖος, φασίν* (*ὁπόστος δὲ αὐτῶν, ἐᾶν δεῖ*), *καθῆστο ἐπὶ κύβοις.* Corayus temere scripsit *αὐτῶν* e conjectura pro vulgato *αὐτὸν*, quod optime habebat: *ὁπόστος δὲ, αὐτὸν ἐᾶν δεῖ.* Jam circa pronomen haeserat Perizonius, et conjecerat *αὐτός.*

9) *ἀπιδὼν δὲ εἰς οὐρανὸν ... σε φαίνειν ὃν ἐγὼ βούλομαι*] Meleager Anth. 12, 84: *ἐν ἀέρι δ' ἡδὺ τυπωθὲν Εἶδος ἀφαρπάζων χείλεσιν ἡδὺ φιλῶ.* Ad quae videantur

quae apposuit Jacobs. in Analectis. Illa phantasia, qua qui amant ubique dilectam imaginem vident aut vidisse putant, depicta fuit et Eunathio 4, p. 130: *νοῦς γὰρ ἔρωτι τραφεὶς ὅλον καθ' αὑτὸν ἀναπλάττει τὸν ἔρωτα, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς μετάγει περὶ τὸ πλάσμα, κἂν ὅλον ὁρᾶν δοκεῖ τὸ πλαττόμενον.* Codex 2897: *νοῦς γ. ἔ. τρωθεὶς ὅ. κατὰ νοῦν ἀναπλ.... κἂν ὅλον ὁρᾶν δοκῇ:* e quibus *τρωθεὶς* tantum erit tollendum, ac legerim *καὶ* pro *κἄν*.

10) *ἥλιον ἡγοῦμαι πεπτωκέναι . . . δέ σε φαίνειν*] ACF, *κατιέναι*. Ex ACF accessit *σε*. Idem pronomen in transcursu dabo Luciano D. Mer. 12. init.: *ἠνάγκασα ἐμέ τι κομίσαι*. Codex 2956, *ἠν. σε*. Dio etiam Chrys. corrigendus Or. 7, p. 229: *ἴσως δέ μου καταγελᾷς ὅτι διηγοῦμαι σαφῶς εἰδότι ταῦτα.* Codex, *ὅτι σοι διηγ.* Synesius Epist. 150: *ἀσπάζομαι τὴν φίλην κεφαλὴν καὶ πάνυ πολλάκις ἀσπάζομαι τὴν φίλην κεφαλὴν καὶ σιγῶν καὶ λέγων.* Codex 1040: *ἀσπ. τ. φίλην μοι κεφ. κ. π. π. ἀσπάζομαι καὶ σιγ....* Quod addit admitto libens; quod omittit nullus desidero. — ACF sine *ὃν ἐγὼ βούλομαι.* Statim pro edito *εἰ δὲ γένοιτο καὶ νὺξ*, dederunt ACF quod malui, *εἰ δὲ καὶ νὺξ γένηται*. Obiter reddam optativum aoristum Eustathio Opusc. p. 360, 30: *ἤρισαν ἐπὶ σοὶ οὐρανός τε καὶ γῆ τίνος ἂν μᾶλλον γίνοιο.* Codex *γένοιο*.

Epistola 51.

1) C, *μειρακίῳ*.

2) Vulgo *ἢ δηλονότι*. Scripsi *ἢ δῆλον ὅτι*, ut est in AE. Vide quae de ea formula et parilibus olim animadverti in Notit. mann. t. 11, 2, p. 69. Capio *ἢ* pro initio sententiae interrogativae, quam ipse qui loquitur interrumpit: *ἢ ...; δῆλον ὅτι ...* Sic sentientem de vi particulae *ἢ* Stalbaum. video ad Phileb. p. 8. — Verba *μόνων ... τύραννοι* addidit Olearius ex Vaticanis *a* et *b*, et insunt meis AC; absunt ab E.

3) C, *ὥσπερ γάρ*. A, *ὡς γάρ*. Olearius, *ὥσπερ* sine *γάρ*. Id initium *ὥσπερ* vel *ὡς γὰρ* si praeponatur versui mutilo Dionysii apud Athenaeum 9, 69, videtur fere restitutum iri scriptoris manum: *Ὡς γὰρ στρατηγὸς πᾶς καλεῖθ' ὃς ἂν λάβῃ Δύναμιν... Οὕτως ἐφ' ἡμῖν...* — Pro vulgato

θεοὶ, AC exhibent *ἀετοὶ*, quod praeferendum esse monui in Notit. mann. t. 11, 2, p. 69. Tum addidi *ἦν* ex ACE. Pro *μόνοις* est *μόνον* in A: vide ad Ep. 24, n. 8. Editi et A, *ἡσυχῇ κατὰ μικρόν*. Olearius *καὶ* inseruit ex Vatic. *a* et *b*. Tum delevit „tanquam ab hoc loco aliena, sensu suadente," verba *τὴν ψυχὴν*, quae revocavi, inserta etiam praepositione *εἰς* ex AC.

4) Editi, *ἐλεύθερος* et *ἄμαχος*, quod mutavi ex AC, in quibus *ἐλευθέρως* et *ἀμάχως*. Sic fit parilitas cum *ταχέως*. Symmetriam affectant anxie isti sophistae. Et notandum perpetuam esse illarum desinentiarum confusionem. Psellus in meis Anecdotis t. 3, p. 211, v. 221: *Μέσος δὲ παρακείμενος, ἀρχὴν συμφώνων ἔχων, Οὐδέποτε δισύλλαβος κανονικὸς τυγχάνει*. Melius *κανονικῶς* in codice 1182. Rursus p. 220, v. 371: *θεόφιν, θεοῖς, ἴσος*. Idem liber *ἴσως*, et id melius. Et *τῷ* pro *τὸ* in eodem scriptore si corrigetur, nitor restituetur loco sic edito p. 213: *Τὸ μὲν γὰρ ζῆτα καὶ τὸ ξῖ, τὸ ψῖ τε καὶ τὸ σίγμα Τὸν συριγμὸν ἐργάζονται, τὸ βῆμα* (conjeceram *τὸ ῥῶ δὲ*, quod inveni in cod. 1182) *μόνον ῥοῖζον· Μυγμοῖς δὲ πάλιν γίνεται τὸ μῦ τε καὶ τὸ νῦ, ἄναξ*. Cod. id. optime: *μυγμὸς δὲ π. γ. τῷ μῦ τε καὶ τῷ νῦ, ἄναξ*. Ac dele *τε*. Tzetzes Chil. 2, 246: *Ἔστι καὶ ἀληθέστερος ὕδρα παλαιοτάτη*. Proponit legendum vir d. *ἀληθεστέρως*, mutatione hic non facienda, quippe qua violetur lex accentus. Si mutatione fuerit opus, scribendum *ἀληθέστερον*. Ammianus Anth. Pal. 11, 227: *Οὔτε γὰρ αὐτὸς ἑκοντὶ ποιεῖς, οὔτ᾽ ἄλλον ἀφίης*. In duobus codicibus inveni *ἑκών τι*, quod malim. Dio Chrys. Orat. 59, p. 306: *ἦν δὲ κατὰ ἀλήθειαν οὕτως ἔχων, ἢ ἐπεπόνθει κατεψευσμένος;* codex 2958: *ἦν δὲ κατ᾽ ἀλ. ο. ἔχον, ἢ πεπ.* Reiskius *ἔχον* jam bene conjecerat. Dio rursus Orat. 52, p. 171: *φησί τε πρεσβείαν μέλλειν παρὰ τῶν Τρώων ἀφικνεῖσθαι πρὸς τὸν Φιλοκτήτην, δεησόμενον αὐτόν τε καὶ τὰ ὅπλα ἐκείνοις παρασχεῖν ἐπὶ τῇ τῆς Τροίας βασιλείᾳ*. Editum ante se *δεησομένην* mutavit R. in *δεησόμενον*, arrepta lectione codicis Veneti marginali, eaque vitiosa, sed quae conveniebat sententiae, quam ex hoc loco eliciebat facillimo quidem, in quo tamen aliud nescio quid agens prorsus caecutivit. Mutandum *δεησόμενον* in *δεησομένων*, quod

reperi in codice 2958, scilicet *τῶν Τρώων*, vel servandum *δεησομένην*, scilicet *πρεσβείαν*. Voluisse Trojanos mittere legationem ad Philoctetem diserte significat Ulysses Euripideus apud Dionem Orat. 59, p. 304: *πυνθάνομαι δὲ καὶ παρὰ τῶν Φρυγῶν πρέσβεις ἀπεστάλθαι κρύφα, ἐάν πως δύνωνται τὸν Φιλοκτήτην πείσαντες δώροις...*

5) Vulgo, *ἐπεὶ πρῶτα συνίησι κάλλους*. A, *ἐπεὶ πρῶτα δι᾽ αὐτῶν εἴσεισι τὸ κάλλος*. Quae varietas edita lectione non praestat, sed me monuit de inserendo articulo *τοῦ*. AC, *καὶ καίεται*, et infra consentiunt cum editis in *καὶ καίεσθε*. Servavi editum *κάεται*, et scripsi *κάεσθε*. Displicet insuper soni paritas in lectione *καὶ καίεται*, *καὶ καίεσθε*. Est *κάε* Ep. 59; *κάεται*, Ep. 65. Cf. n. ad Epist. 48. p. 140. — C sine *αὐτοῖς*. Qua omissione moneor de resarciendis aliis aliorum locis pari defectu laborantibus. Theophylactus Simoc. Epistola 70: *ναυτιλλόμεθα πῇ μὲν τοῖς ἱστίοις τὴν ναῦν ἐκπετάσαντες, πῇ δὲ ταῖς ἀγκύραις χαλινώσαντες καθορμίζομεν*. Codex 352 Suppl. et Palatinus Kayseri, *ταύτην χαλινώσ.*, quod nunc non displicet, etsi absens non desideretur. Choricius Villoisoni Diatr. p. 62: *ὁρῶν σειομένην τὴν ἀρχήν*. Codex: *ὁρῶν σ. αὐτῷ τ. ἀ.* Ducas Hist. p. 36, 2: *οἱ δὲ Σκύθαι ἰδόντες τὴν τόλμαν*. Codex 1310: *τ. τ. αὐτῶν*. Idem p. 143 D: *ἤρκει πρὸς ἀπολογίαν τῷ Πάπᾳ ὅσον γέγονε*. Codex: *ἤρκει αὐτὸ πρὸς...* Idem p. 164 B: *παρθένους ἃς ὁ γεννήσας μόλις ἔβλεπεν*. Codex: *π. ἃς αὐτὸς ὁ γ....* Idem p. 170 D: *ἦν γὰρ ἡ πᾶσα (πόλις) ἄοικος, οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε κτῆνος, οὔτ᾽ ὄρνεον, κραυγάζων ἢ λαλῶν ἐντός*. Codex: *λ. ἐντὸς αὐτῆς*. Maximus Planudes ipso Dialogi de grammatica initio: *πρὸς τῶν λόγων, ὦ Παλαίτιμε, τίνας...* Inveni in codice 1211: *πρὸς τῶν λόγων αὐτῶν, ὦ Π....* Addito pronomini non mediocris vis inest. Sic Himerius Orat. 13, 2: *ἢ οὐκ ᾔσθησαι, πρὸς Μουσῶν αὐτῶν; ταύτας γὰρ ἴσως ἐπιβοᾶται μοὶ ἐλευθέρας τε θεὰς καὶ εὐδαίμονας*. Conjecit Wernsdorfius, *ἐπιβοᾶσθαι μοὶ προσήκει*. Quum viderim in codice incorrecto, *ἐπιβοᾶται μοι λειπ.*, propono *ἐπιβοᾶσθαί μοι λείπεται*.

6) Junxerunt editores, *ἔρωτος καὶ τῆς* (accessit nunc *τῶν* ex C) *σωμάτων ὥρας μάρτυρες*. — Equidem melius

junxisse puto δᾳδοῦχοι ἔρωτος. Et sic reperi divisa fuisse verba ab H. Stephano in Thesauro sub nomine Δᾳδοῦχος.

7) E, πρῶτον. C, τὸ κάλλος ἡμῖν. — Pro μεμνῆσθαι τὴν ψυχὴν ἐδιδάξατε, AC, μνησθῆναι, C, ἐποιήσατε. „Sic Epist. seq. anima amore accensa μνήμῃ ταμιεύεσθαι dicitur, hoc est, memoria reponere ea quae amat et quae ad illa spectant. Eo etiam pertinent quae Ep. 53 habentur etc.“ OL.

8) τὸν ἥλιον καταλιπόντα] Sic ex C scripsi pro vulgato καταλιποῦσι. — „His quoque gemina Epistola sq. habes et Epist. 53 media. Nempe amantibus *sol* audire et *lux* sua solent τὰ παιδικά.“ OL. Verbis ἥλιον καταλιπόντα respicit neglectum astronomiae studium: cf. Epist. sq. et Epist. 53.

9) Editi, καίεσθε, καὶ λογίζεσθε, ἀπαλλαγὴν ὧν εἵλεσθε εὑρεῖν μὴ δυνάμενοι. Et ita E. Mutavi καίεσθε in κάεσθε: vide n. 5. A, καίεσθε, et ad marginem addita sunt haecce: τὸ παῦον τὴν πυρπόλησιν εὑρεῖν οὐ δυνάμενοι. Carent AC verbis μὴ λογίζεσθε. Volebam scribere φλογίζεσθε, ex conjectura Jacobsii ad Meleagri Epigr. 4. Sed visum est esse φλογίζεσθε explicationem verbi καίεσθε, et codicibus illam ignorantibus obsequutus sum. Etiam AC carent edito fine, μακαρίων — ἔχει. E, μακαρίων ὡνῶ θεοί.

10) ἐκ γενετῆς] Exempla ejus formulae collegit Palairet. Observ. p. 246, non omisso Philostrateo loco.

Epistola 52.

1) ἀπέκλειόν σοι τὰ ὄμματα] Conf. Epist. 48. Restitui statim εἴπω ex Aldina, Vaticanis Olearii *a* et *b*, ac CDEG. Omiserat id Genevensis, quam imprudens sequutus est Morellius, unicus dux Olearii, qui datum a codicibus suis εἴπω minus sibi probari dixit.

2) Editi: εἰ μή τι τὰ ὄμματα ἐρωτικὸν καὶ κατὰ τῆς ψ. γεν. C, εἰ μή τοι τὰ ὄμματα. Et in his claudit epistolam. Ac post aliam integram epistolam, ex praecedentibus unam (quae quota sit diserte notatum nunc in meis schedulis non reperio), sic novam orditur: ἦν ἄρα πάθος ἐρωτικὸν καὶ κ. τ. ψ. γεν. Illam divisionem exhibui, quum verba, eo quo junguntur in editionibus modo, male cohae-

rere sit manifestum. In DG inter ὄμματα et ἐρωτικὸν lacuna est duorum ferme capax vocabulorum.

3) οὐρανοῦ νῶτα] „Platonis phrasis in Phaedro [§ 57]. Sic et Euripides in Electra [724] νῶτον οὐρανοῦ dicit. Similiter Apuleius Apol. [p. 73 ubi Pricaeus]: *extimum mundi tergum*. Frequentius apud poetas, Homerum maxime, νῶτα θαλάσσης. Imo et χθονὸς νῶτα dixit Pindarus P. 4, 46, et νῶτον γᾶς ibid. 407. Confer et Rittershus. ad Oppian. Hal. 1, 60." OL. Philostratus Her. p. 264: τὰ νῶτα τοῦ πελάγους. Ibi vide quae adscripsi. Neque illo tropo caret lingua vernacula. Racinius: „Cependant sur le dos de la plaine liquide..." Fenelon Telem. 4: „tantôt nous montions sur le dos des vagues enflées."

4) Vulgo, τῆς κατὰ ταῦτα ὄντως οὐσίας. C, τ. οὔσης οὐσίας. Recepi οὔσης, ut sit ὄντως οὔσης, quae formula frequens est. Vide not. ad Zachariam Mityl. pp. 306, 406, 446. Gregorius Naz. Ad Seleucum p. 190: Τοῦτον μὲν ὄντως ὄντα σὸν καὶ γνήσιον Πλοῦτον φυλάττων.

5) καὶ τὸ σκέμμα] Addidit καὶ Olearius ex Vaticanis *a* et *c*. Est in AC. Mox C, ἀπιοῦσι et πληρουμένοις. Quod sequitur τῷ τε ἄλλῳ χορῷ τῶν ἀστέρων συμπλανηθῆναι illustretur ex iis quae notavi ad Procli Hymnum in Solem p. 219. Adde Jacobs. ad Anal. t. 9, p. 293. Maximus Tyr. Diss. 41, 2: θεὸν... τὸν ἥλιον καὶ σελήνης ἀγωγέα, τὸν κορυφαῖον τῆς τῶν ἀστέρων περιφορᾶς καὶ δινήσεως καὶ χορείας καὶ δρόμου, τὸν τῶν ὡρῶν ταμίαν. Est in codice 1962 ἄστρων, et τὸν ὡρῶν, sed addito τῶν ad marginem ab altera quidem manu, sed et ea antiqua. Himerius Orat. 21, 6: γῆν μὲν στέφει τοῖς ἄνθεσιν, οὐρανὸν δὲ ἄστρων χοροῖς, γαλήνῃ δὲ νηνεμίᾳ τὴν θάλασσαν. Ita ut sit νηνεμίᾳ pro adjectivo, ut in loco Od. 5, 392: γαλήνη Ἔπλετο νηνεμίη, sed vidi in bono codice, γαλήνη δὲ καὶ νηνεμίᾳ. Praetulerim hoc, quum et Julianus a Wernsdorfio laudatus dixerit: γαλήνην ἀκριβῆ καὶ νηνεμίαν ἐλπίζων.

6) ὑπὲρ γῆν] C, ὑ. τὴν γῆν. Probabilius aberit articulus. Obiter reddatur Choricio Villoisoni Diatr. p. 62: ὅσοι τυραννίδος ὀρέγονται, καταλύουσι φόβῳ τὸν ἔρωτα· ὁ μὲν παῖδα λαχὼν, ἵνα μείνῃ γονῆς ἀπολαύων. Codex,

μείνῃ τῆς γ. Idem p. 63: *εἰσὶ τρόποι παντοδαποὶ πρὸς ὄνησιν ἢ πρὸς εὐθυμίαν εὑρημένοι τῆς πόλεως· ἀριστεῖα, χορηγίαι καὶ τριηρῶν ἐπιδόσεις καὶ τὰ τούτοις προσεικότα· καθαίρεσις δὲ τυραννίδος πάσης μὲν ἥδιον εὐφροσύνης, πάσης δὲ λυσιτελέστερον ὠφελείας· εἰ τοίνυν ἄτιμος γένοιτο, ὑπόνοιαν δίδωσι καὶ τὰς ἐλάττους εὐεργεσίας ἀνοήτους εἶναι τοῖς δωρουμένοις.* Codex, *δίδωσι τοῦ καὶ*, atque *προσεοικότα*.

7) Pro *σπάσῃ* est *ἁρπάσῃ* in C. Utrumque verbum probe habet. D, *πάσῃ*.

8) *μνήμη ταμιεύεται*] Sic Aldina et Genevensis; nisi quod in hac sit ferme *μνήμητα μιεύεται*, cum versione incredibili, „monumenta mandit." Morelliana, *μνήματα * μαιεύεται*, cum versione „monumenta edit." Olearius edidit, *μνήμη ταμιεύεται*, quod bene vertit, „memoria reponit," et notam hanc adposuit: „vide ad Epist. praec. n. 7. Ceterum meliorem lectionem ex Vatic. *c* substituimus absurdae codd. vulgatorum lectioni, qui habebant *μνήματα μαιεύεται.*" Vides consuetam viri d. negligentiam, qui Morellianam tantum adhibuit.

9) *φῶς ... ὄναρ γίνεται*] „i. e. interdiu lux est ad quam incedit amans, eaque sola dirigitur, ceu solis luce (vide et ad Epist. praec. n. 8); noctu somnium est, cum soleant amantes inter dormiendum quoque occupare unice, quae spectent *τὰ παιδικά*, phantasmata." OL.

Epistola 53.

1) *φιλῶ ... οὐ φιλῶ*] AC, *οὐ φιλῶ*, quod, ob lusum verborum sophisticum, praetuli vulgato *μισῶ*.

2) *συνέγνωκα*] G, *ἔγνωκα*, omissione saepius animadversa praepositionis. Eumathius Hysm. 5, p. 177: *τὴν Αὐλίκωμιν τῆς φιλοξενίας ἐθαύμαζον, ἢ καὶ μέχρι ποδῶν ἐκτείνει τὸ ξένιον.* Codex 2897, *ἐπεκτείνει*. Lucianus D. Meretr. 12: *παρῆλθον ἀψοφητί.* Codex 2956, *παρεισῆλθον ἄψ.* Ibid. *ὡς ἅμα καθεύδοιμεν.* Codex *ὡς ἅμα συγκαθεύδοιμεν.* Nec displicere debet vel cum *ἅμα* praepositio *σύν*. Theoph. Simocatta Epist. 41: *ὅταν τῶν γεωργικῶν μόχθων μνησθῶ, τὰ τοῦ ἄστεος ἀσπάζομαι.* Codex 352 Suppl. et Palatinus 155 Kayseri ... *ἐπιμνησθῶ τὰς*

τοῦ ἄ. ἀσπ. διατριβάς. Idem Ep. 66: φιλοσοφοῦντος γὰρ λογισμοῦ βέλος ἀφροδίσιον οὐχ ἅπτεται. Codices iidem, οὐ καθάπτεται. — G statim, ἀναίσχυντά εἰσι.

3) Vulgo, οὐκ ἀφέστηκε γοῦν τῇ ψυχῇ λέγοντα. CG, οὐκ ἀφέστηκεν οὖν μου τῆς ψυχῆς λέγοντα. Mox vulgo, ἀνάβηθι ἄ. καὶ γρ. καὶ κλαῦσον. Malui ordinem qui est in ACG.

4) Vulgo, ἡ δὲ εὖ μάλα πείθεται· πείθεται δέ, παρακούειν οὐ δυναμένη λίχνων δορυφόρων. C sine πείθεται δέ. G, εἰ δὲ εὖ μ. πείθεται παρ. οὐ δυν. A, ἡ δὲ ἐ. μ. πείθεται παρ. μὴ δ. λίχν. δορυφορίας. Meleager Epigr. 39: ἐν ἐμοὶ μόνον οἶδε τὸ λίχνον Ὄμμα, Μυΐσκον ὁρᾶν. Ibi Jacobsius Philostratea admovit. Nicetas Eugen. 1, 243: Ἡ καὶ Κρατύλος οὗτος ὀφθαλμὸν λίχνον Ἐπεμβαλεῖ σοι. Ibi et ego plura. Anonymus Suidae in Θεσμοφόρος: Βάττος... τῆς Θεσμοφόρου τὰ μυστήρια ἐγλίχετο μαθεῖν καὶ προσῆγε βίαν λίχνοις ὀφθαλμοῖς χαριζόμενος. — Nec omittam, quod suo loco monere neglexi, pro λέχνων esse λύγνων in G. Scilicet literas ι et υ ob soni parilitatem permutabant saepe librarii. Id saepe fuit a me animadversum. Locus est in Helena quem vix puto explicari posse, v. 1533: Ὁ μὲν γὰρ ἱστὸν, ὁ δὲ πλάτην καθίστατο Ταρσόν τε χειρί· λευκὰ θ' ἱστί' εἰς ἓν ἦν. Subsidii nihil in editionibus quas consulere licuit reperi. Propono, λευκά θ' ἱστί' ἕσσε νιν, „navemque velis induit albis.“ Possit et εἶσέ νιν eodem sensu scribi. At fateor esse quod objiciatur formis id genus in tragica oratione, hic tamen tolerabilioribus, videlicet in narratione.

5) βιάζονται φρονεῖν] C sine φρονεῖν. Statim Olearius e conjectura εἰς αὐτήν, pro vulgato εἰς γῆν, quod est et in codd., rescripsit.

6) Vulgo, τὸν ἥλιον ἠπίστατο ἡ ψυχὴ καλόν. ACG, καλὸν ἡ ψ. quod malui. Conf. ad Ep. 51, n. 8. Statim ACG, αὐτῆς, pro edito αὐτῇ. G, τὸ θέμα καὶ τὸ θαῦμα.

7) ἔκαμε καὶ τῆς σπουδῆς ἐκείνης κατέπεσεν] Sic AC; sic et G absque καί. Editi, ἐκ μὲν τῆς σπ. Tum pro ὑπήχθη, AG, μετήχθη. C, μετέχθη, si bene mihi enotavi. Puto et in C esse μετήχθη, saltem esse debet. Verbo ὑπήχθη non semel Philostratus est usus: vide Olearium ad V. A. 1, c. 15, n. 3. In voce πικρὰν claudunt epistolam ACG.

8) ἧς ἔργα θυραυλικὰ vulgo. Scripsi θυραυλίαι, ex emendatione Ruhnkenii ad Timaei Lex. p. 145, probantibus doctis Thesauri Graeci Didotiani editoribus sub voce θυραυλικός. Aristaenetus 2, 20: νέος ἐρωτικὸς... ἀνήνυτα προσκαρτερῶν καὶ θυραυλῶν: ubi vide quae notavi, collato Reynders. ad Plat. Symp. p. 107; Iahn. Symb. p. 11; Koch. Observ. in Tim. Lex. p. 23. „Nempe amantes ad limina τῶν παιδικῶν pernoctare, humi procumbere; limini oscula figere solebant, ut notum." OL. Quod sequitur nomen χαμαικοιτία poterit illustrari observatis Hoeschelio p. 129 ad verba Athanasii Vita S. Antonii: ἐπὶ γῆς μόνης κατέκειτο.

9) „Hemistichium Homericum ex Il. ψ, 724." OL.

10) βραχείας ἡδονῆς λαβοῦσα...] Cf. Epist. 59, init.

11) Post singulare νὺξ offendit plurale pronomen ἀφ' ὧν. Vertit Olearius *noctes*. Difficultatem sensit, non amovit.

Epistola 54.

1) F, τῷ μειρ. A sine lemmate. Mox F, ὅτι μὲν ὀργῆς, pro ὅτε μ. ὁ. Aristophanes Equit. 266: ἐγὼ δ', ὦνδρες, δι' ὑμᾶς τύπτομαι Ὅτι λέγειν γνώμην ἔμελλον... Codex 2712. videtur ὅτε habere, quod quidem malim.

2) Ὄμματα ... ἴκελος Διΐ... Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι] „Hom. Il. B, 478." OL. Himerius Orat. 3, 7: εἰ γὰρ δὴ Ὁμήρῳ μὲν ἔξεστι καὶ τρισὶν εἰκάζειν θεοῖς τὸν βασιλέα τῶν Ἀχαιῶν τὸν Ἀγαμέμνονα· ἡμῖν δὲ οὐδαμῶς. Reponam lubens in ipso contextu, quam in nota reliquit Wernsdorfius lectionem codicis R., οὐ γὰρ δή...

3) ἔλαφος καὶ κύων] Respectu ad Il. A, 225: Οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων κραδίην δ' ἐλάφοιο.

4) Vulgo σῦς μ. γ. ὀργίζεται. ACF, ὀργίζονται. Erit σῦς in casu plurali, ut reliqua nomina.

5) σκυθρωπότερος ἑαυτοῦ] De nomine σκυθρωπὸς vide not. ad Aristaen. p. 454. Alciphro 1, 34: οὐ πρέπει σκυθρωποῖς εἶναι τοιούτοις ὄμμασι. Noster et Ep. sq. Heliodorus 3, 18: τί σύννους καὶ σκυθρωπός; quae junxit et 4, 14. Gregorius Naz. Orat. 32, p. 511: σκυθρωπή τίς σκοτόμαινα. Ibi Basilius scholiis ineditis: ἀπὸ τοῦ σκυθρωποῦ ὃ τὸν ὀργίλον δηλοῖ, ἐξ οὗ τὸν στυγνὸν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, τὸν ἀλαμπεῖς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχοντα καὶ

τὸ ἐπισκύνιον ἕλκοντα κάτω. Adde Elsner. Observ. t. 1, p. 35; Blomf. Gloss. Choeph. 726. — A, καλὴ δὲ γυνὴ καὶ μὴ γελάσασα λυπεῖ, μήτοι γε σκυθρωποτέρα ἑαυτῆς γενομένη. Et CF μόνον omittunt et καὶ ante σκυθρωπότερος. De forma hac dicendi σκυθρ. ἑαυτοῦ quae Epist. 63 redibit ibi amplius monebitur. — Statim A, οὐ πρέπει οὐδέ. ACF, τὸ πρόσωπον νεφέλῃ καλύπτεσθαι.

6) τίς ἡ κατήφεια αὕτη; τίς ἡ νύξ; τί τὸ στυγνὸν σκότος τοῦτο; μειδίασον] ACF sine τοῦτο. Metaphora simili Ep. 72: τὴν νεφέλην τῶν ὀφρύων ἀφαιρεῖν ἄμεινον... quod convenit Horatianis: „Deme supercilio nubem.“ Pariter Imagg. 2, 7: κεῖται δὲ οὐ κατηφὲς τὸ μειράκιον, οὐδὲ νεκρῷ εἰκάσαι, φαιδρόν τε καὶ μειδιῶν. Et ξυννεφῆ ὀφρὺν dixit Phil. Junior Imagg. 17. Alia protulerunt Jacobs. Epist. ad Ast. p. 28, et in Analectis ad Meleagri versus Anth. 12, 159: Ἦν μοι συννεφὲς ὄμμα βάλῃς ποτέ, χεῖμα δέδορκα· Ἦν δ' ἱλαρὸν βλέψῃς, ἡδὺ τέθηλεν ἔαρ· ibidemque t. 11, p. 193; Wex. ad Soph. Antig. 526: νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ· Elsner. Observ. t. 1, p. 36; Wolf. ad Liban. Epist. 225, n. 10. Lesagius Gil Blas. 3, 3: „Qu'as-tu, mon ami? je te trouve l'air nébuleux.“ Boissyus: „on voit la nuit profonde Succéder sur son front au jour le plus serein.“

Epistola 55.

1) Morellus, μειρακίῳ. Ceteri, γυναικί. Addidi θυμουμένῃ ex F.

2) Pro ἐχθὲς est χθὲς in AF. C, ἔθεοσε ὀργιζομένην· quod pro ἐχθὲς facit. Est ἐχθὲς Ep. 62. Hoc magis atticum esse dicitur. Sed est χθὲς sine varietate Ep. 71. Vide Knoch. ad Babrium Fab. 17, p. 20. Oracula Sibyllina 2, 326: Κοὐκέτ' ἐρεῖ τις ὅλως, νὺξ ἤλυθεν, οὐδὲ μὲν αὔριον, Οὐκ ἐχθὲς γέγονεν. Forsan, οὐδὲ χθὲς γέγ. Sed si id non movendum, quod libens reliquerim, saltem finis dactylicus erit mutandus. Cogitavit editor eruditissimus et de facienda synizesi, quod vix placet. Malim legere οὐδ' ἐπιοῦσα. Synonymia emendationum est instrumentum.

3) Vulgo, σοι συγχέασα. AC, σου. Id malui, vitandi praesertim causa soni insuavioris, σι συγχ. Etiam infra: ἴδε

σου τὸ πρόσωπον ἠλλαγμένον. CF, συγχέουσα. Cf. n. 7. — Vulgo, νῦν δὴ μεταποίει σεαυτὴν, μηδὲ ἄγρ. βλ. ACF, μὴ δὴ μετ. τὴν γνώμην. F, μηδ' ἄγρ. Jam Aldus, μὴ δὲ, ac sic dividere placuit.

4) Oleariana: οὐδὲ γὰρ τὴν σελήνην ἔτι λαμπρὰν δοκοῦμεν ὅταν ᾖ συννεφής· cum hac notula: „haec, in vulgatis cum deessent [desunt et in E], ex mss. suppleverat Meursius, agnoscuntque Vaticani *a*, *b*." Agnoscunt ACF, et A cum negatione οὐ, quam elegi.

5) Pro ὅταν χαλεπαίνῃ, est ὅτε χαλεπαίνει in CF. Psellus in meis Anecdotis t. 3, p. 211, v. 214: *Καὶ γὰρ ὅταν ὁ δεύτερος ἀόριστος τῆς πρώτης Μιᾷ ἐνδῇ τῇ συλλαβῇ, ὡς παραδείξομαί σοι.* Ibi ἐνδῇ scripsi temere forsan, ut in Psello, contra codices in quibus ἐνδεῖ. Ac nuper in optimo codice 1182 ἐνδεῖ reperi, cum bonis lectionibus, τοῦ πρώτου quod conjeceram, et παραδείξομέν σοι. Mala etiam desinentia corrigatur p. 212, v. 237: *Τὸ ἔστησα δὲ γράφομαι, καὶ τὸ ἔφησα, ἄναξ.* Bene codex idem, γράφομεν.

6) Vulgo, θάλατταν ὅταν ταράττηται. A, θάλασσαν ἡδεῖαν, supplementum necessarium. Defectum Olearius intellexerat. Saepe properantibus librariis talia peccantur. Mihi aliud agenti Nubium v. 459 curtior relictus est, omisso nomine βίον post ζηλωτότατον, quod suppleant emptores moneo. Obiter vocabula necessaria reddam Gregorio Nazianzeno t. 2, p. 77, 4, p. 80, 4; illic, *Ἀλλ' αἰεί με μόγοι πέμπουσι κακοῖσιν·* codex 993: ἀ. α. με μόγοισι μόγοι...: hic, *Καὶ στρατός ἐστιν ἀρήϊος ἀντὶ καλοῖο·* codex idem: *Κ. στρ. ἐστιν ἄριστος ἀρήϊος.* Illud sumatur, hoc relicto. Conferatur ipse Pater p. 76, 2: *οὗτος ἀγῶσι Κύδιμος, ἔντεσιν οὗτος ἀρήϊος, οὗτος ἄριστος Θηροφόνων.* Reddam et Eumathio Hysm. 10, p. 402: *λέγων τὰ καθ' ὑμᾶς ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης καὶ μέχρις ἄκρης αὐτῆς.* Addendum τελευτῆς e codice 2897; velim etiam cum articulo τῆς τελ. Alexis Athenaei 13, 7: *Ὦ δυστυχεῖς ἡμεῖς, πεπρακότες Τὴν τοῦ βίου παῤῥησίαν.* Deest Iambus, vel quarta sede vel sexta. Huic et illi conveniet adverbium κακῶς, illi ὅλως. Choricius Villoisoni Diatr. p. 64: *ὥσπερ γὰρ ὅσοι κρατεῖν φιλονεικοῦσι τοῦ γέλωτος λανθάνουσι μᾶλλον ἡττώμενοι, οὕτω*

τοῖς ἄγχειν τὸν ὀδυρμὸν πειρωμένοις ἐπιῤῥεῖ δακρύων φορά. Inseratur ἄμαχος e codice ante ἐπιῤῥεῖ. Joannes Geometra Hymno *4*, 9: *Χαίροις κυριωτάτων, ὦ μέγα χαῖρε.* Proponit Morellus inserendum post κυρ. nomen κοίρανε, bene quidem; sed reperi in codice quod est melius, κυριοτήτων κύριε. Quum reperisset Weberus in codice Planudeae versionis Metrorum Boethianorum 1, 1, 2, *Αἴσμα προῆγμαι φεῦ γοερόν τι πλέκειν*, edidit, ne versus esset brevior, idque inconsideratius, *Αἴσμα προηγοῦμαι φεῦ γοερόν τι πλέκειν.* Inveni in meliore codice desideratam syllabam: *Αἴσμα προῆγμαι νῦν γοερόν τι πλέκειν.* Obiter ex eodem Metro mendum tollere quid vetat? Sic editus versus 19, *Νῦν δ' ἐπεὶ ἡ δολερὴ δνοφερὴν μετημείψατο μορφήν*, quarto pede claudicat. Importuno augmento caret idem codex. Igitur reponendum *μεταμείψατο.*

7) *ἡ δὲ Ἀθηνᾶ καὶ τοὺς αὐλοὺς ἔῤῥιψεν, ὥς τὸ πρόσωπον αὐτῆς συγχέοντας*] ACF, *ἔῤῥιψε τὸν αὐλὸν — συγχέοντα.* Et sic CF, cum aoristo *συγχέαντα.* Est quidem apud Plutarchum Alc. 2, de Minerva *ἔῤῥιψε τὸν αὐλὸν*, sed et saepissime *τοὺς αὐλοὺς* et *tibias* abjecisse deam reperies. Nihil mutandum fuit. De ipsa fabula vide Burdelot. ad Heliod. p. 41, et quae ipse notavi in Notit. mann. t. 11, 2, p. 113 ad Basilii verba, *ῥίψασα (ἡ Ἀθηνᾶ) θᾶττον κατηράσατο τοῖς αὐλοῖς·* et ad Melanippidis fragmentum in Lyricis: *ἁ μὲν Ἀθαναί' ὄργανα ἔῤῥιψέ θ' ἱερᾶς ἀπὸ χειρός, εἶπέ τε.* Quibus et accedat nunc Olearii nota: „nempe quod buccas inflaret, foeda visa est. Vide Hygin. Fab. 165. Adde Fulgentium l. 3, c. 9. (Athenaeum enim [14, c. 7] et Aristotelis loca [Polit. 8, 6, 8] jam allegavimus ad Vitam Apollonii 5, c. 22, n. 7), et Pindari Scholiasten ad P. 12. [15]. Huc spectat Aristaeneti istud [1, 14]: *τί οὖν μάτην, ὦ νέοι, διαῤῥήγνυσθε τὰς γνάθους ἐμφυσῶντες τῇ σύριγγι;*"

8) *ἐξ ἀγρίου θάμνου καὶ λυπεῖν... εἰδότος*] A, *ἀγρίας.* Est *εἰδότος*, qui novit et solet. Quem sensum illius verbi plurimis ostendi ad Nicetam Eug. p. 229, ad Theophyl. Simoc. p. 183. Addatur Jacobs. ad Anal. t. 9, p. 300; Friedemann. De media syllaba p. 330. Sententiae Singulares v. 365: *Ὡς οἶδ' ἐν ὀργῇ πάντα γίγνεσθαι κακά.* Plato Anth. Pal. 9, 51: *Αἰὼν πάντα φέρει· δολιχὸς χρόνος οἶδεν*

ἀμείβειν Οὔνομα, καὶ μορφὴν, καὶ φύσιν ἠδὲ τύχην. Glossator in codice 2720: *οἶδεν· δύναται ἐνταῦθα, ἀντὶ δυνάμεως.* — *ἀμείβειν· ἐναλλάσσειν.* Idem codex pro *τύχην* habet *τέχνην.* Psellus Judicio de Heliodoro: *τὰς ἀκμὰς τῶν ἐρώτων μαραίνων ὁ χρόνος ἐπίσταται.* Putavi de legendo *μαραίνειν ὁ χρ. ἐπίσταται,* quod et Corayo p. *πβ'* in mentem venit, minus bene edenti e sua conjectura *μαραίνων ὁ χρ. ἐφίσταται.* Moneor a non nemine posse *μαραίνων ἐπίσταται* servari, quum saepe verba cognoscendi jungantur participio. Repono, servato *μαραίνων,* alium fore nec nunc idoneum verborum sensum.

9) Vulgo, *ἄνθος ἐστὶ καὶ γυναικὸς ἡ τοῦ προσώπου γαλήνη.* A, *ἄνθος γάρ ἐστι ...* CF, *ἄνθος δέ ἐστι κ. γυναικί.* Hoc placuit.

10) Vulgo, *μηδὲ φοβερὰ, μηδὲ ἀποστεφάνου τὸ κάλλος, μηδὲ ἀφαιροῦ ῥόδων σεαυτήν.* AC, *μὴ φοβ.* A, *μὴ φ. μὴ ἀποστεροῦ τὸ κ. μὴ ἀφ.* F, *μὴ φ. μὴ ἀποστ.* Inde sumsi *μὴ* ante verba. — Epistola 56: *μήτε ἑαυτὴν ἀφαιροῦ τῆς εἰς ἐπίδειξιν εὐδοκιμήσεως.*

11) Vulgo, *εὖγ' ὅτι.* ACF, *εὖγε ὅτι.* Pro vulgato *ἐπεστράφης* est *ἀποστράφης* in F, unde feci *ἀπεστράφης.* Id voluisse videtur Olearius qui vertit: „bene est quod faciem ipsa avertas.“ Ultima sententia, qua quidem carent ACF, illam mutationem poscebat. Et saepissime praepositiones *ἀπὸ* et *ἐπὶ* sunt permutatae. Lysis Epistola extrema: *τὰν αὐτὰν ἐπιστολὴν ἐπέστειλεν.* Sic vulgatum *ἀπέστειλεν* mutavit Orellius ex emendatione Hemsterhusii, quam possum firmare ex codice regio 1038.

Epistola 56.

1) C sine lemmate.

2) Pro edito *ὡς εἰκάζω,* Vaticanus *b* et C, *εἰκάζειν ἔχω.* Ac pro vulgato *τοῦ δ' ἔργου,* est *τοῦ δὲ ἔ.* in E.

3) Pro edito *ἀφ' οὗ,* quod est et in CE, Olearius e conjectura temere rescripsit *ἀφ' ὧν,* ac vertit: „quousque negotium refugis, ex quo amicus tibi paratur?“ Et olim verterat eodem sensu, anonymus: „ad quas res aufugis: unde tibi amicus efficitur?“ Locus difficilis, imo corruptus; sed cui tali remedio non fit medicina. Habeo *ἀφ' οὗ,* sensu

ejus formulae consueto, pro latino *ex quo:* „ex quo amicus aliquis existit, ex quo in rerum natura nomen amici existit.“ Praecedentia verba sic mutari possunt, dum melior codex ea melius constituerit, ut sensus saltem insit: ἴσα πράγματα ἃ ἀποδιδράσκεις ἀφ' οὗ... „res quas fugis pares sunt eaedemque ex quo existit nomen amici.“ De εἰς ἃ in ἴσα mutato vix est dubitatio, et pronomen ἃ facile potuit perire post πράγματα. Sed malim vitandi concursus vocalium causa πράγμαθ' ἃ ἀποδ. Similiter omissum fuit pronomen in Praefatione Oraculorum Sibyllinorum p. 8: τὰ δέ γε ἄλλα οὐκ ἐπιγράφονται ποῖα ποίας (sic et Castalio in Erratis pro male edito ποίοις) εἰσὶν, ἀδιάκριτα δὲ καθέστηκε. Quae sententiae clausula est conjecturalis. Codex exhibet, ἀδιάκριτα κατέστησα. Quibus repositis ac mutato ἄλλα in ἄλλα ἃ vel ἄλλ' ἃ, auctoris manus restituetur.

4) τὸν Νιρέα, τὸν Ἀχιλλέα εἰς Τροίαν ἄγοντος] „Malim καὶ τὸν Ἀχ. Vide de hoc loquendi genere Heroica, ad Imagin lib. 1 Phaethonte [§ 11], n. 8.“ OL. Vix malim ego καὶ adesse. — De loquendi genere quo scriptores ea dicuntur facere quae facta narrant, vide quae notavi p. 306 ad haec Aeneae Gazaei verba: Πλάτων τῷ σώματι τὸν Ἀρμένιον ἐξ ᾅδου πρὸς τοὺς ζῶντας ἀνάγει. Adde Alberti Observ. p. 241.

5) Ἀριστογείτονος ὅσοι] „Hic distinctionem pono: nempe esse alicujus dicitur, qui ei amore vel obsequio devotus est. Hinc ait, quotquot Aristogitonis fuere et Harmodii, pulcrorum adolescentum, i. e. quotquot amor ipsis addixerat, amicos ipsis fuisse usque ad mortem et enses.“ OL. Interpretatio Olearii vix ferenda est. Divisionem sustuli. Potest ἦσαν subaudiri: ὅσοι φίλοι καὶ μέχρι τῶν ξιφῶν ἦσαν.

6) Βράγχῳ] Vide ad Epist. 41, n. 6.

7) μὴ φθονήσῃς ἐραστοῦ σεαυτῷ] C sine σεαυτῷ. „ne tibi recuses amatorem, des tibi amatorem.“ Quem usum verbi φθονεῖν ut et formulae οὐδεὶς φθόνος attigi ad Nicetam p. 213. Vide Abreschium ad Aeschylum t. 1, p. 272, qui poeta rariore verbo μεγαίρω usus est Prom. 647: Ἀλλ' οὐ μεγαίρω τοῦδε τοῦ δωρήματος· Creuzerum Melet. 3, p. 65; Heraldum ad haec Martialis 3, 65: „Quid si tota

dares illa sine invidia" basia?; Hemsterhusium ad Luc. Necyom. c. 2; Corayum Atact. t. 2, p. 35; alios. Confer Epist. 67. Theodorus Prodr. Rhod. 1, p. 17: *Οὐκ ἂν φθάνοιμι τὰς ἐμὰς λέγειν τύχας, Ἔλεξεν ὁ Κράτανδρος.* Rescribi velim, *οὐκ ἂν φθονοῖμι.* Nomen illi verbo vicinum Theodoro in transcursu donabo, 4, p. 178: *Καὶ σμικρῦναι μὲν τὴν ἐμὴν ἐξουσίαν, Τὸ σὸν δὲ μᾶλλον ἀντεπαυξῆσαι κράτος· ὅπερ φόβου φαίνοιτο σημεῖον πλέον, Ἀλλ' οὐ τρανὲς γίγνοιτο σύμβολον πόθου.* Sententiae non bene convenit nomen *φόβου*, conveniet *φθόνου*. In loco difficili Promethei v. 884, *φθόνον δὲ σωμάτων ἕξει θεὸς*, cogitabam de legendo *φόνον:* volet deus eorum caedi corpora. Tragicae sunt formulae *φόνον κτᾶσθαι, αἷμα ἔχειν.*

8) Pro altero *ἔχοντος* est *προτείνοντος* in C et Vat. *b.* Est *οὐκ ἔχοντος* iterum in E. Videbatur *προτείνοντος* a non nemine correctum cui displicuerit repetitum *ἔχοντος*, sed tamen est aliquid acuminis in repetitione et ornatus quo non privandus sophista.

9) C, *ἕτοιμος ἀποθνήσκεις.* Idem *οὐκ ἀφαιρῇ*, sic interrupto vocabulo, pro edito *οὐ καθαιρήσεις.* Vertit anonymus, „an non occides, o homo?", quasi legerit, *ὦ ἄνθρωπε.* Olearius: „an non tu caedis causa eris, o inhumane?" Aliter intelligo: „si laqueum nectam, inhumane, an non, in hoc saltem humanus, corpus ad sepulturam detrahes?" Lectio codicis *οὐκ ἀφαιρήσεις* mihi patrocinatur.

Epistola 57.

1) F, *ἄλλη.* A sine lemmate.

2) *κελεύεις μοι... κἀγώ σοι*] A, *κ. με... σε.* Quam varietatem protuli ad Anecd. t. 5, p. 151, duplex regimen verbi *κελεύειν* tractans. In E, si mea notatio recte habet, est *μοι* et *σε.* — Statim post *τί δὲ* accessit *καὶ* ex F.

3) *ἑαυτὴν ἀφαιροῦ τῆς... εὐδοκιμήσεως*] Vulgo *σεαυτήν.* A, *σαυτήν.* CE, *ἑαυτήν.* Hoc recepi. Quem usum pronominis tertiae personae de secunda ut et de prima illustravere G. Bekkerus Specim. p. 68, et Kayser. ad V. S. p. 186. Adde Blomf. ad Agam. 809, ad Choeph. 105; Wernsdorf. ad Himer. p. 489; Jacobs. ad Achill. p. 932; Both. ad Nub. 932; mea ad Eunap. pp. 342, 591. Auctor

De epistolico charactere, Epistola declaratoria p. 30: ἀδύνατον γάρ ἐστι μὴ τὴν ἐμαυτοῦ βουλὴν εἰς πέρας ἥξειν, καὶ τοῦτον πάντῃ τε καὶ πάντως κολάσαι. Codex 1630. ἑαυτοῦ ... ἄξειν, melius, καὶ τοῦτον παντελῶς κολ., et id non pejus. Idem auctor p. 28: δέδοκταί μοι τόδε τὸ πρᾶγμα διαπράξασθαι· διὸ καὶ τὴν ἐμαυτοῦ βουλὴν ἀνατίθημί σοι· ὅθεν καὶ τὸ συμφέρον σκοπήσας, ἐπίστειλον τὸ πρακτέον. Idem codex: τὴν ἑαυτοῦ β. ἀνατίθεμαί σοι· ὅθεν τὸ σ. σ. ἐπίστειλόν μοι τὸ πρ. Attamen in Philostrati epistola praecedente est σεαυτῷ, ni vitare voluerit auctor hiatum vocalium, ἐραστοῦ ἑαυτῷ· et Epist. 55, μηδὲ ἀφαιροῦ ῥόδων σεαυτὴν quae verba non hiabant. Cf. Epist. 63, 69. Sed in talibus et auctores non sibi constabant, et librarii non erant diligentissimi.

4) μὴ προσέλθῃς] F, μὴ προέλθῃς. Frequens ac facillima illarum praepositionum permutatio. Himerius argumento orationis 17: χρησιμώτατον πρὸς τῶν μειζόνων ἢ περὶ πάντων γυμνασία. Conjecit recte editor πρὸ legendum esse, sicque legi in codice.

5) ἔπου, γύναι, καὶ σὺ τοῖς νόμοις] ACF sine γύναι. Theophylactus Simoc. Ep. 56 a me correctus: καὶ γεγηρακόσι νόμοις πείθου σύ, γερόντιον.

6) διψῶντα παῦσον ὁδοιπόρον] Vulgo, παῦσαι. Bene ACF, παῦσον. In verbo παῦσον claudunt epistolam ACF. Philostratea comparat Jacobs. ad Meleagrum Ep. 10, 1, cum Theocriteis 12, 8, quae quaeresis.

Epistola 58.

1) CG sine ὑπάνδρῳ. F, γυν. πόρνῃ. A sine lemmate.

2) Vulgo bis, ἄν τ' ἐπί. AF bis, ἄν τε ἐπί. G, τὸ μὲν ἔργον ἀνανεῦσαν τε ἐπὶ ἀνδρὸς ἄν τε μετὰ μοιχοῦ γ. Mox pro vulgato, οὐ γὰρ οὕτως τὸ φανερὸν εὐφραίνει, recepi ordinem verborum quem praebent ACFG.

3) πᾶν δὲ τερπνότερον τὸ κεκλεμμένον] „Sic fere Sapiens de amoribus furtivis Proverb. 9, 17: ἄρτων κρυφίων ἡδέως ἅψασθε καὶ ὕδατος κλοπῆς γλυκεροῦ." OL. Pindarus Fragm. 237 cecinit γλυκύ τι κλεπτόμενον μέλημα Κύπριδος. Paulus Silent. Anth. Pal. 5, 219: Φώρια δ' ἀμφαδίων λέκτρα μελιχρότερα." Seneca Herc. Oet. 352: „Illi-

cita amantur; excidit quidquid licet." Fontanius Narratione de permutatoribus: „en l'amoureuse loi Pain qu'on dérobe et qu'on mange en cachette Vaut mieux que pain qu'on cuit et qu'on achète." Respiciebat locum Proverbiorum, quod annotatorem fugit. Piron Metromane 2, 4: „Tel est le coeur humain, surtout celui des femmes: Un ascendant mutin fait naitre dans nos ames Pour ce qu'on nous permet un dégout triomphant Et le gout le plus vif pour ce qu'on nous défend." Destuchius Philosopho 1, 4: „ce point, monsieur, c'est le fruit défendu, Et voilà justement ce qui nous affriande..." Adde Elsner. Observ. t. 1, p. 317.

4) *Ποσειδῶν ὑπῆλθε πορφυρῷ κύματι*] „Ita Imagines Philostrati passim Neptunum furtivo amore *ὑπὸ κυρτουμένου τοῦ κύματος* fruentem sistunt: vid. Neptuno et Amymone [1, 8], item in Melete [2, 8]." OL. Respicit Homerum Odyss. 11, 243, in narratione amorum Neptuni ac Tyrus: *Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα περιστάθη, οὔρεϊ ἶσον, Κυρτωθὲν, κρύψεν δὲ θεὸν θνητήν τε γυναῖκα.*

5) *Ζεὺς χρυσῷ, ὕδατι, καὶ βοῒ καὶ δράκοντι*] CF, *βοῒ Ζεὺς καὶ χρυσῷ, ὕδατι καὶ δράκοντι.* De Jovis transformationibus vide ad Epist. 40, n. 6.

6) F sine *καὶ Ἀπ. καὶ Ἡρ.* Addit A *καὶ* ante *οἱ ἐκ μ.* Quo recepto, desiderari videretur *ἄλλοι· καὶ οἱ ἄλλοι ἐκ μοιχείας θεοί.*

7) *Ἥραν ἰδεῖν αὐτὸν τότε ἡδέως, ὅτε αὐτῇ συνῄει λάθρα*] G, *τότε αὐτὸν... συνῄει αὐτῇ.* A, *ὅτ' αὐτῇ.* — „Equidem et primus concubitus Junonis et Jovis hoc ipso maxime delectaverat Jovem, clandestinus quod esset. Nam Homerus Il. ξ, 294 sq. Jovis in Junonem cesto armatam summum ardorem descripturus, ita amorem animum Jovis obsedisse ait, quemadmodum cum prima, clam parentes, ex ea gaudia cepisset: *Ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν, Οἷον ὅτε πρώτιστον ἐμισγέσθην φιλότητι Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας.* Quod eleganter etiam expressit Valerius Cato in Diris v. 166: *Jupiter ante sui semper mendacia furti Cum Junone prius conjux quam dictus uterque est, Gaudia libavit, dulcem furatus amorem.* Locus vero Homeri, ubi Jupiter affectat furtim se oblectare cum Junone ut ex eo gratior fieret illa voluptas, non suc-

currit. Quae enim sequuntur eodem libro v. 341, ea vix eo referre licebit; nam nube Junonem involvens densa ne deorum aliquis ludentes deprehendat, pudori tantum ejus consulit." OL. Quum scripsit auctor, *τὴν ἀνδρὸς ἐξουσίαν μετέθηκεν εἰς κλοπὴν μοιχείας*, non meminerat Jovem tunc esse amatorem, nondum maritum. Ceterum Aldus recte *ἐξουσίαν μετέθηκεν*. Genevensis mendo typorum, *ἔξου τέθηκεν*. Morelliana, *ἐξουσίαν τέθηκεν*. Et Olearius semper indiligens adscripsit se *μετέθηκεν* invenisse in Vatic. *a* et *b*, quod sibi melius visum fuerit quam *τέθηκεν* editorum.

Epistola 59.

1) C, *ἑτέρῳ*. F, *τῷ αὐτῷ*, praecedente Epistola 48. A, sine lemmate.

2) *πῦρ ... φῶς*] Ad Aristaenetum 1, 7, ubi opponuntur *πῦρ* et *φῶς* adduxi Maecii epigramma Anth. Pal. 5, 117: *Θερμαίνει μὲν ὁ καλὸς Κορνήλιος· ἀλλὰ φοβοῦμαι Τοῦτο τὸ φῶς ἤδη πῦρ μέγα γιγνόμενον*. Mascaron: „pour faire que ce qui est lumière dans l'esprit devienne feu dans la volonté."

3) *ἐλέου βωμόν*] „Vide notata ad Vitas Sophistarum l. 2, Herode § 5, n. 7, et in Polluce [l. 2, c. 12]. Adde infra Ep. 70." OL. Claudianus Gild. 404: „si flentibus aram Et proprium miseris numen statuistis, Athenae." Ibi Barth. et Heins. Libanius t. 4, p. 361, 28: *τίνες δὲ ἄχραντοι βωμοὶ τῶν ἐκεῖ; οὐδ' ὁ παρ' ὑμῖν ἔτι βωμός ἐστιν ὃν Ἐλέου καλεῖτε· τὸ γὰρ ἔργον ἀπόλωλεν· ὧν ἂν ἦν, ἱδρύεσθε βωμοὺς ἀπανθρωπίας, ὠμότητος, ἀσεβείας, τῶν δεινοτάτων ἁπάντων*. Pro corruptis verbis *ὧν ἂν ἦν*, propono, *ὧν ἀντὶ νῦν ἱδρύεσθε*... Adde Taylor. ad Lys. Epit. p. 69 R.

4) *ἀντιλαβὼν — δωρεᾶς*] „Similis locus supra Epist. 53 sub finem." OL.

5) *καταλύει τοὺς καλούς, ὥσπερ οἱ δημοτικοὶ τοὺς τυράννους*] F, *κατ. τ. πολλούς*. Verbum *καταλύειν* frequens est de eversione tyrannidis et in genere de conversionibus rerum publicarum. Chio Epist. 15: *οἱ μὲν χαλεποὶ (τύραννοι) διαφθείρονται ταχέως, καὶ, ἂν μὴ καταλυθῶσι, μῖσος ὅμως τυραννίδος κατέλιπον τῷ πλήθει καὶ παντελῶς τὴν*

μοναρχίαν ἐφ᾽ ἑαυτῶν ἐπέβαλον. Cober edidit *ἀφ᾽ ἑαυτῶν*, citra necessitatem. Inveni *ἐφ᾽* in duobus codicibus. Chio rursus: *ἂν πάντα τις ἢ μέτριος τύραννος, διὰ τοῦτο καταλυτέος ἐστὶν, ὅτι ἔξεστιν αὐτῷ καὶ χαλεπῷ εἶναι.* Iidem codices, *κἂν πάντα . . .*, vividius. Plutarchus Bruto 9: *τῷ μὲν γὰρ ἀνδριάντι τοῦ προπάτορος Βρούτου καὶ καταλύσαντος τὴν τῶν βασιλέων ἀρχὴν ἐπέγραφον, „εἴθε νῦν ἦς Βροῦτος" καὶ „ὤφελε νῦν ζῆν Βροῦτος."* Videntur verba *καὶ ὤφελε . . .* esse glossema inscriptionis *εἴθε νῦν ἦς*, e qua etiam delerem libens nomen *Βροῦτος*, ni scribendum *Βροῦτε*, quod placuit nonnullis. Heraclides Polit. c. 1: *Κλέων παραλαβὼν διέφθειρε τὸ πολίτευμα, καὶ ἔτι μᾶλλον οἱ μετ᾽ αὐτὸν, οἳ πάντας ἀνομίας ἀνέπλησαν . . . τούτων δὲ καταλυθέντων, Θρασύβουλος καὶ Ῥίνων προέστησαν.* Reperi in codice *ἐνέπλησαν* et *προειστήκεισαν*.

6) Vulgo, *μὴ . . . τὰ γένεια ἐπέλθῃ καὶ . . . συσκιάσωσι.* A, *ἐπέλθοι . . . συσκιάσει.* Morellus conjecerat *συσκιάσῃ*, quod est in C et Vaticano *b*. Caret F verbis *ὥσπερ . . . χάριν.* Ad Aristaenetum 2, 9, p. 677, formulam *εἰρήσεται γὰρ* illustrans, hunc locum protuli, et variantem *συσκιάσῃ* e Vaticano 97 errore calami allegavi. Inscriptio Crucis Grandimontensis vulgari charactere descripta in verbo *συσκιάζειν* corrupta est: *Ὦ σὺ σκιάζον δένδρον ἅπασαν χθόνα Καὶ τινὰ Ἕρμον στάλαζόν μοι δρόσον.* Sed recte legitur in apographo aere sculpto: *Ὦ συσκιάζον . . . Καὶ τινὰ Ἑρμῶν ἐνστάλαξόν μ. δρ.*

7) *νεφῶν συνδρομῇ*] ACF, v. *συσκευή*.

8) *ἕρπει μὲν ὁ ἴουλος*] A, *ἕρ. μ. ἤδη ὁ ἴουλος.* Non visum est adverbium opportune iteratum. Qui tamen aliter senserint utantur suo jure. In hoc adverbio laborat forsan Himerius Orat. 3, 12, de triremi panathenaica: *ἄρχεται μὲν εὐθὺς ἐκ πυλῶν, οἷον ἔκ τινος εὐδίου λιμένος τῆς ἀναγωγῆς ἡ ναῦς· κινηθεῖσα δὲ ἐκεῖθεν ἤδη, καθάπερ κατά τινος ἀκυμάντου θαλάσσης διὰ μέσου τοῦ δρόμου κομίζεται.* Codicem bonum vidi in quo *κινηθεῖσα δὲ ἐκεῖθεν ἤδε.* Paucis inde versibus Himerius sic editus fuit a Wernsdorfio: *τὸ μὲν οὖν πλήρωμα τῆς νεὼς ἱερεῖς . . . χρυσοῖς οἱ δὲ ἀνθίνοις ἐστεφανωμένοι στέμμασιν.* Plures libros citat Wernsd. qui lacunam non habent, et ipse juncta vidi

χρυσοῖς, οἱ δὲ ἀνθεινοῖς. Potest οἱ μὲν subaudiri: χρυσοῖς (οἱ μὲν), οἱ δὲ ἀνθεινοῖς, vel ἀνθινοῖς. Nam is adjectivi ἀνθινὸς est accentus, qui retrahendus fuerit in nomine proprio. Est Ἄνθινος nomen viri in Theophylacti Simoc. Epist. 83. Scribit Anthinus ille amico: ὁ τρυγητὸς ἤδη προκέκυφε, καὶ ὁ βότρυς γλεύκους πεπλήρωται· περιφρουρεῖ... Ampliores sunt codices Parisinus 352 Suppl. et Palatinus 155 Kayseri:... πεπλήρωται, καὶ ὀργᾷ τῇ ληνῷ διαχεῖσθαι.

9) παρειαὶ χνοάζουσι] Male ACF, χλοάζουσι. Et Ep. 63, pro edito χνοάζεις est χλοάζεις in CF. Himerius Orat. 7, 3: ἡβῶντας καὶ ἰούλῳ πρώτῳ χλοάζοντας. Bene conjecit χνοάζοντας Wernsdorf. Metagenes Athenaei 13, 28: ἄρτι χνοαζούσας αὐλητρίδας. Asclepiades Epigr. 1: μηροῖς ὀξὺς ἔπεστι χνόος. Scholiastes Nubium 978: χνοῦς λέγεται τοῦ γενείου ἀρξαμένου. Forsan, ἐπὶ τοῦ. Vide n. ad Nicetam Eugen. p. 191, ubi et de nomine ἴουλος agitur; de quo vide etiam n. ad Theoph. Simoc. p. 310.

10) εἰκάσαι] Olearius edidit εἶξαι e conjectura Morelli, cui praeibat Genevensis interpres *obsequi* vertens. AF carent verbis φεῦ... δεηθῆναι. E, εἰκάσαι. Servavi εἰκάσαι, amoris scilicet mei conjecturam facere. Si mutatio facienda fuerit, ab εἰκάσαι non longe recedet εἰκάθειν vel εἰκαθεῖν.

11) πρὶν οὖν σου τὸ ἔαρ ἀπελθεῖν ὅλον... δὸς αὐτὸ πρὸς τοῦ Ἔρ.] CF, πλὴν οὖν. Adverbia πρὶν et πλὴν saepe sunt confusa. Orpheus fr. 2, 16, quem post Lobeckium tentabo: σὺ δέ κεν ῥέα πάντ' ἐσορήσαις, Αἴ κεν ἴδῃς αὐτόν· πρὶν δή ποτε δεῦρ' ἐπὶ γαῖαν, Τέκνον ἐμὸν, δείξω σοι, ὁππηνίκα δέρκομαι αὐτοῦ Ἴχνια. Propono: Ἦ κεν ἴδῃς αὐτόν· πλὴν δή... subaudito μᾶλλον ante ἤ. — C, αὐτῷ. F, αὐτοῦ. Monet Olearius αὐτὸ referendum ad τὸ ἔαρ. Accessit τοῦ ex ACF.

12) γενείων ἃ δεῖ με α. ὀμνύναι] Editi, ὀμνῦναι, et sic F. A, ὀμνύναι. E, ὀμνυναι. — „Nempe res sacra barba, et per eam perinde ac per genua supplices adjurare et obtestari solebant eos quibus supplicabant. Nempe genua tanquam rem sacram tangebant et per ea obtestabantur et obsecrabant, ut patet ex Plauto in Truculento A. 4, sc. 3: *per tua obsecro genua.* Eamdemque mentem fuisse barbam quoque una cum genubus inter supplicandum tenentibus patet

ex Euripide [Hec. 746]: Ἀγάμεμνον, ἱκετεύω σε τῶνδε γουνάτων Καὶ σοῦ γενείου... Plura ejusmodi loca congessit Barthius ad Claudian. p. 878 [Rapt. I, 50]..." OL. Sophocles El. 1205: Μὴ πρὸς γενείου... Euripides Or. 284: Πολλὰς γενείου τοῦδ' ἐκτεῖναι λιτάς. Et cetera.

Epistola 60.

1) F, πόρνῃ γυναικί. A, sine lemmate.

2) CF, σφαλερώτερον.

3) τῆς δὲ λύπης μισθὸς ὁ ἔρως] doloris pretium est amor; amore dolorem sibi emit.

Epistola 61.

1) C sine lemmate.

2) μένει τέχνῃ] „Puerilem imberbis intelligit ἁπαλότητα, quae eo pubescente discesserat, arte tamen imberbem eum sistente." OL.

3) Vulgo ὥστε ἐμοὶ συμβ. πείθοιο. Scripsi ex C, ὥστ' εἰ ἐμ.

4) καὶ ταῦτά σου τὰ γένειά τις ἀφαιρήσεται...] DEG, γένεια τὶς ἀφαιρήσει. C caret tota sententia, καὶ ταῦτα... βούλεται.

5) φησὶν Ὅμηρος τοὺς Εὐβοεῖς ὄπισθεν κομᾶν] G, ὄπισθε. „Il. B, 542." OL.

6) ἡδίων πολὺ τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς φυτοῦ] C, παραπολύ. Annotator in G lectorem monet hunc locum esse ὡραῖον. Ad sententiam cf. Epist. 64.

7) ἀκρόπολιν] „manifeste alludit ad arcem Athenarum ubi Palladis templum et arbores oleae." OL. Quae in arce oleae Minervae sacrae proprie dicebantur μορίαι: vide Meurs. Lectt. Att. 4, c. 6.

8) Ald. Gen. DG, ῥύμμασι. Mor. Ol., ῥύμμασιν. DG, σαυτῷ. Vulgo, οὕτως γάρ. Et G sic. D, οὕτω γ. Ald. Gen. DG, τοὺς ἀγήρω θεούς. C deficit in τούς. Mor. Ol., τ. ἀγήρως θεούς.

Epistola 62.

1) συγκλείσας τὰ βλέφαρα] Boethius Consol. 1, M. 1: „Eheu! quam surda miseros avertitur aure (Mors), Et flentes

oculos claudere saeva negat!" Vertit Planudes: Ἀ πόσα δυσπραγέοντας ἀποστρέφετ' οὔασι κωφοῖς, Κλαίειν τ' οὐκ ἐθέλει πενθαλέα βλέφαρα. Reponendum δυστυχέοντας et κλείειν e codice 2094, in quo κλείειν δ'. Conjunctio locum omnino debitum teneat v. 13: Ὄλβιος οἶτος ἐκεῖνος ὅς οὐκ ἦλθ' εὐτυχέουσι, Κληθεὶς εὐθὺς ἔβη δυστυχέουσι βροτοῖς. Weberi sententia esse δ' addendum post κληθεὶς confirmatur eodem codice. Similis additio facienda Metro 4, 7, 3: Φύλοπιν δὶς πέντ' ἐτέεσσ' ἀνύσας Ἀρχὸς Ἀτρείδης Φρυγίην καθεῖλε, Ξυγγόνῳ κοίτην ἀνέσωσεν αὖθις. Melius codex: κοίτην δ'. Eadem conjunctio non placet in Synesii Hymno 3, 325: Ἄλλο δ' ἀπ' ἄλλου Διὰ δ' ἀλλήλων πάντ' ἀπολαύει. Malim διά τ' ἀλλ.

2) Editi ποῦ δ' ἐστι. DEG, ποῦ δέ ἐστι. — De particula κἂν „saltem" vide ad Epist. 28, n. 1.

3) ὡς πέρυσι καὶ πολλῶν ἡμερῶν] DG, ὥσπερ εἰς με καὶ π. ἡ., sic cum lacunula. E, ὥσπερ εἰς με καὶ πολλῆμερῶν. Mox D cum lacunula, ἀναγκα σαφῶς. DEG, ἐγὼ μ. γ. εἰ μὴ ψεύσεσθαί σοι νομ. D, τ πόλεως. DG, τοὺς θεοὺς τοὺς ἐν ἄστει. E, τοὺς θεοὺς ἐν ἄστει. Cum quibus ultimis conferatur Tibullus, 2, 3: „Rura meam, Cerinthe, tenent villaeque puellam... Ipsa Venus laetos jam nunc migravit in agros."

4) κατὰ χώραν μενοῦσιν] DEG, μένουσιν. Editorum vocabulorum sensus uno reddi potest, ἡσυχάσουσι. Thucydides 3, 22: κατὰ χώραν μένοντες· ubi schol. ἡσυχάζοντες. Vide n. ad Eunap. p. 306.

5) ἔρωτος ἐφόλκιον] ab amore tuo tractus quasi navicula a nave majore. De nomine ἐφόλκιον vide n. ad Zachar. Mitylen. p. 448.

6) εἰ δὲ καὶ σκάπτειν δέοι... δίκελλαν] De δικέλλη ad Theoph. Simoc. p. 238. Instrumentum esse quo tellus σκάπτεται probat et Epigramma Anth. Pal. 11, 203: Ἡ ῥὶς Κάστορός ἐστιν, ὅταν σκάπτῃ τι, δίκελλα. — Tibullus ib.: „O ego, quum dominam aspicerem, quam fortiter illic Versarem valido pingue bidente solum, Agricolaeque modo curvum sectarer aratrum."

7) εἴτε κλᾶν, θεραπεύσω τὰς ἀμπέλους] D, εἶθε θεραπεύσω. Dixit κλᾶν absolute. Hesychius: κλᾶν, τέμνειν

ἀμπέλους, ὅπερ ἡμεῖς κλαδεύειν. Hoc notatum bene. Nam est *κλᾶν* proprie non *τέμνειν* vel secare ac putare vites, sed surculos tenellos ac nepotes voraces detrahere manu, *ὅπερ ἡμεῖς ébourgeonner.*

8) *ἐπάγειν λαχάνοις ὕδωρ, ὁδοποιήσω τὸν δρόμον*] Profecit ex Homero Il. 21, 257: *Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Ἄμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύῃ Χερσὶ μάκελλαν ἔχων.* Aristaenetus 1, 3: *τοῦ γὰρ ὀχετηγοῦ κατὰ τάχος ἐπὶ πρασιάς τε καὶ δένδρα τῇ σμινύῃ καθηγουμένου τῷ ῥεύματι·* ubi n. p. 286. Ceterum irrigasse veteres prata et hortos aquis derivatis multi loci ostendunt. Dion Chrys. Orat. 35, p. 71: *μετοχετεύουσι δὲ ῥαδίως ὥσπερ ὑμεῖς τὸ ἐν τοῖς κήποις ὕδωρ.* Themistius Orat. 20, p. 237: *πολλάκις ἂν φοιτήσας παρὰ τὸν πρεσβύτην, κατέλαβες ἢ φυτεύοντα ἢ περικαθαίροντα ἢ μεταφέροντα, ἢ ὕδωρ διεξάγοντα ἐπὶ τοὺς ὀχετοὺς, ὥστε ἐπάρδειν τὰ φυόμενα.* Vide Barker. Class. Recreat. p. 323; Dacier. ad Hor. 1, Od. 7, 14. Transtulit ad lusus eroticos Agathias Anth. 5, 285: *Εἰργομένη φιλέειν με κατὰ στόμα δῖα Ῥοδάνθη Ζώνην παρθενικὴν ἐξετάνυσσε μέσην, Καὶ κείνην φιλέεσκεν· ἐγὼ δέ τις ὡς ὀχετηγὸς Ἀρχὴν εἰς ἑτέρην εἶλκον ἔρωτος ὕδωρ, Αὐερύων τὸ φίλημα.* Eumathius Hysm. 10, p. 389: *πηγή μοι γλυκάζουσα σύ... ἀλλ' ὀχετηγός τις ἐξ Εὐρυκώμιδος εἰς ἑτέραν ἀμάραν μετάγει σε, καὶ ἡ ψυχή μου διψᾷ σε.* Ad nobilius argumentum transtulit Pindarus Nem. 7, 90: *ὕδατος ὥτε ῥοὰς φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων κλέος ἐτήτυμον, αἰνέσω.* Odae difficillimae quae praecedunt verba obiter attingam. Laudans Thearionem Lyricus ait: *τόλμαν τε καλῶν ἀραμένῳ σύνεσις οὐκ ἀποβλέπει φρενῶν.* Quum noceat *ἀποβλέπει* ob penultimae correptionem metro, praeferenda visa est varietas *ἀποβλάπτει*, et correctio facienda fuit vel *ἀράμενον* cum Schmidio, vel *σύνεσιν* cum Hermanno; et hoc nunc receptum est, subaudito *Μοῖρα*, cujus nomen praecessit. Proposuerim emendationem quae mihi quidem videtur facilior, scilicet verbum *ἀποβλεπτεῖ*, eodem sensu ac vulgatum olim *ἀποβλέπει*, quodque ob raritatem potuit suspectum esse et in *ἀποβλάπτει* mutari. Nondum illud poema, quum sit ad manum, relinquam. Locus est v. 71 seq., quem contorte interpretantur summi cri-

tici, ut vix intelligi possint: τρία ἔπεα διαρκέσει. οὐ ψεῦδις ὁ μάρτυς ἔργμασιν ἐπιστατεῖ, Αἴγινα, τεῶν Διός τ' ἐκγόνων. θρασύ μοι τόδ' εἰπεῖν φαενναῖς ἀρεταῖς ὁδὸν κυρίαν λόγων οἴκοθεν. ἀλλὰ γὰρ ἀνάπαυσις ἐν παντὶ γλυκεῖα ἔργῳ. Sententia est, ni fallor, narrationem de Neoptolemo quae potuisset fieri longiorem, hisce tribus verbis, id est brevibus verbis sic absolvendam esse; caeterum esse se Pindarum testem fidelem virtutum filiorum Aeginae Nymphae Jovisque, scilicet Aeacidarum et inter illos ipsius Neoptolemi, ac vi mentis ingeniique pollere adeo (οἴκοθεν) ut queat splendidas eorum virtutes debitis justisque ornare laudibus: at dulcem esse omni in labore reqniem; etc.

Epistola 63.

1) A sine lemmate. CF, ἑτέρῳ. In hoc praecedit Epist. 29.

2) CF, ὦ παιδίον. Statim πάνυ, pro πανὴ in F. Obiter id adverbium restituam Moschopulo *Π. σχ.* p. 90: τὰ ὑψηλὰ λανθάνουσι τὴν ὅρασιν. Codex 2599: τὰ πάνυ ὑψ.

3) Verba καὶ καθάπερ... σβέννυται desunt in ACF.

4) Ὅμηρος] „Il. ω, 348: Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη." OL.

5) ὁ ποιητὴς, εἰδὼς καλῶς καὶ βλέπειν καὶ ποιεῖν] Insertus articulus ὁ ex ACF. Editi, εἰδὼς κάλλος. A, κάλος. C, καλῶς, quod recepi: „Homerus, quem coecum fuisse male perhibent, optime noverat et oculis uti et poesi." Nam ut est in Procli Chrest. p. 467: τυφλὸν ὅσοι τοῦτον ἀπεφήναντο, αὐτοί μοι δοκοῦσι τὴν διάνοιαν πεπηρῶσθαι· τοσαῦτα γὰρ κατεῖδεν ὅσα οὐδεὶς ἄνθρωπος πώποτε. Theodosius Diac. 2, 255: Ὅμηρε, ποιητῶν λόγων ὁ τῆς μάχης Πόῤῥω πεφυκὼς, ὡς παρὼν δὲ συγγράφων· quae contuli ea mente praesertim, ut monerem pro ποιητῶν, quod vix intelligi potest, reperisse me in codice: Ὁ. πηγὴ τῶν λ. Sic Himerius Platonem ait πηγὴν καὶ ἀρχὴν φιλοσοφίας γενέσθαι τοῖς ὕστερον, Orat. 14, 21. In loco Philostrati potuissem, nec id sine probabilitate, vulgato κάλλος uti; neque dissimulabo huic lectioni patrocinari quodam modo locum alium Epist. 67, quo Philostrato dicitur Homerus,

ὁ πάσης ἀκριβῶς εἰδὼς τοῦ κάλλους ὑπεροχάς. Si cui igitur placebit κάλλος βλέπειν καὶ ποιεῖν, erit ποιεῖν κάλλος pulcritudinem τοῖς ἔπεσι κοσμεῖν, λέγειν. Aristophanes N. 551: γραῦν μεθίσην, ἣν Φρύνιχος πάλαι πεποίηκε. Plato Symp. p. 174 B: Ὅμηρος... ποιησας τὸν Ἀγαμέμνονα διαφερόντως ἀγαθὸν ἄνδρα· ubi Sinner. p. 82. Adde Willet. ad Galen. p. 132; Wyttenb. ad Phaed. p. 128; Larcher. ad Herod. 2, 53. Sic conveniret illa Homeri laudatio cum verbis Gregorii Naz. Orat. 34, p. 555 de Phidia et eximiis aliis artificibus: ποῖοι Φειδίαι καὶ Ζεύξιδες... κάλλη μεθ' ὑπερβολῆς γράφειν καὶ πλάττειν εἰδότες. Qui locus, ubi κάλλη nude sine articulo, firmabit et Philostratea, εἰδὼς κάλλος βλέπειν.

6) καὶ ἥψατο γενείων καὶ κατεφίλησε] ACF sine priore copula, et ἐφίλησε habent. Statim τε ex eisdem accessit, et ex A καὶ ante ἤδη.

7) χνοάζεις] CF, χλοάζεις. A, χαράζουσιν. Voluit, puto, librarius scribere χλοάζουσιν. Vide ad Epist. 59, n. 9.

8) ἀνδρικώτερος εἶ σεαυτοῦ] A, ἀ. ἧς σεαυτοῦ. Quae lectio est revera editae eadem. Nam ἧ est pro εἶ, et prima litera vocabuli σεαυτοῦ male fuit repetita. Ipsam dicendi formulam tractavi ad Philostratea Her. p. 325: σοφώτερος ἐμαυτοῦ γέγονα. Idem verbis eisdem V. A. 3, 24: σοφώτερος ἐμαυτοῦ γέγονα· ubi Olearius. Et V. S. 1, 9, 1: ὑφ' ὧν ὁ λόγος ἡδίων ἑαυτοῦ γίνεται καὶ σοβαρώτερος· ubi Kayser. Usus est etiam superlativo V. A. 3, 15, p. 152: ὅτε δὴ τελεώτατος ἑαυτοῦ ἐγένετο. Rursus Her. p. 697 = 110: λέγεται ἄριστα ἑαυτοῦ διαλεχθῆναι τότε ὁ Νέστωρ. Et ita loquutus est Noster Epist. 54. Themistius Or. 34, § 5: τοῦτο γὰρ βούλονται αἱ Πολιτεῖαι καὶ οἱ κλεινοὶ Νόμοι καὶ οἱ Φαῖδροι καὶ οἱ Γοργίαι, καὶ ἐν ὅσοις ἀγωνιστικώτατος ἑαυτοῦ πρὸς τὸ δεῖξαι δικαιοσύνην μὲν δι' αὐτὸ αἱρετὸν, κακίαν δὲ δι' αὐτὸ φευκτὸν τοῖς ἀνθρώποις, κἂν τῇ μὲν μηδὲν πρόκειται ἆθλον, ἡ δὲ πᾶσαν τιμωρίαν ἀποφυγγάνῃ. Velim rescribi κἂν... προκέηται. Maximus Tyr. Diss. 23, 1: αὐτὰ ἑαυτῶν προσφορώτατα εἶναι παρεσκεύαζε· ubi Davis. Thomas Mag. Epist. 1, § 4, p. 204: κοινωφελὴς τίς ἐστι καὶ πάνδημιον ἀγαθὸν, καὶ δεξιὸς παραστάτης ἑκάστῳ πρὸς ἅπαν ὁτιοῦν τὸ χρείας ἑστώς,

παντοπώρος, ἄπορος ἐπ' οὐδὲν ἐρχόμενος, κατὰ τὸν Σοφοκλέα (Antig. 357), ἀλλ' αἰεὶ κρείττων ἑαυτοῦ δεικνύμενος. Idem Laud. regis Cypri § 1, p. 194: οἱ πλεῖστοι τῶν εἰς τὴν μεγαλόπολιν ταυτηνὶ καταιρόντων, ἐπειδὰν πολλὰς ἀμείψαντες χώρας καὶ πόλεις καὶ νήσους καὶ ἠπείρους διηγεῖσθαι τὰς ἑαυτῶν περιόδους ἐθέλωσιν οἷς ἂν ἐντυγχάνωσι νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ μάλισθ' ὁπόσοι γλῶτταν ἔχουσιν ἀρκοῦσαν ἐκ φύσεως ἐξαγγέλλειν τὰ τῆς διανοίας ἀπόῤῥητα, βελτίους ἑαυτῶν γίνονται μᾶλλον, ὅταν εἰς τοὺς σοὺς ἐπαίνους ἑαυτοὺς ἀπολύσωσι καὶ τὰς ἡνίας τῆς γλώττης ἐνδῶσι. Quae descripsi longiora ob eximiam Normannianae Opusculorum Thomae Magistri collectionis raritatem. Adde Fritzsch. Quaest. Aristoph. p. 245; Iahn. Symb. pp. 44, 128; Ritschl. Sched. p. 41.

9) εὐνούχων, pro vulgato εὐνούχου, ex CF. Est λίθοις, pro λιθίνοις, in C.

10) CF, σαφέστερον.

Epistola 64.

1) „Sequentes jam octo Epistolas neque in Morelliana, nec in Cujaciana collectione Epistolarum Philostrati comparentes, Io. Meursius primus edidit Lugduni A. 1616. Easdem ex codicibus Vaticanis descriptas accepimus." OL.

2) περιέκειρεν] „Videtur hac epistola imitatus esse Noster Anacreontem, qui Smerdiae Polycratis catamito ἐπεκάλει τόλμαν καὶ ἀμαθίαν ὁπλισαμένῳ κατὰ τῶν ἑαυτοῦ τριχῶν, ut est apud Aelian. l. 9, Hist. Var. c. 4. Ejus rei Phavorinus quoque meminit apud Stobaeum Serm. 160 [tit. 66, 6], ubi ex oda Anacreontis eo spectante iste allegatur versus: ἀπέκειρας δ' ἁπαλῆς κόμης ἄμωμον ἄνθος. Adde et Athen. Dipnos. p. 540 [12, 57]." OL. Similia multa in Epist. 26, quam videsis.

3) ὡς ἀνόητος καὶ βάρβαρος] Eadem se meruisse convicia fatetur Ovidius Am. 1, 2, 19, quum amicae potuisset iratus „digestos violare capillos: Quis mihi non *demens*, quis non mihi *barbare* dixit?"

4) Similis sententia Epist. 61. — Vulgo οὕτως θέαμα. D, οὕτω θ. De junctura οὕτως ὡς ad Epist. 24, n. 9.

5) Alludit ad Menandri Militem in fabula περικειρομένῃ

dicta puellae captivae capillos prae zelotypia lacerantem. Cf. Epist. 26.

6) Pro οὐχ ἡδέως ἀμελούμενον forsan rescribendum οὐκ ἀδεῶς ἀμελ., „non tuto neglectam pulchritudinem."

7) κἂν μήνυσον τὰς κόμας ποῦ κεῖνται] De qua syntaxi ad Epist. 50, n. 8; et de κἂν pro *saltem* ad Epist. 28, n. 1. Mox DG sine ποῦ τέτμηνται.

8) Pro vulgato bis πῶς scripsi bis ὅπως.

Epistola 65.

1) DG, γυιαικί. F, γυναικὶ πόρνῃ, et sic G altero loco.

2) Vulgo ἀλλὰ ὢ τῶν ὀμμ.... ἀλλὰ ὢ τῶν παρ. ACG, ἀλλ' ὦ. Himerius Orat. 23, 1: ὢ τῆς λαμπρᾶς ὑποθέσεως! ὢ ποῦ σοι τοὺς τοῦ πατρὸς λόγους λαμπρὰ τύχη τετήρηκεν! melius codex: ὦ τῆς... ὦ ποῦ σοι... Idem § 8: ὢ σκυθρωπῆς βακχείας. Codex ὦ σκ. Et sic § 10 codex bene ὦ pro ὢ, et § 17. Theodosius Diac. Acroas. 5, 50: ὢ μέγα σθένος, Ὦ δίστομα τρίκογχα, δίστομα ξίφη. Codex habet ὦ μέγα σθ. et ὢ δίστ. Etsi magis placeat ὦ, in hoc casu potest ὢ servari. Idcirco in fine epistolae praecedentis ὢ non mutavi, codicibus non mutantibus. Eumathius Hysm. 6, p. 205: ἀλλὰ τήνδε μου γλῶσσαν ἐπέχει τὸ δάκρυον. Codex 2897: ἀλλ' ὦ τ. Idem 11, p. 442: ἀλλὰ κατέψευσμαι τὸ κηρύκιον. Codex: ἀλλ' ὢ (leg. ὦ) κατ. Dio Chrys. Orat. 59, p. 306: πῶς δ' ἂν δικαίως γένοιτο τῶν ὑπ' ἐκείνου γιγνομένων ὁτιοῦν, ᾧ μηδενὸς ἀποσχόμενος τῶν χαλεπωτάτων. Bene Reiskius conjecit... ὁτιοῦν, ὢ μηδ. ἀποσχόμενε· saltem ὦ. Quod confirmat codex 2958, in quo ὦ. Eustathius Ethopoeia, ποίους ἂν εἴπε λόγους Ὁμωκήσων... imo Ὁμωκησῶν, ut est in codice, inter ejus Opuscula p. 329, 92: ὢ χρυσὸς ἐκεῖνος ὁ καθημέριος, ἔοικας ἤδη θέλειν ἐπιλείπειν ἡμᾶς. Ibi non praetulerim scripturam codicis ὦ. Sed est eadem pagina codicis varians lectio quam utilius proferam: τὸ δὲ ἐπικείμενον... οὐκ ἂν ἄχρι ταχεῖαν ἔκφρασιν. Codex, οὐκ ἂν ἔχοι τ.

3) δεινῶς κάεται vertit Olearius „urunt vehementer," quo sensu activum malim. Verterim „vehementer ardent."

4) Vulgo ἀνεῳχθέντα, et sic G. Placuit ἀνοιχθέντα ex A. Comparat Olearius „non dissimilia ista Aristaeneti 1, Ep. 16: τῶν δὲ χειλέων αὐτῆς ὑπανοιχθέντων ἀτμὸς εὐώδης καὶ τῶν ἔξωθεν οὐκ ἐλαττούμενος μύρων. In εὐωδίαν claudunt epistolam ACF, et altero loco G, qui priore totam habet.

5) Facit Lysippi nomen ut meminerim Himerii sic editi Orat. 14, 14: ἢ οὐκ ἀκούετε τὸ ἐπίγραμμα τὸ ἐπὶ εἰκόνος τῆς Ἀλεξάνδρου λεγόμενον, τό· Λύσιππε πλάστα Σικυώνιε.......... χείρ. In Anthologia Planudea 4, 119, lacuna adjectivo θαρσαλέη impleta est; at monet Wernsdorf. in codice videri detritam nunc vocem posse legi δαιδαλέη vel δαιδαλέα, qnod damnat properantius editor Analectornm eximius. Equidem in codice nitidissime vidi scriptum δαιδαλέη χείρ. Est statim in Himerio alia lacuna: σὲ δὲ τίς... τοῖς Ἕλλησι ἐκτυπωσάμενος, πῶς οὐκ ἂν εἰκότως μέγα κατὰ τῶν ἄλλων δημιουργῶν ἐφρόνησεν. In codice quem inspexi nulla est lacuna; nihilqne certe sensui integro deest.

6) τοῦ περὶ τὴν γαστέρα ῥυθμοῦ] Ovidius Am. 1, 5, 21: „Quam castigato planus sub pectore venter!“ Supra pro στέρνων est στενῶν in DG; στενων in D, at punctis notatum.

7) τὰ δὲ ἄλλα οὐκ οἶδα πῶς εἴπω] Ovidius ib.: „Singula quid referam? nil non laudabile vidi.“

8) τοῦ Πριαμίδου δικαστοῦ] An δικαστοῦ ὄντος vel δικάζοντος? an ἐπὶ τ. Πρ. δικαστοῦ?

9) Φεῦ! γένωμαι τίς; ταῦτ' ἐπαινέσω;] Olearius edidit Φ. γ. τίς. τ. ἐπ. Quod pro levi typorum mendo habuissem, ni vertisset: „Euge (Paris) si sim aliquis, num istis primas partibus tribuam?“ Quod scripsi scribere linguae leges jusserunt. Quod et vidit Iahnius Symb. p. 133 et Basilio Plotinizante p. 42, qui etiam pronominis positionem, γένωμαι τίς pro τίς γένωμαι, docte illustravit.

10) Eaedem sententiae initio epistolae ejusque brevissimae leguntur. Compositio adeo inartificiosa, et quae vix fuerit tironis, omnino Philostrato non tribuenda. Opinor similis duas argumenti epistolas ac mntilas a librariis fuisse conjunctas. Periisse ipsam Philostrati manum demonstrant lacunosi codices ACFG. — Vulgo καὶ μέν. G, καί μήν.

Epistola 66.

1) *ἦν αὐτὸς ἐβούλετο*] *βούλεσθαι, θέλειν, velle* in oratione amatoria illustravi ad Aristaen. pp. 303, 308, 551, ad Theocritum 29, 7, edit. sec. Adde Jacobs. ad Anal. t. 10, p. 92. Malherbius 5, 16: „Mais voilà comme va le monde: Je te voulus, et je la veux.“ Cui praeibat Martialis 6, 40: „Tempora quid faciunt? hanc volo; te volui.“

2) Meurs. *ἄλλῃ πως*, et sic D. G, *ἄλλῃ πῶς*. Ol. *ἄλλῃ πως*. Mox *μηδὲ ἐρίζετε*. Divisi *μὴ δέ*, ut DG.

3) Forsan, *καὶ νίκα τὰς θεάς*, „et Vince deas.“

4) *ἀνάγνωθι τὰ γράμματα*] „nempe Pomo Eridis inscriptum PULCERRIMAE.“ OL. Et pomo nunc ab amatore isto amasiae misso inscriptum fuit, *ΕΥΙΠΠΗ ΦΙΛΩ ΣΕ*.

5) *τά τε ἄλλα καὶ ἐπιστολῇ τῷ μήλῳ κέχρημαι*] D, *ἐπιστολήν*. — „Nempe et alia mala se amicae dare ait. Notum autem quid sint mala in re venerea.“ OL. Significare videntur verba *τά τε ἄλλα* „et ad alia officia.“ Scilicet nunc malo inscripto utitur; alias malis mittendis utebatur ut amoris sui in Evippen symbolo. Qua de re multus fui ad Nicetam Eug. p. 324, ad Aristaen. p. 563. Plato Epigr. 4: *Μῆλον ἐγώ· βάλλει με φιλῶν σέ τις*. Ibi Scholiastes p. 607 Wech.: *οἱ γὰρ μηλοβολοῦντες εἰς ἔρωτα ἐπάγεσθαι βούλονται, παρὰ τὸ ἐκεῖνο τοῦ Θεοκρίτου* [Id. 6, 6]· „*Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια Μάλοισιν*. Arsenius Viol. p. 139: *βάλλειν μήλοις, ἐπὶ τῶν τυχεῖν ὧν ἐρῶσι βουλομένων*. Ibi Walz. Adde Toll. ad Longin. Gustu p. 12; Verheyk. ad Anton. Lib. 1; Jacobs. ad Paul. Silent. Epigr. 14.

6) *τοῦτο φθέγγεται*] Malum Eridis *tacebat*, quum inscriptio carens nomine nil certi enuntiaret, quod nunc mittit malum loquitur, quum inscriptum Evippes nomen diserte declaret quid sentiat amator.

7) *πρεσβευτὴς παρανομεῖται*] D, *π παρανομεῖται*, sic lacunose.

8) „Lacunae post haec indicium fecerat Meursius; sed nihil deesse ego existimo.“ OL. Ac profecto nihil hic deesse videtur. Lacunam mox esse suspicor post *καὶ ὡς*. Nam sic fere dividam quae nunc supersunt: *ὑπόγραψον*

ἀναγνοῦσα καὶ ὡς... Δέχεται τὸ μῆλον καὶ ταῦτα τὰ γράμματα. Post *ὡς* desunt quae ab Evippe rescribi cupit amator. Accipit scilicet, potest accipere malum illas quae a te exarari postulo literas. Vertit Olearius: „his lectis subscribes: quam hasce enim, quae a te scribantur, litteras quoque hoc malum expectat!" sed nemini opinor talia probatum iri. — *Καὶ* ante *ταῦτα* exhibuerunt DG.

Epistola 67.

1) G, *γυναικί*. F, *γυναικὶ ἑτέρα*.

2) AFG, *μηδ' ὑποδήσῃ*. Vulgo *μηδὲ κρύψῃς*. Divisi *μὴ δέ*, ut codices.

3) *εἰ μέν γε λευκὰ φοροίης*] Vulgo, *λευκόν*. A, *γε λευκὸν*, supra scripto *γάρ*. C, *γὰρ λευκά*. F, *γὰρ λευκοφοροίης*. G, *γε λευκὸν φεροίης*. Praetuli *λευκὰ* ob praecedens plurale *δέρμασιν*. Mox pariter sumsi ex CF *φοινικοβαφῆ*, pro edito *φοινικοβαφὲς* quod est et in G.

4) *μαραίνεται*] Sic A. Vulgo *οὐ φαίνεται*, quod est et in aliis codicibus.

5) Oleariana *εἰ δὲ ὑακίνθινον, τῷ μέλανι λυπεῖς*. Quae sententia deest in C. A, *εἰ δὲ ὑάκινθον τὸ μέλαν λυπεῖ·* et in margine, *γρ. τῷ μέλανι λυπεῖς*. Recepi *ὑάκινθον*, quod habet et G. Nonnusquam *ὑάκινθος* et *ὑακίνθινος* sunt permutata, nec semper optio facilis esse videtur. Vide n. ad Aristaen. 1, 1, p. 221, coll. Krabingero ad Synes. Calv. p. 98. De colore ipso hyacinthino videantur ibidem notae ad Aristaenetum. Fuisse nigrum ex Philostrati verbis non omnino credendum est. Ipsi *τὸ μέλαν* nunc est caerulei coloris saturatio. Adde Balduinum De Calceis 1, c. 3, illustrantem verba Ezechielis 16, 10, sic translata: *ὑπέδυσά σε ὑακίνθῳ*, „calceavi te ianthino."

6) Vulgo, *φοινικοβαφὲς φοβεῖς*. AG, *φοινικοβαφὲς φόβος*. CF, *φοινικοβαφῆ φόβος*. Cf. supra n. 3.

7) Vulgo, *εἴθε σου καὶ τἄλλα*. ACFG, *εἰ δέ σου*. F sine verbis *καὶ τ.... κρείττων*. G, *τὰ ἄλλα κρεῖττον ἂν ἦν*. A, *κρείττων ἂν ἦς*, ut editio, suprascripta varietate, *τον ἦν*.

8) F sine *ὅλη*. Excidit id vocabulum ex Eumathio 3, p. 86: *περιπτύσσομαι καὶ τὸν τράχηλον*. Codex 2897: *π.*

κ. ὅλον τ. τρ. Excidit synonymum πᾶς ex Alciphrone 1, 25: οὐδέν με τῆς γῆς ἀμειβομένης τῶν πόνων ἄξιον (codex 1696, ἀντάξιον), ἔγνων ἐμαυτὸν ἐπιδοῦναι θαλάττῃ καὶ κύμασι· ζῆν μὲν καὶ τεθνάναι μεμοίραται ἡμῖν· idem codex πᾶσιν ἡμῖν. Philetas Stobaei Ecl. 1, 5, 4: ἰσχυρὰ γὰρ ἐπικρατεῖ ἀνδρὸς ἀνάγκη. Putavit vir d. restituisse se mutilum versum, scribens: Ἰσχυρὰ γὰρ πάντως ἐπικρατεῖ ἀνδρὸς ἀνάγκη. Videtur habuisse ἰσχυρὰ pro dactylo, κρατεῖ pro spondaeo. Transposuisset melius adverbium: Πάντως ἰσχυρὰ γὰρ ἐπ. Poterit etiam scribi: Ἰσχυρὰ γὰρ ἅπαντος ἐπικρ. Sed defectus est, ni fallor, initio versus, supplendus uno vocabulo, εἰκτέον, φευκτέον, οἰχόμεθ', οἴχομαι, alio quovis.

9) Vulgo θύραις, cum hac notula Olearii: „Sic oculos eum appellare manifestum est.“ Sed quamvis haec metaphora januarum possit alicubi locum et aptissimum habere, velut in Philonis fragmento t. 6, p. 226: αἱ αἰσθήσεις θυρίσιν ἐοίκασι· διὰ γὰρ τούτων ὡσανεὶ θυρίδων ἐπεισέρχεται τῷ νῷ ἡ κατάληψις τῶν αἰσθητῶν ... μέρος δέ ἐστι τῶν θυρίδων, λέγω δὴ τῶν αἰσθήσεων ἡ ὅρασις· velut in Jo. Chrysostomo De educ. lib. p. 35: σῶμα ὥσπερ τεῖχος ἔστω· πύλαι δὲ αὐτῷ οἱ ὀφθαλμοὶ, ἡ γλῶσσα, ἡ ὄσφρησις, εἰ βούλει καὶ ἡ ἁφή. Ac Diogenes Sereni ap. Stob. tit. 6, 33: κατεγέλα τῶν... τὸ σῶμα τὸ αὐτῶν πολλαῖς θυρίσι καὶ θύραις ἀνοιγόντων διὰ τοῦ στόματος καὶ αἰδοίων καὶ ὤτων καὶ ὀφθαλμῶν. Adamantius Phys. 1, 1, p. 324: τὰ δὲ πολλὰ τῶν σημείων καὶ τὰ σύνολα τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐνίδρυται, καὶ ὥσπερ διὰ πυλῶν τούτων ἡ ψυχὴ διαφαίνεται. Theodorus Prodr. Rhod. 2, p. 66: Οὔθ' ἡ θυρωρὸς τῆς ἐποπτρίας θύρας Νὺξ ἠσφάλιζε τὰς ἐμὰς βλεφαρίδας. Idem 3, p. 125: Ἀνεὶς Δοσικλεῖ τὰς πύλας τῶν ὀμμάτων. Adde Jacobs. Lectt. Stob. p. 107. Sed quamvis metaphorae januarum de oculis usus sit tam multis eisque valde idoneis firmatus exemplis, nescio quid nunc ineptae et insulsae imaginis exhibet muliercula quae tota in intuentium januas incidit, id est cujus totum corpus cernitur. Non repugnarem valde scribenti ταῖς τῶν ἐμμάτων θύραις. Et sunt Epist. 48, 52, loci qui talem metaphorae formam defenderent, quibus forsan et vulgatam de-

fendi posse videbitur; adeo sunt diversa de oratione figurata legentium judicia. Equidem longe meliorem esse existimavi lectionem *θήραις* codicnm CF. Permutatio illorum nominum est facillima. In Athenaeo 12, 8, pro *εἰ ἐπὶ θήραν ἐξίοι*, male olim fuit editum *εἰ ἐ. θύραν ἐξ.* Synesius De regno p. 3: *προσοβῆσαι τὴν θήραν.* Male codex 3035: *πρ. τ. θύραν*, cum bona glossa *ταράξαι.* Adde not. ad Eunap. p. 405. Lycophron Alex. 1222: *Οὐ Κλεισιθήρας θυγατρὸς ἧς πατὴρ λέχος…* Codex *Κλεισιθύρας*, quae nominis forma sincerior esse videtur; sed eam metrum repudiat, cui et alterum nocet *θυγατρός.* Placet lectio *Κλειθύρας*, quam proposuisse Hermannum virum eximium disco e Thesauro Stephani Didotiano in *Κλεισιθήρα.* Nam commodissime in Thesaurum novum recepta sunt nomina propria. Theophylacti Simoc. Ep. 73, pro vitioso *ἀθυρίας* codices meliores obtulerunt *ἀθηρίας*, quod conjectura assequutus fuit Wesselingius, probante Ger. Horreo Anim. p. 24. Theodorus Prodr. Amar. p. 462: *οὐδεὶς οὐδέπω πείσει με λόγος ὡς οὐκ ἔστιν ἐμποδὼν εἰς φιλοσοφίαν ὁ γάμος, μέχρις ἂν καὶ τουτὶ τὸ σῶμα λυμαινόμενον τῇ θύρᾳ τῆς ἀληθείας ἔχω.* Miror non vidisse Gaulminum, nec Dutheilium, pro *θύρᾳ* esse rescribendum *θήρᾳ.* Eumathius Hysm. 7, p. 241: *ὅλος ἤμην ἐπὶ τῷ ἐγχειρήματι· θλίβω φιλῶν, συμπλεκόμενος, θρασυτέραν ἔχων τὴν χεῖρα.* Pro *χεῖρα* est *θύραν* in codice 2897. Scilicet *θήραν* voluit vel debuit scribere librarius: sed *χεῖρα* libenter retineam, mutato tamen ex codice *θλίβω* in *θλίβων.* Etiam lectio *θήραις* firmatur usu frequenti vocabulorum venaticorum in rebus eroticis: vide n. ad Phil. Her. p. 418, ad Aristaen. p. 631; Jacobs. ad Anal. t. 6, p. 309, t. 11, p. 316; Iahn. Symb. p. 95. Ipse Philostratus Ep. 44: *σεμνύνεται τῷ θηράματι.* Ep. 50: *κἀγώ σε ὑπεδεξάμην καὶ φέρω πανταχοῦ τοῖς τῶν ὀμμάτων δικτύοις.* Dioscorides Anth. 5, 56: *Γλῆναι… Ἡμετέρων σπλάγχνων δίκτυα καὶ παγίδες.* Ibi Jacobs. in Analectis, quem adde et ibid. t. 11, p. 93. Aristophanes Fragm. inc. mihi *ξθ': αἱ τῶν γυναικῶν παγίδες·* ubi mea notula.

10) CF, *ὡρῶν* pro *μερῶν.* ACF, *μήτε σκέπης.* Editio et G, *μὴ τῆς σκ.* Editio, *φθόνει.* ACG, *φθονήσῃς.* F, *φρονήσῃς.* Cf. Epist. 56, n. 7. Editio *μήτε περιβλη-*

μάτων τῶν ἀναγκαίων. ACF, *μ. προβλημ. τ. ἀ.* G, *μὴ δὲ προβλ. ἀ.* Ob consensum librorum praetuli *προβλ.* Et pro vulgato *κατάλειπε*, ACFG, *κατάλιπε*, quod et ex aliis libris protulit Kayser. ad V. S. p. 324. Adde n. 20.

11) Pro *ὡς ἐῤῥιμμένα ὄμματα*, conjecit ingeniose Kayser. l. l., *ὡς καὶ ῥῖνα καὶ ὄμματα*. Malim, *ὡς ῥῖνα, ὡς ὄμματα*.

12) AC sine *τι*. F sine *γάρ τι ἡμαρτήθη*. — *ἵνα κρύψῃ τὸ ἐλλιπὲς ἡ τέχνη·* „similia supra habes Ep. 40.“ OL.

13) ACFG, *ἐπιδείξει οἰκείᾳ*, quod praetuli vulgato *εἰς ἐπίδειξιν οἰκείαν*.

14) Vulgo, *θάρσευσον σεαυτῇ*. ACFG, *θάρσησον*, quam lectionem olim protuleram ac meliorem mihi videri significaveram ad Aristaen. p. 223; et nuper in Thesauro Stephani Didot. sub *Θαρσέω* Dindorfius *θάρσησον* e conjectura proposuit. Gregorius Naz. Orat. 16, p. 257 C: *τῇ πίστει θάρσησον*. Sic Noster Ep. 40: *πεπίστευκας σεαυτῇ καὶ τεθάῤῥηκας*.

15) A, *φείδεται*. Editio et G, *θέλῃς*. A, *θελήσῃς*. F sine verbis *κἂν π.... στήσεται*. A, *λειμῶνα*.

16) *Θέτιν ἀργυρόπεζαν*] „Homerum respicit qui ita Thetin vocat Il. *Π*, 574.“ OL. Modo ACFG *οὕτω*. Vulgo, *οὕτως*. Et sic mox AFG *οὕτω καί*. Vulgo *οὕτως κ*.

17) *ὁ πάσας ἀκρ. εἰδὼς τὰς τοῦ κάλλους ὑπεροχάς*] „Simile Homeri elogium habes supra Ep. 63.“ OL. Vulgo, *εἰδὼς τοῦ κ.* ACFG, *εἰδὼς τὰς κ.* Recepi utrumque articulum. Vide n. ad Theoph. Simoc. p. 256. Dio Chrys. Orat. 59, p. 306: *οἶμαί σε γινώσκειν τοῦ Ναυπλίου παῖδα Παλαμήδην*. Codex 2958: *οἶμ. σε γιγνώσκειν τὸν Ναυπλ.* Forsan cum utroque articulo *τὸν τοῦ Ναυπλ. Π.* Alciphron 3, 4: *δεῖ οὖν ἡμῖν τοιούτου σχέμματος, ὃ κατασοφίσασθαι καὶ παραλογίσασθαι τὴν Θεοχάρους εὐταξίαν δυνήσεται*. Codex 2720, *τὴν τοῦ Θ.* Himerius Orat. 18, 4: *μικρὸν μὲν ἐργαστήριον τοῦ Φειδίου, ἀλλὰ Ζεὺς ἐν αὐτῷ καὶ ἡ Παρθένος ἐπλάττετο*. Bene Codex quo usus sum *τὸ Φ.* Forsan *τὸ τοῦ Φ.*, quod tamen vix desideratur. Procopius B. P. 1, 3, p. 18: *ἀφ' οὗ δὴ αὐτόν τε καὶ τὸ Περσῶν γένος... διαφθείρειεν*. Codex Mazar. *καὶ τῶν Π.* An cum utroque articulo, *καὶ τὸ τῶν Π.?* Statim: *ἥν γε... τὰ*

πιστὰ δοίη μήποτε Πέρσας ἐπὶ τὸ Ἐφθαλιτῶν ἔθνος στρατεύσεσθαι. Codex, *ἐπὶ τὸν Ἐφθ. ἔθνος στρατεύσασθαι.* An *ἐπὶ τὸ τῶν Ἐ.*? Nec aoristus verbi malus esset. Qui sint Ephthalitae docet glossa ejusdem libri: *οἱ ἐπικεκλημένοι Ἴβηρες, ὧν καὶ ἡ χώρα Μεγάλη Ἰβηρία.*

18) AG, *θαλάσσης.* F sine verbis *οὕτω καὶ τὰς Λευκιππίδας... ἀνιᾷ.* Sunt Leucippides Leucippi filiae, vel Apollinis, quas nominat Propertius 1, 2, 15: „Non sic Leucippis succendit Castora Phoebe, Pollucem cultu non Hilaira soror." Ibi Broeckh. Adde Barnes. ad Eurip. Hel. 1482; Henrichsen. De carmm. Cypriis p. 51.

19) *τὰς πέδας*] quas jam memoravit Ep. 40. Dictae sunt *πέδαι*, compedes, et *περισκελίδες*, teste Moeride p. 331, ubi Pierson. De periscelidibus vide n. ad Aristaen. 1, 19, p. 507, coll. Byneo De calc. p. 120. Clemens Alex. Paed. 2, 12, § 122: *πέδας δὲ περισφυρίους τὴν περὶ τοὺς πόδας ἀκοσμίαν* (opinor et ipsum Patrem quamvis severum nunc scripsisse *εὐκοσμίαν*) *τῶν γυναικῶν Φιλήμων ἐν Συνεφήβῳ προσεῖπεν, „Ἱμάτια διαφαίνοντα καὶ πέδην τινὰ Χρυσῆν."* Ibi Meinek. p. 387.

20) Vulgo, *κατάλειπε... καὶ τῇ γῇ χαρίζεσθαι.* CFG, *κατάλιπε.* Nihil mutandum: *βασάνιζε, κρύπτε, βάδιζε, κατάλειπε.* Alciphron 2, 3, 14: *τί γὰρ ἂν ἔτι καταλείποιτο ἀγαθόν;* Reperi in codicibus duobus *καταλίποιτο.* Conf. n. 10. — ACFG, *χαρίζ. καὶ τῇ γῇ.*

Epistola 68.

1) Vulgo, *γυναικὶ καὶ πόρνῃ.* C, *τῇ αὐτῇ,* praecedente epistola 23, *γυναικὶ καπηλίδι.* F, *τῇ αὐτῇ,* praecedente epistola 21. G, *πόρνῃ.* Sustuli copulam, quae in ejusmodi lemmatis abest. Cf. Epp. 23, 55, 58, 69.

2) CF sine *ὃ τ. ἄ. ἐπίῤῥητον.* Quae verba defuerunt et in A, sed nunc leguntur in margine addita a correctore. Adjectivum *ἐπίῤῥητον* exstat et V. A. 1, 12. De eo non placent quae scripsit Tupius Emend. t. 4, p. 220.

3) AFG, *καὶ γὰρ ἵππους θαυμάζομεν τοὺς φρονήμ.* mediis omissis. Et sic C, in quo, si bene notavi, est *ὀρνίθων.*

4) A, *οὐδὲν οὖν καινὸν καὶ σὺ ποιεῖς.*

5) Divisit Olearius post *γυνὴ οὖσα*, „mulier quae sis."

Non intellexi quid nunc posset esse emphaseos in sexus sola mentione, ac verba illa sequentibus junxi. Alibi sexus recte distinguitur. Iophon Stobaei Ecl. 2, 1, 9: Ἐπίσταμαι δὲ καὶ τάδ', οὖσά περ γυνή. Aeschylus Th. 1040: κατασκαφὰς ἐγὼ Γυνή περ οὖσα τῷδε μηχανήσομαι. Lysis Epist. extr. πενίαν δὲ καὶ τὰς τῶ πατρὸς ἐπισκάψιας ἐνόμιζε χρυσῶ τιμιωτέρας ἔμεν, καὶ ταῦτα γυνά. Quae tria ultima vocabula non reperi in quatuor quos inspexi codicibus. Diogenes Epist. 3: ἄγαμαί σε ἐπιθυμίας ὅτι φιλοσοφίας ὠρέχθης γυνὴ οὖσα. Monumenta Cotel. t. 1, p. 692: οἱ ἀναχωρηταὶ πρός με ἔρχονται γυναῖκα οὖσαν. Cicero pro Roscio 50: „tamen, quum esset mulier, virtute perfecit, ut..."

6) ὑψηλόν τε ὁρᾷς καὶ μετέωρος βαδίζεις] AG, μετέωρον. Reliqui vulgatam scripturam, propter similem locum Heroicorum initio: βαδίζεις δὲ ποῖ μετέωρος; Nunc exprimere voluit incessum foeminae arrogantioris. Georgius Lapitha v. 526: Μὴ φυσηθῇς ὑπέρογκα καὶ τὴν ὀφρῦν ὑψώσῃς, Ἐν τοῖς ποσὶν ἀκροβατῶν καὶ τραχηλὸν ἐκτείνων. Ibi, in Notit. mann. t. 12, 2, p. 36, apposui similes locos. Rhianus: Ἶσα Διὶ βρομέει, κεφαλὴν δ' ὑπὲρ αὐχένος ἴσχει. Ubi Jacobs. in Anal. t. 7, p. 320; et ego in Gnomicis p. 272 etiam similia contuli, inter quae et Basilii verba de foemina ἀσέμνῳ· πορεύεται ὑψηλῷ τραχήλῳ· quae dixit Pater respectu ad Isai. 3, 16: ὑψώθησαν αἱ θυγατέρες Σιὼν καὶ ἐπορεύθησαν ὑψηλῷ τραχήλῳ. Philo De merc. meretr. § 2: προσέρχεται ... τὸν αὐχένα ἐπαίρουσα, πλέον τῆς φύσεως ἑαυτὴν ἐνορθιάζουσα. Claudianus Ruf. 1, 52: „Concordia, Virtus, Cumque Fide Pietas alta cervice vagantur." Ibi Barth. A Rufino Anth. Pal. 5, 27, tribuuntur Melissae ferociori ὀφρύες καὶ γαῦρα φρυάγματα καὶ μέγας αὐχήν. Irenaeo ibid. 5, 251, κραδίης ὑψαύχενες ὄγκοι ineptiuscule dictum esse videtur. Himerius Orat. 17, 6: τολμηροί τινες ὄντες καὶ κατὰ πάντας ὑψαύχενες. Conjecit κ. πάντα Wernsdorfius, et sic fert codex a me olim inspectus. Adde Hemsterh. ad Prop. 1, 1, 3. Addam etiam Planudis versum de superbis hominibus, quem nemo exspectat; sed scriptori non saepe vocando ad partes obiter prodesse cupio. Sic fuit editus Metris Boeth. 3, 31: Τί τ' οὖν φυσᾶσθε προγόνοις; erat in codice προγόνας, permutatione non rara

vocalium *α* et *οι*; scribendum *προγόνοις*, quod exhibet codex 2094. Vocalis *α* et sequente Metro correctioni malae occasio fuit: *Φύσις ἡδόνης ἁπάσης Μετὰ τέρψιος προχύτας Μέροπας μύωπι νύσσειν.* Invenit editor *προχύσας*. Corrigendum erat *προχύσεις*, quod est in codice 2094.

7) Vulgo plena est distinctio post *βαδίζεις*. Visum est sententias connectere, etsi ter repetita conjunctio *εἰ* vix placeat. In verbis vulgatis *ἀκρόπολις πολὺ κρείττων τῶν βασιλέων* non satisfacit *τῶν βασιλέων*. Scripsit forsan cum duplici articulo *τῶν τῶν βασιλέων*. CF, *τῶν βασιλείων*, quod recepi, etsi *ἐκείνους* jam non arrideat. Caeterum sententia in qua *ἐκείνους, εἴγε . . . φοβούμεθα* abest in ACFG.

8) *μισθώματα λαμβάνεις*] Est proprium *μίσθωμα* de meretricum mercede. Lucianus D. Mer. 6: *ἢν δέ ποτε καὶ ἀπέλθῃ ἐπὶ δεῖπνον λαβοῦσα μίσθωμα.* Quem vide et Diall. 11, 13, 14, collato Berglero ad Alc. 1, 36. Gregorius Naz. t. 2, p. 156 C: *Δῶρον θεῷ* (male *θεοῦ* in cod. 993, p. 170) *κάλλιστόν ἐστιν ὁ τρόπος· Κἂν πάντ' ἐνέγκῃς, οὐδὲν οἴσεις ἄξιον· Ὃ καὶ πένης δίδωσι τοῦτο πρόσφερε· Μίσθωμα πόρνης ἁγνὸς οὐ μερίζεται.* Quae ultima respiciunt Deuteron. 23, 18: *οὐ προσοίσεις μίσθωμα πόρνης·* de qua lege Philonis habemus libellum.

9) *ἡ Δανάη χρυσόν· καὶ στεφάνους δέχῃ*] Olearius, *δέχεται*. Meursius et ACFG, *δέχῃ*, quo recepto locus est sanissimus. Tupius Emend. t. 1, p. 64, jam conjecerat legendum *δέχῃ*. Similia verba Epist. 20: *ἡ Δανάη χρυσὸν ἐλάμβανεν*. ACFG sine articulo, *Ἄρτεμις*. Inventum in editione reliqui. — „Dianam coronas accipere ait, respiciens, ni fallor, ad cultum Dianae Ephesiae. Nam, ut Etymologus testatur v. *Ἔφεσος*, Ephesii *στεφάνοις διὰ θαλλῶν ἱκεσίας ποιοῦσιν*. Sed et aliis diis coronae oblatae: vide Epist. sq. n. 2.“ OL.

10) A, *γεωργῷ*. C, *γεωργοῦ*. AC, *παρέχεις σεαυτήν*. F, *παρέχειν σεαυτήν*. G, *πάρεχε σεαυτήν*. Voluit, puto, scribere, *παρέσχες ἑαυτήν*. Reliqui editum *ἑαυτήν*. Vide ad Epist. 57, n. 3.

11) Vulgo, *ἡ δὲ Ἑλένη καὶ ποιμέσιν· ἢ καὶ κιθαρῳδοῖς χαρίζῃ· οὐ μέλλεις, πρὸς τὸν Ἀπόλλω βλέπουσα· σὺ δὲ μηδ' αὐλητῶν . . . μηδὲ δούλων, ἵνα κἂν διά σε δοκῶ-*

σιν ἐλεύθεροι. Olearius satis habuit facere notulam hancce ad nomen *Ἀπόλλω:* „qui citharaedus nempe fuit." Plus locus poscebat. A, *ἡ δὲ Ἑ. ποιμέσι καὶ κιθαρῳδοῖς· μηδὲ δούλων καταφρονήσῃς, ἵνα.* CFG, *ἡ δὲ Ἑ. καὶ ποιμ. καὶ κιθ.*, reliqua ut A. Quod scripsi, *χαρίζεσθαι οὐ μέλλεις* non caret probabilitate. Minus placeret *χαρίζῃ οὐ μέλλουσα,* ob duo participia *μέλλουσα βλέπουσα,* praesertim quum modo dixerit, *οὖσα κρατοῦσα.* De particula *κἂν* pro *saltem* jam monitum ad Ep. 41.

12) Verba *μηδὲ τῶν ἀμφὶ ... καλὴ* desunt in ACFG. Possunt fere intelligi, „nec venatorum te veneris ac voluptatis pudeat," sicque fuerunt ab interprete capta; sed mutila esse suspicor, et exemplum allatum fuisse *Ἀφροδίτης,* Veneris deae, quae venatores amavit, Adonin videlicet.

13) *ἀλλὰ μηδὲ ναυτῶν*] Accedit *ἀλλὰ* ex ACFG. C, *μηδὲν αὐτῶν.* Quae mala divisio non est infrequens. Dio Chrys. Orat. 72 init.: *ὅταν μέν τινα ἴδωσιν ναύτου μόνον χιτῶνα ἔχοντα, οὔτε προσέχουσι, οὔτε διαγελῶσι.* Pro *ἴδωσιν ναύτου,* codex 2958, *ἴδωσιν αὐτό,* codex 3009, *ἴδωσιν αὐτοῦ.* Velim, *ἴδωσι ναύτου.* Iidem *προσέχουσιν.* Adde varietates lectionis ad Athen. 6, 56, p. 459, et 15, 47, p. 532; ad Anth. Pal. 7, 534, 6; not. ad Greg. Corinth. p. 403; Bernard. ad Nonn. t. 2, p. 11; Henk. ad Joseph. p. 44. Elementum ny male locatum aut omissum aut repetitum saepe codices obsidet. Planudes Metris Boethianis 1, 5, 17, sic fuit editus: *Σὺ δ' ἐπερχομένου θερινοῦ θάλπους Εὐτροχάλους ὥρας ἔμπαλιν νύκτας.* Animadversum fuit a viro d. Planudem in anapaesticis versibus saepius esse pro anapaesto usum cretico; sed fuit ea licentia in clausula tantum versus sumta, propter syllabae ultimae indifferentiam quam sibi licere putavit. Rescribendum omnino *ἔμπαλι,* etsi sit *ἔμπαλιν* etiam in codice 2094. Eadem licentia trochaeum in fine pro spondaeo invexit, *ἔργα* v. 26, *ἐπίσχες* v. 46. Qui imperativo *ἐπίσχες,* ex usu recepto proboque usus est, potuitne *ἔπιδες* quasi ab *ἐπίδημι* scribere? *Ὦ δὴ μελέας ἔπιδες γαίας.* Id defendi posse putat editor p. 11, ex similibus *σχές, φρές·* nequiquam. Scripsit Planudes quod exhibet codex 2094, *ἔπιδ' ἐς γαίας.*

14) Vulgo, *μηδὲ ναυτῶν ἐπειδὴ ταχέως μὲν ἀπιᾶσιν.*

ACFG sine ἐπειδή. G, ἀπίασιν. A, ἀπάγουσιν, et ad marginem, γρ. ἀπιᾶσιν. Visum est serius ἀπάγουσιν praestare, cujus glossa fere fuerit ἀπιᾶσιν. Hesychius: ἄπαγε, ἀναχώρει. Vulgo, ἀλλ' ὁ Ἰάσων. Et sic G. A, ὁ δὲ Ἰ., supra scripto ἀλλ'. — CFG, θαλάσσης.

15) ACFG sine ἀλλὰ μηδὲ . . . ἔχουσα.

16) Olearius Meursianam scripturam mutavit in ἀπόδυε δέ.

17) Ad Menandream sententiam Leucadia p. 106, Ἀεὶ νομίζονθ' οἱ πένητες τῶν θεῶν, annotavit Meinekius, scripto μηδὲν ἀντείπῃς, in Philostrateo loco integrum effici senarium, fortasse e poeta ductum comico. Talia tentamina saepius vana sunt. Ad Alciphronem 2, 4, 148, Berglerus, metrorum non bonus artifex, verba sophistae sui putabat e Menandro sumpta, et in versum ea sic redigebat, Εὐφυὴς γυνὴ ταχέως παρ' ἐρώντων μανθάνει, addens, nec sine prudentia, senarium esse si admittas synizesin initio. Sed nulla fiat synizesis et propositus versus deleatur.

18) τὸν δὲ νέον δίδαξον, ὡς ἄρτι ἀρχόμενον] Alciphron 1, 28: οὐ παύσῃ, τριχόρωνον καὶ ταλάντατον γερόντιον, πειρῶν τὰς ἐφ' ἡλικίας ἀνθούσας ἡμᾶς ὥς τις ἄρτι νεάζειν ἀρχόμενος.

19) „De Timagora non memini me alibi legisse. De Laide et Aristagora vide ad Ep. 40, n. 9." OL.

20) τὸ Μενάνδρου Γλυκέριον] „Hujus nomen Menandri quoque imitator Terentius notissimum Romanis fecit." OL. Paululum haereo in τὸ Γλυκέριον, quum foeminarum neutra nomina pro foemininis vulgo habeantur, et ἡ Μ. Γλυκέριον exspectabam. Vide Coray. ad Plut. Them. 1. Priscianus 6, 5, diserte monet de scribendo „ἡ Δόρκιον haec Dorcium, ἡ Γλυκέριον haec Glycerium", et alia. Attamen Meinekius ad Menandrum p. 39 Philostrateis usus de neutro articulo tacuit. Nec omittendum esse τὸ σὸν Μελισσάριον in Aristaeneti Epistola 2, 14, ubi nota. — Post Γλυκέριον Meinekius addidit tacite ἐποίησαν, quod verbum facile subaudietur.

21) Olearius divisit: εἰδυῖα, χρῆσθαι παρεῖχες, et vertit: „scientia valens, te usu etiam valere ostendisti." Quae

latina non sunt graecis illis inclusa. Puto locum esse mutilum. Etenim sequentia οὐ γὰρ carent idonea consequentia.

22) οὕτως ὡς σου τὸ ἆσθμα] G, οὕτω ὡς. Olearius sine τὸ, quod est in ACFG. Reddam in transcursu articulum Himerio Orat. 3, 3: συγχωρῶ τοῖς λέγουσιν οὐκ ἐπὶ τῷ παιδὶ μέλος τὰς ὄρνεις, ἀλλ' ἐφ' ὕμνῳ θεῶν ἀναβάλλεσθαι. Inveni in codice τὸ μέλος, quod, quum et Wernsdorfius haberet, cur repudiaverit non intelligo. Idem Orat. 23, 15: τοὺς μύθους τοὺς περὶ δικαστηρίου προπαιδευόμενος. Codex, περὶ τοῦ δικ. Idem Orat. 13, 1: τὸν ἀνθύπατον... τὸν καὶ πρόβλημα διδόντα. Proponit editor, τὸν καὶ τὸ πρ. Et sic scriptum reperi. Sequuntur sophistae lacunosa verba: τίς ἄρα σὲ καὶ τῶν ἡμετέρων, ὦ φίλε, λόγων ἔρως κατέσχηκε; τίς ἐῤῥιμμένην τε καὶ ἄτιμον τῶν σῶν εἴσω παράγειν ὤτων ἀνέπεισεν; Lacunam e codicis quem vidi nec integri reliquiis sic explebo: ἄτιμον μοῦσαν οἷον δή τι μέγα καὶ πάγκαλον τῶν...

23) οὔτε αὐλὸς ἡδὺ ἄκουσμα οὕτως ὡς τὰ σὰ ῥήματα] *La Bruyere* Char. c. 3: „l'harmonie la plus douce est le son de la voix de celle que l'on aime.“ Cujus loci meminit Lebrun: „La plus douce harmonie est la voix d'une amante.“ Videatur etiam Trillerus Observ. p. 511.

Epistola 69.

1) A sine lemmate. C, πόρνῃ. F, γυναικὶ πόρνῃ.

2) AC, σεαυτήν.

3) Verba ἐκείνοις μὲν... εὐτυχοῦντος desunt in ACF. Nec Meursii codex fuit integer, quum ἐκείνοις μὲν postulet quod opponatur.

4) Pro τῷ ἑτοίμῳ, est τῷ ὡς οἴμῳ in A.

5) F sine verbis καὶ ἄστρα πάντων.

6) C sine θεός, ὁ ἥλιος δημόσιος. Idque placet mihi magis.

7) οἱ δὲ στεφανούμενοι θεοί] Amatores qui coronati aderant non satis intelligo qui dei dici potuerint. Forsan legendum θεωροί. Qui ad domum amasii accedebant capite coronato, comparantur a scriptore theoris qui aedem dei munere functuri adibant, idque de more coronati. Nonnulla quae huc faciunt legi possunt animadversa a Pascalio de

Coronis 4, c. 19; quem quum inspicerem, reperi opportune quidem ad rem ab ipso tractatam allata Aristophanis verba Nub. 619, *λαχὼν Ὑπέρβολος Τῆτες ἱερομνημονεῖν, κἄπειθ' ὑφ' ἡμῶν τῶν θεῶν Τὸν στέφανον ἀφῃρέθη*, sed pessime scripta, *ὑφ' ὑμῶν τῶν θεῶν*, et pessime conversa, „a vobis privatus est corona deorum.“ Si voluit Pascalius editam lectionem emendare, quae optime habet, turpiter erravit. Hieromnemon Hyperbolus mihi revocat memoriam Menandri hieromnemonis, si Glycerae Alciphronis 2, 4, 135, vel potius Alciphronis librariis fides esse debet. Scribit Menandro comico poetae amatorique suo Glycera: *εὐσεβεῖ σοι κέχρημαι ἐραστῇ καὶ ὅρκων ἱερομνήμονι*. Vertit interpres „jurisjurandi observatore religiosissimo.“ Sed quam inepta est nominis graeci metaphora! Amplector omnino quam in duobus codicibus reperi variantem, *ὅρκων ἱερῶν μνήμονι*.

8) C sine *καὶ λάμβανε*.

Epistola 70.

1) F, *τῇ αὐτῇ*, praecedente Epistola 68. C, *τῇ αὐτῇ*. A sine lemmate.

2) Vulgo, *μηδὲ γράφειν φυγάδα ἀνέξῃ· μηδ' ἐπίνευε φιλοῦσιν οὐκοῦν οὐδὲ ἀναπνεῖν*. Recepi *ἀλλ' ἐπίνευε φιλοῦσιν* ex ACF. In A fere videtur scriptum esse *φιλοῦσα*, puto tamen esse *φιλοῦσιν*. G, *μηδὲ ἐπ*. Carent ACFG verbis *οὐκοῦν... δυνάμεως*. Locus non persanatus.

3) *αὐτόματον*] Lacunam Morellianae quam exhibeo non exhibuit Olearius, unde ejus nota non facile intelligebatur. „Lacunam“ ait, „quae hic est supplerem voce *γενόμενον*. In cod. Vatic. 96 post *αὐτόματον* ita legebatur, *οὐ τὸ λαμπρὸν ἀλόγῳ τῆς δυνάμεως*. Sed ex illis qui sensum eruat Oedipo opus est.“ OL. Vertit Olearius: „neque exprobres rem fortuna accidentem, autoritatis superioris decreto.“ Quae tentamina sunt omnino pessima. Exspectandi meliores libri; exspectanda Kayseri editio.

4) *ἔφευγε καὶ Ἀριστείδης... Θεμιστοκλῆς, ἀλλ' ἐτιμᾶτο καὶ παρὰ β.*] G, *ἐτιμᾶτο παρὰ β*. In A copulam addidit corrector. — Eisdem exemplis utitur Aeschines exul et ipse, Epist. 7: *ἐμοὶ μὲν οὖν τὸ δεδυστυχηκέναι πολιτευομένῳ κοινόν ἐστι πρὸς Θεμιστοκλέα καὶ Ἀριστείδην*

καὶ ἄλλους πολλοὺς τῶν λαμπροτάτων.... Et Epist. 3: *οὐ γὰρ οὕτως ἔγωγε ἠλίθιος εἰμὶ, ὥστε, ἐξ ἧς πόλεως ὁ* (cod. Maz. sine ὁ) *Θεμιστοκλῆς, ὁ τὴν Ἑλλάδα ἐλευθερώσας, ἐξηλάθη,... ταύτῃ τῇ πόλει Αἰσχίνην τὸν Ἀτρομήτου φεύγοντα ἀγανακτεῖν οἴεσθαι δεῖν, εἴ τι τῶν εἰωθότων Ἀθήνησιν ἔπαθον.*

5) *ἀλλὰ παρετείχιζε καὶ τὰς Ἀθήνας*] AC, *ἀλλὰ καὶ ἐτείχιζε τὰς Ἀθ.* F, *ἀλλὰ ἐτείχιζε τὰς Ἀθ.*, nisi imprudens omiserim *καὶ* post *ἀλλά*. G, *ἀλλὰ καὶ ἐτοίχιζε τὰς Ἀθ.* Retinui vulgatam lectionem, qua fit allusio ad Deceliae munitionem Alcibiadis suasu factam a Lacedaemoniis magno Athenarum ob vicinitatem damno.

6) Vulgo, *φεύγει καὶ θάλαττα ὅταν ὑφ' ἡλίῳ ἐλαύνεται.* A, *θάλασσα.* ACFG sine *ὑφ' ἡλίῳ.* AC, *ἐλαύνηται.* F, *ἐλαύνει* supra scripto *νη*. G, *ἐλαύνῃ.* — „Nempe Aristotelis et Heracliti Noster sequitur sententiam, qui a sole aestum maris effici dicunt, accessu suo spiritus movente, ut intumescat mare et ad littora accedat, retro cedendo vero ut mare recedat a terra rursum in causa sit. Vide Plutarchum De plac. philos. l. 3, c. 17. Ceterum a Meursio editum *ἐλαύνῃ. Ἐλαύνεται* ex Vaticanis revocavi.“ OL. Quos Vaticanos opinor exhibere *ἐλαύνηται.* Himerius Orat. 3, 6: *ἐπειδὰν ἔαρ αὐτοῖς ἐνείκῃ τὰς ὥρας ἀμείβων ὁ ἥλιος.* Sic non male edidit Wernsdorfius e codice V., in quo *ἐν εἴκῃ.* Citat et *ἐνέγκει* e R. Et quum in optimo libro viderim ipse *ἐνέγκῃ*, id malim. Ibid. 12: *ὅταν ἐν τῇδε τῇ πανηγύρει τὴν ἱερὰν Ἀθηναῖοι τριήρη τῷ θεῷ πέμπουσιν.* Bene conjecit Wernsdorfius *τῇ θεῷ*, Minervae scilicet, male defendit *ὅταν πέμπουσιν*, quum haberet e quatuor libris enotatum *πέμπωσιν*, quod et ipse reperi. Sic et Orat. 9, 1, edidit *ὅταν ἁβρὸν ἔαρ ἀνθῆσαν πάλιν αἰσθάνεται*, relinquens in nota jacentem male subjunctivum *αἰσθάνηται*, quod et ipse reperi.

7) C, *ὁ ἥλιος.* ACG, *νὺξ*, sine articulo *ἡ*, quo caret et Meursius, quam addidit Olearius. Mox G, *προελθόντος.*

8) Vulgo, *συνελόντι εἰπεῖν.* Datum accusativum *συνελόντα* ab ACFG recepi, ut paulo magis rarum.

9) Edidi *ὑστέρων* ex A. CG et Meursiana, *πρεσβυτέρων.* F, *αἱ τῶν αἱ τῶν βρεσβυτέρων.* Rescripsit Olearius

νεοτέρων, cum hac nota: „equidem *πρεσβυτέρων* ediderat Meursius; sed manifeste sensus vocem quam nos edidimus postulat.“ Statim AG, *καιρῶν εἰσὶ φυγάδες*. CF, *καιρῶν φυγάδες εἰσίν*. Cum nomine *ἐπιδημίαι* aptius est *φυγαὶ* quam *φυγάδες*.

10) *Δήμητραν φεύγουσαν*] Quum ab Hermionensibus audivisset Ceres raptam fuisse Proserpinam a Plutone, *ὀργιζομένη θεοῖς*, Apollodorus ait Bibl. 1, 5, 1, *ἀπέλιπεν οὐρανόν*. Sed non satis proprie a Philostrato exul, *φευγοῦσα* dicitur.

11) *Διονύσιον μετοικοῦντα*] Sub Pandione Atheniensium rege, Apollodoro teste, Bibl. 3, 14, 7, *Δημήτηρ καὶ Διόνυσος εἰς τὴν Ἀττικὴν ἦλθον· ἀλλὰ Δήμητρα μὲν Κελεὸς εἰς τὴν Ἐλευσῖνα ὑπεδέξατο, Διόνυσον δὲ Ἰκάριος.* Ibi Heyn. Obs. p. 330.

12) *Ἡρακλέους παῖδας ἀλωμένους*] ACG, *Ἡρακλέος*. Quae permutatio passim obtinet. Aeschines Epist. 10: *ὑπ' εὐηθείας πεπεῖσθαι ὅτι Ἡρακλέους* (male Mazar. cod. *Ἡρακλέος*) *εἴη τὸ ἐκ μοιχοῦ γενόμενον αὐτῷ παιδίον*. Nominis *Ἡρακλῆς* casus quomodo flectantur non omnino certum est. Planudes Metris Boethii 4, 7, 13: *Ἡρακλῆν σκληροὶ κλεΐσαν ἀγῶνες*. Sic correxit formam *Ἡρακλέην* a se in codice repertam editor, quam et ipse reperi in alio libro eoque bono, et puto restituendam. Auctores habet meliores Planude poetas. Erit *Ἡρακλέην* trisyllabum. Simul emendetur praecedens versus in quo inauditum *πολλύδακρυς* laedit oculos: *Πολλύδακρυν χάρματι λῦσε θρῆνον*. Sic mutavit editor inventum *πολύδακρυν*. Rescribat *πουλύδακρυν* ex codice 2094. Pari modo *πουλὺν* pro *πολὺν* scripto recte incedet primus epigrammatis versus, quod apponam integrum, quum an fuerit jam editum non meminerim: *Ὑπνώοις ἐπὶ πουλὺν, Ἔρως, χρόνον· ἄχρι γὰρ ἂν σὺ* (addidi *σύ*) *Εὕδῃς, εἰρήνην σῶν ἔχομεν βελέων· Ἢν δέ σ' ὁ λυσιμελὴς προφύγῃ κόπος, οἰκτρὸς ἐκεῖνος Ὃς πρῶτος σὸν ἴδῃ* (cod. *ἴδοι*) *κάνθον ἀνοιγόμενον*. Percurrit ibidem Boethius nondum dimittendus Herculis labores: „Fronte turpatus Achelous amnis Ora demersit pudibunda ripis . . . Cacus Evandri satiavit iras.“ Quae sic vertit Planudes p. 54: *Ταυρέην βλαφθεὶς Ἀχελῷος ὄψιν Εἶρξεν ἐν γρώνῃσι πρό-*

σώπου αἰδοῖ... *Κακὸς Εὐάνδροιο χόλον κόρεσσεν.* Inventum *ὥρσεν* mutavit W. in *εἶρξεν*. Ipse *ὦσεν* inveni, unice verum. Et inveni etiam *Κᾶκος* omnino rectum. — Sed ad rem. Fugientes Eurystheum Heraclidae Athenas venerunt: vide Heyn. ad Apollod. p. 202; Clavier. ad eumd. p. 333.

13) *ὅτε καὶ τὸν Ἐλέου ἐστήσαντο βωμόν*] Vulgo, *ὅταν*. Est *ὅτε* in AB. Cum conjunctione *ὅταν* minus conveniebat indicativus *ἐστήσαντο*. Theodorus Prodr. Rhod. 7, p. 305: *Καλὴ μὲν ἡ χείρ, ἀλλὰ πολλῷ καλλίων, Ὅταν ἐνεργεῖ φυσικῶς κινουμένη.* Nec est in Theodoro ferendus soloecismus. Rescribas, *ὅταν ἐνεργῇ*. Quae syntaxis est et conjunctionis *κἂν*. Planudes Metris Boethianis 3, 5: *Κἂν γὰρ γένος Ἰνδὸν ἔκαθεν Τὰς σὰς τρομέωσιν ἐφετμὰς, Θούλη πυμάτη τέ σοι εἴκῃ, Ἔμπης δὲ μερίμνας ἐλάσσαι Μελέας λύπας τε διῶξαι Μὴ ἴσχοις, τόγε δ' οὐ κράτος ἔσται.* Est *ἴσχοις* et in codice 2094. Sed corrigo *ἴσχῃς*, scilicet *κἂν τρομέωσιν, κἂν εἴκῃ, ἔμπης δὲ ἂν μὴ ἴσχῃς.* Tum melius codex Parisinus, *τόδε γ'*. Polybius fragm. L. 12, p. 398 Maianae: *πάλιν δὲ ὅταν ὁ Τιμολέων ἐν τῇ αὐτῇ βίβλῳ παρακαλεῖ τοὺς Ἕλληνας.* Nimium fuerunt audaces fragmentorum quos vidi editores; tantum fuit corrigendum *παρακαλῇ*. Idem eadem forma dicendi Lib. 12. fragm. p. 380: *Ἐφόρου δὲ πάλιν ὅταν καταψεύδηται*, quod et mirum in modum fuit mutatum, quum nihil esset mutandum. Fragmenta praesertim non sunt tractanda liberius. — De ara Misericordiae „vide notata ad Soph. Vitas l. 2, in Polluce; adde paulo ante Ep. 59.“ OL.

14) *τρισκαιδεκάτου θεοῦ*] ACFG, *τρισκαιδέκατον θεόν*. — „Nempe, ut Herodotus Euterpe [l. 2, 4]: *δώδεκα θεῶν ἐπωνυμίας ἔλεγον πρώτους Αἰγυπτίους νομίσαι καὶ Ἕλληνας παρὰ σφέων ἀναλαβεῖν.* Quem duodenarium numerum a Graecis acceptum Romanos quoque coluisse notum est. His XII ergo deis XIIIum accedere Athenae, consecrato *τῷ Ἐλέῳ* altari, voluere.“ OL. Multa Burmann. congessit ad Ennii epigramma de duodecim deis majoribus Anth. Lat. 1, 1. Adde Hauptm. ad Lycurg. 22, p. 228.

15) A, *αὐτοῦ*. Verba *καὶ τῆς — αἰδοῦς* desunt in ACFG. Infra ex ACF scripsi *ἐλ. ἄνθρ.* pro vulgato *ἄνθρωπον ἐλέησον*.

16) Pro *μὴ δὶς* est *μὴ δὴ* in ACFG. Alio ordine G, *φυγὰς καὶ τοῦ πρὸς σὲ ἔρωτος σφαλεὶς καὶ τῆς πατρίδος ἀποστερηθείς· ἂν γὰρ ἐθελήσῃς.* Et A, *ἂν γὰρ ἐθελήσῃς.* C, *ἐὰν γὰρ θελήσῃς.* F, *ἐὰν γὰρ ἐθελήσῃς.* Sumpsi tantum *ἐὰν* pro edito *ἄν.* Sensus retineri *ἐλεήσῃς* ferme jubebat.

Epistola 71.

1) Pro *δὴ* est *δεῖ* suprascripto *η* in D, *δεῖ* in G. Iotacismus vocales illas saepius confudit. Maximus Planudes sub initium Dialogi de grammatica: *ἀτὰρ δὴ πρὸς τοῖς λεχθησομένοις ἀκριβῶς τὸν νοῦν ἔχειν.* Inveni in codice *ἀτὰρ δεῖ*, quod quidem praetulerim.

2) *ἀγροικίᾳ πεπυργωμένην*] D, *ἀγρίαν πεπυρωμένην.*

3) *πρὶν ἀπελθεῖν τοῦ βίου, νεκρὸν εἶναι σώφρονα*] „antequam e vita fiat excessus, cadaver esse prae castitate nimia." Maximianus Eleg. 1, 265: „Morte mori melius, quam vitam ducere mortis." Puto fore nonnullos qui mihi digredienti a proposito tam saepe succenseant; sed sic fit mihi liber. Licet igitur succenseant, ponam hic loci, etsi non sit locus, quae de Maximiano illo in schedulis mihi et aliis notavi, scilicet esse lectitatum a Montanio, et ab eo allegatos versiculos 3, 12, „Poena minor certam subito perferre ruinam; Quod timeas gravius sustinuisse diu": et „Heu tantum attriti corporis ossa vides," quorum sedem non repererunt docti commentatores, sumtos esse ex Elegia prima 277, 238.

3) Vulgo: *νεκρὸν εἶναι, σώφρονα στεφανῶσαι ... κτῆσαι φίλους πρὶν ἔρημον γενέσθαι;* Quae omnino male cohaerent, etiam barbaro activo *κτῆσαι* sunt dehonestata. G, *στεφάνωσαι.* D, *ἔρημος.* Sunt *στεφάνωσαι, χρίσαι, κτῆσαι,* imperativi medii, „corona te ipsum, unge te, acquiras." Posset legi, *νεκρὸν εἶναι ὄντα σώφρονα.* Est in *χρίσαι μύρῳ πρὶν σαπῆναι* recordatio loci Anacreontei Od. 4: *Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν; Τί δὲ γῇ χέειν μάταια; Ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ, Μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα Πύκασον.*

4) „Noctem intelligit de qua Catullus [5, 5]: *Nobis cum brevis occidit lux, Nox est perpetua una dormienda.* Quam nocte anteverti vult, qualem accipere amantes gestiebant." OL.

5) D, *ποίαν δοκεῖς ἡμέραν σαυτῷ. τὴν χθὲς τέθνηκας, ἢ τὴν σήμερον.* Est forsan *σαυτῷ* in G; est *ἔστιν.*

Olearius ad οὐκ ἔστι annotationem hanc adposuit: „nempe non esse diem ait qua non fruatur, cum nulla ipsi sine hac voluptate vita esse videatur." Male, si quid video. *Οὐκ ἔστι*, scilicet *σαυτοῦ* „non est tua," quum non sit integra.

6) *καὶ σὺ κἀκεῖνα, τῆς τύχης*] Sic Meursius et DG. Olearius imprudens, puto, edidit *τῆς εὐχῆς*, et in haec sua, non Philostrati, verba notam fecit inutilem.

Epistola 72.

1) „Hanc Epistolam ex cod. Vaticano 87, 127, et 140, hic primi edimus; sequentem vero ex cod. 87 et 127; tum ultimam ex cod. 87 et 140." OL.

2) *τὴν νεφέλην τῶν ὀφρύων ... ὡς μηδὲν κατηφὲς εἴη σοι*] Vide ad Epist. 54, n. 6. Ibi et pariliter: *τίς ἡ κατήφεια αὕτη;* Gregorius Naz. t. 2, p. 157 B: *Γέλως ἄτακτος ἐκφέρει καὶ δάκρυον· Κρεῖσσον κατηφὲς ἦθος ἢ τεθρυμμένον.* Codex 993 exhibet *συλλέγει καὶ δάκρυα.*

3) *τῶν ὡρῶν ἡδίους αἱ ἀνειμέναι καὶ γελῶσαι*] „quales ver, cui risus tribui solet, juxta illud poetae tritissimum: *Omnia nunc rident, nunc formosissimus annus* [Miscuit Olear. bina hemistichia ex Virgilii Eclogis 3, 57; 7, 55]. Conf. et Ep. 73, ubi in foeminae jam adultae facie pulcritudo *οἷόν τι ἔαρ ἐμμειδιῶν* dicitur, et autumnus, cui *τὸ ἀνειμένον* merito tribuas, ut quo jam remittant solares aestus quibus fervet aestas. Illas vero anni tempestates gratissimas esse quis neget?" OL. Cf. p. 33, 10. Theognis 9: *ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη.* Ibi similia contuli. Homerus Il. 19, 361: *γέλασσε δὲ πᾶσα πέρι χθών.* Ibi Heyn. Homericus poeta H. Apoll. 118: *μείδησε δὲ γαῖ' ὑπένερθεν.* Ibi Matthias. Heliodorus initio: *ἡμέρας ἄρτι διαγελώσης καὶ ἡλίου τὰς ἀκρωρείας καταυγάζοντος.* Ibi Burdel. Heliodorum imitata Anna Comnena 1, p. 21: *ἡμέρας δὲ ἄρτι διαγελώσης καὶ τοῦ ἡλίου τοῦ ὁρίζοντος ὑπερκύψαντος.* Ibi Cang. Nicetas Chon. p. 221. Eumathius Hysm. 5, p. 189: *τῆς ἡμέρας διαγελώσης.* Ibi Gaulm. p. 30. Rursus 10, p. 369: *ἦχε τὸ φῶς καὶ τὸ γλυκὺ τῆς ἡμέρας ἐγέλασε.* Theodorus Prodr. Rhod. 7, p. 313: *Καὶ δόξαν ἀμφοῖν μειδιώσης ἡμέρας.* Sic scriptum pro vulgato *μειδιώσας* in codice Vaticano apud Bassum ad Eumath. p. 302. Himerius de statua Memnonis

Or. 16, 1: *ἐπειδὰν ἴδῃ τὴν ἠῶ μειδιῶσαν, πρῶτον λύσας τὴν ἀφωνίαν ἐξαίφνης μουσικόν τε ἠχεῖ καὶ μέλη κατὰ τῆς μητρὸς ἀναφθέγγεται.* Dividenda sunt verba melius, *ἐπειδὰν ἴδῃ τ. ἠῶ μειδιῶσαν πρῶτον, λύσας*... Et sic esse vidi in codice. Malim etiam *μουσικόν τι ἠχεῖ.* Illa risus translatio, quum fiebat de diei luce multum poeticae vis longo usu amiserat, ut illam grammaticus Phrynichus adhibnerit Appar. p. 57: *ἕως τὸ ἀπὸ γελώσης ἡμέρας ἄχρις ἡλίου ἐξέχοντος.* Adde virum doctum in Misc. Obs. t. 4, p. 211; P. Petit. Misc. 1, 17; Weitz. indice Dracontii sub *rident;* Dresem. ad Jos. Iscan. 4, 311; Wakef. ad Lucretiana 4, 1118: „Unguenta et pulcra in pedibus Sicyonia *rident;*“ interpretes sub finem Rutiliani Itineris ad „*ridentia* lilia.“ Voltarius Epist. ad Horatium: „ces coteaux Où le pampre en festons *rit* parmi les ormeaux.“

4) Vulgo, *ἐκ τῆς.* „Ita ex conjectura rescripsi; nam MSS. habebant *τὰ τῆς.*“ OL. Est *τὰ τῆς* in C. Reposui *τὰ*, etsi conjectura non displiceat.

5) *ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἁμέρᾳ βλεπόμενον*...] Respicit egregium Pindari fragmentum 74[um] in solem deficientem, ubi *ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἁμέρᾳ κλεπτόμενον.*

6) Olearius edidit *ὀφθαλμῶν μέτρα.* Sed est in C *μρα*, compendio solito nominis *μητέρα*, quod restitui. Editio quidem Pindari Boeckhiana, post Schneideri et Hermanni tentamina, ex lectione Philostrati Oleariani: *ἀκτὶς ἀελίου, τί πολύσκοπ', ἐμαῖς θέαις μέτρ' ὀμμάτων, ἄστρον ὑπέρτατον*... Sed qui fons est loci, Dionysius Halic. De adm. vi Dem. 7, habet: *ἀκτὶς ἀελίου τί πολύσκοπ' ἐμῆς θεῶ μ' ἄτερ ὀμμάτων.* In quibus agnoscitur statim vocativus *μᾶτερ*, unde Philostratus *μητέρα* scripsit. Non male, sententia tenus, Pindarus sic legeretur: *ἀκτὶς ἀελίου, τί, πολύσκοπ' ἐμῶν θεὰ μᾶτερ ὀμμάτων, ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἁμέρᾳ κλεπτόμενον, ἔθηκας ἀμάχανον ἰσχὺν*.... Olearius, qui Dionysii non meminerat, frustra verba *ἄστρον ὑπέρτατον*... referebat ad notissimum Pindari locum initio Ol. 1: *μηκέθ' ἁλίου σκόπει ἄλλο θαλπνότερον ἐν ἁμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον ἐρήμας δι' αἰθέρος.* Quo in loco non video ab interpretibus explicatum cur Pindarus dixerit illud *μηκέτι σκόπει.* Dixisse suspicor respectu ad suum de solis defectu

carmen. Forsan ut lyricus quaesierat quod jam astrum, sole deficiente et caelo luce consueta privato, diem faceret mortalibus mundique faciem tenebris fuscatam exhilararet, atque optatos redderet calores; nunc, in risum redeunte polo et sole coruscante, se increpat et canit: μηκέθ' ἄλλον σκόπει ἄλλο θαλπνότερον ἄστρον. Adeatur nunc editio Olympiorum Sinneriana.

Epistola 73.

1) Σαπφὼ τοῦ ῥόδου ἐρᾷ] „Imo magni hunc florem faciunt poetae omnes; unde rosam μέλημα μύθοις dixit Anacreon Od. 53, hoc est poeticis fictionibus curae esse. Ejus rei argumento est affatim ipsius Anacreontis Ode 5, et 57. Sappho quod attinet, ab ea habemus fragmentum insigne, qua rosae laudes celebrat apud Achillem Tatium." OL. Exstat quidem apud Achillem Tat. 2, 1, canticula in rosam, quam H. Stephanus inter Sapphus reliquias retulit, sed nullo nixus argumento quod validum esse videatur. Leucippe, Achilles ait, ἔπειτά τι καὶ τῆς ἁπαλῆς μούσης ἐλίγαινεν. Opponitur ἡ ἁπαλὴ μοῦσα graviori Homeri musae, nec inde sequitur Sapphonem significari. Volgerus Sapphus editor non meminit Achillis Tatii, sed nec Philostrati, in hoc vituperandus.

2) ὁμοιοῖ δὲ αὐτὸ καὶ τοῖς τῶν χαρίτων πήχεσιν] C, αὐτῷ. — „Versus Sapphus eo spectans ex Theocriti scholiasta [argum. Id. 28], inter reliqua hujus poetriae fragmenta publicatus est a Fulvio Ursino: Ῥοδοπήχεες ἁγναὶ χάριτες, δεῦτε Διὸς κόραι." OL. Omisit poetriae editor vocabulum δεῦτε, ut jam metrum, quod ἑκκαιδεκασύλλαβον a grammatico nuncupatur, sit imperfectum. Vide Theocritum Gaisfordii p. lxiii, ubi ῥοδοπαχέες, sed bono accentu notis ad Hephaestionem p. 310 ῥοδοπήχεες scriptum.

3) Forsan, ἐπειδὰν ἀποδύσωνται. Vertit Olearius; „Gratiarum brachia sua nudantium." Sed poetae saepe ea facere ipsi dicuntur quae facta narrant.

4) κάλλιστον ἀνθέων, βραχὺ τὴν ὥραν] „Sic Horat. Od. 3, l. 2, eadem junxit: *et nimium breves Flores amoenae ferre jube rosae.*" OL.

5) πρέπεται γὰρ τοῖς ἀνθρώποις] Edidit Olearius,

π. γ. τ. ἄνθεσι, et vertit: „reliqnorum enim florum sequitur exemplum." Sed est in AC ἀνοις, compendium notissimum nominis ἀνθρώποις. Et in suis codicibus ἀνθρώποις reperisse se Olearius declarat. Dicit auctor florem rosae, qui verno tempore juvenescat, hominum etiam sequi naturam, quibus est juventus quasi ver vitae. Ferme opinor compendinm ejusdem nominis male lectum esse in Critiae fragmento p. 105: εἰ δ' αὐτὸς ἀσκήσειας ὅπως γνώμῃ σῇ ἱκανὸς, ἥκιστα ἂν οὕτως ὑπ' αὐτοῦ ἂν ἀδικηθείης. Propono legendum, ὅπως γνώμῃ ἔσῃ ἱκανὸς, ἥκ. ἂν ο. ὑπ' ἀνθρώπου ἂν ἀδ. Forsan etiam, nec pejus, ὑπό του ἂν ἀδικ. Dio Chrys. Or. 56, p. 291: καὶ ἡ ἀρχὴ ἣν λέγεις, τὸ καθόλου ἀνθρώπων ἄρχειν καὶ ἐπιτάττειν αὐτοῖς, ἀνυπεύθυνον ὄντα, βασιλεία καλεῖται. Codex 3009, ἐπιτάττειν ἀνθρώποις, compendiose quidem, sed nitide; atque vis inest quaedam nomini sic repetito. In Alciphrone 2, 4, requiruntur ad faciendam lustrationem πέμματα σελήνης καὶ ἄγρια φύλλα ἀνθῶν, quod nunc editum legitur e conjectura G. Horrei pro corruptis verbis καὶ ἄγρια φύλλα ἀνθρώπων. Velim tamen non ἀνθῶν in genere, sed peculiaris plantae nomen, cum Trillero ἀνθερίκων. Codices inspexi duos in quibus, καὶ τὰ ἄγρια φῦλα τῶν ἀνθρώπων.

6) εἶδος] „Hanc qnoque lectionem restituimus; ineptum enim esse ἦθος, quod MSS. habebant, res ipsa loquitur." OL. AC, εἶδος.

7) ἐμμειδιᾷ] „Vide ad Epist. 72, n. 3." OL.

8) τὸ μετόπωρον τοῦ κάλλους] „Scribit ad foeminam aetate paulo magis adultam, cui flos aetatulae jam periisset. Ei itaque autumnum pulcritudinis tribuit, h. e. pulcritudinem quae in adulta aetate eniteret, et cujus is tamen adhuc sit decor, ut nihil cedat vernanti pulcritudini pnellarum primo aetatis flore conspicuarum. Hocque est quod ait autumnum pulcritudinis feminae ad quam scribit periude ac ver in oculis ejus et genis ridere. Videtur autem Philostratus ex Euripidis apophthegmate apud Plutarchum in Apophth. et in Alcibiade [c. 1] haec expressisse. Is enim Agathonis juventam in virilem aetatem jam inclinantem μετόπωρον vocabat; cui, cum barba jam pullularet, integro interea formae nitore, osculum pangens Euripides, οὐ πάντων τῶν καλῶν, inquit,

καὶ τὸ μετόπωρον καλόν: non omnium formosorum pulcrum etiam autumnum existere." OL. Paulus Silent. Ep. 8: *Σὸν γὰρ ἔτι φθινόπωρον ὑπέρτερον εἴαρος ἄλλης· Χεῖμα σὸν ἀλλοτρίου θερμότερον θέρεος.* Ubi Euripidis meminit Jacobsius ac Philostrati.

Epistola 74.

1) Est potius fragmentum epistolae vel sophisticae declamationis quam epistola. Vide Praefationem Olearii.

2) *ἀπὸ τοῦ ὁρᾷν τὸ ἐρᾷν*] Clemens Alex. Paed. 3, § 32: *ἐκ τοῦ γὰρ εἰσορᾷν γίνεται ἀνθρώποις ἐρᾷν.* Nilus De octo Vitiis p. 218: *ἐκ τοῦ ὁρᾷν γὰρ τὸ ἐρᾷν, ὥς λέγουσιν οἱ τὰ τοιαῦτα σοφοί.* Oecumenius ad I Epist. Joh. 4, 21: *ἐφελκυστικὸν γὰρ ὅρασις πρὸς ἀγάπην.* Macarius in Notis Walzii ad Arsen. p. 226; Beverland. De forn. p. 30. Adde ad Epist. 3, n. 1.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Pag. 4, Ep. 10. Omissus fuit post nomen σίτῳ numerus 3 tertiam annotationem quaerendam significans, quae, in commentario p. 63, numero 2 male insignita est. Pariter circa numerum notae primae peccatum est p. 62. Levissima quidem ea menda sunt, et quae in libro procul ab editore typis descripto, ac cujus unam tantum plagulam inspicere licuit, vix potuerunt vitari. Quod autem paulo gravius est, periit nota prima ad lemma Διοδώρῳ, qua monuisse lectorem memini de Casanovae opinione Diodorum Cappadocem innui fere suspicantis, de quo Philostratus V. S. 2, 27, 3. Sed Philostratus l. c. Diodotum, non Diodorum Cappadocem nominavit.

P. 7, Ep. 17. Prima hujus Epistolae sententia usus est Burdelotius ad Petron. p. 218, vix legendus. Monebo tamen ejus notam non integram legi in Burmanniana c. 93, p. 583, etsi nihil omissurum se de Burdelotianis Burmannus promiserit.

P. 9 antep. Leg. ἄνθη (15).

P. 10, Ep. 24, 1. Leg. ἐξ ὕελον (1). Mox del. (1) post τούτοις.

P. 11, Ep. 26. Codices, σὺ δὲ οὐκ οἶδα τί παθών, et sic editiones praeter Morellianam, in qua e conjectura σὺ ... τί μαθών. Quumque vertisset anonymus Genevenis, „tu vero nescio quid passus“, Morellus correxit: „tu vero nescio qua de causa.“ Equidem οὐκ οἶδα τί μαθὼν Morellus id fecerit mutationis temerariae, prorsus et supervacaneae, quam imprudens in ejus libro typothetis Lipsiam mittendo reliqui. Nunquam sine idonea codicum auctoritate formulam τί μαθὼν scriptori velim obtrudere. Philostrateis,

Digitized by Google

τί παθὼν σεαυτῷ πεπολέμηκας; admoveo Aristophanea Ach. 912: *τί δαὶ κακὸν παθὼν ὀρναπετίοισι πόλεμον ἦρα καὶ μάχαν;* Objecit Elmsleius „valde interpolatorem sapere istud *κακὸν*", et locum emendatione sollicitat qui habet optime. Comicus sic sine nominis ellipsi Vesp. 266: *Τί χρῆμ' ἄρ' οὐκ τῆς οἰκίας τῆσδε συνδικαστὴς Πέπονθεν, ὡς οὐ φαίνεται δεῦρο πρὸς τὸ πλῆθος.*

P. 17, Ep. 35. Ex varietate lectionis in notis memorata p. 105, scriberem lubenter: *ἐν οὐ μέλλουσι βραδύνων καὶ μένων ἐν ἀπιοῦσι.*

P. 18, pen. Leg. *ἐπιτρέψαις* (10)

P. 19, 1. Malim veterem distinctionem servari: *πνέων, ἔσῃ χαριζομένη.* Quae faciunt ut meminerim Eugenici Epist. 2, p. 180: *τοιαῦτ' ἐπιστέλλων οἷς ἐμέ τε τὰ μείζω χαριζόμενος ἔσῃ.* Lego, *ἐμοί τε.*

P. 19, Ep. 39. *ἦρα,.. ἡ Ῥέα ἀγροίκων*] Attidis videlicet, monente Scholiasta Luciani ad haec verba de uxorum incommodis Amor. 42: *εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι, καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα καὶ τὸν δυσέρωτα κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι.* Bene Scholiastes: *Φρυγίαν δαίμονα τὴν Ῥέαν λέγει.* Pro corruptis verbis *πᾶς θεατὴς* recepit nuper Duebnerus vir eruditissimus Solani conjecturam *πᾶς θεὸς,* quae vix convenire videtur, quum deae tantum nominentur. Est nomen *θεατὴς* omnino natum e mala duorum conjunctione quorum idem est sonus *θεά τις.* Scripto semel *θεατὴς* participii genus factum est masculinum. Plus est in *πᾶς* impedimenti. Quidquid sit, propono: *καί πως θεά τις ἐπιτρίβουσα τοὺς...*

P. 23, 8. Leg. *ἐωνημένος*

P. 33, 8. Fors. *καὶ ταῖς ἀκάνθαις χαίρομεν, ὅτε ἔξ...* — 13. Leg. *μὴ*

P. 37, 11. *ἕψεσθαί σοι νομίζω καὶ τὴν πόλιν ἐξιούσῃ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐν ἄστει θεούς*] Versio latina jungit *τὴν πόλιν ἐξιούσῃ,* „te civitatem egredientem etiam sequantur ipsi qui sunt in urbe dii." Pessime omnino. Est *ἐξιούσῃ* positum per se, quod et vidit Tupius Emend. 1, p. 37. Mulieri foras egredienti ait comites esse et cives et deos.

Πόλιν de civibus capiendum, ut in loco difficili Euripidis Phoen. 408: *Ὡς ἀμφὶ τείχη καὶ ξυνωρίδας λόχων Τάσσων ἐπίσχον πόλιν·* i. e. *ἐπίσχον ἐμαυτὸν τάσσων πόλιν ἤγουν τοὺς πολίτας ἀμφὶ τ. καὶ ξυν. λ.:* quae eo olim modo sum interpretatus cujus non poenitet omnino, nisi quod *ξυνωρίδας λόχων* capio de cohortibus septem Thebanis quas Argivis septem cohortibus opponit Eteocles, pares paribus. Si quis tamen *ξυνωρίδας λόχων* intelligere velit de curribus cohortium, non valde repugnabo. Nam multos habuit currus et equitatum multum Eteocles, qui furens clamat v. 532, *Ζεύγνυσθε δ' ἵππους, πεδία πίμπλαθ' ἁρμάτων·* eamque poscit interrogationem v. 744: *Τί δ' εἰ καθιππεύσαιμεν Ἀργείων στρατόν;* Quod quidem an possit cum rationibus historicis conciliari valde dubito; sed multum datur licentiae poetis, modo sumant pudenter.

P. 42, 6 a f. Leg. *κατάσχε.*

P. 45, 5. *διψῆν... πεινῆν*] Eratostheni Catast. 41, p. 33, in quo nunc editum est *διψᾶν*, meliorem formam reddam e codice 1310. Symeoni Stylitae interroganti de temperantia quid esset, senex *ἀνέφη*, imo *ἀντέφη*, multis, inter quae, oportere qui vult salvari *αὐτὸν καὶ πεινᾶσαι καὶ διψᾶσαι.* Sic enim scriptum est, nec id tentandum, in Vita Symeonis hujus §. 3, composita *παρὰ Μελετίου αον.* Ejus compendii, quod sic typis exhibere voluit editor, nec formam nec sensum fuit assequutus. Id enim verbis reddidit *ἀναχωρητοῦ* vel *Ἀντιοχείου*, male; quum legendum sit *μοναχοῦ.* Adeat Cangii Gloss. V. *μοναχός.* Pessimo consilio ab aliquot annis editores auctorum graecorum, diligentia incautius usi, codicum compendia vel intricatissima typis voluerunt exprimere, et, magno typothetarum labore parvoque ac nullo saepius lectorum commodo, luserunt operam.

P. 53, 8. Pro *μιμούμενοι*, fors. *μιμούμενον*, vel *μιμουμένους.* Mox fors. *πολὺ τοῦ προκειμένου τοῖς τοξόταις σκοποῦ παρενεχθῆναι.* — 14. Leg. *βραχυλόγον* — 27. Fors. *ταῖς ἐπιστολαῖς αὐτῶν ἑκάστῃ·* vel *ταῖς ἐπ. αὐταῖς ἑκάστην·* — 37. Synchysis vocalium *η* et *ι*, qua confusa sunt *ἀττίκισις* et *ἀττίκησις* est e frequentissimis, et reperientur exempla pp. 62, 88, 104, etc. In epigrammate ap. Plut. De educ. 20, nomen *εὔιστον* criticos viros valde con-

turbat: *Εὐρυδίκη Ἱεραπολῖτις τόνδ' ἀνέθηκε Μούσαις, εὔιστον ψυχῇ ἑλοῦσα πόθον.* Propono *εὔηστον*, „jucundissimum“. Herodianus Epim. p. 53: *ἡστόν, τὸ εὔφραντον.* Ibi in nota *πάνηστον* pro *πάνιστον* reddidi Sibyllae Maianae. Philostratus de antiquo victu athletarum Gymn. p. 4: *σιτία δὲ αὐτοῖς αἵ τε μᾶζαι καὶ τῶν ἄρτων οἱ ἄπεπτοί τε καὶ μὴ ζυμῆται.* Bene monuit Kayser. de reponendo *ζυμῖται.* Opponit Philostratus pag. seq. delicatiorem victum gymnasticae recentioris, quem introduxit ars medica, *ἄρτοις τε μηκωνίοις καὶ ἀπεπτημένοις ἑστιῶσα.* Proponit vir d. *ἀπεπτουμένοις* „difficilibus ad concoquendum“; quod erit, ni fallor, contra loci mentem dictum. Propono quod esse videtur aptius, *εὐπεπτημένοις*, digestibilibus. Notum saepe *α* et *ευ* permutari. Praeceptum est Sibyllae 2, 79: *Ἱδρῶσι σταχύων χειρὶ χρήζοντι παράσχου.* Nunc legitur e conjectura *χεῖρα*, pugillum. Sed de relicto *ἱδρῶσι* tacet vir d. Permutatio vocalium ducit ad epithetum *ἱδρώσῃ*, quod non convenit. Cogitavi de scribendo *εὐδώρῳ.* Dixit *εὐδώροις παλάμῃσι* Sibylla 8, 497. Sensus erit: „benefica manu spicas largire inopi.“ Comparabo 3, 245: *Ἀλλὰ πενιχρομένοισι θέρους ἄπο μοῖραν ἰάλλει·* et 2, 89: *Ὧν σοι ἔδωκε θεὸς καὐτὸς χρήζοντι παράσχου.*

P. 54, n. 14 extr. Quo in loco Philostratus Epistolarum Aspasii reprehendit obscuritatem, quod imperator non debeat obscure scribere, *ἐπειδὴ νόμους φθέγγεται, σαφήνεια δὲ ἑρμηνεὺς νόμου.* Ita loquutus est memor, ut videtur, Platonis Legg. 10, p. 907: *λόγος οἷος ἂν τῶν νόμων ἑρμηνεὺς ὀρθῶς γίγνοιτο ἡμῖν.*

P. 56, n. 21, 1. Leg. *συγχωρ.*

P. 57, n. 1 extr. Non me poenitet institutae scansionis *εἰς ἓν ἰθύνουσα*, ut vis liquidae in spondaeum producat trochaicum pedem; sed versum Sibyllae reliqui claudicantem: *Εἰς ἓν ἰθύνουσα, τότε δὴ βασιλεία μεγίστη...* Delendum *δὴ* videtur ac scribendum *βασιλεῖα.* Potuit Sibyllae versificator *ὑποφήτης* eo pronunciare modo quem sanxit Ammonius: *βασιλεῖα καὶ βασίλεια διαφέρει· προπερισπωμένως μὲν ἡ βασιλέως ἀρχή, προπαροξυτόνως δὲ ἡ βασιλέως γυνή.* Poterit etiam vis liquidae alium trochaeum producere. 8, 486: *Μνηστὴν εὐφροσύνης ἐπὶ θρησκείῃσιν ἔχοντες.*

Est *μνηστὺν* bona Alexandri córrectio pro *μνηστὴν* quod erat vulgatum. Quodsi pronuncietur *μνηστὺν νευφροσύνης* recto gressu versus procedet; sed est facilius remedium, scilicet: *Μνηστὺν ἐϋφροσύνης...* Etiam poterit ex illa liquidae potestate sustineri versus 1, 222: *Οὐρανόθεν μεγάλων ἀνοιγομένων καταρακτῶν.* Malim tamen restituta praepositione legere, non *ἐπανοιγομένων* quod proposuit vir d., sed *διανοιγομένων.* In praecedente versu, *ὑδάτων φλέβες ἐλλύοντο ἅπασαι,* sic scripto post Auratum, duplicata litera oculos laedit. Quis enim in parili productione ante literam lambda scripserit *φίλλος, φίλλατο, ψίλλος, πέλλεται, μέλλος,* alia? In epigrammate de Aphthonio apud Rhetorem anonymum Misc. Hafn. t. 2, p. 159, *Εἴ σοι ῥητορικῆς φίλος πόθος ἔμπεσε θυμῷ, Μή σε γυμνασίη Ἀφθονίοιο λάθῃ,* neminem opinor scripturum esse *φίλλος,* sed enm laudaverim qni emendet, *μή σέγε γυμνασίη...* Revocanda igitur vetus scriptnra *ἐλύοντο,* ni perierit praepositio et legendum *ἐξελύοντο.*

P. 59, 21: Lexica in meis Anecdotis t. 2, p. 408: *φρῦνος, ὁ χερσαῖος βάτραχος· φρῦνος, παλαιὸς βάτραχος.* Synesius Ep. 127: *φρῦνον.* Ibi schol., *χερσαῖον βάτραχον.*

P. 60, n. 2, 4. Correctio *δέῃ* pro *δέοι* nunc est facta in Luciano Duebneriano. — 12. Sic et V. S. 1, 15, 1: *ἐδούλωσε τὸν Ἀθηναίων δῆμον.*

P. 61, Ep. 6, n. 2. De Laide vide p. 116, 2; p. 180. Synesius Ep. 3: *ἡ γὰρ Λαῒς, ἔφη τις ἤδη λογογράφος, ἀνδράποδον ἦν Ὑκκαρικὸν, ἐκ Σικελίας ἐωνημένον.* Pro *Ὑκκαρικὸν,* inveni variantes *καρικὸν* et *συγκαρικὸν,* hoc cum glossa: *Σύγκαρα πόλις Σικελίας, ὅθεν ἡ Λαῒς.* Ad bonam lectionem *Ὑκκαρικὸν* scholia inedita: *ἀπὸ τῆς Ὑκκαρίας, πόλεως Σικελίας· υ ψιλὸν καὶ δύο κκ. Ἰκάριον δὲ πέλαγος ἀπό τινος Ἰκάρου, ι καὶ κ ἕν. Καὶ ὁ Θουκυδίδης* (6, 62): *„καὶ ἐν τῷ παράπλῳ αἱροῦσιν Ὕκκαρα, πόλισμα Σικελικὸν μὲν, Ἐγεσταίον δὲ πολέμιον· ἦν δὲ παραθαλασσίδιον.“ — Λογογράφον δὲ λέγει τὸν Πλούταρχον· τάδε γὰρ περὶ αὐτῆς ἐκεῖνος διέξεισι* (Nicia 15)· *„καταστρεψάμενος Σύγκαρα βαρβαρικὸν χωρίον, ὅθεν λέγεται καὶ Λαΐδα τὴν ἑταίραν, κόρην ἐν τοῖς αἰχμαλώτοις πραθεῖσαν, εἰς Πελοπόννησον κομισθῆναι.“ — Ἐωνημένον*] *ἠγορασμένον, ἠγορασθέν.* Synesii verba citavit Scholiastes

Pluti 7, qui et haec habet de Laide ad v. 179, p. 59: *αὕτη δὲ θυγάτηρ ἦν Τιμάνδρας, ἥτις ἐκ Ὑκκάρων τῆς Σικελίας ἦν.* Adde notas ad Athen. 13, cc. 26, 54.

P. 65, n. 6. Themistius Or. 34, 26: *ταύτην ἀπέφηνε τὴν ἀρχὴν Σωκράτης ὁ Σωφρονίσκου· ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος Σωκράτης ἀπεδέχετο...* Putaverim fere legendum:... *ἀρχὴν Σωκράτης· ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος ὁ Σωφρονίσκου ἀπεδ.* Nam melius utetur auctor periphrasi *ὁ Σωφρ.* loco posteriore, ne ipsum nomen bis ponatur. Sic Julianus Ad Themist. p. 264, quum nominasset Socratem, *Σωκράτης δὲ τὴν θεωρίαν παραιτησάμενος...*, in sequenti sententia pro ipso nomine periphrasin usurpat: *Ἀλεξάνδρου φημὶ μείζονα τὸν Σωφρονίσκου κατεργάσασθαι.*

P. 66, n. 13. Ex illa nominis *ὀφρῦς* metaphora dixit Lucianus Amor. 53: *τοὺς ἄγαν ὑπὸ τοῦ παιδεραστοῦ κατωφρυωμένους λόγους ἐθαύμαζον.*

P. 66, n. 14, 9. Pro *μόνον* forsan *μόνον οὐ.*

P. 70, Ep. 15, n. Hemsterhusius l. l. putat verba *μαίνεσθαι* et *τελούμενοι* jungi utrumque *τῇ Ῥέᾳ* et citat ex Eustathio Arrianum qui de Phrygibus dixit *ὅτι μαίνονται τῇ Ῥέᾳ καὶ πρὸς Κορυβάντων κατέχονται.* Et ipsum nomen *Κυβήβη*, qua Rhea saepe nuncupatur, furorem significare monstrant loca grammaticorum in Thes. Steph. sub *Κυβηβάω* collecta. Adde Meziriac. ad Ovid. t. 1, p. 334. Attis Catulli *τελούμενος τῇ Ῥέᾳ ἐμαίνετο*, qui „stimulatus furenti rabie, vagus animi, cepit tympanum, tubam, Cybelle, tua, mater, initia.“ Ibi bene nunc „Cybebe“ legitur pro vetere et mala scriptura „Cybelle.“ Seneca Troad. 71: „pinus matri sacra Cybellae.“ Reperi „Cibebe“ in cod. Thuaneo; lego „Cybebae.“

P. 70, Ep. 17, n. 1. Est ita usurpatum *ἔθνος* in fragmento Menandri Inc. 6, ap. Lucian. Amor. 43: *Γυναῖκας ἔπλασεν, ὦ πολυτίμητοι θεοὶ, Ἔθνος μιαρόν. γαμεῖ τις ἀνθρώπων, γαμεῖ; Λάθριοι τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι κακαὶ, Γαμηλίῳ λέγει τε μοιχὸς ἐντρυφῶν...* Esse videtur in tertio versu nonnihil quod impediat. Et repetitio verbi *γαμεῖ* non multum habet salis. Editum fuit olim *γαμεῖ λάθριος* pejus etiam. Non caret auctoritate numeri mutatio, sed inest, ni fallor, versui elumbe quid. Propono: *γαμεῖ τις ἀν-*

θρώπων; γάμει Λάθριος· τὸ λοιπὸν... „ducit aliquis hominum conjugem? duc clanculum"; te fieri maritum noverit nemo, quum aliis non sibi conjuges plerique ducant. Imperativus post τις neminem morari debet. Et ipsa persona secunda est indefinita, ut passim. Euripides Phoen. 414: Εὖ πρᾶσσε· τὰ φίλων δ' οὐδὲν, ἤν τις δυστυχῇ. Et hic verba εὖ πρᾶσσε ad Jocastam non diriguntur nec dirigi queunt, sed sunt generaliter dicta, ut Ovidianum „Donec *eris* felix," et alia sexcenta.

P. 70, n. 2. Verbo ἀνθεστιᾶν ducor ad vicinum συνεστιᾶσθαι, quod in Secundi sententia p. 636 Gal. legitur, quae et fuit a me prolata Notis ad Planudeas Ovidii Metamorphoses p. 315 ubi et multa similia. Quaestioni τί ἐστι γυνή; respondet philosophaster misogynus, inter alia convicia, συνεστιώμενον θηρίον esse, „convivam belluam." In Gnomologio, quod p. 5, 22, Indicis lectionum Bonnensium a. 1839 edidit Ritschl. vir doct., legitur συνεσθιόμενον θηρίον, quod sensu fere caret, quum sit vel esse debeat συνεσθιόμενον verbum passivum. Correctionem fecisse narratur Orellius; sed actum egit. Proxima sunt lacunosa: ἔδει γὰρ ἡμᾶς τῷ θεῷ θύειν, ὅταν γυνὴ κατορύττηται τάφῳ, οὐχ ὅταν γαμεῖν· γυναῖκα γὰρ θάπτειν ἢ γαμεῖν... Forsan, οὐχ ὅταν γαμῇ τις. Si γαμῇ tantum scribatur, quod proposuit vir d., nec erit senarius, nec verbi γαμεῖν proprius usus retinebitur, quum activum γαμεῖν dicatur de viro non de foemina. Quod correxi, correxi memor Hipponacteorum choliamborum apud Stobaeum tit. 68, 8: Δύ' ἡμέραι γυναικός εἰσιν ἥδισται· Ὅταν γαμῇ τις κἀκφέρῃ τεθνηκυῖαν. Quo respexit Scholiastes Anthologiae Wechel. p. 31: Ἱππώνακτος ὡς Στοβαῖον· Γυναῖκές εἰσιν ἥδισται ὅταν γαμῇ τις κἀκφέρῃ τεθνηκυῖαν. Opinor istum hominem potuisse scribere εἰς Στοβαῖον, pro παρὰ Στοβαίῳ. Reliqua ex Stobaeo reparanda. In editione Welckeriana p. 41 scriptura exstat eruditissima, Δ. ἡμέραι γ. ἐστὶν ἥδισται, forsan eruditior, quum cetera non consentiant. Ex loco aretalogi istius poterit distichon iambicum effici legendo: Ἔδει γὰρ... ὅταν Γυναῖκα κατορύττῃ τις, οὐχ ὅταν γαμῇ.

P. 71, n. 2. De syntaxi verbi σύγκειμαι Philostratea vide Kayserum ad Phil. Gymn. p. 32.

P. 72 extr. Si quandoque recentiores iambographi toni penultimi regulam, vincendae difficultati impares, neglexerunt, nihilominus fuit ille tonus ac duodecim syllabarum numerus observandus; observandi pariter in versibus quindecim syllabarum toni hemistichiorum; prioris scilicet in antepenultima vel ultima, posterioris in penultima. Erant poetae id genus metro suo addictiores quam ipsi linguae. Theodosius Diaconus sic fuit editus 1, 260: *Κύζικε συνθρήνησον, ἡ κεκαυμένη Κρήτη παθοῦσα συμφορὰς ἰσοκρατεῖς.* Invenerat in codice Cornelius *ἰσοκράτους*, quod correxit, eumque sequuti sunt novi editores. Sed *ἰσοκράτους*, quamvis soloecum ac quantitate vitiosum, revocandum. Et quum fere legerim in codice *Κρήτῃ*, sic distichum scribam: *Κύζικε συνθρήνησον ἣ κεκαυμένη, Κρήτῃ παθοῦσα συμφορὰς ἰσοκράτους·* „cremata collacrymare Cyzice, Cretae pares passa calamitates.“

P. 73, 4. Pari mutatione literae *ω* in *ο* medendum Himerio Orat. 24, 4: *τοὺς δὲ περὶ λόγων σπεύδοντας τί ποτε ἄλλο προσήκει ποιεῖν ἢ μελετᾷν ἀεὶ τοὺς λόγους;* conjecit *περὶ λόγους* Wernsdorf.; facilius conjecisset *περὶ λόγον*, quod esse vidi in codice. Idem Orat. 13, 10: *μὴ γὰρ δὴ τοῖς μύθοις πιστεύομεν.* Reiskiana conjectura *πιστεύωμεν* codice confirmatur. Nicephorus Greg. Hist. 10, 2, 2, p. 293: *τὸ γὰρ θεῖον ὑμῶν* (cod. 2991 A, *ἡμ.*) *ἀνάκτορον, τὸ μέγα καὶ περιβόητον ὑμῶν* (Cod. *ἡμ.*) *ἐνδιαίτημα, ὑπὸ γῆν καὶ φθορὰν νῦν κατελθὼν, καὶ τὸ ὑμέτερον* (Cod. *ἡμ.*) *κατέχωσε κάλλος.* Codex melius *κατελθόν.*

P. 73, n. 5. Verba *παρ᾽ ἀλλοτρίαις θύραις κείμενον* comparanda cum Themistianis Orat. 34, 18: *παῖδες ὀρφανικοὶ καὶ θυγατέρες οἰκίας εὐδόξου πατρῴας, καὶ ταύτην οὐκ ἔχουσιν οὐ δίκην διδόντες, ἁπάντων ἐστερημένοι τῶν ὄντων, καὶ πρὸς ἀλλοτρίας θύρας κεχηνότες διήντλησαν τοσούτους ἐνιαυτούς...* Annotat vir doctiss. verba *καὶ ταύτην — διδόντες* esse aut corrupta aut defecta. Legerim fere, *καὶ ταύτην οὐκ ἔχουσιν ἐν δίκῃ διδόντες*, et melius addito articulo, *κ. τ. τοῖς οὐκ ἔχ. ἐν δίκῃ διδ.* „et illam possessoribus iniquis dantes.“ Inferius de possessoribus istis: *οἱ δὲ ἀνθ᾽ ὧν εἶχον χρήματα ἀδίκως...*

Digitized by Google

P. 74, Ep. 21, n. 2. Permutatio vocalium *αι* et *ε* manifesta est in loco Oraculorum Sibyllinorum Prooem. 52: *Ἀνδρὶ δ' ὑπαίταξεν παμποίκιλα.* Editor vir d. monet lectorem sic veterem lectionem fuisse satis recte ab Opsopoeo correctam, „etsi nonnunquam adversus metrum peccet Sibylla in his et similibus, ut 1, 255, in *ὑπεξέπεμψεν*, accentu nempe quantitatis vicem gerente.“ Non satis recte, sed omnino male correxit Opsopoeus, si barbarismus sit correctio. Erat in editione Oxoniensi *ὑπαιτάξεν*, pro vetustiore lectione *ὑπέταξεν*, et inde fecit *ὑπαίταξεν* Opsopoeus. Melior ac sequenda fuit Wolfii scriptura, *ἀνδρὶ δ' ὑπαὶ τάξεν*, vel potius *ὕπαι τάξεν.* Vide Maran. in Theophil. ad Autol. p. 376. Atque alter Sibyllae locus 1, 255, nescio an omnino ita se habeat ut opinatur vir doct. Agitur de Noe: *Καὶ τότε δὴ μετέπειτ' ἄλλον μελανόπτερον ὄρνιν Τοίχου ὑπεξέπεμψεν· ὁ δὲ πτερύγεσσι πεποιθὼς Προφρονέως πέτατο, γαίῃ δ' ἐλθὼν ἀπέμεινε.* Ediderunt Betuleius et Castalio, *τάχος ἐξέπεμπε·* Opsopoens, *τ. ἐξέπεμπεν.* Nuperus editor reperit in codd. *τάχος ὑπεξέπεμψεν*, et conjecit *τοίχου*, non memorata conjectura Castalionis *λάρνακος*, nec Turnebiana, *ὡς τάχος ἔξω πέμπεν.* Vix placet *τοίχου*, nec quae datur tono potestas. Cum Turnebo lubens faciam. Nec male fuerit, *λάρνακος ἔκπεμπεν.* Quis augmentum desiderabit in versibus heroicis? Illud tamen non abesse malim 1, 8, ubi de Creatore, *ὃς ἔκτισε κόσμον ἅπαντα, Εἴπας, „Γεινάσθω“, καὶ γείνατο.* Sumenda, ex nota in qua delitescit, varietas *καὶ ἐγείνατο*, quae numeros facit meliores. Atque forma *ἐγείνατο* usus est vir d. locum allegans in Thesauro Stephani Did. sub *Γίγνομαι* p. 622, 6. Quod si tamen verbum *ὑπεξέπεμψεν* servandum videbitur, oblatum scilicet a codicibus duobus, etsi praepositio *ὑπὸ* non sit aptissima, legi poterit *αὐτίκ'* vel *εὐθὺς ὑπέκπεμπεν*, permutatis adverbiis synonymis, quod saepe evenit. Malim etiam in fine *ἐπέμεινε* legi quam *ἀπέμεινε.* Passim praepositiones *ἀπὸ* et *ἐπὶ* confusae sunt. Unde et legendum propono *ἐφικέσθαι* pro *ἀφικέσθαι*, 4, 20: *Ἐκ πρώτης γενεῆς ἄχρις ἑνδεκάτης ἐφικέσθαι·* vel, *ἑνδεκάτην ἀφικέσθαι.* Psellus De lapid. init. ait se de causis virtutum quae lapidibus insunt non esse disceptaturum etsi possit, *δυνάμε-*

νος ἀφ' ἑκάστου πολλὰ εὑρεσιλογεῖν. Lego ἐφ' ἐκ... cum codice 1630.

P. 76, n. 8. In loco Anacreontis, pro βροτὸς ἐτέχθην, est varians lectio, βρ. ἐτύχθην. Quae non caret probabilitate, collato Juliano Aeg. Anth. 9, 446: ἕρκος ἐτύχθη Πατρὶ τέκος. Et possit conjici ἐτύχθης in Philostratea epistola, et ἐτέχθη in epigrammate. Talia sunt incerta; certum est ἐτάχθης habere quod subdispliceat.

P. 77, 2. Stratonis versum allegavi prout fuit a Jacobsio emendatus, quum ob falsam quantitatem non possit retineri codicis scriptura: Εἰ Γραφικοῦ πυγὴν σανὶς δέδαχ' ἐν βαλανείῳ. In Thesauro sub Γράφικος, qui accentus non statim recipiendus sine codice etsi in nomine proprio, L. Dindorf. conjecit ἔνδαχ'. Ipse conjicio σανὶς ἤδε δάχ', vel σανὶς ἤδ' ἔδαχ'. Sed placet etiam magis altera Jacobsii conjectura, πυγὴν δέδακεν σανὶς ἐν β.

P. 78, n. 9, 4. Leg. συγκαθευδήσουσαν

P. 79, n. 11. Synesius Epist. 10: ἐξ ἡμισείας ἂν ἔπραττον πονήρως· ubi schol. ἤγουν ἐδυστύχουν. Vide Leonem ad Jo. Chrys. De sacerd. p. 49.

P. 79, n. 14, 7. De correctione Alciphronis jam monuerat Bast. ad Greg. Cor. p. 594.

P. 80, 11. In Alciphronis loco legendum proposuit πρισθῆναι G. Dindorf. Thes. Steph. sub Βρίθω p. 421.

P. 81, 7. Permutatio valde obvia Praepositionum ἀπὸ et ὑπό. Iamblichus V. Pyth. 155: κυπαρισσίνην δὲ μὴ δεῖν κατασκευάζεσθαι σωρὸν ὑπαγορεύει. Scribo, σορὸν ἀπαγορεύει. Mirum est relictum esse σωρὸν a Kustero qui ad Suidae Θίσβη parile mendum sustulerat. Nec de verbo ἀπαγορεύει dubitandum est, ut fere certus sim non aliter legi in nova editione, qua careo.

P. 81, n. 2. Me monuit Bassus se reperisse in codice Theodori quam conjeci lectionem ὑφῆς. Meminisse videtur Theodorus versus Anacreontei: ἔλαβε βέλεμνον Ἄρης.

P. 84, n. 10. Articulos reddam aliis locis. Philostratus Gymn., quem Kaysero debemus, p. 8, 19: ἔμποροι θαλαττεύοντες. Legam ἔ. οἱ θαλ. Eugenicus Epist. 1, p. 179: ἀνδρῶν φιλαρέτων οἷς οὐδὲν, οἶμαι, βέλτιον ψυχὴν κοσμῆσαι. Fors. τοῦ ψυχ. κοσμ. Diodorus Sic. fragm. L. 8,

t. 4, p. 31: ὁ γὰρ ἐν αὐτῷ θυμομαχεῖν ἐμφρόνως ὑπομείνων τὸ δεινόν. Malebat Wesselingius ἐν αὐτῷ τῷ θυμ., quod reperi in codice. Aristides Orat. 21, p. 434: ταύτην χάριν τῇ πάντα ὑπερφερούσῃ πόλει κατέθεντο. Codex 963: τ. δὴ τὴν χ. τῇ πάνθ' ὑπ. Procopius Gaz. in Catalogo Yriartae p. 264: οὗτος διώνυμος, ὁ περιβόητος, ὁ ἄσυλος ἔπεσεν οἶμαι. Bene codex 1182: οὗτος ὁ διών... ἔπεσεν οἴμοι!

P. 85, 3 a f. Leg. τὸ σκότος masculino ὁ σκότος

P. 87, 5. Synesius Insomn. p. 133: ἔστι τὴν ἀρίστην ἀποτεμόμενον, ἐμφιλοχωρῆσαι τῷ περὶ αὐτὴν σχέμματι, χαρακτῆρα κοινὸν ἐπὶ πάσαις ἔχοντα τὴν ἀσάφειαν. Reperi ἔχοντας in codice. Singularis numerus in ἀποτεμόμενον poscit parilem in ἔχοντα. Theophylactus Simoc. Epist. 32: ἀλλ' ἐμφιλοχωρεῖ τῷ γηδίῳ. Codex 352 Suppl. ἐμφ. γὰρ τ. γ. Et sic Palatinus Kayseri. Pro cujus epistolae edito lemmate Πόας Ἀμπελίῳ, est in eisdem codd., Π. Ἀμπελίνῳ.

P. 88, 14. In loco Luciani nova editio exhibet ὅστις δὲ pro εἴ τις, et servata fuit latina versio „si quis"; unde fit ut lector criticus haereat. — 18. Leg. „ACF sine μέν. Si quidem vulgo editum est αἰχμαλ. μὲν γάρ." — N. 2ᵇ, 3. Leg. „t. 1, p. 423." Exstat varietas φθόνου in Phoenissis 489: Καὶ μή, δι' ἔχθρας τῶνδε καὶ φόνου μολὼν, Κακόν τι δρᾶσαι καὶ παθεῖν, ἃ γίγνεται. Si praeferatur φθόνου, quod Valckenario placuit uni, ἃ γίγνεται significabit „quae nunc fiunt, quod nunc evenit"; si φόνου servetur, ἃ γίγνεται intelligendum cum scholiaste ἃ εἴωθε γίγνεσθαι, cum Grotio: „mihi Facere ac pati necesse quae bellum jubet." Et quum sit verior, ni fallor, ea formulae ἃ γίγνεται significatio, inde sequitur et praestare lectionem receptam φόνου. Plato Comicus Athen. 9, 35: Ἤδη φαγὼν τι πώποθ', οἷα γίγνεται, Ὀψάριον, ἔκαμες;

P. 89, n. 5. De Menelao flavo adde n. 4, ad Ep. 37, p. 106. Ejus flavitiei meminere Pindarus N. 7, 41, Euripides Iph. A. 175, et Foscolus ad flavam Catulli Berenicen p. 205; quo loco, Matanasiano more facetus, de flavis viris foeminisque flavis est infinitus.

P. 89, n. 6. In Libanii Oratione πρὸς Θεοδόσιον βασιλέα (melius Θ. τὸν β. Codex 3017), t. 1, p. 637,

non praetulerim ἄνθρωπον ejusdem codicis lectionem: ποῖον γὰρ ἀδίκημα, παρ' οὗ καὶ αὐτὸς αἰτεῖς τἀγαθὰ καθ' ἑκάστην ἡμέραν, τοῦτον τινὰ ἀνθρώπων βοηθὸν αὐτῷ γενέσθαι βούλεσθαι; sed t. 4, p. 660, ex eodem codice scribam, τίς γὰρ ἀνθρώπων νόσου κρείττων; pro edito, τ. γ. ἄνθρωπος. Nec tamen in Phoenissis 86 debuissem mutare βροτὸν τὸν αὐτὸν codicum, ut videtur, omnium lectionem; sed id feci imprudens sequutus Porsonum.

P. 90, n. 9. De leone λασίῳ non omittendus Julianus Misop. p. 339: ἔστι μοι τὸ στῆθος δασὺ καὶ λάσιον ὥσπερ τῶν λεόντων, οἵπερ βασιλεύουσι τῶν θηρίων.

P. 92, n. 21, 2. De permutatis η et καὶ egi et pp. 107, 130. Procopius Gaz. Monodia in Yriatae Catalogo p. 265: δυσέρωτας ὑμᾶς ᾤμην ἢ ἀνέρωτας. Codex 1182, in quo Psellus orationis auctor nuncupatur: δ. ῴ. ῦ. καὶ ἀνέρωτας. Praestat ἤ. Euripides Erechth. fr. 17, 30, apud Lycurgum Leocratea: αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ Ζῆν παῖδας εἵλοντο καὶ παρῄνεσαν κακά. Diversimode tentatus versus. Conjecit, quod verum esse videtur, Matthias, εἵλοντ' ἢ παρ. Quam conjecturam in mentem venisse, quum non paucos ante annos Lycurgum praelegerem, auditori cuidam meo, juveni docto ac diligenti, memini. Eugenicus Encomio Corinthi init.: εἰ δὲ καὶ κορυφὴν ἢ ὀφθαλμόν τινα συμπάσης τῆς γῆς προσείποι. Variatur hic inter ἢ et καί. Sed non fuit animadversum deesse vocem τις: εἰ δέ τις καὶ κορ, ut est in ejusdem Encomio Trapezuntis.

P. 94, n. 3. Leg. χροιᾶς. — N. 4. Julianus Epist. 2: ὑμῖν γὰρ πρέπει τοῖς σοφοῖς μακροὺς πάνυ καὶ μεγάλους ποιεῖσθαι λόγους.

P. 96, n. 17. In loco Luciani editio Duebneri offert nunc ἀνολολύζων.

P. 97, n. 5. Notissima est formula οἶδ' ὅτι, de qua monui ad Anecd. t. 4, pp. 193, 475. Nec aliter εὖ οἶδα. Gregorius Naz. Epist. 1, Append.: τιμᾷς τοὺς εὐλαβεῖς, εὖ οἶδα. Vide Abresch. Diluc. p. 5. Eugenicus Epist. 1, p. 177: Εἰ μὲν οὖν ἐπὶ τῆς αὐτῆς φύσεως εἶ, εὖ οἶδ' ὅτι δράσεις τὸ εἰωθός. Non male distinxeris, εὖ οἶδ' ὅτι, δράσ. Sed feceris utilius, si ἔτι scripseris pro ἐπί.

P. 101, 2. Repetentur hac ipsa pagina n. 7, Antho-

logiae latinae versus, non sine incuria, sed condonanda in libro Lutetiae scripto, excuso Lipsiae.

P. 101, n. 3. Ut hic *παρεῖν* pro *παρῆν*, sic p. 102, n. 9, *συμπαρῆναι* pro *συμπαρεῖναι*. Atque similis permutatio vocalium exstitit p. 98, n. 7, et recurret p. 186, n. 7. in *δὴ* et *δεῖ*. Epitaphium ineditum Nicephori Phocae: *εἰς τὸν κῦρον Νικηφόρον τὸν βασιλέα. Ἑξάετες λαοῖο θεόφρονος ἡνία τείνας, Τόσσ' ἐπ' ἔτη Σκυθῶν ἄρεα δῆσα μέγαν, Ἀσσυρίων δ' ἔκλινα πόλεις καὶ Φοίνικας ἄρδην· Τάρσον ἀμαιμακέτην εἷλον ὑποζύγιον, Νήσους δ' ἐξεκάθηρα καὶ ἤλασα βάρβαρον αἰχμὴν, Εὐμεγέθη κρείττων Κύπρον ἀριπρεπέα. Ἀντολίη τε δύσις τε ἐμὰς ὑπέτρεσσαν ἀπειλὰς, Ὀλβοδότης Νεῖλος καὶ κραναὴ Λιβύη. Πίπτω δ' ἐν βασιλείοις μέσσοις, καὶ δὲ γυναικὸς Χεῖρας ὑπεξέφυγον· ὦ τάλας ἀδρανίης! Ἦν πόλις, ἦν στρατὸς, ἦν καὶ διπλόον ἔνδοθι τεῖχος· Ἀλλ' ἐτεόν· μερόπων οὐδὲν ἀκιδνότερον.* Codex, *καὶ γυναικός*. Scripsi *καὶ δὲ γ*. Pro *εὐμεγέθη κρείττων* potuissem scribere *εὐμ. Κρήτην*· nam correctio certa est. Nicephorum Cretae expugnatorem longo poemate celebravit Theodosius Diaconus. Oracula Sibyllina 3, 449: *Λύδιος αὖ σεισμὸς δὲ τὰ Περσίδος ἐξεναρίξει, Εὐρώπης τ' Ἀσίης τε λεὼς ῥίγιστά περ ἀλγῇ.* Vulgo *ἄλγη*. Poterat legi *λεὼ ῥίγιστά περ ἄλγη*, scilicet *ἔσται*. Editori nupero placuit scribere, plaudente viro doctissimo, *ἀλγῇ* „pro *ἀλγήσῃ*, quod ipsum erit pro *ἀλγήσει*, gaudente Sibylla subjunctivo saepe pro futuro.“ Si in vocabulo *ἄλγη* verbum latet, quod fere opinor, eruerim non *ἀλγῇ*, temporis formam inauditam, sed potius *ἀλγεῖ*, quo ducit synchysis nota vocalium *η ει*, quumque ita habuerit auctor futurum legitimum apte futuro praecedenti *ἐξεναρίξει* jungendum. Sic forma attica *τελεῖ* est pro *τελέσει* in Septemthebana 656 et in Choephoris 1008; *ὀλεῖ* pro *ὀλέσει* in Antigona 747, et 746 *γαμεῖς* pro *γαμήσεις* in hoc versu: *Ταύτην ποτ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς.* Ibi reperi *ὥς γ' ἔτι* in codice 2712, particula non vi carente. In Agamemnone *ἀγρεῖ*, cui pessime omnino Blomfield. *αἱρεῖ* substituit sua duntaxat et Elmsleii nixus auctoritate, poterit esse pro futuro *ἀγρήσει*, vertente idque rectissime scholiasta Neapolitano, *ἀγρεύσει, πορθήσει.* Sibylla rursus alio loco 7, 85: *Οὐδὲ θύρην κλείσῃς ὅτε τίς*

σοι ἐπήλυδος ἄλλος Ἥξει δευόμενος πενίης ἐπερυκέναι λιμῷ. Apte monuit L. Dindorfins in Thes. Steph. sub Ἐπήλυτος de legendo κλείσεις... ἐπήλυτος, atque sic correxit novus editor qui etiam alterum versum refinxit, sed ni fallor audacius: Ἡ. δ. πενίης ἀπὸ λιμὸν ἐρύκειν. Vix dubitandum fuisse ἀπερυκέναι ab auctore scriptum. Propono, πενίης ἀπερυκέναι ἄχθος, λιμοῦ ἀπερυκέναι ἄχθος, πενίην ἀπ. αἰνήν. Praeterea non placet ἄλλος, pro quo malim ἀνήρ. Displicet etiam id vocabulum in versu 3, 31: Εἰδώλοις τ' ἄλλοις λιθίνοις θ' ἱδρύμασι φωτῶν. Forsan, ἀλαοῖς. Addendum tamen posse fieri ut non κλείσῃς in mendo jaceat, sed οὐδὲ, et corrigendum, Μηδὲ θ. κλείσῃς. Et poterit ea vocalium η ει synchysi Olympiodorus corrigi Scholiis in Philebum p. 245: ἀγαθὸν δὲ οὐδὲν οὐδενὶ μάχεται, εἰ μὴ ἄρα εἰς ἐκείνην ἀποβλέψῃ τις τὴν ἀκρίβειαν ἣν προειρήκαμεν. „Noli tentare conjunctivum“ clamat editor. Tentabo tamen, ac securus quum legerim in codice ἀποβλέψει. Plutarchum sic habeo descriptum in editione quidem non diligentissime curata De solert. c. 2: τιθασσὸν δὲ χῆνα καὶ

— περισιέραν ἐφέστιον οἰκέτιν

(τε Σοφοκλῆς). In alia editione nec ea critica reperio... οἰκέτιν τε, omisso Σοφοκλῆς. Nullumque nunc aliud ad manum habeo exemplum quam Bebelianum, in quo, οἰκέτην τε Σοφοκλῆ. Inde efficio bonam lectionem, οἰκέτιν τε Σοφοκλεῖ, i. e. „columbam larium hospitam domesticamque apud Sophoclem.“ Quid invenerit Grynaeus nescio, qui vertit: „columbam domesticam et illum laudicoenum servum psittacum.“ Joannes Chrys., Hom. 14 in Ep. ad Rom. § 9: τί φιλοσοφεῖς ἀκαίρως καὶ ἀκριβολογεῖς περιττά; Sic olim; legitur nunc e codice ἀκριβολογεῖ. Quum sit ἀκριβολογοῦμαι usus optimi, et statim adhibuerit Pater ἀκριβολογεῖσθαι, ἀκριβολογούμενος, correctionem valde probo, non orthographiam. Fuerat scribendum, opinor, ἀκριβολογῇ. Poeta chemicus post Palladii Febres p. 149: Οὕτω γραφὴν διελθὲ τὴν σοφωτάτην, Καὶ πλοῦτον εὕρῃς γνώσεως ὑπερτέρας. Legi jubet Bernardus εὑρεῖς, abusus permutatione, ut faceret barbarismum. Legendum correctis calami lapsibus, εὕρῃς. Quod tempus passim pro futuro usurpatur. Suidas: εὕρωμαι

ἀντὶ τοῦ εὑρήσω, καὶ εὕρωμεν ἀντὶ τοῦ εὑρήσομεν. In epigrammate, quod protuli t. 1, p. 423 Anecd., leve mendum relictum est: *Εἰς φθόνον. Τὸ δευτερεῦον τοῦ φθόνου γράμμα ξέσας, Εὕροις ἐν αὐτῷ τὸν φόνον τεθηγμένον...* Scribi debuit *εὕρῃς*. Non minus saepe *η* cum *οι* confusum fuit, quam cum *ει*. Eugenicus Epist. 1, p. 176: *κἂν τοῖς πρὸς ἐκεῖνον γράμμασιν ἐμὲ προσγράψαι προσαγορεῦσαι, καὶ μήτε συνουσίας μνησθῆναι τοῖς ἐν μουσείοις, μήθ'...* Leg. *μνησθ. τῆς ἐν. μ.*

P. 103, n. 2, 2. Vide Addenda ad Ep. 26.

P. 105, n. 7. Ex illa permutatione vocalium *αι* et *ε* explicabo quam non videntur intellexisse H. Stephani opinionem de Pacuvii Duloreste Naevius et Stieglitzius. „Duloreste; fortasse autem rectius Duloraeste“, Stephanus inquit Fragm. poetarum vett. p. 246. Quod ex Strattidis fabula *Ἀνθρωποῤῥαίστῃ* quomodo Stephanus collegerit, Stieglitzius De Pacuvii Dulor. p. 24 hariolari supersedebat. Voluit scilicet Stephanus fabulam fuisse a Pacuvio *Δουλοῤῥαίστης* dictam, ut fuit Strattidis fabula *Ἀνθρωποῤῥαίστης* dicta. Et notandum esse hujus nominis varietatem, *Ἀνθρωπορέστης*. Sed qui possunt fragmenta tali titulo convenire non aperuit Stephanus.

P. 106, n. 5. Plutarchus Cons. ad uxor. 7, de foeminis inepte consolantibus, *ταῖς μετὰ ὀλοφυρμῶν καὶ ἀλαλαγμῶν ἔξωθεν ἐπιούσαις, ὥσπερ ἀτεχνῶς πῦρ ἐπὶ πῦρ φερούσαις.* Aelianus Epist. 8: *ὀπώραν δὲ ὀπώρᾳ ἀποστέλλειν αὐτόχρημα πῦρ ἐπὶ πῦρ φέρειν ἐστί.* Ovidius Epist. 16, 230: „ebrietas ignis in igne fuit.“

P. 107, 6 a f. Forsan: *ἀλλὰ τί; μὴ στεφανούμεθα;*

P. 113, 13, 15. Luciani propositas correctiones habet nunc editio Duebneriana.

P. 113, n. 3. Ex permutatione praepositionum *ἐν* et *ἐκ* forsan emendandus Plutarchus Adul. c. 7: *αὐτὸν ἐκσαγηνεύει καὶ περιβάλλεται τὸν κυνηγόν.* Cogitavi de legendo *ἐνσαγηνεύει.*

P. 115, 9 a f. In Luciano Duebneriano nunc legitur *ἠρτημένους*, bene, quum foemininum *ἠρτημένας* structuram impediat.

Digitized by Google

P. 121, n. 9. De *παννυχίσι* Crinagoras Anth. 11, 42: *Κεκροπίης ἐπιβημέναι, ὄφρ' ἂν ἐκείναις Δήμητρος μεγάλας νύκτας ἴδῃς ἱερῶν*. Ibi placet unice lectio Planudea *ἐκείνας* cum emphasi nota pronominis.

P. 121, v. ult. Nomen *ποταμοῦ* junctum cum *Θερμώδοντος* nihil haberet inusitati. Theophylactus Simoc. Epist. 53: *ὁ ποταμὸς Χρύσασπις*. Codex 352 Suppl. *ὁ π. ὁ Χρ.* Et sic Palatinus Kayseri.

P. 125, 12. Atque sic *τε* et *τὸ* sunt permutata in Philae poematiolo de anu libidinosa 7: *Ὦ μιαρὰ γραῦς τρὶς τὸ γραῦς καὶ τετράκις*. Lego, *Ὦ μ. γραῦς, τρίς τε γρ....* — 22. Ad *ἐωνημένος* vide p. 196.

P. 128, n. 2. Nunc legitur *οὖν* in Luciano Duebneriano.

P. 130, 24. Leg. n. 5. ad Epist. 37. — N. 5. Loqnutionem *δραμεῖν διὰ πυρὸς* non memineram jam me tractare ad Psellum p. 324.

P. 139, n. 6. Permutatio vocalium *ει* et *οι* monstrat quid voluerit librarius qui descripsit Menexenum in codice 3009. Sic editus est vulgo Plato Menex. 8: *κολασάμενοι τὴν ὑπερηφανίαν ὅλης τῆς Ἀσίας*. Codex: *κ. τ. ὑπερηφάνοιαν τῆς ὅλ.* A. Patet legendum in codice *ὑπερηφάνειαν*. Utraque forma est in usu.

P. 140, n. 2. De *ἀνδρολη(ψ)ίῳ* Adde Psellum Opuscc. p. 107 et not.

P. 141, n. 4. Debuissem *ἀνεῤῥόφει* praeferre vulgato *ἀνεῤῥόφα*.

P. 141, n. 5. extr. Et sic correctus nunc legitur Lucianus in Duebneriana.

P. 147, Ep. 52, n. 2. Et Olearius in Vaticano epistolam a verbis *ἦν ἄρα* incipientem invenit. Vide ejus Praefationem p. IX.

P. 149, n. 2. Est nunc *παρεισῆλθον* in Luciano Duebneri.

P. 150, n. 4 m. Permutatione vocalium *υ* et *ι* utar tentaturus Crinagorae Epigramma Anth. 9, 81, in Niciam tyrannum cujus cadaver e sepulcro ad supplicium erutum est: *ἤδη ἔκειτο Εἰν ἀΐδῃ, νεκρὸς δ' ἦλθεν ὑπ' ἠέλιον· Ἀστοὶ γάρ, τύμβοιο μετοχλίσσαντες ὀχῆας, Εἴρυσαν ἐς ποινὰς τλήμονα δυσθανέα*. Est in Wecheliana, sed mendo typo-

rum, editum *διϑανέα*, quod veram esse poetae scripturam opinor. Fuit enim potius *διϑανὴς* Nicias, quam *δυσϑανής*.

P. 152, n. 2 extr. Nonnullas emendationes synonymiae ope faciendas proponam. Philes in anum libidinosam v. 79: *Νῦν πορνοβόσκει, νῦν προαγωγὸς γίνου· Οὐδὲν γὰρ ἄλλο τῷ χρόνῳ τῷ σῷ πρέπει, Καὶ μᾶλλον εἰπεῖν τῷ βίῳ καὶ τῷ τρόπῳ.* Reperi in codice 2831, *τῷ χρόνῳ καὶ τὸ τρόπῳ*, repetito non sine vi ac lepore nomine *χρόνῳ*, in cujus sedem synonymum *βίῳ* irrepsit. Sibylla 3, 793: *Καὶ βρεφέεσσι δράκοντες ἅμα σφίσι κοιμήσονται.* Protulit Alexander vir d. variantem eamque insignem lectionem e Lactantio 7, 24: *Σὺν βρέφεσίν τε δράκοντες ὡμάτορσι κοιμήσονται.* Scripto *κείσονται*, vel *κνώσσουσι* versus recte incedet. Ideo placet *κνώσσουσι*, quod Hesychio et Etymologo M. *κνώσσειν* reddatur per *κοιμᾶσϑαι*. Rursus Sibylla 1, 26: *Αὐταρ ὁ μοῦνος ἐὼν παραδείσου ἐριϑηλεῖ κήπῳ.* Scripsit *ἐὼν αὐτοῦ ἐριϑ....* Opsopoeus e Turnebiana conjectura, ipse proponens *ἐὼν ϑεοῦ εἰν ἐριϑ.* Sed *παραδείσου* servandum esse monstrat versus Prooemii 86: *Οἰκοῦντες παραδείσου ὁμῶς ἐριϑηλέα κῆπον.* Conjicio potuisse scribi olim cum synonymis vocabulis: *Ὢν δὲ μόνος παραδείσου εἰν ἐριϑ.* Vitiosum etiam versum 3, 1. tentabo: *Οὐράνι' ὑψιβρεμέτα μάκαρ ὃς ἔχεις τὸ Χερουβὶμ Ἱδρυμένον.* Legendum forsan, *οὐρ. ὑψίβρομε, μάκαρ, ὃς κατέχεις*, vel *ὅσπερ ἔχεις τὰ Χερουβὶμ Ἱδρυμένος.* Sumsi *τὰ Χερ.* pro *τὸ Χερ.* ex enotata varietate. Et corruptus est versus 5, 272: *Αὐτοὺς δὲ κρύψουσιν ἕως κόσμος ἀλλαγῇ.* Cogitavi de reponendo *κτίσις ἀλλαχϑείη*. Sed erit tutior correctio, *κόσμος ἀλλαχϑῇ.* Monere satis habuit vir d. mediam in *ἀλλαγῇ* male produci; scilicet poetas Sibyllinos quantitatis incuriosiores ratus quam re vera fuisse eos crediderim. Sic talem hexametri clausulam patienter tulit 2, 61: *μήδ' εἰς κρίσιν ἄδικον ἔλϑῃς.* Sed quum viderim nomen *ἄδικος* ac verbum *ἀδικῶ* legitima mora illis in libris pronunciata, *κρίσιν ἄδικον* mutandum, puto ac scribo *κρ. ἔκδικον.* Dactylo *ἄδικον* usus est vir d. parile mendum vindicaturus 2, 95: *μήδ' ἄμετρα πίνειν.* Reponam *ἔκμετρα.* Affert etiam dactylum Sibyllinum *ἄδικον*, vindicaturus quartum paeonem *ἀδικιῶν* qui pro choriambo versum inchoet 5, 444: *ἐπὶ κρίσιν*

Ἀδικιῶν ἤξεις. Sed omnes libri exhibent vocem *ἀττικῶν*, sic e conjectura paulo audaciore in *ἀδικιῶν* reformatam. Non facile divinem quae sit poetae manus. Propono, *ἐπὶ κρῦμα Ἀθεμίτων ἤξεις*. De choriambo *ἀθεμίτων* nihil esse potest dubitationis. Poeta rursus de Arca Noe I, 228: *ἔτεμεν δέ γε μυρίον ἀφρὸν Στεῖρα κινυμένων ὑδάτων*. Quum trochaeus *στεῖρα* versui noceret, editores, accentu mutato, spondaeum *στείρα* invexerunt. Quod equidem laudo; sed facio spondaeum, non in nominativo tamen, sed in dativo: *ἔτεμεν... στείρᾳ*· scilicet *οἶκος θεσπέσιος* „carinâ plurimam secuit spumam."

P. 158 extr. Collatio loci Pindarici ac Proverbiorum jam fuit instituta a Blondelo Comparatione Pindari et Horatii p. 44.

P. 159, n. 4. Neptuni amores purpureum subeuntis fluctum describit et Aristides Orat. 3, p. 43: *ἐρασθῆναι μὲν Ποσειδῶνα Λευκοθέας... ὃν τρόπον καὶ Τυροῦς τῆς Σαλμωνέως καὶ Ἀμυμώνης καὶ ἄλλης τινὸς καλῆς, καὶ κρύψαί γε ταύτην τῷ κύματι*. Ibi de heroinis illis Jebb.; de Amymone et supra p. 74.

P. 159, n. 5. Pro *βοϊ Ζεὺς* leg. *Ζ. βοΐ*.

P. 160, n. 2. De antithesi *φωτὸς καὶ πυρὸς* vide Anecd. mea t. 5, p. 160; ac supra p. 107, 1.

P. 160, n. 3. De *Ἐλέου βωμῷ* vide et Thesaurum H. Steph. edit. Did. in *Ἔλεος*.

P. 162, 3. Illa quam hic allegavi Theophylacti Simoc. Epistola 83, hisce clauditur verbis: *ὀδίτον γὰρ χεῖρες ἀκόλαστοι καὶ γεωργικοὺς ἱδρῶτας ἀδικεῖν ἑτοιμόταται*. Quae sententia inde excerpta reperitur in Gnomologio quod Indici Scholarum Bonnensium a. 1839 inseruit vir doctiss. Ritschl. p. 5, 44. Ibi *ἑτοιμόταται* legitur quod et inveni in codice parisino 352 Suppl., invenitque Kayser. in Palatino. Statim in illo Gnomologio quod sequitur apponam: *Πλάτων. εἰ λύπης ἐθελήσεις κρατεῖν, περιπόλει τοὺς τάφους καὶ τοῦ πάθους ἕξεις τὸ φάρμακον· καὶ τὰς μεγίστας τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονίας ὄψει περαιτέρω κόνεως μὴ κεκτημένας τὸ φύσημα*. Notavit editor in Platonis scriptis non exstare.

Sed est ejusdem Theophylacti Epistola 85, cum lemmate quod fraudi fuit excerptori: *Πλάτων Διονυσίῳ.* Simili errore sophistae istius epistola 79, lusu *ψευδωνύμῳ* inscripta *Ἰσοκράτης Διονυσίῳ*, in oratoris attici opera irrepsit. In epistola autem 85 editum fuit, *οὐ περαιτέρω κόν. κεκτ.* Melior scriptura, quam Gnomologium exhibet, exhibetur in codice Paris. et Palatino. Ex Theophylacto Epist. 79 desumta est sententia Gnomologii p. 5, 46: *τί δῆτα τὸ κενὸν τοῦτο δοξάριον τὸν πήλινον ἀσκὸν διεφύσησε;* Ac proximam, *ἀνὴρ ἐπίφθονος μέγα κακὸν ... παυσόμενον,* suppeditavit gnomologo Theophylactea Epistola 8.

P. 164, n. 4. Themistius Orat. 15, p. 227: *κλᾷν τὰς ἀμπέλους.* Ibi Hard. „forte, *κλαδεύειν.*" Nil tentandum.

P. 169, n. 2. In Choephoris 929 in editionibus quibus utor non recentioribus reperio *ἐπολολύξατ', ὢ·* quod nec mutaverunt qui loco usi sunt Stephaniani Thesauri editores doct.; malim tamen, *ἐπ. ὤ.* In Libanio t. 3, p. 341, exclamationes *ὢ δαίμονος, ὢ πόλεως ... ὢ προσηγορίας ... ὢ ἀλγηδόνος ... ὢ φήμης ... ὢ δυστυχοῦς ἀκτῖνος,* melius in codd. vidi scriptas alio tono *ὤ.* Ibidem: *ὢ παθήματος μυρία κάλλη εἰς ἓν χρῶμα κεράσαντος.* Melius in codice 963: *ὢ π ... εἰς ἓν χῶμα κερ.* Rursus *ὢ σεισμῶν ἀδικώτατε τί τοῦτο ἔδρας;* et hic codex *ὢ σ ...* Sed alius *ὢ ἀδικώτατε,* omisso *σεισμῶν,* ac jam *ὢ ἀδικώτατε* referendum recte ad nomen *δαίμονος* quod praecessit. Et in scriptore bene ingenioso aptius dicetur daemoni quam terrae motui: *ἀδικώτατε, τί τοῦτο ἔδρας;* Vide ea de re tantula quod praecepit scholiastes ad Pauli Sil. Thermas 127. In formula *ὢ πρὸς θεῶν, Μένων* (Menone p. 8), si seorsim est positum nomen, tunc exclamatio erit integra, *ὢ πρὸς θεῶν, Μένων·* vel *ω* pertinebit ad nomen, et scribendum, *ὢ, πρὸς θεῶν, Μένων.*

P. 170, n. 8. Verba *τοῦ Πριαμίδου δικαστοῦ* ad quae offendo sunt forsan integra idemque valent ac *τ. Πρ. δικάζοντος, δικαστοῦ ὄντος.* Vidi enim in Schedis Ritschelii p. 43 verba *τύχης σωτῆρος* intelligi ac si adesset participium *οὔσης.*

P. 171, n. 3. Proposui νίκα ob sequentem imperativum ἀνάγνωθι. Nam verba λάβε καὶ νικᾷς optime jungi possunt. Vide Ritschelii Schedas p. 22.

P. 176, n. 20. Eugenicus Epist. extr. 1: τοὺς ὄντας ἀγαθοὺς ἄνδρας μετὰ σοῦ μὴ διαλείπῃς πρὸς τοῦτο διεγείρων. Scripto διαλίπῃς, aberit soloecismus. Menander in Gnomologio quod edidit Ritschl. vir doct. p. 6: Τύχην ἔχεις, ἄνθρωπε· μὴ μάτην τρέχῃς. Scribas, μὴ μ. τρέχε, ut scriptum est in meis Anecdotis t. 1, p. 91.

P. 178, n. 9, 4: ἡ Δανάη χρυσὸν ἐλάμβανεν· quibus verbis admoveatur Epigr. Anth. Pal. 5, 34: Ὁ Ζεὺς τὴν Δανάην χρυσοῦ, κἀγὼ δέ σε χρυσοῦ. Admoveatur et Theophylacti Simoc. Ep. 81: οὐ γὰρ Δανάης ἔχεις τὸ κάλλος σεμνότερον... Ibi codex 352 Suppl. οὐ γὰρ Δ. τὸ κ. ἔχ. σεμν.

P. 180, n. 19. Pro Τιμαγόρα forsan Τιμάνδρα. Fuit Timandra Laidis mater. Vide Plut. Alcib. 39; Schol. Pluti 179 citatum supra p. 197.

P. 183, n. 8. Thomas Mag., quem citabo propter libelli raritatem, Laudat. regis Cypri ed. Norm. p. 196, §. 6: καὶ συνελόντα φάναι, τοσοῦτο βελτίω τῶν δυτικῶν τὰ ἕωθέν τε καὶ ἐκ Κύπρου, ὅσον ἀλήθεια ψεύδους.

P. 185, 9. In Planudis anapaestico legendum μέριμναν pro μερίμνας, sic poscente metro.

P. 186, 24. Leg. „238. — Vulgo“ — n. 3. Activum κτάω barbarum dico, Philostrati respectu. Exstant enim exempla apud recentiores: v. c. κτήσαιμι apud schol. Antigonae 187; quam pessimam formam infersit librarius ignavius Euripideae Andromachae 517, ex eadem forsan schola progressus aliis qui Phoenissarum versum 418 activo δύναιμ' ἂν foedarunt. Reperitur et κτήσεις in codice Phoenissarum v. 1686. Jo. Chrysostomus vel Amphilochius Combef. p. 121: οὐ καταφέρω σε εἰς ἀτάκτων ὑδάτων ῥύμην χειμῶνα ἐχόντων, ἀλλὰ γαληνότητα κτώντων.

P. 187, n. 3. De verbo ἀνειμένος Kayser. ad Phil. Gymn. p. 47.

P. 188, 6. Malim, inquam, μουσικόν τι, propter similia quorum pauca e multis proferam. Philostratus Her. p. 60:

ἀναπνέων πότιμόν τι καὶ οἰνῶδες. Vide ibi notam. Idem Icon. 1, 16: *ὑπέρσοφόν τι καὶ ἔννουν βλέπων.* Libanius t. 4, p. 439, 23: *ἀνέμων... πνεόντων ἡδύ τι καὶ προσηνές.* Procopius Gaz. Paneg. Anastasii p. 34: *ἄνδρες... βλέποντές τι νεανικόν.* Alciphron 3, 21: *λύκος... βλέπων φονῶδές τι καὶ ὠμοβόρον.* Quo in loco variantem *αἱμοβόρον* praeferre Bastium memini. Eodem epitheto Manasses Chron. 4043 dixit *λύκον αἱμοβόρον.*

P. 192, 3. Leg. significans — 18. Leg. *ἄνθη* (15).

INDEX ANNOTATIONIS.

A.

K.

L.

Λ.

M.

N.

Ξ.

O.

P.

S.

Σ.

T.

V.

Lipsiae, typis F. A. Brockhausii.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google